



Ebook Truyện Vn

Truyện Tình Yêu

# Đừng Nói Với Anh Ấy Tôi Vẫn Còn Yêu

Tác giả: Lục Xu

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

## Giới thiệu:

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, HE

Giới thiệu

Bạn có thi thoảng nhớ tới mối tình đầu của mình? Suy nghĩ xem anh ấy đang làm gì? Bên cạnh đã có một cô gái xinh đẹp chăm sóc hay chưa? Tôi có.

Vương Y Bối không ngờ có ngày cô sẽ lại trở về đây, trở về với thành phố đã ôm ấp những năm tháng thanh xuân tràn ngập nụ cười và nước mắt của cô, thành phố đã ghi lại bao nhiêu kỉ niệm in sâu trong tâm trí cô, vĩnh viễn không bị phai mờ.

Cô thật sự đã gặp lại Trần Tử Hàn rồi.

Anh có công việc ở Hoàn Quang, anh càng ngày càng tỏa sáng, bên cạnh anh đã có một cô gái, mà cô gái ấy lại chính là tình địch thời cấp ba của cô.

Ông trời không nghe được lời cầu xin của cô.

Anh sống rất hạnh phúc...

Cô không muốn thừa nhận, rằng mình không cam lòng...

Mười lăm tuổi gặp nhau, bây giờ đã hai lăm tuổi...

Nếu như phải đặt một cái tên cho thời thanh xuân của mình, cô nhất định sẽ gọi nó là Trần Tử Hàn.

Thông tin tác giả

Lục Xu

Sinh ngày 15 tháng 2 năm 1991

Sống tại thành phố Trùng Khánh, Trung Quốc. Yêu thích văn từ nhỏ.

Mong muốn lớn nhất là một ngày nào đó, có thể đi ngao du sơn thủy khắp mọi miền tổ quốc. Có thể dùng câu chữ để ghi lại tất cả những gì mình đã trải qua bày tỏ hỉ nộ ái ố của chính bản thân, biểu đạt cảm xúc chân thật của chính mình.

Nếu tôi đã thích hoa hồng tường vi đâu đẹp có gì liên quan.

## Mục lục:

- [Chương 1: Chúng ta của sau này.](#)  
[Chương 2: Thuở ban đầu](#)  
[Chương 3: Quãng thời gian tươi đẹp nhất](#)  
[Chương 4: Ánh dương lúc hoàng hôn](#)  
[Chương 5: HOÀNG TỬ ĐÃ TỪNG RỜI XA](#)  
[Chương 6: Sự mê hoặc của ái tình](#)  
[Chương 7: Mua dây buộc mình](#)  
[Chương 8: Khi tình yêu vào ngõ cụt](#)  
[Chương 9: Khi tình yêu trôi dạt](#)  
[Chương 10: Cảnh vật vẫn thế, chỉ có lòng người đổi thay.](#)  
[Chương 11: Đừng dễ dàng nói lời yêu](#)  
[Chương 12: Tình yêu công bằng](#)  
[Chương 13: Hương vị của hạnh phúc](#)  
[Chương 14: Sự tồn tại đặc biệt nhất](#)

-----oOo-----

## **Chương 1: Chúng ta của sau này**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Nếu như có một ngày, cái tên mà bạn chôn giấu kỹ dưới đáy lòng cứ bị bạn bè nhắc tới liên hồi, khiến nó lại một lần nữa xông vào cuộc sống của bạn, bạn sẽ hy vọng chủ nhân cái tên ấy sống hạnh phúc hay sẽ cầu mong anh ấy bất hạnh? Nếu là tôi, tôi rất muốn anh không vui vẻ bằng mình. Anh rời khỏi tôi sẽ bất hạnh, còn tôi rời khỏi anh sẽ hạnh phúc, cho dù điều đó chẳng qua chỉ là để tự lừa mình dối người.

Vương Y Bối thật sự không ngờ khi vừa từ Mạc Xuyên trở về quê nhà Yên Xuyên lại được nghênh đón bởi câu cửa miệng “không hợp thời tiết” của bác sĩ. Cô nhớ rõ mùa hè Yên Xuyên không quá khô nóng như vậy, nhưng khi cô vừa xuống máy bay, bùa vậy lấy cô không chỉ có mùi vị cổ hương quen thuộc mà còn có cả khí trời hanh khô khó chịu. Cô cứ ngỡ thời tiết nơi đây cũng như Mạc Xuyên, vẫn luôn ôn hòa, mát mẻ giống như vòng tay người yêu, không quá nóng, không quá lạnh. Nhưng thực ra là cô đã quên mất rồi, quên mất Yên Xuyên của mùa hạ rất khô và rất nóng. Yên Xuyên xa lạ này khiến cô đứng lặng ở sân bay thật lâu.

Thế là cô đã trở về, về với thành phố thân thuộc mà xa lạ.

Kéo va li hành lý, Vương Y Bối một mình đi tìm nơi ở công ty đã sắp xếp. Khoảnh khắc ngồi vào taxi, cô chợt cảm thấy, hóa ra mình đã thay đổi, đã dám sống một mình ở một thành phố xa lạ, không còn lo sợ bản thân không thể ứng phó hay không thể sống tốt nữa, mà đã có thể mỉm cười vui vẻ tiếp nhận tất cả mọi thứ.

Cô tìm rất lâu mới gặp được người phụ trách tiếp đón. Ban đầu cô vốn định đi tàu hỏa, nhưng sau đó lại đổi thành máy bay, xuống máy bay rồi cô mới thông báo cho đối phương, mãi tới chiều cô mới sắp xếp xong hành lý, tranh thủ nằm nghỉ một lát.

Tỉnh dậy đã là chiều tối. Cảm thấy quá nóng, Vương Y Bối liền mở điều hòa. Thế nhưng ngay sau đó cô lại được một cơn đau bụng dữ dội tới thăm hỏi, cô vội vàng đi tới phòng y tế. Truyền xong một chai nước biển, Y Bối mang theo một gương mặt tái nhợt, mệt mỏi lết về căn hộ.

Nghỉ ngơi một lúc, cô gọi điện cho mẹ, không nói mình bị ốm mà chỉ đơn giản báo với mẹ chuyện cô đã về Yên Xuyên. Ở đầu dây bên kia, mẹ không còn làm nhảm than phiền như trước đây nữa, chỉ thấp giọng nói với vẻ lo lắng. Biết cô trở lại Yên Xuyên, mẹ rất vui, liên tục nói “rất tốt, rất tốt...”.

Đặt di động sang một bên, Vương Y Bối nằm vật ra giường, trùm chăn kín mít.

Thật không ngờ có ngày cô lại trở về đây... Trở về với thành phố đã ôm ấp những năm tháng thanh xuân tràn ngập nụ cười và nước mắt của cô, thành phố đã ghi lại bao nhiêu kỉ niệm in sâu trong tâm trí cô, vĩnh viễn không phai mờ.

Lần này, Vương Y Bối ngủ rất ngon, chẳng thèm quan tâm tới thời gian, cô chỉ cần ngủ thoải mái một giấc.

Nhưng đến nửa đêm, đột nhiên di động đổ chuông.

Số điện thoại hiện tại của cô vẫn là số dùng khi ở Mạc Xuyên, vừa mới về đây nên cô còn chưa kịp đổi. Cô vốn đã có ý định tới Yên Xuyên sẽ lập tức thay số, bằng không mỗi lần nhận điện sẽ chịu phí cao ngất trời.

Vương Y Bối mò mẫm lấy điện thoại ra từ dưới gối, không buồn nghĩ tới

vấn đề phí cuộc gọi, lập tức ấn nút nghe, ngay cả người gọi là ai cô cũng không kịp nhìn.

“Khuya như vậy còn chưa ngủ à?” Giọng nói quen thuộc vang lên. Vương Y Bối vẫn còn chìm trong mơ màng, day day trán mới tỉnh táo được một chút.

Bên kia, đối phương lại tiếp tục nói: “Này, hai hôm trước họp lớp sao cậu không đi?”

Bấy giờ Vương Y Bối mới xác định được người đang nói là cô bạn thân nhất hồi cấp ba, Lương Nguyệt. Cô chống tay ngồi dậy, rồi bật đèn ngủ đầu giường: “Họp lớp?”

Cái giọng ù ù cạc cạc của Vương Y Bối cũng khiến đối Lương Nguyệt phải ngơ ngác: “Cậu không nhận được à? Tớ gửi tin nhắn vào QQ của cậu rồi mà? Cậu không đi, tớ còn tưởng cậu...”. Nói đến đây, Lương Nguyệt đột nhiên im bật.

Vương Y Bối cũng không muốn hỏi tiếp Lương Nguyệt định nói đến việc gì, và có liên quan đến ai. Có lẽ chính bản thân cô cũng hiểu rõ, chỉ là không muốn phải nghe từ miệng người khác nói ra mà thôi.

“QQ hả? Tớ bỏ lâu rồi nên không biết.” Vương Y Bối nói đều là sự thật. Cô cuộn tròn trên giường, cảm thấy vô cùng may mắn vì đã không thấy thông báo ấy, nhờ thế mà không cần suy nghĩ xem có nên đi hay họp lớp hay không. Trường cấp ba thường xuyên phân lại lớp qua từng năm, thế nên mỗi khi họp lớp không phải chỉ có một lớp riêng lẻ, mà thường mời cả bạn bè của một hai lớp quen biết đến dự.

Lương Nguyệt im lặng hồi lâu, thật không ngờ lại thành ra như vậy, Vương Y Bối mê mệt QQ một thời mà cũng có ngày không chơi QQ, không dùng số QQ.

“Vậy à, tớ cứ tưởng... À, Vô Sò[1], nếu, tớ nói là nếu...”

[1] Chữ Bối trong tên Vương Y Bối có nghĩa là con ốc/con sò. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch).

Lâu lắm rồi không có ai gọi biệt danh của mình thân thiết như vậy,

Vương Y Bối không tìm được mà khẽ mỉm cười: “Nói đi, cậu học được kiểu áp a áp ứng như thế từ khi nào vậy hả?”.

“Nếu Trần Tử Hàn có bạn gái, cậu sẽ thế nào?”

Vương Y Bối sửng người một lúc. Nếu anh có bạn gái thì sao đây? Vấn đề này, cô đã tự hỏi bản thân không biết bao nhiêu lần, nếu có một ngày anh có bạn gái, cô nên làm thế nào? Có nên tiếp tục giữ hình bóng anh trong lòng không? Hay nên gạt anh ra để tiếp tục sống cuộc sống tạm bợ? Vốn dĩ không hề có đáp án! Bất kể anh ra sao cũng không liên quan đến cô nữa rồi, bọn họ đã chia tay lâu như vậy, sớm đã không còn dây dưa gì nữa.

Cô đã từng trải qua đủ kiểu đủ loại thăm dò của bạn bè, người thân, nhưng kết quả vẫn cứ là người ấy...

Cô thâm thở dài trong lòng, trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười. Nhưng đâu có ai ở bên cạnh chứ, cô giả vờ làm gì?

“Còn thế nào được nữa, đương nhiên là chúc phúc anh ấy rồi!” Cô nhẹ nhàng nói liền một hơi, giọng điệu bình thản đến mức chính cô cũng tin rằng mình thật sự sẽ không sao, thật sự có thể chúc anh hạnh phúc bên người anh yêu.

Cô đã từng nửa đêm nằm mơ, mơ thấy anh có bạn gái. Đó là một cô gái xinh đẹp, thùy mị, biết quan tâm chăm sóc anh, gia cảnh cô gái ấy cũng rất tốt, ưu tú hơn cô về mọi mặt. Cô thấy hai người họ đi dạo trên đường, thấy anh dịu dàng với cô gái ấy như đã từng dịu dàng với cô.

Giật mình tỉnh dậy, hóa ra chỉ có mình cô giữa căn phòng trống trải. Còn có thể thế nào đây? Cô vốn đã chẳng còn là gì với anh ấy nữa rồi, dù anh ấy có kết hôn cũng không tới lượt cô quan tâm.

“Lúc ấy tớ cứ tưởng các cậu sẽ... Thôi quên đi, không nói đến chuyện này nữa. Họp lớp cậu bỏ lỡ cũng chẳng sao, nhưng đám cưới của tớ cậu nhất định không được bỏ lỡ đâu nhé?”

“Cậu sắp kết hôn rồi à?”

“Ừ, lúc ấy nhất định phải đến tham dự đấy nhé!”

Hai người tiếp tục hàn huyên những chuyện vui thời đi học, hỏi thăm tình hình công việc hiện tại của một vài bạn học cũ. Vương Y Bôi nhiều lần muốn hỏi có thật Trần Tử Hàn đã có bạn gái rồi hay không, nhưng mãi vẫn không mở miệng được. Cô sợ làm vậy sẽ chứng tỏ mình quá cố chấp, dù trong lòng cô đã biết, Lương Nguyệt thăm dò cô như thế thì chắc chắn đó là sự thật.

Vậy thì cô cũng nên dập tắt hy vọng đi thôi.

Cũng phải, cô và anh đã cắt đứt liên lạc bao năm nay, anh có bạn gái cũng là chuyện hết sức bình thường, thậm chí anh kết hôn cũng chẳng có gì lạ.

Người sai chính là bản thân cô, cô cứ tha thiết níu kéo đoạn hồi ức ấy, không muốn để nó trôi vào dĩ vãng. Nhưng cô lại không biết rằng, người khóa cô trong mớ tình cảm ấy không phải ai khác mà chính là bản thân cô, cô không chịu đi ra, cứ khiến mình mắc vào tấm lưới tình kia.

Vương Y Bôi nhận lời tham dự đám cưới của Lương Nguyệt. Các bạn học của cô hơn nửa đều đã kết hôn, sinh con cả rồi, đến tuổi này kết hôn cũng là chuyện bình thường. Lương Nguyệt dặn đi dặn lại cô không được đến muộn.

Buôn chuyện với Lương Nguyệt xong cũng đã hơn mười hai giờ, Vương Y Bôi không còn thấy buồn ngủ nữa. Cô xuống giường, xỏ dép lê, chậm chạp đi tới bình đun nước. Cứ nửa đêm đang ngủ mà tỉnh giấc là y như rằng cô sẽ bị đau họng. Trước kia còn ở Mạc Xuyên, cô thường chuẩn bị một bình sữa phòng lúc tỉnh giấc thì uống, hôm nay mới về Yên Xuyên, chưa kịp đi siêu thị nên đành phải uống nước nóng.

Cô kéo ghế ra ngồi đối diện trước bình đun nước, bất động nghe tiếng nước reo trong màn đêm yên tĩnh, âm thanh kêu “o, o” như tiếng ngáy của loài động vật nhỏ nào đó đang ngủ rất say, rất thoải mái.

Vương Y Bôi chông cằm, ngồi đợi đèn báo chuyển sang chế độ ủ ấm.

Cô lấy di động ra, trong máy vẫn còn lưu rất nhiều tiểu thuyết. Đọc truyện là sở thích hồi cấp ba của cô, dù đã đọc hết nhưng nếu thích cô vẫn sẽ lưu lại. Mấy năm nay, cô nhiều lần thay điện thoại mới, làm mất

khá nhiều tiểu thuyết hay. Lục tìm một hồi, cuối cùng cô cũng thấy thư mục lưu trữ, khi ngón tay lướt qua tên truyện Hóa ra anh vẫn ở đây, cô bỗng dừng lại.

Còn nhớ ngày ấy khi đọc bộ tiểu thuyết này, cô đã bị câu chuyện của nữ phụ làm cho cảm động đến mức bật khóc. Lúc đó, hình như cô và Trần Tử Hàn vừa cãi nhau vì một việc con con nào đó. Ngày nào cô cũng tốn hai tệ để tải một bộ tiểu thuyết, đọc chưa đến hai ngày đã hết. Trần Tử Hàn trách cô lãng phí, tốn tiền đọc mấy cuốn tiểu thuyết vô bổ đầu độc tư tưởng của nữ sinh, còn nói cô cứ như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới học tập. Thế là hai người liền cãi nhau.

Khóc nức nở một hồi, cô chủ động đi tìm Trần Tử Hàn giảng hòa, hứa sẽ hạn chế đọc tiểu thuyết, đồng thời lên lớp sẽ chăm chú nghe giảng.

Kí ức, cứ hễ ta nhìn thấy vật gì quen thuộc là lại ào ạt ủa về trong vô thức...

Khi còn ở Mạc Xuyên, đồng nghiệp của cô mua một tiểu thuyết mới của Tân Di Ổ, tựa là Hóa ra. Cô lật giở vài trang, nhìn thấy những tên nhân vật quen thuộc thì vô cùng tò mò. Đâu phải là truyện mới chứ? Đồng nghiệp cũng ngạc nhiên, cuối cùng mới biết đây là phiên bản mới của Hóa ra anh vẫn ở đây, nội dung vẫn là câu chuyện cũ.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Nhưng mà Vương Y Bối biết rõ đã không còn là cùng một chuyện nữa rồi. Dù cho tên vẫn vậy, nhưng ám ảnh cô nhất, chỉ có Hóa ra anh vẫn ở đây. Còn hôm nay, hóa ra vẫn như xưa, nhưng đã không còn anh vẫn ở đây nữa rồi.

Vương Y Bối cất di động đi, đèn báo trên bình đun nước đã chuyển từ xanh sang đỏ. Cô đứng dậy, rót nửa cốc nước sôi, hơi nước màu trắng chậm rãi bay lên. Nhìn cốc nước, không hiểu sao lại không thấy muốn uống. Cô biết, hóa ra thực sự không còn là hóa ra nữa.

Hôm sau, Vương Y Bối đến công ty trình diện. Nỗ lực của cô ở Mạc Xuyên đã được ghi nhận, cô được tổng công ty triệu hồi về Yên Xuyên để giúp đỡ giám đốc mới ở đây. Nghe nói Hương Vũ Hằng là con trai chủ tịch hội đồng quản trị, mới du học trở về nên chưa quen với tình hình



công ty, Vương Y Bối được điều động về đây để giúp anh ra. Thực ra, cô cũng khá do dự khi trở về Yên Xuyên, nhưng rồi cô nghĩ, mình cứ một mực ở thành phố khác như thế, thật giống như đang trốn tránh điều gì đó. Cô không cho phép bản thân mình yếu đuối như thế, nên mới đồng ý tiếp nhận công việc ở Yên Xuyên.

Tới công ty, chào hỏi đồng nghiệp một lượt rồi cô về bàn làm việc của mình. Rồi xa nơi này khá lâu, cô phải lập tức bắt tay vào làm quen với công việc. Cô mở máy tính xem tư liệu nhân sự của công ty, phòng khi gặp phải những tình huống đặc biệt còn kịp chọn người thích hợp.

Ánh mắt Vương Y Bối dừng lại trước một hồ sơ, không chỉ vì cô gái tên Giang Ý Phi này có nhan sắc hơn người, mà còn vì cô cảm thấy rất lạ, mặc dù cô ra vào công ty khá lâu, nhưng vẫn chỉ là một nhân viên bình thường. Một nhân viên quen như thế không đủ để khiến Vương Y Bối phải liếc mắt, nhưng mà suy cho cùng, một cô gái đẹp dù không có tham vọng thăng tiến thì cũng không khiến người khác phải ngạc nhiên cho lắm. Phụ nữ đẹp thường khiến người ra không tránh khỏi suy nghĩ vẩn vơ.

Giang Ý Phi không tăng ca, hết giờ làm lập tức đi về, cũng không tham gia vào bất kỳ dự án dài hạn nào, nhiều năm qua, cô ta an phận làm một nhân viên bình thường như thế.

Có điều gần đây đã xuất hiện nhiều thay đổi, từ khi Hương Vũ Hằng đến, Giang Ý Phi liền có được đãi ngộ đặc biệt. Thật sự muốn người ta không suy nghĩ cũng không được.

Vương Y Bối lắc đầu, tiếp tục xem những hồ sơ khác.

“Mới đi làm đã chăm chỉ như vậy sao?” Hương Vũ Hằng chẳng biết từ khi nào đã đứng sau Vương Y Bối.

Anh ta vốn là một người theo chủ nghĩa ăn chơi, chẳng qua là bị bố bắt ép tới công ty làm việc. Bố anh ra nói, ông chỉ có một mụn con trai, nếu anh ta phụ sự mong đợi thì ông không biết phải ăn nói như thế nào với ông nội của anh ta dưới suối vàng. Vì thế nên anh ta đành phải thỏa hiệp.

“Tôi không chăm chỉ thì lấy đâu ra một ngày đủ ba bữa cơm chứ?”  
Vương Y Bối quay đầu nhìn Hương Vũ Hằng.

Có những người sở hữu vẻ ngoài khiến người khác vừa nhìn đã thấy thiện cảm. Đối với người đàn ông này, Vương Y Bối cũng có cảm giác không tồi, có vẻ làm việc chung được.

“Thật không ngờ cô trẻ như vậy.” Hương Vũ Hằng khoanh tay trước ngực, khẽ lắc đầu: “Bố tôi nói sắp xếp cho tôi một trợ lý đặc biệt, tôi còn tưởng là một ông già cổ hủ cố chấp, suốt ngày lải nhải bên tai người khác, thế này không được, thế kia không nên... coi người khác là trẻ con”.

“Xem ra anh rất có thành kiến với chủ tịch và những người già?” Vương Y Bối vừa nói, vừa tiếp tục xem tài liệu, chỉ ra điểm khó hiểu trong đó, hỏi: “Anh có thể giải thích chỗ này cho tôi được không?”

Hương Vũ Hằng hơi ngạc nhiên nhưng vẫn giải thích cho cô hiểu. Thật không ngờ, cô mới đến mà đã để ý công việc như vậy, hơn nữa còn để ý rất tỉ mỉ.

Vương Y Bối có ý đặt hồ sơ của Giang Ý Phi ở cuối, trong lòng vốn không có ý định hỏi riêng, nhưng thấy Hương Vũ Hằng bày ra vẻ mặt “có việc gì cứ hỏi tôi”, nên cô liền mở ra.

Hương Vũ Hằng mỉm cười, thoải mái nói: “Cô không thấy cô ấy rất xinh sao? Xinh đẹp như thế mà chịu gấn bó với công ty chúng ta, đương nhiên phải được hưởng lương cao rồi”.

Vương Y Bối hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì khi nghe câu trả lời của Hương Vũ Hằng. Lúc đầu cô cũng cho rằng lý do chính là như vậy, nhưng bây giờ khi nhìn vẻ mặt của anh ta cô lập tức phủ nhận ý nghĩ đó. Anh ta không có vẻ gì là loại người ấy. Nếu đã vậy thì chắc chắn anh ta có lý do riêng, cô không cần thiết phải cố gắng tìm hiểu cho rõ ràng nữa.

Thấy Vương Y Bối không hề có thái độ khinh miệt, hay tỏ ra “chẳng trách lại thế”, Hương Vũ Hằng lại càng có cảm tình tốt với cô. Anh cũng biết chút ít về Vương Y Bối, sau khi tốt nghiệp không lâu, cô tới làm việc ở công ty này, đảm nhận nghiệp vụ vật vả nhất, cứ thế cho tới hôm nay. Đây là công việc đầu tiên của cô, dù thời gian qua đã từng có công ty đưa ra mức lương cao hơn để mời cô về làm, nhưng cô vẫn kiên quyết từ chối với lý do, gấn bó lâu nên đã có tình cảm.

Vẻ ngạo mạn trên gương mặt Hương Vũ Hằng tiêu tán, anh ta lên tiếng: “Mặc dù Giang Ý Phi không có thành tích gì nổi trội, nhưng cô ấy là một người khiêm tốn, cẩn thận, làm việc nghiêm túc, rất hợp với dự án của tôi. Hơn nữa hoàn cảnh cô ấy cũng khá đặc biệt, chuyện này, về sau cô sẽ rõ”.

Vương Y Bối gật đầu, cô vẫn thắc mắc tại sao Hương Vũ Hằng lại giao một dự án quan trọng như thế cho một nhân viên bình thường, bây giờ cũng coi như biết được đáp án mà cô muốn biết rồi.

Thấy cô không còn câu hỏi nào nữa, Hương Vũ Hằng mới quay về văn phòng: “Có chuyện gì không hiểu, có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào”.

“Được, chỉ cần giám đốc không sợ tôi làm phiền.” Cô đóng tệp tư liệu đang xem lại rồi mở một tệp khác ra.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc làm việc ấy của Vương Y Bối, Hương Vũ Hằng khẽ mỉm cười. Lúc thấy cô tới văn phòng mình trình diện, anh vẫn không dám tin vào mắt mình. Ấn tượng mà Vương Y Bối mang lại cho anh thật sự không kém Giang Ý Phi là bao. Chỉ khác một điều là trên người cô vẫn còn mang dáng dấp của một nữ sinh, hiếm thấy một người đi làm nhiều năm rồi mà vẫn còn giữ được cái khí chất ấy.

Vương Y Bối tiếp tục dán mắt vào mấy tư liệu đầu đầu kia, chợt nhớ lại những ý nghĩ ngây thơ trước đây của mình, cảm thấy thật nực cười. Khi ấy, cô thích tựa vào vai Trần Tử Hàn, ngốc nghếch nói với anh: “Trần Tử Hàn, sau này anh nhất định phải kiếm thật nhiều tiền nuôi em” Lúc đó, cô không nghĩ rằng, sẽ có một ngày, bờ vai mà cô cho rằng sẽ làm chỗ dựa cả đời cho cô cuối cùng lại rời xa cô mãi mãi.

Cô toàn tâm toàn ý trao tương lai của mình vào tay một người đàn ông mà không thêm suy nghĩ xem liệu rồi người ấy có mệt hay không, có chán ghét mình hay không, có hết yêu mình hay không?

Khi yêu, người ta luôn nghĩ tình yêu là một thứ vạn năng, có khó khăn gì cũng không sợ, nhưng không ai biết rằng, chỉ một vấp ngã nhỏ trong cuộc sống cũng đủ khiến bản thân mãi không gượng dậy được.

Cô ngồi ở bàn làm việc, khóe miệng khẽ nhếch lên cười nhạt quá khứ

ngu ngốc và nực cười của mình. Nếu mọi chuyện không xảy ra, cô vĩnh viễn không bao giờ tin, một Vương Y Bối thành thạo trong công việc hiện giờ hóa ra cũng có những lúc ngu ngốc như vậy.

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng hết giờ làm. Vương Y Bối thu dọn lại tài liệu trên bàn, xách túi lên chuẩn bị đi về.

Hương Vũ Hằng vừa ra khỏi văn phòng, thấy cô định về, liền đi tới nói: “Trợ lý Vương, chờ chút!”

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối đeo túi trên vai, đứng nhìn Hương Vũ Hằng với ánh mắt khó hiểu.

Hương Vũ Hằng ngại ngùng đi tới trước mặt cô, nói: “Tôi nay có một buổi tiệc, cần người đi cùng. Trước đây tôi đều mời cứu viện bên ngoài, hôm nay... thì phiền cô một chút được không? Dù sao giúp công ty tiết kiệm chi tiêu cũng là phận sự của nhân viên”.

Vương Y Bối nghe vậy thấy buồn cười, nghiêng đầu sang một bên. Cô vốn đã rất đáng yêu, bộ dạng lúc này lại càng làm nét nữ sinh thêm nổi bật: “Bây giờ hết giờ làm rồi. Như vậy có được xem là tặng ca không?”. Sếp trực tiếp đưa ra yêu cầu, đương nhiên không thể từ chối, cô không phải là người không biết điều.

“Không thành vấn đề.” Hương Vũ Hằng tươi cười gật đầu.

Ấn tượng ban đầu thật kỳ lạ. Có những người, lần đầu tiên bạn nhìn thấy đã có thiện cảm, nhưng lại có những người ngay từ ánh mắt đầu tiên bạn đã không thấy thích.

Vương Y Bối và Hương Vũ Hằng đi vào thang máy, xuống tầng dưới của tòa nhà. Hoa Thịnh không phải tòa nhà nổi bật nhất ở Yên Xuyên, nhưng là nơi lý tưởng với cô: Không phải tốt nhất cũng không phải kém nhất, giống như con người cô, không bao giờ trở thành người giỏi nhất, nhưng cũng chưa bao giờ chịu là người kém nhất. Khi còn nhỏ cô từng nghe thầy giáo nói, có hai loại người dễ khiến người khác có ấn tượng sâu sắc, một loại là người đứng trên đỉnh cao nhất, một loại là người đứng tận nơi thấp nhất.

Cô vĩnh viễn vô duyên với chữ “nhất” kia.

Cô đã được định trước là người bình thường rồi, như thế cũng tốt, dù sao cô vẫn rất hài lòng với mình hiện tại.

Vương Y Bối đứng trước cửa lớn chờ Hướng Vũ Hằng đi lấy xe. Cô không thể cứ diện bộ đồ công sở này đi dự tiệc được, nên anh ta phải lái xe đưa cô về thay quần áo. Cô nhìn theo bóng lưng Hướng Vũ Hằng, người đàn ông này vẻ ngoài bất cần đời, nhưng thực ra lại vô cùng chu đáo.

Vương Y Bối đứng yên nhìn dòng người qua lại, ai ai cũng vội vàng, và cô, cũng là một người trong số đó. Bình thường thì có gì không tốt chứ? Cho dù trước đây cô từng hy vọng mình sẽ khác với mọi người, sẽ là một người thật đặc biệt, nhưng hiện tại, cô cũng chỉ bình thường như bao người, không có điểm gì khác biệt quá lớn.

Ngay gần chỗ cô cũng có một người con gái đang đứng yên lặng.

Vương Y Bối nhíu mày, cô đã là người cuối cùng tan tâm, sao Giang Ý Phi vẫn còn ở đây? Nhìn dáng vẻ cô ta hình như đang chờ ai đó. Vương Y Bối tự thấy hiện tại mình và cô ta cũng chưa được gọi là quen biết nên không đến chào hỏi. Hơn nữa, chờ ai là việc của mỗi người, cô không nên quan tâm.

Lát sau, có một chiếc xe đỗ trước mặt Giang Ý Phi, cô ta mở cửa xe ngồi vào.

Vương Y Bối đang định rời mắt thì chiếc xe kia đột nhiên lùi về phía sau, bẻ lái sang một bên, để lộ gương mặt người đàn ông bên cạnh.

Cô bất giác mở to mắt, vô thức đuổi theo hai bước.

Nếu có một ngày, anh xuất hiện trước mặt cô, dù đã trải qua nhiều năm không gặp, liệu cô có thể vừa liếc mắt đã nhận ra anh không?

Câu trả lời là, có thể. Thậm chí dù chỉ nhìn thấy một bên mặt, cô cũng biết đó là anh.

Cô chỉ kịp đuổi theo hai bước, rồi ép mình dừng lại.

Đuổi theo, rồi sẽ thế nào nữa?

Cùng lắm chỉ có thể nói một câu: Đã lâu không gặp.

Hơn nữa, Lương Nguyệt đã ám chỉ rất rõ ràng, hiện tại Trần Tử Hàn rất hạnh phúc bên bạn gái, anh ấy đã vượt qua được quãng thời gian không có Vương Y Bối bên cạnh từ lâu rồi.

Tốt lắm, nên như vậy.

Tốt lắm...

Vương Y Bối đứng im, khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười.

Hương Vũ Hằng dừng xe trước mặt Vương Y Bối, cô cười với anh ta rồi mở cửa lên.

Cảnh tượng ban nãy, cô cố gắng không để tâm, cố gắng coi nó là chuyện bình thường, giống như đang tự khuyên nhủ bản thân, nó chẳng đáng để mình phải suy nghĩ nhiều, ngay cả khi có liên quan tới người ấy.

Vương Y Bối nói địa chỉ cho Hương Vũ Hằng. Nơi ở của cô cũng không xa công ty lắm nên chẳng mấy chốc xe đã tới dưới cổng chung cư. Vương Y Bối xuống xe, khó xử nói: “Phiền giám đốc chờ tôi một lát!”.

Hương Vũ Hằng cười đồng ý.

Hai người họ mới quen không lâu, cho dù tương lai là đồng nghiệp lâu dài nhưng mà hiện tại, cô cũng sẽ không mời anh ta vào nhà mình. Về phương diện này, xưa nay cô vẫn bảo thủ và cố chấp như thế. Đây không phải là vấn đề đúng hay sai, mà chỉ là sở thích của cô.

Sợ Hương Vũ Hằng đợi lâu, Vương Y Bối cố gắng trang điểm nhanh nhất có thể, rồi vội vàng thay quần áo, chọn phụ kiện thích hợp. Cuối cùng, cô đứng trước gương, ngắm đi ngắm lại từ trên xuống dưới ba lần, khẳng định không có gì bất ổn mới yên tâm ra khỏi nhà.

Cô tới gần xe, nhìn thấy Hương Vũ Hằng đang chăm chú chơi một trò

chơi đang được ưa chuộng trên di động.

Còn nhớ, khi còn học đại học, cô cũng rất thích chơi trò chơi này, đáng tiếc điện thoại của cô không tải được về. Hồi đó cô vô tình thấy trò Temple Run trong di động của một người bạn học, chơi thử một lần đã thích, liền tải về di động, mất rất nhiều lưu lượng, nhưng đến lúc tải xong, cài đặt ra lại không chơi được vì phần mềm không tương thích với máy. Sau này cô đổi điện thoại, cô lại quên mất không tải về nữa.

Ngày ấy, cô rất thích trò chơi này, suốt ngày tìm bạn học kia mượn di động khiến bạn ấy phát điên đến mức mỗi khi nhìn thấy cô liền hỏi: “Lại muốn chơi game ấy hả?”

Ngày ấy, cô còn chưa chia tay Trần Tử Hàn, cô lấy điện thoại của anh, giấu giếm bỏ mười tệ mua lưu lượng để tải trò chơi, nhưng chơi xong lại quên không xóa. Mấy tháng sau, Trần Tử Hàn phát hiện ra liền mắng cô một trận. Hình như anh chưa bao giờ dùng di động để lên mạng, thế giới của anh và thế giới của cô chẳng thể hài hòa...

Bao giờ cũng thế, khi đứng dưới góc độ một người ngoài cuộc nhìn lại quá khứ của mình, ngay cả cô cũng phát hiện ra, ồ, hóa ra hai người không hợp nhau.

Vậy thì sao chứ?

Cuộc sống luôn từng chút, từng chút dùng sự lơ đãng để nhắc nhở chúng ta rằng, những thứ bản thân cho rằng đã quên thực ra chỉ là vì chúng ta sợ phải nhớ lại mà thôi.

Hương Vũ Hằng cất di động đi: “Nhanh vậy?”.

Biểu hiện của anh ta lúc nhìn thấy Vương Y Bối hoàn toàn không có lấy một chút ngạc nhiên nào. Anh ta cũng không hề có ý định khen ngợi khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của cô, có lẽ đã nhìn quá quen những cô gái hay trang điểm rồi, hoặc là vì gặp nhiều người đẹp quá nên quen mắt.

Vương Y Bối ngồi vào trong xe mới đáp: “Vậy chỉ có thể trách những cô gái đi cùng anh trước đây không biết chú ý tới tốc độ. Đôi khi, tốc độ và hiệu suất cũng có thể tỷ lệ thuận”.

Hương Vũ Hằng khởi động xe, gật đầu: “Ừ. Sau này sẽ nhắc nhở bọn họ làm tròn bổn phận”.

“Không sợ đắc tội với người đẹp sao?”

Hương Vũ Hằng cười: “Chẳng phải người ta vẫn nói, “có mới nói cũ” hay sao?”.

Không nghiêm chỉnh chút nào! Nhưng Vương Y Bối nghe cũng không tức giận.

Hương Vũ Hằng bị ép buộc tới dự bữa tiệc này vào giờ chót. Vốn dĩ người tham gia là bố anh ta, nhưng vì ông ấy có việc đột xuất không thể đi được nên mới thông báo cho anh ta đi thay. Khi còn trẻ Hương Vũ Hằng đương nhiên phớt lờ những yêu cầu như thế này của bố, nhưng bây giờ thì khác, anh ta hiểu rõ bố mình dốc sức lực trên thương trường nhiều đến thế nào, có được cơ ngơi như ngày hôm nay không phải là chuyện dễ dàng. Hương Kỳ Lai đã dặn đi dặn lại anh phải tới, đương nhiên anh không thể không nghe.

Yến tiệc cũng không có gì đặc biệt cho lắm, nếu có gì gọi là nổi bật thì chính là Lộ Ôn Diên, cậu ba nhà họ Lộ. Ở Yên Xuyên nhà họ Lộ có địa vị không dễ gì lay chuyển được. Chàng công tử này tuy tác phong làm việc vô cùng cổ quái nhưng lại như sấm rền gió cuốn. Khi mới bước chân vào thương trường, anh ta thực hiện một loạt cải cách, khiến rất nhiều người trong giới phải kiêng dè, vừa sợ hãi vừa tức giận. Buổi tiệc anh ta đứng ra tổ chức, đương nhiên ai cũng phải nể mặt tới dự.

Vương Y Bối đi theo Hương Vũ Hằng, chợt phát hiện ra người đàn ông này không giống những người khác. Mọi người tới đây trong tay đều cầm một ly rượu, hễ gặp người quen là sẽ tới chào hỏi vài câu. Còn Hương Vũ Hằng lại chỉ đứng một chỗ quan sát, làm như mọi thứ ở đây đều không liên quan tới mình.

Anh ta đã không có bất cứ hành động nào, Vương Y Bối đương nhiên cũng sẽ không tự tiện làm gì.

Hương Vũ Hằng uống một ngụm rượu rồi quay sang cười với người này giờ vẫn im lặng đi cạnh mình: “Biết rượu này sản xuất năm nào không?”



Vương Y Bối rất nể tình nhấp một ngụm, đáp: “Tôi không nghiên cứu về mấy thứ này”.

“Vang đỏ ử mười lăm lăm. Cậu ba nhà họ Lộ này cũng sành sỏi ghê đấy chứ!” Trong giọng nói của Hường Vũ Hằng không hề có ý khinh thường, nhưng cũng không có sự hâm mộ, đơn giản chỉ là một câu trần thuật bình thường.

“Đó là tự do của người ta.” Vương Y Bối khẽ lắc ly rượu trong tay: “Vả lại, cũng cho người khác được hưởng chút lợi ích”.

Kẻ có tiền, thích chơi hoang thế nào, đó là quyền tự do của họ, người khác đâu có tư cách gì mà lên tiếng bình phẩm hay khinh bỉ chứ? Chỉ cần tiền đó do họ kiếm ra là được.

“Nói vậy cũng đúng!”

Hường Vũ Hằng uống hết ly rượu trong tay rồi đi thẳng về phía tâm điểm của buổi tiệc. Anh vốn không thích cách làm việc của người Trung Quốc, cái gì cũng phải dựa vào quan hệ. Anh nắm chuẩn mực tiêu rồi mới ra tay, nhất định không qua loa lấy lệ.

Vương Y Bối đi theo sau Hường Vũ Hằng. Khoảng thời gian trước khi cô tới Mạc Xuyên, người đàn ông tên Lộ Ôn Diên này đã là một truyền kỳ của Yên Xuyên. Vài năm không gặp, anh ta tung hoành ngang dọc trên thương trường đã lâu, thủ đoạn trước sau như một, tác phong vẫn quyết đoán và sắc bén như xưa.

Mục đích tới đây lần này của Hường Vũ Hằng chính là mong muốn có được dự án hợp tác với Lộ Ôn Diên. Lộ Ôn Diên không trực tiếp từ chối, tỏ thái độ thăm dò. Hường Vũ Hằng vô cùng chán ghét thủ đoạn này của anh ta.

Lộ Ôn Diên nhìn Hường Vũ Hằng, trong ánh mắt chứa hàm ý gì đó đặc biệt. Hường Vũ Hằng cũng không thấy mình thất bại, anh đã làm hết sức có thể rồi, đồng ý cung cấp thiết bị với chất lượng tốt nhất, nếu như vậy mà vẫn không thể đánh động đối phương, anh cũng không cho rằng đó là lỗi của mình.

Lộ Ôn Diên nhếch miệng cười: “Tôi còn có chút việc ở đằng kia, không

tiếp đãi hai vị được, nếu như giám đốc Hường có gì không hiểu có thể bàn bạc với phó giám đốc của chúng tôi. Thật không phải, xin cáo lui trước”.

Lời nói hiền hòa nhưng biểu cảm lại không phù hợp với nội dung câu nói chút nào.

Vương Y Bối mới trở lại Yên Xuyên, không nắm rõ những chuyện ở đây. Cô nheo mắt: “Anh ta có ý gì thế?”. Trao đổi với phó giám đốc của bên họ ư? Theo cách hiểu của cô thì như vậy nghĩa là vẫn còn cơ hội, dù sao thì anh ta cũng chưa hoàn toàn từ chối. Thế nhưng, Lộ Ôn Diên rõ ràng không giống kiểu người như thế.

Hường Vũ Hằng quan sát Vương Y Bối một lúc, cũng đoán được suy nghĩ của cô: “Cô cho rằng phó giám đốc của Hoàn Quang dễ đối phó hơn Lộ Ôn Diên sao? Những năm gần đây, Lộ Ôn Diên vô cùng coi trọng tên phó giám đốc kia, chứng tỏ anh ra rất có năng lực. Lộ Ôn Diên cố ý nói bừa như vậy, giả vờ cho chúng ta cơ hội, nhưng thực chất là muốn chặn đường lui của chúng ta”.

Hường Vũ Hằng không khỏi lắc đầu, vốn dĩ anh cũng không hy vọng nhiều. Hôm nay người tới đây dự tiệc có tới hơn 60% là có ý định muốn hợp tác cùng công ty Hoàn Quang, nếu dễ dàng như vậy, Lộ Ôn Diên đã không còn là Lộ Ôn Diên nữa rồi.

Vương Y Bối khẽ nhấp một chút rượu, thực ra đứng ở góc độ của cô cũng có thể lý giải được điều này. Với địa vị hiện giờ, Hoàn Quang hoàn toàn không cần hợp tác với những công ty nhỏ, bọn họ từ lâu đã có định hướng vươn ra thị trường quốc tế. Những công ty nhỏ muốn mượn gió của Hoàn Quang trước đây, nói không chừng sẽ bị ép ra bã. Hiện giờ cạnh tranh vô cùng khốc liệt, dựa danh công ty lớn để quảng bá cho mình cũng là lựa chọn tốt, mặc dù tổn thất tài chính khá nhiều nhưng cần cân nhắc xem mình nên làm thế nào.

Thấy Hướng Vũ Hằng có vẻ mệt mỏi, Vương Y Bối cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

©STENT : <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Cô tỉ mỉ quan sát khách khứa trong buổi tiệc, phụ nữ trang điểm xinh

đẹp, đàn ông mỉm cười nhã nhặn, ôn hòa nhưng đầy giả tạo. Ai cũng đeo mặt nạ dối trá, cười nói thì dành cho người khác, chỉ giữ lại cho mình tính toán ngò vực.

Ánh mắt của Vương Y Bối chậm rãi lướt qua mọi người, nhưng bất ngờ dừng lại ở một nơi.

Hương Vũ Hằng thấy cô nhìn chăm chăm về phía người đàn ông, anh cười khẽ: “Chính là anh ta, cánh tay đắc lực của Lộ Ôn Diên, đồng thời cũng là người mà Lộ Ôn Diên tin nhiệm nhất hiện tại, không tiếc gì mà trao cho anh ta chức phó giám đốc”. Ánh mắt của Hương Vũ Hằng hiện lên vẻ tán dương. Đối với những người có năng lực, anh luôn khâm phục: “Người này tôi cũng có biết qua loa. Trước đây anh ta làm việc ở Quảng Vũ, sau đó xảy ra chuyện anh ta liền được Lộ Ôn Diên mời tới Hoàn Quang. Lộ Ôn Diên vô cùng coi trọng anh ta, thậm chí còn bất chấp sự phản đối mọi người để anh ta tham gia vào rất nhiều dự án nội bộ, tất cả đều gặt hái được thành công. Hiện giờ trong giới thương nhân nội địa, anh ta nổi như cồn”.

Vương Y Bối cười một cách cứng nhắc, cô cũng không biết tại sao mình lại có thể cười như vậy.

Chẳng biết bao nhiêu lần cô tự nhủ, mình không muốn anh ấy được hạnh phúc. Hóa ra trên đời này vốn dĩ không có ông trời, lời cầu xin của cô chẳng có ai để ý tới hết. Cô hy vọng anh sống không vui vẻ, như thế cô mới có đủ dũng khí đứng trước mặt anh, để lòng hư vinh của cô được thỏa mãn. Cô muốn thể hiện cho anh thấy rõ, không có anh, cô vẫn sống rất tốt, thậm chí còn tốt hơn anh.

Nhưng hiện tại anh đang dùng hành động thực tế nói cho cô biết: Không có cô, anh sống rất tốt, vô cùng tốt, hơn cô rất nhiều.

Người sống không hạnh phúc, chính là cô.

Ngay cả suy nghĩ ấu trĩ như vậy cô cũng không thực hiện được. Thế gian này rốt cuộc ai là người nhỏ mọn hơn ai đây?

Vương Y Bối đưa ly rượu trong tay lên, uống cạn một hơi.

“Cô quen anh ta?” Hương Vũ Hằng rốt cục cũng phát hiện ra sự khác

thường của Vương Y Bối.

Cô lập tức lấy lại dáng vẻ bình thường: “Trước đây có quen biết”. Nói xong, cô liền hồi hận. Mặc dù suy nghĩ của cô rất xấu xa, nhưng cô trả lời như vậy rất có khả năng Hương Vũ Hằng sẽ cho rằng có thể dựa vào mối quan hệ này mà bắc cầu. Đó là chuyện cô tuyệt đối không muốn thấy.

“Hiện giờ không quen.”

Hương Vũ Hằng vẫn nhìn chăm chăm cô, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Vương Y Bối vẫn còn muốn uống tiếp nhưng rượu trong ly đã hết, ngay cả đi mấy bước để lấy ly rượu khác cô cũng lười.

“Hình như là học cùng cấp ba, bao nhiêu năm rồi vẫn còn một chút ấn tượng. Dù sao những người xuất sắc đều để lại ấn tượng khá sâu đậm đối với những người bình thường.” Cô làm như vô tình mở miệng nói, thầm muốn Hương Vũ Hằng đừng quan tâm tới lời cô nói lúc đầu.

Hương Vũ Hằng rất biết phối hợp gậy đầu: “Cũng đúng, người như thế, chắc hẳn thời đi học vô cùng xuất sắc”.

Câu nói vô tình của Hương Vũ Hằng lại khiến Vương Y Bối nhớ lại chuyện cũ. Suốt thời cấp ba và cả đại học, Trần Tử Hàn đều là bạch mã hoàng tử trong lòng các bạn học nữ, vừa đẹp trai lại vừa học giỏi. Còn Vương Y Bối lúc ấy cứ luôn ngỡ rằng mình là một cô công chúa trong tòa thành, cuộc sống trong tháp ngà voi, chưa bao quan tâm tới thế giới bên ngoài.

Thời cấp ba không biết có bao nhiêu người thích Trần Tử Hàn. Trong lúc Vương Y Bối còn không biết lớp mình có một người như vậy thì Trần Tử Hàn đã là nhân vật chính trong những cuộc bàn tán sôi nổi. Rất nhiều người đã thổ lộ với anh, nhưng kết quả nhận được đều là sự từ chối khéo.

Trong lòng Vương Y Bối khi ấy ngập tràn sự khinh thường. Cô cảm thấy bạn nam mà bạn cùng phòng của cô thổi lên tận mây xanh kia đã được đồn đại khoa trương quá mức rồi.

Cùng lắm cũng chỉ là đẹp trai một chút, học giỏi một chút mà thôi!

Chẳng qua là vì phần lớn mọi người đều nghĩ rằng, con trai đã có tương mạo rồi thì học không giỏi mới cân bằng, được cái nọ mất cái kia. Thế nên khi xuất hiện một người vừa đẹp trai, vừa tài giỏi, các cô gái sẽ lập tức coi anh ta là vật báu.

Thậm chí, sau khi gặp Trần Tử Hàn rồi, Vương Y Bối vẫn nghĩ như vậy.

Lúc nào cũng thế, cứ phải nghe từ miệng người khác nhận xét, đánh giá này nọ, cô mới biết, hóa ra mình đã yêu người ấy, hóa ra người ấy quá thật rất ưu tú.

Thế nhưng cái ưu tú ấy lại chẳng ăn nhập chút nào với người đàn ông trong lòng cô nhận định. Dường như, người mà cô yêu không phải là chàng trai xa lạ mà người khác vẫn hay nhắc tới kia.

Trong lòng cô, Trần Tử Hàn chỉ là một người bình thường, một người vừa đủ có thể khiến cô rung động, có thể khiến cô trao yêu thương, chỉ thế không hơn.

Vương Y Bối đắm chìm trong hồi ức rất lâu, lúc định thần lại mới phát hiện ra Hường Vũ Hằng đang chăm chú quan sát mình, cô mỉm cười gượng gạo.

Hường Vũ Hằng chợt cảm thấy bộ dạng ngây ngốc này của Vương Y Bối thật đáng yêu: “Này, không phải cô đang mãi nghĩ cách làm thế nào để tới tiếp cận với anh chàng cô từng thầm thương trộm nhớ kia đấy chứ?”.

Ngây người một lúc Vương Y Bối mới hiểu ra Hường Vũ Hằng đang ám chỉ điều gì: “Tôi rất muốn, nhưng người ta đang bận rộn, không có thời gian rảnh để ý tới tôi đâu”.

Lời nói vô cùng tự nhiên.

Tốt lắm, ít ra thì cô cũng có thể tự hào nói với chính mình: Cô đã không còn để tâm nữa.

Cuộc sống đã ổn định, Vương Y Bối đã thích ứng với thời tiết và cả con người nơi đây. Công việc ở công ty cũng không đến nỗi nào, cô thường xuyên phải theo Hường Vũ Hằng ra ngoài bàn chuyện làm ăn. Tác phong

làm việc của anh ta tuy rằng có chút không hợp với không gian ở đây, nhưng anh ta là người chính trực, thẳng thắn và biết giữ lời. Rất nhiều người sẵn sàng hợp tác với anh ta, dù đó là những doanh nghiệp không mấy tiếng tăm, nhưng hoàn toàn không có vấn đề gì với hoạt động kinh doanh của công ty.

Hương Vũ Hằng đương nhiên biết rằng vẫn còn có một con đường khác để đi, chẳng qua là anh ta không muốn, anh ta muốn tự mình cố gắng tới cùng. Đối với sự kiên quyết ấy của Hương Vũ Hằng, Vương Y Bối rất tán thành.

Mỗi ngày đều có vô số người than thở nào là “xã hội này thật quá thực dụng”, nào là “xã hội này thật tàn khốc”, họ lấy đó làm lý do tự biến mình thành chính loại người mà bản thân mình khinh bỉ, để rồi cuối cùng, ngay cả chính bản thân mình đang kiên trì làm gì cũng hoàn toàn không biết.

Cuối tuần, Vương Y Bối gọi điện hẹn Ôn Thiên Ngữ, người bạn thân chí cốt mà cô quen từ khi đi học lại. Hai người nhiều năm qua vẫn thường xuyên liên lạc, hơn nữa, thời điểm hai người kết bạn với nhau chính là quãng thời gian vô cùng tồi tệ của Vương Y Bối, sự cảm động khi ấy khiến Vương Y Bối mãi mãi không thể quên.

Người ta ai cũng có lúc thích hoài niệm, hai người hẹn nhau ở một quán cạnh trường cấp ba. Năm ấy khi Vương Y Bối bắt đầu đi học lại, bố mẹ dựa vào chút quan hệ để xin cho cô vào học trường cấp ba có tiếng ở thành phố, hy vọng cô được học tập trong môi trường tốt nhất, cũng nhờ vậy mà cô mới được gặp gỡ Ôn Thiên Ngữ.

Quán ăn này là nơi mà hai người thích nhất khi còn học cấp ba, món đậu phụ sốt cay ở đây rất ngon. Đáng tiếc bây giờ đã đổi chủ rồi.

Ôn Thiên Ngữ vội vàng tới hội ngộ cùng Vương Y Bối.

Ngồi trong quán quen, hai người nhìn nhau cười. Có những người bạn, sau khi mất liên lạc thì sẽ không còn là bạn, nhưng lại có những người bạn, cho dù năm tháng vô tình thế nào đi nữa, thì tình cảm trước sau vẫn như một.

Ôn Thiên Ngữ ngồi ghé đối diện với Vương Y Bối, chiếc bàn nhỏ ở

giữa hai người. Uông Thiên Ngữ cầm lấy tờ thực đơn trên bàn nhét vào tay Vương Y Bối. Giống như trước đây, mỗi lần đi ăn cô ấy đều để Vương Y Bối chọn món, coi Vương Y Bối như em gái của mình, lúc nào cũng nhường nhịn.

Con phố bên ngoài trường học trước đây bày bán rất nhiều đồ ăn vặt ngon, cứ đến cuối tuần là học sinh lại túi lớn túi bé xách về. Nhiều khi không chịu nổi cám dỗ, họ sẽ tranh thủ lúc bảo vệ không chú ý mà lén lút chuồn ra ngoài mua đồ ăn vặt. Bây giờ, con phố này đã thay đổi, rất nhiều cửa hàng và các quán trà sữa mọc lên, nhìn lại thì, bản chất vẫn không có gì khác.

“Đúng là cậu đã về, tớ còn tưởng cậu nói đùa.” Trong lúc Vương Y Bối đang chọn món, Uông Thiên Ngữ lên tiếng nói với giọng đầy xúc động. Trước kia cô đã từng rất nhiều lần khuyên Vương Y Bối trở về nhưng mà cô ấy không nghe.

Uông Thiên Ngữ cho rằng mình hiểu rất rõ cô bạn thân. Vương Y Bối là một cô gái ngay cả đi phỏng vấn xin việc sau khi tốt nghiệp cũng căng thẳng đến mức run bần bật, suy nghĩ thì lúc nào cũng đơn giản đến mức Uông Thiên Ngữ thật muốn biết đầu cô rốt cuộc là được làm bằng gì. Mỗi lần cô hỏi Y Bối những câu đại loại như: Tốt nghiệp rồi thì làm gì, tìm công việc thế nào, nuôi sống mình ra sao... thì câu trả lời nhận được luôn là: “Tớ có Trần Tử Hàn rồi, anh ấy sẽ nuôi tớ”.

Vương Y Bối đưa thực đơn cho Uông Thiên Ngữ, bảo cô ấy gọi vài món.

“Đương nhiên là phải quay về rồi, lá rụng về cội.” Cô khẽ cười, nét mặt không hề có đau khổ, không phải cô giả vờ bình thản, cái hờ hững ấy dường như trở thành một thói quen.

Từ khi Vương Y Bối bắt đầu đi làm, nhiều thứ cũng đã thay đổi. Uông Thiên Ngữ nhíu mày, trước đây khi Vương Y Bối quá trong sáng thì cô cảm thấy cô ấy rất ngốc, nhưng hiện tại, cô ấy không còn vẻ ngốc nghếch đó nữa thì cô lại rất khó chịu, tựa như trong khoảnh khắc lơ đãng đã đánh mất thứ gì, sau đó tìm mãi cũng không bao giờ thấy nữa.

Bữa cơm hôm nay mùi vị đã khác xưa, quán đổi chủ, muốn tìm lại mùi vị quen thuộc là chuyện không thể.

“Tớ có mấy lần vô tình gặp lại chủ quán cơm này.” Ưông Thiển Ngữ chủ động tìm chuyện để nói.

“Ở đâu?”

“Trên phố, trước cửa một bệnh viện. Họ cũng mở một quán cơm như thế này, lúc ấy tớ đến ăn thì tình cờ gặp. Họ vẫn còn nhớ tội mình đấy, còn hỏi sao không thấy cậu đi cùng.” Trước kia, hai người các cô đi đâu cũng không rời nhau nửa bước.

“Tớ bỏ rơi cậu, đi tìm niềm vui mới.” Vương Y Bối thuận miệng nói bừa.

“Tớ cũng nói với chủ quán như thế, chú ấy nói cậu thật vô lương tâm.”

“Cậu bịa chuyện!”

Ăn cơm xong, hai người tới rạp chiếu phim. Rạp này rất nhỏ, giá cũng phải chăng, nhưng chỉ chiếu lại những bộ phim cũ. Nam sinh thường đưa bạn gái tới đây xem phim vì phong cảnh hữu tình, giá cả hợp túi tiền. Trước kia, Vương Y Bối và Ưông Thiển Ngữ cũng hay tới đây, lúc nhìn thấy người ta có cặp có đôi, hai cô nhìn nhau tự nhủ, chí ít thì mình cũng có người đi cùng.

Nhưng hôm nay tới nơi hai người mới biết, rạp chiếu phim sắp bị dỡ bỏ. Ông chủ duy trì rạp này vốn dĩ và vì sở thích, nhưng mấy năm nay càng ngày càng lỗ vốn, hiện giờ chống đỡ không nổi nữa.

Hai người buồn thiu, mua bắp rang bơ và Coca đi vào trong rạp.

Bộ phim được chiếu hôm nay là Năm lấy tay em, bên nhau tới bạc đầu, nghe nói bộ phim này dựa trên câu truyện đời thực. Người sản xuất là nữ chính ngoài đời.

Phim kể về một cô thiên kim tiểu thư yêu một chàng trai. Cô ta chứng minh cho bố mẹ thấy tình yêu của mình vĩ đại đến nhường nào, sau đó kết thúc. Vương Y Bối thật sự không hiểu nổi vì sao bộ phim này lại ăn khách đến vậy. Ăn mấy miếng bắp rang bơ, cô quay sang bên cạnh mới phát hiện Ưông Thiển Ngữ đang rơi lệ.



Không phải là Vương Y Bối chưa từng thấy Ôn Thiên Ngữ khóc. Lần đầu tiên là khi học đại học, tự nhiên cô thấy Ôn Thiên Ngữ òa khóc không rõ lý do. Lần thứ hai là cô và Trần Tử Hàn chia tay, Ôn Thiên Ngữ ôm cô, cùng khóc với cô.

Và đây là lần thứ ba.

Dù cho tự nhận mình là bạn thân nhất của Ôn Thiên Ngữ nhưng Vương Y Bối cũng không biết vì sao cô ấy khóc. Đáy lòng mỗi người tựa hồ đều có nỗi đau riêng, cho dù là người thân nhất cũng không muốn chia sẻ. Bạn bè thật sự, dù chưa chắc đã hiểu rõ nhau, nhưng sẽ ở bên cạnh nhau bất kể bạn mình là người thế nào.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Vương Y Bối liền vứt cả hộp bắp rang bơ và cốc Coca còn dở vào thùng rác rồi đi tới bên cạnh Ôn Thiên Ngữ.

“Người đó...” Ôn Thiên Ngữ nhỏ nhẹ nói: “Thật ra người khác đều nghĩ rằng anh ấy không tốt, vừa không đẹp trai, vừa không có tiền. Thậm chí, học hành cũng không phải giỏi nhất. Nhưng mình thích anh ấy”.

Vương Y Bối từ lâu đã biết trong lòng Ôn Thiên Ngữ có một người đàn ông như vậy, nhưng chưa từng nghe cô ấy nhắc đến.

Đến ngay cả Ôn Thiên Ngữ cũng không hiểu vì sao mình lại yêu người đàn ông ấy. Có lẽ là vì, người ấy ngàn dặm xa xôi đi tìm mẹ mình. Anh ta cầm theo sổ tiền học phí trong tay ra đi tìm người mẹ đã bỏ rơi mình từ lâu. Anh chỉ mặc một bộ quần áo trên người, vác bụng đói ngời tàu hỏa tới tận Yên Xuyên. Anh tìm đi tìm lại ba lần, lúc ấy, mẹ anh đã hỏi anh, nếu như không tìm được thì có quay lại đây không? Anh trả lời là có. Đối với Ôn Thiên Ngữ, ánh mắt của người đàn ông ấy chính là ánh mắt kiên định nhất mà cô từng được thấy trong cuộc đời.

Sau này, Ôn Thiên Ngữ nghĩ, cô đã trầm mê trong đôi mắt kiên định ấy, trái tim cô đã bị một người đàn ông vượt ngàn dặm xa xôi đi tìm mẹ đoạt lấy, để rồi vạn kiếp không quên.

“Sau này thì sao?” Vương Y Bối lẳng lặng nghe, trong ánh mắt cô, Ôn Thiên Ngữ tuyệt đối là một cô gái đáng được hưởng sự che chở từ một người đàn ông tốt, đáng tiếc cô ấy vẫn độc thân nhiều năm qua.

Đèn đường bật lên, nơi nơi tràn ngập ánh sáng lung linh.

“Sau này, anh ấy vào đại học. Tớ mượn có tìm anh ấy cùng học bài, thực ra là muốn gặp anh ấy nhiều hơn. Rồi anh ấy có bạn gái, hai người họ kết hôn. Anh ấy là một người chồng tốt, cũng là một người bố tốt.”

Uông Thiển Ngữ bình thản kể lại, trong niềm hạnh phúc của người khác, cô đã từng dùng thế giới của riêng mình để chiếm giữ một góc nhỏ trong đó.

“Cậu không nói với anh ấy à?”

“Không.”

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Uông Thiển Ngữ cười thành thật, cô đã từng yêu một người đàn ông, một người đàn ông rất tốt. Nhưng người anh yêu không phải cô. Anh ấy đương nhiên cũng rất thật lòng, nhưng là với một cô gái khác. Cô sẽ không nói tình cảm của mình với anh ấy, càng không cho người khác biết rằng người cô yêu thương chính là nhân vật nam chính trong bộ phim kia. Anh và người con gái khác có một tình yêu không hề tầm thường, còn cô, tới phút cuối cùng cũng chỉ có thể làm khán giả xem bộ phim này mà thôi.

Vương Y Bối lặng nhìn Uông Thiển Ngữ, nắm chặt lấy tay cô ấy.

“Tớ chưa từng hối hận. Dù cho đoạn tình cảm này cuối cùng chỉ còn lại một mình tớ.” Uông Thiển Ngữ cười hiền lành, không hề oán giận. Đã là con đường mình lựa chọn thì còn trách móc gì ai nữa. “Tớ cầu chúc anh ấy hạnh phúc, đồng thời cũng tin tưởng rằng, bản thân tớ sẽ chọn được cách sống tốt nhất, tự đem lại hạnh phúc cho mình.”

Dù sao thì, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, con người ấy đã trở thành quá khứ.

Uông Thiển Ngữ vỗ hai bàn tay để trấn an bản thân.

Vương Y Bối coi Uông Thiển Ngữ là người bạn tốt nhất của mình, quan trọng là vì cô ấy không giống những người khác, không bao giờ nhìn cô

bằng ánh mắt thiếu tin tưởng hay khó hiểu. Cô ấy luôn ở bên cô, đợi tâm trạng cô bình tĩnh lại, từ từ khuyên bảo, giống như một người chị gái.

Hôm nay Ưông Thiên Ngữ tâm sự với cô chuyện của cô ấy, thực ra cũng là để nhắc Vương Y Bôi rằng, Trần Tử Hàn đã là quá khứ, cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, không thể vì một người mà dừng bước chân mình.

Thậm chí ngay cả cái tên Trần Tử Hàn, cô ấy cũng không nhắc tới. Ba chữ ấy, dường như đã trở thành một điều kiêng kỵ.

Ưông Thiên Ngữ đang ngẫm ám chỉ với cô rằng, trong hai người họ, Thiên Ngữ sống tốt hơn cô rất nhiều. Người đàn ông mà cô ấy yêu thậm chí còn không biết có một người con gái yêu mình, vậy mà cô ấy cũng không hối hận, không tiếc nuối.

Còn cô thì sao? Yêu đương với Trần Tử Hàn nhiều năm như thế, suốt từ thời cấp ba cho đến đại học, nhưng giây phút chia tay cô vẫn còn oán hận, mặc dù oán hận cái gì chính bản thân cô cũng không biết. Cô đúng là quá trẻ con! Năm xưa tình yêu của họ đã đi tới ngõ cụt, đương nhiên biệt ly là điều dễ hiểu.

Cô nên bình thản đối mặt với đoạn tình cảm ấy mới đúng. Người con trai đó chưa từng phản bội cô, chỉ là tới phút cuối, họ bỗng nhiên phát hiện ra hai người vốn không hợp nhau...

Bao nhiêu đau khổ dằn vặt trong lòng đều là do bản thân cô không chịu từ bỏ. Những ngày tháng quá đỗi ngọt ngào ấy, cô một mực muốn giữ lại, nhốt mình vào cái bẫy hồi ức, không có cách nào thoát ra.

Vương Y Bôi mỉm cười: “Tớ tin, chúng ra đều sẽ hạnh phúc.”

Cho dù, người đàn ông mà chúng ta từng yêu, đều không yêu chúng ta....

Lương Nguyệt là người bạn duy nhất của Vương Y Bôi hồi còn học cấp ba. Vương Y Bôi từng có đủ kiểu suy nghĩ ấu trĩ trong đầu, một trong số đó là cô chỉ cần có một người bạn tốt ở bên mình hết đời. Người khiến cô có suy nghĩ kỳ quái ấy chính là Lương Nguyệt. Tiếc là sau đó, cô không thực hiện được ước nguyện ấy.

Vương Y Bối chuyển đến trường cấp ba tốt nhất trong thành phố học lại, còn Lương Nguyệt lên học đại học ở tỉnh ngoài. Hai người sống ở hai môi trường khác nhau, có phạm vi bạn bè khác nhau. Một thời gian khá dài, Vương Y Bối đã từng hoài nghi tình bạn giữa mình và Lương Nguyệt.

Trong lúc học lại lớp mười hai, cô phải đối mặt với những người bạn học ít tuổi hơn mình, hằng ngày có vô số vấn đề đau đầu phải giải quyết, thế nhưng Lương Nguyệt mỗi lần gọi điện tới chỉ toàn nhắc tới những chuyện tốt đẹp ở đại học, nào là quen biết những ai, nào là đi liên hoan ăn uống những đâu... Thậm chí, có những khi, chỉ nói được hai câu là cô ấy đã dập máy.

Mãi về sau, Vương Y Bối mới hiểu ra, có những vấn đề thực ra nằm ở chính bản thân cô. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, vốn dĩ không nên đặt quá nhiều yêu cầu ở người khác. Nếu đã đem tất cả tình cảm của bản thân đặt vào người khác, thì phải xác định có khả năng tất cả sẽ sụp đổ. Tình yêu cũng vậy.

Nhưng sự cảm động mà Lương Nguyệt từng mang lại cho cô hoàn toàn là có thật.

Cô còn nhớ lúc gọi điện cho Lương Nguyệt, thông báo rằng mình mới quen một người bạn là Uông Thiển Ngữ, Lương Nguyệt đã nói: “Tớ rất vui, hy vọng cậu ấy sẽ thay tớ ở bên cạnh cậu, chia sẻ vui buồn cùng cậu”.

Chính nhờ câu nói ấy mà Vương Y Bối đã nhìn quá khứ một cách vô tư hơn, thoải mái hơn. Hôm nay, Lương Nguyệt kết hôn, cô đã đồng ý tới dự, nhất định cô sẽ đi.

Lễ cưới của Lương Nguyệt được tổ chức ở một khách sạn lộng lẫy, bên ngoài tráng lệ bao nhiêu, bên trong càng xa hoa bấy nhiêu.

Năm xưa cô và Lương Nguyệt từng nói, ai kết hôn trước thì người kia sẽ làm phù dâu. Lúc ấy, cả hai đều tưởng rằng, người đầu tiên lên xe hoa nhất định là Vương Y Bối, nhưng cuối cùng chẳng ai biết trước, số phận lại an bài họ như ngày hôm nay.

Vương Y Bối đến khá sớm, cô gọi điện cho Lương Nguyệt, cô ấy đích

thân ra đón cô. Lương Nguyệt đã trang điểm và làm tóc xong xuôi, chỉ chưa thay váy cưới. Vừa nhìn thấy Vương Y Bối, Lương Nguyệt lập tức chạy ra tới ôm một cái thật chặt, sau đó ôm lấy mặt Vương Y Bối không chịu buông: “Sao cậu chẳng thay đổi gì cả là thế nào? Da dẻ vẫn đẹp như xưa! Ahhhhh, dùng mỹ phẩm gì thế?”.

“Tớ có vẻ đẹp trời cho từ lúc mới lọt lòng mà.” Vương Y Bối che miệng cười, vừa nhìn thấy Lương Nguyệt, cảm giác quen thuộc trong cô lại ùa về. Cô quan sát khuôn mặt trang điểm tinh tế trước mặt: “Cậu trang điểm thành ra thế này không sợ dọa chú rể chạy mất à?”.

“Anh ta dám?” Lương Nguyệt vừa làm ra vẻ mặt dọa dẫm, vừa lôi Vương Y Bối vào trong: “Chủ yếu là do mắt nhìn của chúng ta khá giống nhau. Còn cô nhân viên hóa trang kia thì cứ khăng khăng là cô dâu thì phải trang điểm thế này. Không biết mặt mình đã bị cô ấy trát bao nhiêu tầng phấn nữa”.

“Cậu thành ra bộ dạng gì cũng không liên quan tới tớ. Dù sao thì người đàn ông của cậu cũng đâu có để ý.” Còn chưa nói hết cô đã bị Lương Nguyệt véo một cái rõ đau: “Tớ đang tò mò về ông xã cậu lắm đây!”

Lương Nguyệt kéo Vương Y Bối vào giữa phòng trang điểm rồi mới thẹn thùng cười: “Thực ra cậu cũng quen đây”.

Vương Y Bối lại càng hiếu kỳ hơn, không ngờ mình cũng quen biết chồng của Lương Nguyệt: “Ai thế?”

“Đỗ Duy Khải.”

Thời cấp ba, Vương Y Bối đương nhiên không thể không biết tới tiếng tăm của Đỗ Duy Khải. Anh ta vốn là “con át” của đội thể dục thể thao, ngày nào cũng phải đi tập luyện. Huấn luyện viên của họ cực kỳ nghiêm khắc, luôn miệng dọa dẫm những người học kém như họ phải dựa vào thành tích thể dục thể thao để vào đại học, nếu còn không chịu khó luyện tập thì sẽ hết cách, không còn con đường nào khác. Có một lần sau khi uống chút rượu, Đỗ Duy Khải đã lớn tiếng cãi lại giáo viên trước mặt mọi người, ai bảo anh ta phải nhờ vào thể thao mới thi đỗ đại học chứ?

Sau đó, Đỗ Duy Khải rời khỏi đội, ra sức nỗ lực học tập, thậm chí sau cuộc thi phân lớp còn được xếp vào lớp ưu tú. Chuyện này năm ấy được

cả khối coi là chuyện gây mưa gây bão trong sử sách.

Thấy Vương Y Bôi ngây người, Lương Nguyệt chủ động giải thích: “Thực ra, tớ từng thầm thích anh ấy. Cậu không ngờ đúng không?”. Lương Nguyệt tươi cười.

Mọi chuyện trước đây đều đã qua, có được kết quả viên mãn như ngày hôm nay, đâu cần phải bận tâm tới những rối ren trong quá khứ nữa.

Thực ra Đỗ Duy Khải trở thành nhân vật làm mưa làm gió còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa. Hồi cấp ba anh ta từng có bạn gái, đối xử với cô ấy vô cùng tốt, còn tự mình đi làm thêm kiếm tiền mua một cặp di động tình nhân.

“Khi nào thế?” Vương Y Bôi thật không ngờ Lương Nguyệt còn có một mối tình đơn phương như vậy.

“Cậu ấy à, ngày nào cũng chỉ biết tới mỗi Trần Tử Hàn, làm sao để ý tới tớ được. Hơn nữa lúc ấy tớ biết anh ấy có bạn gái rồi nên không dám nói ra nữa...” Lương Nguyệt nói xong lập tức quan sát sắc mặt Vương Y Bôi. “Tớ...tớ...”

“Không sao.” Vương Y Bôi cười, làm như thật sự không để ý: “Bọn mình đã chia tay lâu rồi, không cần như vậy...”.

Lương Nguyệt cười ha ha hai tiếng, lập tức lảng sang chuyện khác: “Có biết vì sao tớ thích anh ấy không? Hồi đó anh ấy còn ở trong đội thể dục thể thao, tớ đi ngang qua trong lúc anh ấy đang chạy như một cơn gió, tớ cứ đứng im nhìn theo. Sau đó tớ nhận được di động của anh ấy. Tớ muốn tìm anh ấy trả mà không được. Hôm sau tớ lại tới sân vận động chờ anh ấy xuất hiện, kết quả bị anh ấy vô tình đá quả bóng trúng đầu, ngã lăn ra đất. Khi anh ấy chạy tới, tớ còn ngây ngốc đưa trả điện thoại cho anh ấy. Anh ấy nhận lấy rồi bỏ đi, cũng chẳng buồn nhìn tớ một cái. Khi ấy tớ cảm thấy, anh ấy thực sự rất yêu bạn gái. Thế nhưng tớ cũng thật ngốc, bị bóng đập trúng đầu mà cũng không tìm anh ấy tính sổ”.

Vương Y Bôi vốn dĩ muốn hỏi, vì sao biết người ta có bạn gái rồi mà vẫn yêu, nhưng cuối cùng cô lại không mở miệng. Sau khi cô và Trần Tử Hàn hẹn hò, chẳng phải có rất nhiều cô gái theo đuổi anh ấy sao?

Lương Nguyệt tiếp tục kể chuyện về sau cô ấy và Đỗ Duy Khải quen biết nhau thế nào. Hai người bọn họ trùng hợp cùng thi vào một trường đại học, vì là bạn học cũ, cho nên thường xuyên liên lạc, rồi từ đó có tình cảm, trở thành người yêu. Đương nhiên lúc ấy Đỗ Duy Khải đã chia tay bạn gái trước.

Lương Nguyệt và Vương Y Bối tâm sự rất nhiều chuyện nữa, nhưng suốt quá trình, Lương Nguyệt liên tục quan sát sắc mặt Vương Y Bối. Đúng lúc ấy có người tới gọi Lương Nguyệt đi thay váy cưới để ra tiếp khách, mọi người đã đến khá đông đủ. Vương Y Bối đang định đi ra ngoài trước thì lại bị Lương Nguyệt kéo lại: “Tớ có chuyện muốn nói với cậu”.

“Ừ.” Vương Y Bối không thể cười nổi nữa, bởi vì nét mặt Lương Nguyệt rất nghiêm túc.

“Đỗ Duy Khải và Trần Tử Hàn trước đây từng có phi vụ làm ăn chung nên rất thân quen. Tớ ban đầu cũng không biết, lúc thấy anh ấy viết tên trong thiệp mời tớ mới hỏi nguyên nhân. Anh ấy muốn mời Trần Tử Hàn làm phù rể, tớ đã định ngăn cản nhưng mà hai người họ là bạn bè tớ không thể... cho nên...” Lương Nguyệt lưỡng lự.

“Không sao mà, tớ nói thật đấy.” Vương Y Bối vuốt tóc Lương Nguyệt: “Đừng băn khoăn gì nữa, hôm nay cậu là cô dâu, là cô gái xinh đẹp nhất thế giới này”.

Cô thật sự không để bụng, thậm chí còn cảm động vì cô bạn lâu năm chưa gặp này lo lắng cho mình như vậy. Lương Nguyệt không mời cô làm phù dâu, chính là vì nghĩ cho cô, không muốn làm khó cô mà thôi. Nếu đôi một góc nhìn khác ta sẽ nhận ra, sự thật đôi khi rất tàn nhẫn.

Nghe Vương Y Bối nói vậy Lương Nguyệt mới yên lòng mà gật đầu.

Tựa như có người thả xuống cuộc sống một tấm lưới lớn, rồi cuối cùng trong lúc lơ đãng chợt phát hiện ra nút thắt kia.

Vương Y Bối ra khỏi phòng thay đồ. Đi qua một hành lang thật dài rồi vào thang máy. Cô cũng từng mơ mộng tới một hôn lễ với Trần Tử Hàn, từng muốn chụp một bộ ảnh cưới thật đẹp, đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, còn tiệc cưới thì càng đơn giản càng tốt. Cô thậm chí còn nghĩ tới chuyện sẽ sinh hai đứa con, đầu tiên là con trai, sau đó sinh con gái, như

vậy mới có thể thỏa mãn nỗi ao ước muốn có một ông anh trai của cô.

Những ký ức mơ hồ lại hiện lên trong đầu, ngày càng rõ rệt, ngày càng chi tiết, khiến Vương Y Bối hoài nghi ký ức ấy mình đã giữ gìn cẩn thận, hay là hằng ngày vẫn ôn lại, mới có thể khắc sâu đến thế?

Ra khỏi thang máy, đi được vài bước đã tới đại sảnh.

Cô ngược mắt nhìn.

Tám lưới cuộc sống kia đã xuất hiện nút thắt thật lớn.

Tại cửa lớn đối diện cô, Trần Tử Hàn đang đi vào. Anh mặc một bộ comple đơn giản, toàn thân như được bao trùm bởi một lớp ánh sáng, đáng vẻ tự tin và đầy phong độ.

Đương nhiên không thể bỏ qua cô gái bên cạnh anh: Hương Thần, một minh chứng sống cho sức hấp dẫn của Trần Tử Hàn hồi học cấp ba. Sau khi sự ái mộ của những cô gái khác dành cho Trần Tử Hàn thoáng qua như gió thổi mây trôi, thì chỉ có Hương Thần là vẫn một mực ở bên cạnh anh, cho dù anh có bạn gái, cho dù anh đang ở phương trời nào, cho dù anh thành công hay thất bại.

Nếu như phải dán lên người Hương Thần một miếng tích kê, thì đó chính là nhãn mác mang tên “người chứng kiến tình yêu của Vương Y Bối, đồng thời cũng là tình địch lớn nhất của cô”.

Hôm nay, tình địch năm nào và người yêu cũ cùng xuất hiện ở hôn lễ của người bạn thân nhất của cô.

Cô nghĩ, năm xưa, Hương Thần có phải cũng dùng tâm trạng này mà nhìn cô và Trần Tử Hàn ở bên nhau?

Trước mặt cô, rất nhiều người đang xúm lại quanh Trần Tử Hàn và Hương Thần. Những người ấy nhìn qua khá quen, Vương Y Bối ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra, họ đều là bạn cấp ba, có người ở lớp 12/1, có người ở lớp 12/2, ngày ấy trường học liên tục tổ chức chia lại lớp nên hầu như họ đều quen biết lẫn nhau.

“Cô dâu chú rể hôm nay hình như là đôi duy nhất của hai lớp chúng ta



nhỉ?” Đột nhiên có người lên tiếng, giọng đầy hí hửng.

“Đúng thế rồi! Không biết cặp đôi rằm rộ một thời hồi ấy có còn yêu nhau không?”

“Không đâu, tốt nghiệp cấp ba đã chia tay rồi.”

“Bọn họ thật sự rất đẹp đôi, nhưng mà vẫn không tránh khỏi mấy chuyện hợp tan.”

Có lẽ cô chính là nữ chính của cặp đôi rằm rộ mà bọn họ nhắc tới. Cũng may, trong mắt người khác, chuyện này của cô và Trần Tử Hàn chỉ dừng lại ở thời điểm thi đại học. Không ai biết rằng, sau khi lên đại học rồi, hai người họ đã gặp lại nhau, rồi còn yêu nhau lần nữa. Chỉ có điều, nếu như biết kết quả của lần thứ hai ấy vẫn là chia tay, cô thà rằng chuyện tình của mình chỉ dừng ở thời điểm thi lên đại học. Khi ấy, cho dù có tiếc nuối nhưng cũng không khiến trái tim đau đớn nhiều lần đến vậy.

Nhiều khi, những tình huống mà bản thân đã từng tưởng tượng vô số lần thực sự xảy ra trước mắt. Tâm lý người chuẩn bị sẵn giống như mình được tiêm một mũi vắc xin vậy. Chỉ có giờ phút này, Vương Y Bối mới cảm thấy việc bản thân mình trước đây ảo tưởng tới ngày gặp lại anh đúng là không hề lãng phí thời gian. Chí ít thì tình huống hôm nay cũng tựa như nhiều lần cô đã nghĩ tới, vì vậy cô có thể thật bình tĩnh, thật thản nhiên. Từ nhỏ cô đã muốn làm một cô gái lạnh lùng, nhưng thật không ngờ lúc thực hiện được lại ở trong một tình thế bất đắc dĩ thế này.

Cô thật sự có thể bình tĩnh, không để tâm tới mọi người đang ăn tiệc, uống rượu náo nhiệt xung quanh, thật sự có thể bình tĩnh nhìn cô dâu chú rể đang đi tới từng bàn mời khách.

Chợt bên cạnh có người nhỏ giọng nói: “Trần Tử Hàn sao lại làm phù rể thế?”

“Hình như phù rể lúc đầu được chọn có việc đột xuất.”

“Nhưng mà Trần Tử Hàn đứng bên cạnh chú rể thì chiếm hết hào quang của chú rể mất rồi còn đâu.”

“Người ta là chú rể không lo thì thôi, cậu lo cái gì?”

Vương Y Bối không phải cố ý nghe lén người khác nói chuyện, nhưng lỡ tai cô cứ tự nhiên dỏng lên. Ngồi một lúc, cô lại nghe được thêm nhiều chuyện khác, Đỗ Duy Khải sau khi tốt nghiệp tìm được công việc nhưng lại xảy ra chút vấn đề, Trần Tử Hàn đã từng giúp anh ta nên quan hệ hai người mới tốt như vậy.

Lòng Vương Y Bối nặng trĩu, chẳng có tâm trạng ăn uống. Nhìn đồ ăn bày la liệt trên bàn tiệc cô cũng không buồn động đũa. Nhưng mà hiện giờ chỉ có ăn mới giúp cô bớt căng thẳng. Cô cầm đũa gắp một miếng nộm dưa chuột, từng miếng, từng miếng...

Cho dù cô có xiết bao hy vọng thời gian trôi chậm lại, thì cũng không tránh được thời điểm cô dâu chú rể tới bàn mình, đương nhiên, còn có cả phù rể đi theo.

Cô cố gắng không nhìn anh, nhưng kể cả có nhắm mắt lại cô cũng có thể hình dung ra bộ dạng anh lúc này.

Bạn học đều đang chúc rượu, đối với thứ đồ uống này, dường như càng có giao tình thì lại càng không thể không uống. Chú rể bị buộc phải uống đến không thể chống cự, liên tục bị bạn bè tìm đủ lý do lớn bé để chúc.

Mọi người cười nói vui vẻ, có vẻ rất náo nhiệt.

Nhưng náo nhiệt đến mấy rồi cũng nhanh giải tán, xung quanh còn rất nhiều bàn tiệc khác cần phải mời rượu.

Ngay khoảnh khắc màn mời rượu sắp kết thúc, không biết ai chọt hô lên: “Vương Y Bối, không thể vì là bạn tốt của cô dâu mà thoát ly khỏi tập thể được. Mau mời cô dâu chú rể một ly đi!”

Sau câu nói, Vương Y Bối bỗng nhiên trở thành tâm điểm chú ý. Cô nhắm mắt, mang vẻ mặt bất đắc dĩ. Đã cố gắng lắm rồi, cố gắng đè nén thứ tình cảm đang tồn tại kia, thế nhưng vẫn không thể nào trốn tránh được mảnh đất u ám tự mình tạo ra.

Vương Y Bối đứng dậy, nhìn thoáng qua cô bạn học vừa gọi mình, có ấn tượng một chút, hồi cấp ba hình như hai người từng cãi nhau vì một chuyện vặt vãnh, thật không ngờ cô ấy còn ghi hận tới tận giờ! Quà

nhiên là không nên đắc tội với người khác, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ bị người ta trả thù, lại còn đúng vào thời điểm mình khó xử nhất.

Vương Y Bối đi tới trước mặt cô dâu chú rể, khuôn mặt tươi cười được trang điểm kỹ càng không để lộ bất kỳ dấu vết nào.

“Thật ra là tử lượng của tớ không tốt, muốn uống nước trắng thôi nhưng mà lại bị phát hiện, xem ra không thể trốn tránh được rồi.” Cô cười hết sức tự nhiên: “Hay là, tớ tự chịu phạt ba ly?”.

Đám con trai như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vỗ tay cổ vũ âm âm lên.

Phù dâu đứng bên cạnh bưng khay rượu tới, Vương Y Bối cầm lấy một ly: “Đầu tiên, chúc hai người hạnh phúc tới đầu bạc răng long!”. Cô uống một hơi cạn sạch.

Chú rể cũng rất sảng khoái uống hết.

“Ly thứ hai, tớ lấy tư cách là bạn thân của cô dâu, yêu cầu cậu phải đối xử với cô ấy thật tốt, phải che chở cô ấy, yêu thương cô ấy cả đời!” Nói xong, cô tiếp tục uống hết ly rượu, mọi người xung quanh lại lên tiếng reu re chọc.

Cầm lấy ly thứ ba, Vương Y Bối đi tới trước mặt Lương Nguyệt.

“Vỏ Sò...” Lương Nguyệt xúc động, năm xưa hai người cùng nhau tâm sự chuyện tình yêu, còn hôm nay, lại chỉ có mình cô đơn độc đi vào cung điện hôn nhân.

“Còn nhớ chúng ta đã nói gì không?” Vương Y Bối lên tiếng: “Cho dù bây giờ cậu lấy chồng, quên mất rồi nhưng tớ vẫn nhớ. Chúng ta từng nói, nếu không gặp được một người đàn ông tốt thì hai chúng ta sẽ ở bên nhau. Hôm nay cậu đã gặp được một người đàn ông tốt, tớ có nên coi anh ta là kẻ cướp đoạt tình nhân của tớ hay không nhỉ?”. Vương Y Bối nửa đùa nửa thật nói, mọi người kể cả Đỗ Duy Khải cũng phải bật cười.

Cô nâng ly rượu lên: “Vì thế, ly rượu này, tớ mời cậu!”.

Lương Nguyệt vừa cầm lấy ly rượu, chợt có người lên tiếng: “Cô dâu

hôm nay uống nhiều rồi, phù rể đâu qua uống giúp đi chứ!”.

Vương Y Bối thật sự không biết hiện giờ sắc mặt Trần Tử Hàn như thế nào, cũng không biết anh ta đang nghĩ gì, cô lập tức mở miệng: “Tớ và “người yêu cũ” uống rượu, người khác tới xen vào làm gì chứ!”.

Lương Nguyệt quả nhiên phối hợp rất ăn ý với cô, hai người cầm ly rượu lên làm động tác uống rượu giao bôi.

Đám con trai được thế lại càng hò reo âm ỉ: “Trời ơi, Đỗ Duy Khải, vợ cậu bị người ta chiếm đoạt tại trận rồi kìa”.

“Vương Y Bối, thật không ngờ cậu đến để phá hỏng cuộc vui nha!”

Vương Y Bối vẫn rất bình thản, đặt ly rượu xuống, cầm tay Lương Nguyệt đặt vào trong tay Đỗ Duy Khải: “Người yêu của tớ hiện giờ giao cho cậu, nhất định phải mang lại hạnh phúc cho cô ấy”.

“Nhất định!”

Hôm đó, tất cả mọi người tham dự hôn lễ đều không thể quên được một cảnh tượng khi ấy. Hai cô gái từng chơi thân, dù hiện tại không còn dính lấy nhau như xưa nữa nhưng vẫn luôn chân thành với nhau.

Vương Y Bối xua tan đi sự tò mò của mọi người về chuyện giữa mình và Trần Tử Hàn.

Khi mọi thứ trở lại trạng thái bình thường, cô mới theo ánh mắt của mọi người nhìn vào đôi đôi vợ chồng kia, chân thành chúc phúc. Cô nhìn bộ váy cưới lộng lẫy tinh xảo Lương Nguyệt mặc trên người, nhớ tới trước đây hai người từng nói, lúc kết hôn nhất định phải mặc một chiếc váy cưới của riêng mình, sau này già rồi còn có thể lấy ra ngắm mà hồi tưởng lại đám cưới của mình, hồi tưởng lại vẻ đẹp của mình.

Lương Nguyệt đã thực hiện được điều ấy rồi, còn cô, đến khi nào mới làm được?

Trần Tử Hàn đứng phía sau Đỗ Duy Khải, nụ cười ôn hòa vẫn hiện hữu trên mặt anh.

Bàn tiệc đó có Hương Thần đang ngồi, không biết nói chuyện gì vui vẻ, cô ấy cười không ngừng. Bên đó bạn học cũng nhiều, chẳng biết vì sao mà Trần Tử Hàn cũng bị ép uống mấy chén.

Vương Y Bôi nhìn lướt qua Lương Nguyệt, không biết nên thở dài phiền muộn hay nên vui vẻ, tất cả mọi người đều đã thay đổi rồi! Trước đây, Lương Nguyệt hoàn toàn không có thiện cảm gì với Hương Thần, thậm chí còn tỏ rõ sự chán ghét ngoài mặt, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì cô ở phe của Vương Y Bôi. Hiện giờ, trong lòng không thích, nhưng cô ấy cũng không thể hiện ra ngoài nữa.

Mọi người đều đã học được cách thức sinh tồn.

Vương Y Bôi dụi mắt, chợt thấy xót xa.

Dương như cô lại nhớ những thứ không nên hồi tưởng, chúng bện xoắn lại thành một mảnh khiến đầu óc cô hỗn loạn, thậm chí dạ dày cũng phải đau đến quặn thắt.

Hồi còn học đại học, anh thuê một căn phòng nhỏ cạnh trường, hai người thường ngồi trong phòng tưởng tượng và lên một bản kế hoạch cho tương lai, sẽ mua nhà thế nào, lắp đặt đồ gia dụng gì, trang trí phòng con cái ra sao, thậm chí ngay cả chuyện sinh con trai hay con gái, đặt tên là gì cũng đã nghĩ tới.

Cô còn ôm một cuốn tạp chí áo cưới xem đi xem lại. Áo cưới cô mặc nhất định phải đẹp nhất mới được. Cô đang mãi mê chọn thì anh đi tới, ôm cô vào lòng, khẽ vuốt tóc cô, hôn lên má cô. Anh ôm cô rất chặt, cuối cùng mới nói: “Chọn được bộ nào rồi?”.

“Em thích bộ nào anh sẽ mua bộ đó chứ?”

“Đương nhiên... không.”

Bởi vì anh từ chối, cô tức giận ném cuốn tạp chí xuống đất.

Anh thở dài, khẽ véo mũi cô: “Em nghe lời thì anh mới mua”.

Hồi ức chỉ là thứ vũ khí làm tổn thương chính mình, không hề có bất cứ lực sát thương nào đối với người khác. Có lẽ, cô càng ngày càng thích

trò chơi mang tên “tự hại mình” kia, nên mới tiếp tục ngược đãi bản thân như thế.

Khi còn học cấp ba, rõ ràng cô đã được nghe giáo viên dạy rằng, dùng những sự vật đối nghịch để so sánh có thể đạt được hiệu quả cực kỳ cao, nhưng mà học không vào, để rồi cuối cùng tự mình lòi quá khứ đẹp đẽ ra so sánh với hiện tại tàn khốc, tự mình làm tổn thương mình sâu sắc.

Vương Y Bối nhìn từng khuôn mặt phía trước, quen thuộc đến thế, chân thực đến thế. Giờ khắc này không phải là giấc mơ, càng không phải ảo ảnh do bản thân tưởng tượng ra.

Cô thật sự đã gặp Trần Tử Hàn rồi.

Anh có công việc ở Hoàn Quang, anh càng ngày càng tỏa sáng, bên cạnh anh đã có một cô gái, mà cô gái ấy lại chính là tình địch thời cấp ba của cô.

Ông trời không nghe được lời cầu xin của cô.

Anh sống rất hạnh phúc!

Cô không muốn thừa nhận, rằng mình không cam lòng...

Mười lăm tuổi gặp nhau, bây giờ đã là hai lăm...

Nếu như phải đặt một cái tên cho thời thanh xuân của mình, cô nhất định sẽ gọi nó là Trần Tử Hàn.

-----oOo-----

## **Chương 2: Thuở ban đầu**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Từ hài búp bê đến giày cao gót, từ đồng phục học sinh tới đồ công sở, từ ngây thơ ngốc nghếch đến trưởng thành chín chắn, càng ngày tôi càng học được cách sinh tồn trong xã hội.

Sớm đi tối về, ở thành phố đổi thay từng ngày này, tôi cứ vội vã như thế, quên mất phải quay đầu. Đôi mắt bị nhíp sáng hơi hả che phủ một tầng sương mù, tôi không dám ngắm nhìn phong cảnh kiêu diễm xung quanh, tôi dần dần quên mất cô thiếu nữ vô tư năm nào, tôi ngỡ rằng mình đã có thể quên đi chàng trai thuở ấy.

Lần đầu tiên Vương Y Bối gặp Trần Tử Hàn thật sự không lấy gì làm tốt đẹp. Trường cấp ba cô học không phải trường tốt nhất nhưng đương nhiên cũng là một trường trọng điểm có tiếng. Điều khiến đông đảo học sinh cảm thấy hạnh phúc khi học ở đây chính là việc quản lý ra vào không hề nghiêm ngặt, dễ hơn nhiều so với trường cấp hai của cô. Thời ấy, trường cấp hai còn phát cho mỗi học sinh một tấm thẻ giống như thẻ học sinh. Thẻ của học sinh nội trú và ngoại trú sẽ có màu sắc khác nhau. Bảo vệ căn cứ vào màu thẻ để xem xét việc có cho ra ngoài hay không. Lên cấp ba, chỉ cần tới giờ ăn là cổng trường sẽ mở cho học sinh ra vào tự do, bởi vậy mới hình thành một bộ phận học sinh thích tụ tập ra ngoài ăn uống. Vương Y Bối chính là một trong số đó.

Năm học lớp mười, cứ sau khi kết thúc giờ học buổi tối, Vương Y Bối lại về phòng ký túc mà băn khoăn xem có nên ra ngoài mua một bát mì về ăn khuya hay không. Cô ở trong phòng đi tới đi lui, hỏi ý kiến lần lượt từng người trong phòng cho tới khi Lương Nguyệt lên tiếng: “Cậu muốn đi thì đi, đừng có lượn lờ ở đây nữa”.

Sau đó, Vương Y Bối yên lòng yên dạ lấy câu nói của Lương Nguyệt làm nguồn cổ vũ.

Cô do dự là vì mười giờ mới tan học, quay về phòng ngủ cũng mất khá nhiều thời gian, mà quán mì yêu thích của cô lại cách ký túc xá rất xa. Thế nhưng cô nhất mực ôm nguyên tắc, ăn no còn hơn do dự, nên cuối cùng vẫn chạy đi mua. Người ta nói chẳng sai, đúng là “chết vì ăn”.

Ngoài trường học còn có rất nhiều hàng ăn. Giờ này cũng khá đông học sinh đi ăn đêm, trong tay nữ sinh xách đủ túi lớn túi bé đồ ăn vặt. Đàng nào cũng mất công ra ngoài rồi, không nên ăn cái gì tạm bợ. Con phố này được học sinh ở đây ưu ái gọi bằng cái tên “phố ăn ngon”. Ban ngày ở đây không có bất cứ cái gì, nhưng cứ sau bảy giờ tối là rất nhiều quầy bán hàng lục đục mở cửa, tất cả đều là hàng ăn vặt, có bánh rán, thịt nướng, khoai lang nướng, khoai tây chiên... Mặc dù mấy thứ đồ này đều bị gán mác không tốt cho sức khỏe, nhưng mùi vị thơm ngon của nó quả

thực khiến cho con người ta phát thèm. Con phố này cách trường học không quá xa, không quá gần, điều kiện an ninh cũng không phải là tốt, thường xuyên xảy ra những trận ẩu đả.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối chạy tới nơi đúng lúc quán ăn cô thích đang chuẩn bị đóng cửa, cô trở thành vị khách cuối cùng.

Cô đứng một bên nhìn người ta đồ mì vào nồi, trong lòng vô cùng thỏa mãn, chỉ cần nghĩ tới một lát nữa thôi sẽ có một bát mì vô cùng ngon miệng để ăn là cô đã vui sướng rồi.

Cô vừa chuyển tầm mắt đi chỗ khác thì phát hiện ra ở góc phố có một đám thanh niên đang đánh lộn. Lần đầu tiên cô thấy một cảnh tượng như thế, hệt như xã hội đen đang giải quyết nhau.

Điều khiến Vương Y Bối kinh ngạc chính là có một nam sinh tướng mạo tuấn tú đang cầm một xiên thịt nướng, vừa ăn vừa thưởng thức màn đánh nhau. Anh ta đứng cách đám lộn xộn chỉ chừng hai, ba mét.

Vương Y Bối nhận lấy suất mì đã được đóng gói cẩn thận từ chủ quán, lúc đi về vẫn còn ngoái đầu nhìn lại. Thật kỳ lạ! Trong đầu cô lúc này chỉ hiện lên một bức tranh, toàn bộ cảnh đánh nhau thực ra chỉ là nền cho cậu nam sinh ăn thịt nướng kia, màn vũ lực thô bạo ấy chỉ làm nổi bật lên sự bình tĩnh của anh ta.

Cô hoàn toàn không nhận ra cái suy nghĩ của mình lúc ấy có vấn đề. Anh chàng kia đứng gần như vậy mà lại không ra khuyên can, như thế là không có tinh thần đạo nghĩa. Hơn nữa, có thể trong đám đánh lộn ấy biết đâu còn có bạn của anh ta, vậy mà anh ta lại không chạy lên giúp bạn mình, quả thật là không có nghĩa khí.

Có điều vì muốn nhanh chóng quay về trường nên Vương Y Bối chẳng quan tâm tới chuyện đó nữa, trong lòng chỉ một mực muốn về ký túc thật nhanh để thưởng thức thú vui ăn uống.

Kết quả học tập của Vương Y Bối chỉ vào loại thường nhưng nó không ảnh hưởng tới chí hướng của cô.



Cô đã từng làm được một chuyện khiến tất cả mọi người đều phải kinh ngạc. Đó là vào trước kỳ thi cuối kỳ, có làm thử một đề trắc nghiệm môn Toán, có mười câu thì sai tận chín câu. Sau đó, cô dùng hẳn hai tiết học chỉ để ngồi làm lại đề toán kia một lần nữa, thông qua đáp án mà suy nghĩ tới quá trình giải, cuối cùng chọn đúng cả mười câu. Đến khi vào kỳ thi thật, điểm môn Toán của cô cao nhất lớp, thậm chí nhiều năm về sau cô đều nhắc lại chuyện này như kỳ tích duy nhất của mình.

Lên lớp mười một, các lớp đều bị xáo trộn do nhà trường phân ban. Ngoài cửa mỗi dãy phòng học đều dán một bìa các tông ghi danh sách học sinh và chủ nhiệm của từng lớp.

Vương Y Bối vừa đến trường, còn chưa bước chân vào phòng ký túc, đã lập tức bị Lương Nguyệt kéo tới xem mình được phân vào lớp nào.

“Phân ban thật rồi hả? Tớ hồi hộp chết đi được.” Vương Y Bối bị Lương Nguyệt kéo từ trên cầu thang ký túc chạy xuống: “Tớ vẫn muốn học cùng lớp với cậu”.

“Xem rồi biết ngay thôi.” Lương Nguyệt cầm tay Vương Y Bối chạy tới khu phòng học: “Cho dù không học cùng lớp nhưng chúng ta vẫn sẽ mãi là bạn tốt của nhau”.

“Nhưng tớ vẫn muốn chúng ta học chung lớp.” Vương Y Bối cố chấp mở miệng. Cô chính là kiểu người đã làm gì thì nhất định không thay đổi. Đi quán net lần đầu tiên ngồi ở vị trí nào thì lần sau cô sẽ nhất định ngồi ở vị trí đó. Thói quen sai bảo, sau khi cô và Lương Nguyệt trở thành bạn, cô cũng không có ý định thay đổi, càng không nghĩ ra bất cứ chuyện gì trái ý muốn.

Mọi người vây quanh bảng tin tức rất đông, hai người vất vả lắm mới chen vào được.

Kết quả là Vương Y Bối được xếp vào lớp 11/4, còn Lương Nguyệt được xếp vào lớp 11/2. Nghe nói, từ 11/1 đến 11/4 đều là chuyên Khoa học Tự nhiên. Một trăm sáu mươi học sinh của toàn khối được phân đều vào bốn lớp này, học lực của các thành viên trong từng lớp đều sà sà ngang nhau.

Mấy bạn học đứng quanh đấy cười với Vương Y Bối và Lương Nguyệt:

“Sau này chúng mình là bạn học rồi”.

Vương Y Bối trề môi phụng phịu, không có ý định đáp lại họ, cô chỉ muốn được học cùng lớp với Lương Nguyệt mà thôi

Xem danh sách chia lớp xong, Vương Y Bối càng đau lòng kéo tay Lương Nguyệt nói: “Tớ không muốn thế này đâu, làm sao bây giờ?”.

Lương Nguyệt ngẫm nghĩ một chút: “Hay là, cậu đi tìm cô Tường thử hỏi xem. Cô Tường chủ nhiệm lớp 11/2 đấy, tớ thấy cô giáo rất yêu quý cậu, biết đâu có thể xin chuyển sang lớp 11/2 được”.

Vương Y Bối do dự một lát, cũng chỉ còn cách này thôi.

Cô Tường là giáo viên dạy Ngữ văn năm ngoái, Vương Y Bối được cô Tường khen hết lời vì có tài viết văn, bài làm của cô thường xuyên được lấy làm mẫu cho các bạn lớp khác xem. Điểm môn Ngữ văn của Vương Y Bối cũng thường xuyên nằm trong top 10, đương nhiên cô Tường sẽ có cảm tình tốt với cô.

Nói là làm, Vương Y Bối cũng không tới lớp 11/4 điểm danh nữa, mà trực tiếp đi tìm cô Tường. Tới văn phòng, cô mới phát hiện ra mình không phải là người duy nhất. Có rất nhiều bạn học cũng không muốn học ở lớp được phân, thậm chí còn có người thà rằng được học ở lớp bình thường như cũ.

Vương Y Bối vốn dĩ muốn tìm cô Tường để xin chuyển vào lớp của cô, nhưng tới nơi đã thấy cô đang nói chuyện với một bạn nữ khác, Vương Y Bối đành đứng đợi một bên.

Càng nhìn cô bạn kia, Vương Y Bối càng thấy quen mắt, hình như đó là Hường Thần, cô bạn mà Lương Nguyệt từng nhắc tới với cô trước đây. Con trai cùng khối rất nhiều người thích cô ấy, thậm chí còn coi cô ấy là “nữ thần” trong lòng mình. Lúc Lương Nguyệt nhắc tới hai chữ “nữ thần”, Vương Y Bối đột nhiên nổi da gà. Thực ra, tiếng tăm của cô hoa khôi Hường Thần này cô cũng được nghe qua, cô ấy được người ta gọi bằng cái tên “người đẹp lạnh lùng”. Hường Thần có khuôn mặt xinh xắn, là nhân vật chính trong hầu hết những buổi biểu diễn ít ỏi của trường. Dù thế nào thì giữa một tập thể, người đứng trên đỉnh kim tự tháp bao giờ cũng sẽ trở thành “nhân vật làm mưa làm gió” trong mắt mọi người.

Chờ Hương Thần và cô Tường nói chuyện xong, Vương Y Bối mới tiến tới. Khoảnh khắc ánh mắt hai người lướt qua nhau ấy, có thể số kiếp đã an bài cho mối quan hệ giữa họ vĩnh viễn đối lập với hai chữ “bạn bè”.

Vương Y Bối trò chuyện với cô Tường rất lâu, một mực nói rằng rất thích nghe cô Tường giảng bài, chỉ sợ đối giáo viên khác thì không thích ứng được, lại ảnh hưởng tới kết quả học tập. Cô Tường cười bất đắc dĩ, hôm nay ai tới tìm cô cũng đều đưa ra một lý do như thế.

Nghe cô Tường nói vậy, Y Bối mới biết hóa ra Hương Thần tới đây cũng là vì chuyện này. Cô chợt thấy trong lòng buồn bực.

Nhưng cho dù quá trình thế nào, kết quả vẫn khiến người ta rất hài lòng.

Vì muốn cho Lương Nguyệt một niềm vui bất ngờ, Vương Y Bối cố tình nói rằng cô Tường không đồng ý, quyết định phần lớn là do nhà trường, giáo viên không có quyền can thiệp. Thấy vẻ thất vọng của Lương Nguyệt, trong lòng Vương Y Bối lại có chút khoái chí mờ ám.

Bốn giờ chiều, học sinh phải tới phòng học của lớp 11/2 nhận sách để bảy giờ tối bắt đầu giờ lên lớp tự học.

Lương Nguyệt vẫn ở bên cạnh Vương Y Bối, nhìn bộ dạng đau khổ của cô, ra sức khuyên nhủ, dù không học cùng lớp thì vẫn có thể thường xuyên liên lạc, vẫn sẽ là bạn tốt của nhau như trước.

Sự thật Vương Y Bối giấu ở trong lòng thiếu chút nữa thì bị bật ra, may thay vẫn giữ được tới bốn giờ chiều. Vương Y Bối tận lực ép Lương Nguyệt đi trước, còn cô sẽ một mình tới lớp 11/4.

Lương Nguyệt biết tính tình cô khá kì quặc, trước khi đi vẫn còn an ủi cô, đợi lấy sách về rồi hai người sẽ cùng nhau đi ăn.

Lương Nguyệt tới lớp rồi, Vương Y Bối vẫn ở lại trong ký túc một lúc, ánh chừng thời gian vừa khớp, mới vội vàng chạy tới dãy phòng học.

Nhận sách không phải là chính thức đi học, cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, thế nhưng trong mắt Vương Y Bối lại là một chuyện vô cùng đặc biệt.

Lúc cô chạy tới cửa phòng 11/2 thì rất nhiều bạn học đã lấy sách xong rồi. Cô thò đầu vào trong nhìn ngó xem Lương Nguyệt đang ngồi chỗ nào.

“Bạn học, cậu tìm ai?”

Một giọng nói thanh nhã vang lên, nhưng Vương Y Bối không có tâm tư nhìn cái người đi xen vào chuyện người khác này là ai, dù sao người mà cô muốn tìm cũng chẳng phải anh ta.

Lần đầu Trần Tử Hàn gặp Vương Y Bối chính là lúc cô đang trong bộ dạng lanh lợi hoạt bát, ló đầu vào ngó nghiêng trong lớp, ngay khi nghe anh hỏi, cô cũng chẳng thềm ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trần Tử Hàn được giáo viên chủ nhiệm lớp chọn làm lớp trưởng nên phải phụ trách việc phát sách cho các bạn trong lớp. Vừa mới phát xong sách, anh liền trông thấy một bạn nữ đứng thập thò ngoài cửa. Cô bạn ấy rất đáng yêu, anh vốn định chủ động tới hỏi thăm xem cô muốn tìm ai, chẳng ngờ lại nghe thấy cô khẽ lầm bầm: “Dù sao cũng không phải tìm cậu”.

Về mặt anh lúc ấy đông cứng lại.

Vương Y Bối được vào lớp 11/2 như ý nguyện, chỉ có điều hiện tại chưa thể lấy được sách giáo khoa này, phải chờ lớp trưởng đi xác nhận lại sĩ số. Lương Nguyệt cũng rất hưng phấn, hai người hớn hờ đi ra ngoài ăn mừng một bữa rồi lại cũng nhau quay về lớp học vào giờ tự học buổi tối.

Mới khai giảng nên hai người đều cho rằng buổi tự học đầu tiên căn bản không có gì để học, hầu như đều là giáo viên chủ nhiệm lớp tới thông báo vài chuyện rồi sắp xếp mấy công việc không liên quan.

Thế nhưng hai cô đã lầm. Để chứng minh cho cả lớp thấy tầm quan trọng của học tập, cô Trương đã để học sinh tự chọn chỗ ngồi dựa vào kết quả học tập của bản thân. Vương Y Bối và Lương Nguyệt đã thâm ước định sẽ ngồi cùng nhau.

Chen chúc bên ngoài cửa lớp, Vương Y Bối huých vai Lương Nguyệt: “Kia là ai thế?”.

Anh ta vừa mới đến đã được làm lớp trưởng, còn giúp cô làm rất nhiều việc, nhưng ấn tượng sâu sắc nhất của Vương Y Bối chính là bộ dạng thản nhiên vừa ăn thịt nướng vừa xem đánh nhau của anh ta tối hôm đó.

“Trần Tử Hàn.” Trả lời xong, Lương Nguyệt mới thấy lạ, “Cậu thật sự không biết cậu ấy à? Nổi tiếng nhất khối mình đấy. Chỉ cần nhắc tới tên cậu ấy thôi là các thầy cô đã cười tươi như hoa rồi. Thầy cô đều cho rằng cậu ấy là bộ mặt của trường mình.”

“Vậy sao cậu ta không được quyền chọn chỗ đầu tiên?”

“Chọn rồi mà, chỗ ngồi gần thùng rác kia kìa. Người ta là lớp trưởng, đương nhiên phải tỏ ra hào phóng. Vị trí đó không ai muốn ngồi cả, cho nên cậu ấy liền chọn.”

Thực ra, Vương Y Bối cũng đã từng nghe nói tới Trần Tử Hàn, một chàng trai nhìn qua có vẻ không biết hồi hộp lo sợ là gì. Anh ta quả nhiên rất điển trai, nhưng đâu có đến mức như những lời đồn khoa trương của mọi người chứ. Nào là đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, hết như một chàng trai hoàn hảo.

Cả lớp chọn chỗ ngồi ổn thỏa hết rồi, Vương Y Bối lại thấy Hường Thần chuyển tới vị trí phía trước Trần Tử Hàn. Cô lập tức tỏ ra hí hửng như vừa phát hiện được châu lục mới, kéo tay Lương Nguyệt hỏi: “Này, hai bạn ấy là một đôi hả?”

Bản thân cô là vì Lương Nguyệt học ở lớp này nên mới xin chuyển vào, còn Hường Thần là vì ai?

Khối trên cũng từng có một đôi yêu nhau, tình cảm của họ khiến mọi người ai nấy cũng phải cảm động. Họ một người chọn ban Tự nhiên, một người chọn ban Xã hội, cuối cùng tới trước học kỳ, hai người ngồi một chỗ nắm tay nhau từ sáng tới tối, rồi sau đó chia tay, quyết định tập trung học tập thật tốt.

Những chuyện như thế đều có thể xảy ra, cô bạn Hường Thần này làm vậy cũng dễ hiểu thôi.

Lương Nguyệt lập tức ngăn lại suy nghĩ trong đầu Vương Y Bối: “Tớ

cũng chỉ nghe người khác nói thôi, Hương Thần thầm thích Trần Tử Hàn từ lâu, còn thái độ của Trần Tử Hàn thế nào thì không biết. Nhưng hiện giờ thì tuyệt đối không phải hai bọn họ đang hẹn hò”.

Vương Y Bối giờ mới hiểu rõ, hóa ra “nữ thần” cũng có thể thầm yêu người khác.

Cô vừa mới quay đầu lại, thì nhìn thấy trên bàn mình có một chồng sách, đồng thời, nam chính trong câu chuyện tám năm này giờ cũng đang đứng sừng sững trước mặt. Cô mở to mắt nhìn Trần Tử Hàn, nuốt nước bọt khan. Mặc dù buôn chuyện sau lưng người khác có vẻ không hay cho lắm, cô vẫn có thể chấp nhận được, nhưng mà nếu để người ta bắt quả tang thế này thì, quả thật là khó chịu.

“Sách của cậu.” Trần Tử Hàn giải thích hết sức đơn giản ngắn gọn rồi bỏ đi, để lại Vương Y Bối chết lặng, chỉ biết giương mắt nhìn.

Từ sau khi vào lớp học này, Vương Y Bối cảm thấy áp lực học tập tăng lên nhiều vô cùng. Trong lớp học, bạn bè rất chăm chú nghe giảng, chẳng mấy ai thiếu tập trung, thậm chí tới lúc tan học, mọi người vẫn ngồi tại chỗ đọc lại bài, xem qua bài tiếp theo, hoặc làm bài tập. Về cơ bản, ngoại trừ đi WC ra, hầu như không ai rời khỏi vị trí. Có thể là vì hai chữ “đại học” xuất hiện với tần suất càng ngày càng cao, tất cả mọi người đều làm như thầy cô mong muốn, đặt học tập lên vị trí hàng đầu. Thầy cô cũng không như trước, vấn đề gì cũng lôi ra giảng nữa, mà ngược lại sẽ chỉ tập trung vào những vấn đề cốt yếu, sau đó sẽ lắng nghe học sinh hỏi những chỗ chưa hiểu rồi đưa ra lời giải thích thỏa đáng.

Cuộc sống một đường thẳng qua ba điểm lớp học, nhà ăn, ký túc cứ thế diễn ra khô khan và tẻ nhạt.

Giờ tự học buổi tối vốn chỉ có ba tiết, nhưng học sinh nội trú thường ở lại thêm một tiết, không có giáo viên ở lại giảng thì lớp trưởng sẽ là người hướng dẫn. Ở lại tiết học này phần lớn là những học sinh rất chăm chỉ, thích yên tĩnh để học bài.

Sau kỳ thi khảo sát cuối tháng, kết quả nhanh chóng được công bố, danh sách điểm của từng lớp và toàn khối đều được dán lên bảng tin.

Vương Y Bối rất phiền muộn, cả lớp có 40 người, cô đứng thứ 23, cả

khối có 160 người cô đứng thứ 86. Lương Nguyệt cao hơn cô một chút, xếp thứ 17 của lớp, thứ 67 của khối. Hóa ra đây chính là mùi vị cạnh tranh, thành tích của cô bị xếp vào loại dưới trung bình như vậy cũng thật là mất mặt.

Hương Thần xếp thứ 7 trong lớp, thứ 17 toàn khối, Vương Y Bối quan tâm tới thành tích của Hương Thần là bởi vì sau khi thua Hương Thần trong lần tranh cử một vị trí trong ban cán sự lớp, cô đã coi Hương Thần là đối thủ của mình.

Cô Tưởng còn trích quỹ lớp ra để tặng phần thưởng cho 10 bạn học có thành tích cao nhất. Phần thưởng chỉ là một cây bút máy và một cuốn sổ tay nhưng lại có ý nghĩa rất lớn. Hết tiết tự học cuối cùng, cô Tưởng gọi tất cả các học sinh có kết quả kém tới văn phòng giáo huấn một trận. Trước đây kết quả môn Vật lý của Vương Y Bối vốn đã rất kém, nhưng giờ bước chân vào lớp này, điểm Vật lý không những kém mà còn vô cùng thấp.

Cô Tưởng lật giở từng tờ phiếu kết quả xếp loại học kỳ thi khảo sát: “Biết vấn đề của mình ở đâu chưa?”

“Điểm Vật lý quá thấp ạ!”

Cô Tưởng mỉm cười: “Em không phải là một học sinh kém, giáo viên môn Vật lý cũng có nhắc vấn đề về em với cô. Cả lớp chỉ có em ngồi học không chịu nghe giảng”.

“Sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Cô Tưởng gật đầu: “Môn Văn của em rất tốt, các môn khác em cũng cần phải học nghiêm túc. Kỳ thi giữa kỳ cô muốn thấy sự tiến bộ của em”.

“Vâng.”

“Em về đi.”

Vương Y Bối trở lại phòng học, chẳng lẽ chỉ có mình cô cảm thấy Vật lý khó xơi thôi ư? Tạo sao mọi người lại có thể học một cách nhẹ nhàng như vậy được? Cô vào lớp, nhìn thấy mọi người đang vui đùa học bài vừa ngẩng lên nhìn mình, bỗng nhiên cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng. Rõ

ràng biết là mọi người chỉ có vô tình ngẩng đầu lên nhìn thôi nhưng cô vẫn thấy không thoải mái.

Vương Y Bôi ngồi vào chỗ của mình được một lúc thì Trần Tử Hàn đi lên bục giảng nói: “Bây giờ, tất cả mọi người đứng dậy, đi ra ngoài, tớ gọi tên ai thì người đó ngồi tại vị trí tớ chỉ định. Bắt đầu từ hôm nay, chỗ ngồi sẽ được thay đổi theo kết quả học tập. Nếu ai có kiến nghị gì, trước hết cứ ngồi vào chỗ đã rồi gặp tớ, tớ sẽ giải quyết sau”.

Vương Y Bôi lập tức kéo Lương Nguyệt: “Đợi lát nữa cậu ấy xếp chỗ cho cậu rồi, bên cạnh không có ai tớ sẽ ngồi vào.”

Lương Nguyệt thở dài: “Tớ khẳng định là không chọn được chỗ ngồi tốt”.

“Có thể ngồi cùng nhau là được rồi.”

Hương Thần không ra khỏi lớp mà đứng cạnh bục giảng giúp Trần Tử Hàn, đánh dấu tên những người đã được gọi và ghi chép lại.

Vương Y Bôi nhìn hai người họ đứng trên bục giảng. Lương Nguyệt đã chọn được chỗ ngồi, lúc Vương Y Bôi được gọi đến tên, cô nghe thấy Hương Thần hỏi Trần Tử Hàn: “Lát nữa cậu ngồi đâu?”

Vương Y Bôi không nghe rõ câu trả lời, chỉ chăm chăm đi về phía Lương Nguyệt, trong lòng chẳng hiểu sao không thấy thoải mái. Cạnh tranh, chính là cảm giác cạnh tranh. Khách quan sớm thật đấy, mặc dù chỉ là chọn chỗ ngồi.

Sắp xếp xong chỗ ngồi rồi, Hương Thần vẽ lại sơ đồ lớp học lên bảng một lần nữa, ghi tên từng người vào vào từng vị trí, sau đó mới để mọi người về chỗ cũ, đến giờ tự học thì bắt đầu ngồi theo vị trí mới.

Vương Y Bôi nhìn chăm chăm bảng đen, chỗ ngồi của Trần Tử Hàn không hề thay đổi. Rõ ràng anh ta có thể chọn một chỗ khác tốt hơn, cũng có thể chọn trước mọi người, nhưng vì sao anh ta không làm thế?

“Trần Tử Hàn sao vẫn ngồi bên cạnh thùng rác nhỉ?”

“Đó là vì lớp trưởng rất tốt bụng mà.”



“Sao cậu không nói là vì cậu ta muốn vứt rác cho tiện?”

Lương Nguyệt cười phá lên: “Chỉ có mỗi cậu có ý nghĩ đó thôi! Nhưng mà, cậu ấy học tốt như vậy, ngồi đâu chẳng như nhau”.

Vương Y Bối không nói gì nữa, cầm quyển Vật lý lên xem, càng xem càng ghét, cô thật sự không thích nổi môn này.

Lương Nguyệt nhìn hàng tên trên bảng đen: “Cậu xem Hường Thần vẫn ngồi đằng trước Trần Tử Hàn kia”.

“Thấy lâu rồi.”

“Lộ liễu quá!”

“Cái đó người ta gọi là gần quan được ban lộc.”

“Không phải là cậu ghét cậu ấy sao? Đi vạch trần đi!”

“Ghét lúc nào?” Vương Y Bối khinh bỉ: “Chuyện của tớ tớ còn chưa lo xong, lo chuyện thiên hạ làm gì? Cậu đề cao tớ quá cơ!”

Lương Nguyệt lắc đầu: “Bị cô giáo nhắc nhở rồi à?”.

“Không được, tớ phải chứng minh cho mọi người thấy, cho dù tớ học Vật lý không giỏi thì vẫn có thể đạt được thành tích cao.” Vương Y Bối hạ quyết tâm, đương nhiên cũng là vì cô nghe được một tin khích lệ tinh thần rất lớn, có bạn học nào đó thi tiếng Anh chỉ được 5 điểm nhưng vẫn có thể đỗ vào hệ chính quy, đấy mới là người thông minh.

Thế nhưng, Vương Y Bối quên mất rằng, mình không phải là thiên tài.

Sau đó, cứ thời gian rảnh là cô lao vào học tiếng Anh và Sinh học, không hề sờ đến môn Vật lý đáng ghét kia. Cô xem đi xem lại những chỗ sai trong bài kiểm tra, phân tích nguyên nhân. Lúc tập trung học như vậy, cô không còn quan tâm tới điều gì khác nữa, đương nhiên đó là vì cô đang căng tràn nhiệt huyết, hy vọng kỳ thi tới thật nhanh để cô có cơ hội thể hiện bản thân.

Nhiều khi suy nghĩ mông lung, Vương Y Bối cảm thấy việc mình nhất thời kích động lựa chọn ban Tự nhiên là hoàn toàn sai lầm. Trước đây cô chọn ban Tự nhiên là vì thấy mọi người nói học ban Xã hội suốt ngày phải học thuộc lòng, chỉ có người gốc mới học ban Xã hội. Nhưng bây giờ cô nhận thấy bản thân mình chọn ban Tự nhiên mới đúng là ngu ngốc.

Kỳ thi giữa kỳ đang tới dần, Vương Y Bối tự tin nói với Lương Nguyệt: “Nếu lần này tớ thi tốt, nhất định sẽ mời cậu ăn FKKC[1]”.

[1] FKKC: Một thương hiệu đồ ăn ở Trung Quốc.

“Thôi đi, cậu mời tớ cũng không ăn, cay chết đi được.”

“Tớ cố ý như vậy mà.”

“Vương Y Bối!”

Thi lần lượt từng môn, mọi người dường như đã quen với hình thức đó rồi.

Vương Y Bối tính đi tính lại điểm của mình, cảm thấy chắc hẳn là tiến bộ.

Cho nên, sau khi kết quả được công bố, cô là người đầu tiên chạy tới xem, thế nhưng có đôi chút thất vọng.

Cô đứng thứ 15 trong lớp, thứ 60 trong cả khối, rõ ràng là có tiến bộ. Hơn nữa, lần này đề thi khá khó, nhất là Hóa học và Sinh học, còn Vật lý lại là môn dễ nhất. Vậy mà điểm Vật lý của cô chỉ được hơn 40 điểm, thấp nhất cả lớp, cô là một trong hai người không đạt điểm trung bình.

Lần này người gọi cô lên văn phòng nói chuyện không phải là cô Tường nữa mà là cô Hà Thanh Hà, giáo viên môn Vật lý.

Vương Y Bối tới văn phòng, bị bỏ mặc đứng nửa tiếng đồng hồ, cô Hà mới lên tiếng: “Điểm thi lần này em có ý kiến gì không?”

Vương Y Bối vân vân hai bàn tay không chịu nói.

“Điểm Ngữ văn của em cao nhất khối, tiếng Anh và các môn khác cũng rất tốt, ngay cả giáo viên dạy toán cũng khen em. Vì sao chỉ có môn Vật lý là lần nào thi cũng không qua? Em có định kiên với Vật lý hay là với tôi?”

“Không phải ạ, em chỉ cảm thấy Vật lý rất khó.”

Cô Hà cười: “Vật lý rất khó? Vậy sao tôi không thấy em mang bài tới hỏi tôi lần nào? Là trí nhớ tôi kém hay trí nhớ của em kém?”.

Vương Y Bôi mím môi không nói gì.

Cô Hà tiếp tục: “Trong giờ học em ngồi viết vẽ linh tinh những gì? Làm bài tập môn khác có phải không? Em có biết Vật lý chiếm tới 120 điểm không, so với Sinh học và Hóa học cũng quan trọng chẳng kém. Em đừng tưởng rằng các môn khác kết quả tốt thì có thể ngó lơ Vật lý. Tôi chưa thấy thiên tài nào mất kiến thức cơ bản mấy môn này mà có thể thi đỗ Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh đâu”.

Vương Y Bôi vẫn một mực im lặng, bộ dạng nghiêm túc lắng nghe.

“Đi học không chú ý nghe giảng thì đến bao giờ mới khá lên được. Một học sinh thông minh như em thì kết quả Vật lý lọt vào top 10 cũng không quá khó khăn, sao em lại từ bỏ môn này? Hơn nữa, em cho rằng thành tích thi lần này của mình có sự tiến bộ sao? Là do lần này em gặp may mà thôi, đề Sinh học và Hóa học đều rất khó nên nhiều bạn mất điểm hai môn này, lần sau thi chưa biết chừng em còn đứng thứ 100 nữa ấy.”

Cô Hà tiếp tục nhìn Vương Y Bôi: “Tôi là vì muốn tốt cho em, chứ cũng chẳng hứng thú gì ngồi đây mà nói mấy cái đạo lý này với em. Sau này nhớ học nghiêm túc một chút, nếu như trong giờ học em còn không chịu tập trung thì tôi sẽ mời phụ huynh của em tới nói chuyện. Tôi nói được làm được, không tin em cứ thử mà xem”.

Vương Y Bôi vẫn im lặng.

“Nghe tôi nói gì không?”

“Có ạ.”

“Vậy em biết nên làm gì chưa?”

“Chăm chỉ học Vật lý ạ.”

“Vậy về viết giấy cam đoan cho tôi, còn nữa, viết rõ cả kế hoạch học tập của em cho tôi, ví dụ như, học Vật lý thế nào, điểm Vật lý dự kiến lần sau thi sẽ được bao nhiêu.”

Vương Y Bối ừ ừ: “Vâng ạ”.

“Ra ngoài đi.”

Cô ra khỏi văn phòng, không dám đập cửa, chỉ dám đá chân vào tường.

Đúng lúc ấy Trần Tử Hàn đang đi vào, nhìn thoáng qua Vương Y Bối.

Lại thêm một lần xếp lại chỗ ngồi, cũng không có gì thay đổi, Vương Y Bối và Lương Nguyệt vẫn ngồi cùng một bàn.

Vào giờ tự học buổi tối, điểm danh thấy thiếu một người, Trần Tử Hàn đi tới bên cạnh Lương Nguyệt hỏi: “Vương Y Bối đi đâu rồi?”.

“Cậu ấy mệt nên nghỉ trước rồi.”

Trần Tử Hàn nhíu mày: “Lẽ ra nên viết đơn xin nghỉ chứ”.

“Đây là một tình huống ngoài ý muốn, lớp trưởng, cậu nên chăm chú một chút.”

“Nhưng thầy giám thị sẽ không chăm chú cho tớ.” Trần Tử Hàn nhìn Lương Nguyệt lại hỏi: “Tóm lại là cậu ấy đi đâu rồi?”.

Lương Nguyệt thả lỏng tay: “Tớ cũng không rõ lắm, tâm trạng cậu ấy không tốt, chắc đi giải khuây rồi”.

Trần Tử Hàn không nói thêm gì nữa, đi ra khỏi phòng học. Lúc anh tìm được Vương Y Bối thì cô đang ngồi trên xà đơn bên cạnh sân bóng rổ ăn kem. Trong tay cầm tới mấy que kem liền. Nhìn thấy Trần Tử Hàn, cô cũng không tỏ ra ngạc nhiên: “Ăn không?”.

Trần Tử Hàn quan sát cô: “Sao lại chạy ra đây?”.

“Suy ngẫm chân lý cuộc sống.”

“Ồ!” Trần Tử Hàn nheo mắt: “Ngẫm ra cái gì rồi?”.

“Con người ta vì sao phải đi học? Mệt chết đi! Sau này ra ngoài xã hội mấy thứ học được ở trường cũng đâu có dùng tới, sao còn phải nỗ lực học làm gì?” Vương Y Bối liếc nhìn Trần Tử Hàn: “Cậu là học trò ngoan, trả lời cho tớ xem, vì sao lại cố gắng học hành như thế?”

“Nếu đây là quỹ đạo đã định trước, vậy thì cứ đi thôi, mặc dù không biết cuối con đường ấy là cái gì. Nếu như có sẵn một lối đi bằng phẳng để lựa chọn thì cứ thử thôi.”

Vương Y Bối lặng yên nhìn Trần Tử Hàn, lấy một que kem trong túi ra đưa cho anh: “Ăn đi!”.

Trần Tử Hàn lắc đầu.

Cô vẫn không thu tay lại: “Tớ ăn không nổi nữa rồi, nếu còn ăn tiếp thì đau bụng mất”.

Lúc này Trần Tử Hàn mới cầm lấy, ăn mấy miếng, dáng vẻ miễn cưỡng, anh không thích đồ ngọt cho lắm.

Vương Y Bối tươi cười nhìn Trần Tử Hàn ăn kem, cũng lấy que cuối cùng ra ăn nốt, không quên trêu đùa: “Lớp trưởng đại nhân, như thế này có coi là cậu đã ăn hối lộ không?”.

Truyện được biên tập và post tại website: [WWW.ThichTruyen.VN](http://WWW.ThichTruyen.VN)  
(Thích Truyện.VN)

“Cậu là kẻ hối lộ, như vậy cũng coi là đồng phạm chứ?”

Vương Y Bối vẫn cười, ăn xong rồi mới định nhảy xuống. Nhưng mà xà đơn cũng khá cao, mặt đường lại trơn vì vừa mưa. Cô do dự một hồi, sợ không dám nhảy. Có thể là vì có Trần Tử Hàn ở đây, cho nên cô mới bạo gan hơn một chút, quyết định nhảy xuống khỏi xà đơn. Đường trơn, theo quán tính, cô lao về phía trước, rất may là Trần Tử Hàn kịp thời kéo cô

lại. Cô chẳng những không cảm ơn mà còn nói: “Chúng ta có được coi là nam nữ thụ thụ bất thân không?”.

Trần Tử Hàn lập tức buông tay, Vương Y Bối mất chỗ bám, ngồi phịch xuống đất.

“Thế này là trong sáng rồi chứ?” Trần Tử Hàn cúi đầu nhìn cô.

Cô vẫn đang tròn tròn mắt nhìn anh, dường như chưa kịp thích ứng với hiện thực.

Trần Tử Hàn quan sát cô một lúc mới đưa tay ra: “Không định đứng lên à?”.

Vương Y Bối nắm lấy tay Trần Tử Hàn, muốn kéo anh xuống ngồi cùng. Đáng tiếc, anh quá khỏe, suy nghĩ tà ác của cô không thành hiện thực. Đáng ghét! Quần cô lúc này chắc chắn đã bị dính bẩn rồi, càng nghĩ càng thấy tức Trần Tử Hàn.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Nhưng Trần Tử Hàn lại tỏ ra vô cùng thích thú với bộ dạng tức giận của cô: “Vương Y Bối, cậu cảm tình con gì?”.

“Liên quan gì tới cậu?”

“Chẳng lẽ lại là con khi???”

“Ảnh hưởng tới cậu à?”

“Đáng ghét!”

Trần Tử Hàn bật cười: “Về ký túc thay quần áo đi đã!”.

“Không cần cậu nhắc.”

Trần Tử Hàn vẫn không ngừng cười, hai tay khoanh trước ngực: “Nhân tiện, thông báo với cậu một chuyện. Cô Hà bảo tớ kèm cậu môn Vật lý. Từ giờ, kết thúc buổi tự học tối thì tốt nhất cậu nên dành ra một chút thời gian. Đương nhiên nếu có thể thì tranh thủ giờ nghỉ trưa và giờ trước giờ

tự học tới lớp sớm một chút thì càng tốt”.

“Lớp trưởng quả nhiên là chân sai vặt của giáo viên, bảo cái gì thì làm cái đó.”

“Vương Y Bối, cậu có thể biết phân biệt phải trái một chút được không?”

“Không thể. Tớ chỉ nhớ cậu bảo tớ đi giặt sạch quần áo, sẽ nhớ kỹ lời cậu.” Vương Y Bối tức giận lườm Trần Tử Hàn.

“Đồ hẹp hòi.”

“Tớ hẹp hòi thế đấy, sao nào?”

Trần Tử Hàn lắc đầu bất lực, không tiếp tục tranh cãi với cô nữa mà quay về phòng học.

Vương Y Bối đi được vài bước mới quay đầu nhìn bóng lưng Trần Tử Hàn, rồi quay lại: “Nếu như kết quả môn Vật lý của tớ không tiến bộ, có phải sẽ gây rắc rối lớn cho cậu không?”

“Tớ cố hết sức là được rồi, nếu như không được như mong muốn thì tớ cũng không sao.”

Vương Y Bối nhoẻn cười: “Lớp trưởng đại nhân học giỏi như vậy, lần nào cũng được nhận phần thưởng của cô giáo chủ nhiệm, chỉ bằng chia sẻ cho tớ một chút, nói không chừng có thể cổ vũ tớ nỗ lực học tập”.

“Cậu cần để làm gì?”

“Người có kết quả cao nhất mới được nhận phần thưởng mà, tớ mà có cũng cảm thấy vinh hạnh!”

“Chuyện này nói sau đi.”

“Vậy nghĩa là cậu đồng ý rồi nhé!” Vương Y Bối phớt lờ Trần Tử Hàn, quay về ký túc.

Trần Tử Hàn trở lại phòng học, viết một lá đơn xin nghỉ thay Vương Y Bối.

Hương Thần mang bài tập tới tìm anh thảo luận. Đối với những bạn học tới hỏi bài, Trần Tử Hàn không hề từ chối một ai, lúc nào cũng sẵn sàng giải thích tường tận. Nếu đôi phương vẫn không hiểu, anh sẽ viết từng bước giải lên giấy, để họ cầm về từ từ xem lại.

Vương Y Bối đột nhiên phát hiện để Trần Tử Hàn kèm học đúng là có mặt tốt. Ví dụ, nếu cô kiên quyết không chịu tới bàn học của anh thì anh nhất định phải xuống chỗ cô. Những lúc ấy, Hương Thần thỉnh thoảng nhìn về phía hai người, khiến Vương Y Bối cảm thấy vô cùng kiêu hãnh, mặc dù chuyện này và cô không liên quan đến nhau. Con người ta luôn mong trong một thời khắc nào đó, mình sẽ trở thành người độc nhất vô nhị, kể cả khi bản thân chẳng hề có suy nghĩ đặc biệt gì với đối phương.

Trần Tử Hàn mở mấy trang sách của Vương Y Bối ra xem. Sách của cô rất sạch sẽ, không thấy cô ghi chú gì.

Anh lắc đầu: “Cậu nhìn đây!”. Anh vạch lên sách mấy chỗ quan trọng.

Vương Y Bối nhìn vào chỗ Trần Tử Hàn đánh dấu: “Tớ chỉ đọc sách thôi à?”.

“Ừ.”

Cô bĩu môi: “Cậu phải đi à?”.

“Ừ.”

Cô ném quyển sách xuống: “Thế thôi tớ không học nữa”.

Trần Tử Hàn tủm tỉm cười, cúi đầu nhìn cô: “Bạn học Vương Y Bối, cậu nhất định phải thể hiện ra là tớ rất quan trọng đối với cậu à?”.

“Cậu đừng có mà tự sướng!”

“Vậy thì cậu tự đọc sách đi!”

Vương Y Bối tức giận không nói gì nữa. Con người này, rõ ràng là đang cố ý chơi cô.



Cô trừng mắt nhìn Trần Tử Hàn về chỗ ngồi. Lương Nguyệt ở một bên cười: “Lớp trưởng của chúng ta đúng là đẹp trai chết người!”.

“Sặc!” Vương Y Bối khinh bỉ.

Thật ra mấy công thức Trần Tử Hàn đánh dấu yêu cầu cô xem khá đơn giản, nghiêm túc đọc một lúc cô cũng có thể hiểu.

Hương Thần do dự hồi lâu mới quay xuống hỏi Trần Tử Hàn: “Sao cậu lại quan tâm đặc biệt tới Vương Y Bối như thế?”.

“Cái gì?”

“Vì sao lại kèm học cho cậu ấy?”

“Là cô Hà bảo tớ thôi.”

Hương Thần nghe vậy mới tỏ ra yên tâm: “Thế à! Đúng rồi, cậu xem bài này giúp tớ, tớ tính mấy lần đều ra đáp án khác trong sách”.

“Đưa tớ xem xem!”

Ngày hôm sau trên lớp xảy ra chuyện lớn: Hai cô bạn xinh đẹp nhất lớp cãi nhau, cả lớp đều xúm lại xem. Nguyên nhân là vì Vương Y Bối ngồi ở chỗ của Trần Tử Hàn, ngang nhiên lục lọi sách vở của Trần Tử Hàn ra xem, đến khi tìm thấy cuốn sổ tay mà mình cần, cô mừng rỡ chuẩn bị cầm đi thì Hương Thần chạy tới chỉ trích cô tự tiện động vào đồ của người khác. Vương Y Bối chẳng những không nhận sai mà còn nói Hương Thần lảm chuyện, xen vào việc của người khác. Hương Thần cũng không chịu thua, mắng Vương Y Bối có hành vi của kẻ trộm, thế rồi hai người cãi nhau.

Vừa lúc ấy, đương sự vô cùng khoan thai đi vào lớp. Thấy mọi người đều vây quanh bàn mình, Trần Tử Hàn lấy làm lạ: “Chuyện gì thế?”.

Vương Y Bối nhoen cười, chìa ra cuốn sổ ghi chép trong tay tới trước mặt Trần Tử Hàn: “Tớ lâu cuốn sổ ghi chép “của tớ”, không ngờ gặp phải người thích xen vào chuyện người khác”.

Trần Tử Hàn liếc sang Hương Thần, có lẽ cũng đoán được chuyện gì xảy

ra, anh nhíu mày nhìn Vương Y Bối: “Chí ít cũng nên nói trước với tớ một tiếng chứ!”.

“Tớ tưởng”, Vương Y Bối ngừng lại, cố tình nhìn thoáng qua Hường Thần, “tối hôm ấy chúng ta đã nói rõ rồi mà”.

Hường Thần nắm chặt tay, đột nhiên bật cười: “Đúng là tớ đã nhiều chuyện rồi”.

Trần Tử Hàn vẫn bình tĩnh nhìn Vương Y Bối, còn cô lại thờ ơ cầm cuốn sổ quay về chỗ ngồi. Cô rất ghét thái độ lên mặt dạy đời của Hường Thần, cứ như cả thế giới này chỉ có mỗi cô ta được phép chạm vào đồ của Trần Tử Hàn không bằng, còn những người khác đều không có tư cách.

Chuyện này cứ như vậy kết thúc trong im lặng. Cả tiết học đó Hường Thần không thể tập trung nghe giảng, mãi tới khi hết giờ, cô mới quay sang hỏi Trần Tử Hàn: “Nếu tớ cũng muốn có một cuốn sổ tay của cậu, cậu sẽ cho tớ chứ?”

“Chỉ là quyển sổ thôi mà, có gì mà không thể.”

Hường Thần chỉ nhìn Trần Tử Hàn mà không nói gì thêm nữa, trong lòng cảm thấy khó chịu cực độ. Cô đánh bạo cầm lấy một cuốn sổ ghi chép khác của Trần Tử Hàn, hỏi: “Cuốn này được không?”.

Trần Tử Hàn thở dài: “Cậu cầm đi”.

Anh thực sự không hiểu hai cô đang tranh giành cái gì, chẳng qua cũng chỉ là một cuốn sổ mà thôi, hà tất phải làm mất hòa khí bạn bè.

Một học kỳ có ba kỳ thi quan trọng, khảo sát cuối tháng, giữa kỳ và cuối kỳ, đương nhiên thỉnh thoảng còn có mấy bài kiểm tra đơn lẻ nữa. Nửa học kỳ sau cần phấn đấu hết sức cho thi cuối kỳ. Dù sao thì kết quả của kỳ thi này cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định tới kỳ nghỉ.

Vương Y Bối học hành theo cảm tính, những gì có thích cô sẽ học hết sức nghiêm túc, những gì cô không thích thì có nhồi nhét thế nào cũng không vào. Trần Tử Hàn qua mấy ngày kèm cô học, cũng biết cô vô cùng bướng bỉnh, không thích phải làm theo ý người khác, nhưng nếu có

thể khiến cho cô cảm thấy hứng thú thì cô sẽ rất nghe lời. Hơn nữa, Vương Y Bối không phải người kém thông minh, mà là cô thật sự không chú ý tới việc học Vật lý. Đề bài đơn giản đối với cô sẽ chẳng có vấn đề gì, nhưng chỉ cần đổi dạng khác khó hơn một chút là cô đã không còn kiên nhẫn được nữa.

Ví dụ như hiện giờ, Vương Y Bối đang cầm bài thi mà thở ngắn than dài: “Tớ rất tò mò, sao cậu có thể làm đúng được bài này?”.

“Cái này rất dễ hiểu, giống như tớ cũng không biết tại sao vận động viên thể thao lại có thể thực hiện được những động tác yêu cầu kỹ thuật cao.” Trần Tử Hàn bây giờ đã có thể bình tĩnh trước mọi câu hỏi của Vương Y Bối.

“Nhưng mà thật sự rất mắt mắt.”

Vương Y Bối nằm bò trên bàn, ngắm nghía mái tóc của Trần Tử Hàn, chợt cảm thấy vô cùng hay ho. Trần Tử Hàn lắc đầu: “Nhìn đủ chưa?”.

“Nghe nói con trai có một số người tóc rất khỏe, có thể đâm thủng cả bóng bay. Tóc cậu làm được thế không?”

Trần Tử Hàn thở dài, không muốn trả lời câu hỏi vô vị của cô.

“Cậu thử bao giờ chưa? Tóc cậu nhìn có vẻ rất khỏe, vừa cứng, vừa đen.”

Trần Tử Hàn mặt không biểu cảm nhìn cô chăm chăm.

Lương Nguyệt ngồi một bên cúi đầu cười thầm.

Vương Y Bối thấy Trần Tử Hàn thật sự không có ý định trả lời mình, liền lấy cuốn sổ ghi chép ra đặt trước mặt anh: “Có thể giúp tớ viết một đoạn được không?”

“Cái gì?”

“Tùy cậu, viết cái gì cũng được, tớ thích sưu tầm các kiểu chữ viết của mọi người.”

“Cậu xác định rõ được mục đích tới trường học là gì không hả?”

“Nhưng mấy ngày nay tớ đang mê mẩn chữ của cậu. Nếu cậu không viết cho tớ mấy chữ, tâm tình tớ không tốt, chẳng muốn làm cái gì hết.

Vương Y Bôi tỏ vẻ đáng thương nhìn Trần Tử Hàn: “Thậm chí hứng thú học tập cũng không còn nữa, lại càng không thích học Vật lý. Thực ra với tớ thì không thành vấn đề, nhưng mà sẽ lãng phí thời gian và công sức cậu bỏ ra để giúp tớ học. Haizz... như thế thật không hay tí nào”.

“Cậu mà dùng niềm say mê này đặt lên môn Vật lý thì cũng chẳng cần tới tớ nữa.”

“Nhưng mà Vật lý đâu có thú vị như thế.”

Trần Tử Hàn dở khóc dở cười: “Đừng nói với tớ là cậu đang nghiêm túc đấy nhé”.

“Chẳng lẽ cậu thấy tớ giống nói chơi lắm hả?”

Trần Tử Hàn lắc đầu: “VẬY ĐƯA BÀI THƠ ĐÂY CHO TỚ!”

Trần Tử Hàn chau mày, chẳng hiểu sao cô lại có cái sở thích quái dị như thế. Anh đánh dấu mấy vấn đề lý thuyết trọng điểm trong sách: “Hôm nay về nhà xem cẩn thận lại những cái này”.

“Biết rồi!”

Vương Y Bôi hài lòng nhìn Trần Tử Hàn cầm cuốn sổ ghi chép đi.

Lương Nguyệt lắc đầu: “Ngay cả lớp trưởng của chúng ta cũng bị cậu đầu độc rồi”.

“Ai bảo cậu ấy viết chữ đẹp quá làm gì!”

“Nghe cậu nói cứ như cậu ấy phạm phải tội tà trời ấy!”

“Im miệng cho tớ!”

Sáng hôm sau tới lớp, Vương Y Bôi đã nhìn thấy cuốn sổ ghi chép trên bàn của mình. Cô vội vàng mở ra xem, đập vào mắt cô là nét chữ ngay

ngắn, rõ ràng của Trần Tử Hàn. Cô thường nghe ông nội nói, nét chữ nét người, câu này rất đúng với Trần Tử Hàn. Chữ viết của anh cũng như con người anh, vừa ung dung tự tại, vừa thuần thực nhanh nhẹn.

Vương Y Bối bất giác nhìn về phía Trần Tử Hàn. Hương Thần đang nói gì đó với anh. Cô bĩu môi, Hương Thần dường như chỉ sợ người khác không biết là cô ấy ngồi bên cạnh Trần Tử Hàn không bằng.

Có Trần Tử Hàn bổ túc, mấy bài kiểm tra Vật lý gần đây của Vương Y Bối khá lên trông thấy, chỉ trong thời gian ngắn mà đã đạt yêu cầu.

Tiết cuối của buổi chiều thực ra cũng là giờ tự học. Vương Y Bối mở tròn mắt nhìn chăm chăm Trần Tử Hàn đứng trên bục giảng. Cô không chỉ nhìn một chốc một lát mà nhìn rất lâu, khiến Trần Tử Hàn rớt cuộc cũng không thể thờ ơ coi thường sự tồn tại của cô được nữa. Anh đi xuống chỗ cô hỏi: “Có chuyện gì? Hay còn chỗ nào không hiểu?”.

“Lớp trưởng, ngày nào cũng học như thế này không chán à, không thấy vô vị à?”

Trần Tử Hàn lắc đầu về bất lực, xoay người chuẩn bị quay lại bục giảng.

“Lớp trưởng, cậu chạy nhanh vậy làm gì chứ?”

Trần Tử Hàn quay đầu lại nhìn Vương Y Bối: “Tớ hy vọng nghe được những lời có giá trị một chút”.

Hương Thần nhìn hai người họ, sau khi Trần Tử Hàn dứt lời, cô không khách khí mà bật cười.

Vương Y Bối chẳng thèm đếm xỉa tới nụ cười châm chọc của Hương Thần, cô tiếp tục nói với Trần Tử Hàn: “Ngày nào cũng nhốt mọi người ở trong phòng học như thế này sớm muộn gì cũng khiến cho mọi người trì độn thôi. Sao không tổ chức hoạt động gì đó...”.

Đám con trai nghe thấy đều rất hào hứng: “Bóng rổ, đá bóng gì đó cũng được”.

Trần Tử Hàn buông thõng hai tay: “Các bạn nên đi nói với cô giáo thì hơn”.

Vương Y Bối nhìn Trần Tử Hàn: “Thật ra tớ đang nghĩ muốn nhờ lớp trưởng tới hỏi ý kiến cô Tường, bởi vì, tớ rất muốn tổ chức liên hoan ngày Quốc tế Thiếu nhi”.

Cả lớp cười rộ lên: “Ngày Quốc tế Thiếu nhi?! Ấu trĩ quá đi!”.

Vương Y Bối phớt lờ mọi người: “Qua mười tám tuổi vẫn còn tư cách đón Quốc tế Thiếu nhi cơ mà! Hơn nữa, hưởng thụ một chút ấu trĩ, một chút ngây thơ thì có làm sao? Các cậu đừng cho rằng Quốc tế Thiếu nhi là ngày lễ ấu trĩ, chính chúng ta nên cảm thấy đó là một điều xa xỉ mới đúng. Mọi người ngẫm lại xem sau này có những ngày lễ nào? Nào là ngày Thanh niên, lễ Thành nhân[2], lễ Tình nhân, thậm chí Quốc tế Phụ nữ... nhưng chúng ta sẽ không bao giờ còn tư cách để hưởng ngày Quốc tế Thiếu nhi nữa đâu”.

[2] Lễ Thành nhân: Bắt nguồn từ Nhật Bản, dành cho những người đủ 20 tuổi, tổ chức vào ngày thứ Hai của tuần thứ 2 tháng Giêng hàng năm.

“Nói thế cũng đúng. Tớ từ lúc lên lớp năm đã chẳng còn được hưởng ngày Quốc tế Thiếu nhi nữa rồi!”

“Tớ may hơn một chút, lên cấp hai mới phải chào từ biệt ngày này.”

Trần Tử Hàn lắc đầu, nói nhỏ với Vương Y Bối: “Cậu còn chuyện gì là không thể nghĩ ra được nữa không?”.

Vương Y Bối cười đáp lại: “Dù sao thì cậu cũng không nghĩ ra mà”.

Rất nhanh chóng, cô Tường được mời đến, cùng với cả lớp bàn bạc vấn đề ngày Quốc tế Thiếu nhi. Ban đầu, cô hơi kinh ngạc, nhưng về sau cũng không từ chối, dù sao bọn trẻ bây giờ cũng cần phải kết hợp giữa học tập và thư giãn. Chỉ có điều, làm gì vào ngày này mới làm vấn đề nan giải.

Vương Y Bối có vẻ rất hài lòng: “Cô ơi, em muốn ăn kẹo. Mua kẹo đi ạ!”.

Đám con trai giễu cợt: “Cậu tưởng cậu mới lên ba chắc?”.

“Tốt chứ sao! Tớ muốn cải lão hoàn đồng đây.” Vương Y Bôi vẫn tươi cười: “Mấy người các cậu đúng là đám tứ chi phát triển. Không ăn kẹo thì có thể mang về cho bố mẹ các cậu ăn chứ sao. Vấn đề ở đây không nằm ở chuyện ăn kẹo mà là tình cảm của các cậu dành cho bố mẹ. Biết đâu bố mẹ các cậu lúc ấy nghĩ rằng các cậu đã rất hiểu chuyện.”

Cô Tường nghe xong thì nhìn Vương Y Bôi nói: “Sao cô lại cảm thấy cả lớp chỉ có mình em cần hưởng thụ ngày Quốc tế Thiếu nhi nhỉ?”.

Các bạn học bật cười, Vương Y Bôi tính ra đúng là ít tuổi nhất trong lớp, vì thế nên hay bị gọi là “Tiểu Tí Hài”[3]. Cả lớp trừ cô ra, dường như ai cũng rất chín chắn, trưởng thành.

[3] Một số địa phương ở Trung Quốc, trẻ con đến tuổi học mẫu giáo hay mặc quần thụng đũng tới lớp, để tiện cho việc đi tiểu tiện. “Tiểu Tí Hài” là từ để gọi những đứa trẻ như thế.

“Em rất muốn hưởng ngày Quốc tế Thiếu nhi, rất muốn rất muốn!”

Cô Tường đúng là rất quý Vương Y Bôi, cô chi tiền mua bánh kẹo về liên hoan, hơn nữa còn trích một phần tiền quỹ lớp ra mua đồ ăn vặt, phát cho mỗi bạn một túi.

Đám con trai còn phấn khích vì tiết học thứ tư ngày 1 tháng 6 sẽ được nghỉ để đá bóng. Chuyện này khiến tinh thần cả lớp hăng hái lên gấp bội.

Vương Y Bôi nhận được nhiều bánh kẹo nhất, vì nhiều bạn học không thích ăn nên số còn dư đều nhênh ngang tiến vào trong túi của cô.

Ngày hôm sau, trận bóng đá của lớp diễn ra rất khôi hài. Toàn bộ đều là bạn học cùng lớp nên chẳng phân biệt được đội nào với đội nào, mọi người chỉ biết nhắm nhắm đuổi theo quả bóng, chạy loạn khắp sân vận động. Ai nấy đều vui vẻ, cười đến mỗi cả miệng, vì một trải nghiệm xa xỉ hiếm có này.

Sau ngày Quốc tế Thiếu nhi ấy, Vương Y Bôi xin nghỉ học rất nhiều ngày, nguyên nhân là gì không ai biết.

Thời gian này mọi người đều bận rộn ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ, nên lúc cô Tường nói với Vương Y Bôi vì chuyện gia đình mà xin nghỉ

học, cũng không có bạn học nào hỏi lí do.

Trần Tử Hàn thì vẫn như mọi ngày, chỉ có học và học. Đôi khi ánh mắt vô tình lướt qua vị trí trống kia, anh chợt có cảm giác rất lạ, nhưng cũng chỉ trong chốc lát mà thôi.

Cuối tuần, Trần Tử Hàn dành thời gian để thảo luận với thầy cô về vấn đề mua sách tham khảo cho học kỳ sau vì mọi người có khá nhiều ý kiến bất đồng. Sau khi phân tích vài đề thi đại học mấy năm gần đây, mọi người rốt cục cũng thống nhất được ý kiến, chọn lựa sách tham khảo phổ biến với những bài tập cơ bản, dù sao thì đề thi đại học hiện nay cũng có tới 75% câu hỏi thuộc kiến thức ở mức trung bình, học sinh có thể làm những bài tập khó cũng chưa chắc đạt điểm cao trong kỳ thi đại học.

Trần Tử Hàn làm hết một lượt mấy đề khác nhau, sau đó phân tích xem bộ nào phù hợp nhất. Cứ làm đi làm lại như vậy, đến lúc xác định xong thì đã là hơn tám giờ tối, Trần Tử Hàn rời khỏi phòng học, tìm một nơi nào đó để ăn tối.

Mấy quán ăn ở gần trường học đều không được vệ sinh cho lắm, những lúc chỉ có một mình anh sẽ không vào đó mà tới quán ăn xa hơn một chút. Quán cơm này khá có tiếng, không phải là vì đồ ăn ngon mà là vì từng có một vị khách sau khi đi rút hơn mười vạn tệ thì rẽ vào quán ăn cơm, đến lúc ra về lại bỏ quên tiền ở lại, chủ quán nhặt được đã đem lại cho anh ta. Vị khách đó rất cảm kích, muốn hậu tạ nhưng chủ quán nhất định không nhận. Sau đó, anh ta liền lên báo chí địa phương quảng cáo cho quán, vì thế mà hầu như toàn thành phố đều biết tới quán ăn này.

Còn chưa tới nơi, Trần Tử Hàn đã nhìn thấy một xe cảnh sát dừng trước cửa quán internet cách đó không xa. Anh vốn không có tính tò mò nên vẫn tiếp tục bước đi. Thế nhưng đúng lúc ấy, một đám học sinh bị cảnh sát yêu cầu lên xe. Trần Tử Hàn lập tức tới kéo tay Vương Y Bối bỏ chạy. Băng qua đường lớn, hai người ra sức chạy, ngay cả quay đầu lại nhìn cũng không dám.

Nhiều năm sau đó, nhớ tới tình cảnh lúc ấy, họ mới cảm thấy bản thân quá ngốc nghếch. Cảnh sát đâu có đủ nhiệt tình để đuổi theo họ chứ? Nhưng lúc ấy hai người quá sợ hãi, hơn nữa lần đầu tiên tiếp xúc trực tiếp với cảnh sát lại trong hình huống như thế.



Trần Tử Hàn không rõ mình kéo Vương Y Bối chạy bao lâu, mãi tới khi không chạy nổi nữa mới dừng lại.

Mưa rất lớn. Hai người chạy tới khu nhà cũ kỹ phía sau trường học, leo lên tầng cao nhất, trên đó có một văn phòng nhỏ đã bị khóa trái. Hai người ngồi ở cầu thang, vừa rồi chạy đã quá mệt, chẳng còn hơi sức đâu nữa.

“Sao cậu lại ở quán net?” Trần Tử Hàn lên tiếng.

“Định thử cảm giác ngồi quán net thâu đêm.”

Trần Tử Hàn lắc đầu: “Sau đó gặp phải cảnh sát tuần tra à?”

Vương Y Bối lắc đầu.

Thật ra, cảnh sát đâu có chăm chỉ như vậy.

Trong quán net lúc ấy có vài đứa trẻ, người nhà của một thằng bé trong số đó đã đi tới từng quán một để tìm con, cuối cùng cũng tìm thấy. Ông ta tức giận tới nỗi đập vỡ cả máy tính trong quán, chủ quán net liền báo cảnh sát. Cảnh sát tới nơi giải quyết vụ việc xong, tiện thể kiểm tra khách hàng xem có ai là vị thành niên hay không. Vương Y Bối thật đúng là xúi quẩy bị cảnh sát tóm ngay.

Cô ngồi chồm hổm trên bậc thang, bộ dạng vô cùng đáng thương, đến nỗi Trần Tử Hàn cũng không lỡ miệng trách mắng: “Vì sao không đi học?”

Vương Y Bối cúi đầu, hai bàn tay bện chặt vào nhau.

Trần Tử Hàn ngồi xuống bên cạnh cô, lần đầu tiên thấy được bộ dạng này của cô, trong lòng chợt có cảm giác gì đó thật lạ.

Không gian xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa tí tách, từng giọt từng giọt rơi xuống hòa tan vào dòng nước trên mặt đất.

Trần Tử Hàn vẫn im lặng nhìn cô, bỗng nhiên nghe thấy cô nói: “Ông nội tớ qua đời rồi”.

Trần Tử Hàn kinh ngạc, không thốt lên được lời nào.

Vương Y Bối tiếp tục: “Ông mắc rất nhiều bệnh, tất cả các bệnh người già thường gặp ông đều bị, cao huyết áp, đau tim, cái gì cũng có. Ông từng đi khám, trong tấm phim chụp, trái tim của ông lớn hơn những người bình thường rất nhiều. Nhưng ông ăn được nhiều lắm, mỗi bữa đều ăn hai bát cơm to, mọi người đều nói ai ăn khỏe nhất định có thể sống lâu”.

Cô xót xa: “Trước đây bác sĩ nói ông tớ có thể sống được nhiều nhất nửa năm, nhưng ông tớ lúc nào cũng vui vẻ nói với cả nhà: Thế là ông đã sống được mấy cái nửa năm rồi đây! Lúc ra đi, ông không có vẻ gì đau đớn cả, chỉ giống như đang ngủ một giấc thật sâu, và... không bao giờ tỉnh lại nữa”.

Trần Tử Hàn vỗ vai cô: “Đừng đau lòng!”.

“Tớ không đau lòng, thật đấy! Hồi bé, anh họ tớ luôn dặn, đi học được phát kẹo nhất định phải mang về nhà cho ông bà. Mỗi lần nhận được kẹo, tớ đều ăn bằng sạch. Lần này rớt cuộc tớ cũng nghe lời anh họ, mang rất nhiều kẹo về cho ông, nhưng mà ông không thể ăn được nữa... Tớ không tin, dù tận mắt nhìn thấy ông nằm trong quan tài... Thậm chí tớ còn tưởng tượng ra ông đứng dậy, nói với mọi người, thực ra ông chỉ đang ngủ thôi... Tớ vẫn tự nhủ với bản thân như vậy, nhưng cuối cùng... lúc đưa ông tới nhà hỏa táng, tận mắt chứng kiến nhân viên ở đó đẩy thi thể ông vào bên trong, tớ đã không kiềm chế được nữa mà bật khóc... Bởi vì, rớt cuộc tớ cũng không thể tiếp tục lừa dối bản thân, ông nội mãi mãi không thể tỉnh lại được nữa....”.

Trần Tử Hàn lặng lẽ giơ tay lau nước mắt trên mặt cô.

Vương Y Bối ngẩng đầu nhìn anh: “Cả nhà chỉ có mình ông đặt hy vọng rất lớn vào tớ, mong tớ có thể chăm chỉ học hành rồi thi đỗ vào một trường đại học”.

“Vậy thì cậu phải cố gắng.”

“Tớ từ nhỏ đã không thích học, không biết vì sao lại phải học mấy thứ quái quỷ ấy. Tớ rất ghét, thật sự rất ghét.”

“Thế cậu muốn làm gì?”

Vương Y Bối nhìn Trần Tử Hàn: “Cậu không được cười tó”.

“Tớ đảm bảo không cười.”

“Trước đây tớ từng muốn tới một nơi không có người, chỉ có núi, có sông. Tớ sẽ sống ở đó cùng người thân yêu nhất của tớ, hàng ngày vào trong rừng hái rau dại, vô ưu vô lo sống qua ngày như thế, rời xa cuộc sống huyên náo, phồn hoa này, thậm chí rời xa mọi người, chỉ có hai người vui vẻ bên nhau, không có bất cứ mưu mô tranh đoạt gì, cũng sẽ không phải lo nghĩ điều gì. Ban ngày đi làm, buổi tối về nghỉ ngơi, cuộc sống, ruộng vườn đơn thuần bình dị như thế.”

Trần Tử Hàn trầm mặc rất lâu: “Những điều này nghĩ kỹ thì cũng hay đấy”.

“Cậu cũng cảm thấy tớ ảo tưởng viễn vông đúng không?”

“Thật ra, tớ cũng hiểu rất rõ.” Vương Y Bối đã bớt vẻ ưu tư: “Tớ từ lúc lọt lòng đã xui xẻo rồi, làm gì cũng hỏng, ngay cả việc muốn được một lần chơi trâu đêm mà cũng bị cảnh sát tóm, đã thế lại còn gặp trời mưa. Cậu nói xem, tớ xui xẻo lắm đúng không?”

Trần Tử Hàn nhíu mày: “Nếu vậy thì tớ còn xúi quẩy hơn cậu, còn chưa kịp nghĩ ra muốn làm gì đã rơi vào tình cảnh này”.

Tâm trạng Vương Y Bối bình ổn trở lại: “Đáng đời! Ai bảo cậu thích xen vào chuyện người khác”.

Trần Tử Hàn bật cười: “Nói như thế mới giống cậu!”.

“Thì đó vốn là tớ mà!”

Ngoài trời mưa càng lúc càng nặng hạt, tâm trạng Vương Y Bối cũng càng lúc càng tồi tệ: “Chúng ta phải ở đây cả đêm ư?”.

“Chắc phải vậy thôi, ở đây cũng khá an toàn.”

Bên ngoài, thị phi nhiều vô kể, cách đây không lâu còn có tin tức một

học sinh tiểu học bị sát hại.

“Sao cậu lại kéo tớ chạy trốn chứ, biết đâu theo cảnh sát về đồn tớ lại được an toàn hơn.”

“Họ sẽ thông báo với giáo viên chủ nhiệm, rồi bố mẹ cậu. Như thế vẫn còn tốt hơn đấy, nhờ may gặp phải mấy tên cảnh sát thối tha tham tiền, bố mẹ cậu sẽ phải bỏ tiền ra để bảo lãnh cậu về, tới lúc ấy thì cậu nổi tiếng cả trường luôn.”

“Nhưng bây giờ tớ rất sợ.”

“Sợ gì?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Trần Tử Hàn bật cười: “Cậu có thể nghĩ tới chuyện khác được không?”

“Tớ nghĩ tới mẹ tớ. Giá mà mẹ tớ biết hiện giờ tớ ở bên ngoài khổ sở thế nào, chật vật thế nào.”

“Ô! Cậu quá cực khổ rồi!” Trần Tử Hàn rất biết phối hợp.

“Cậu có kinh nghiệm ở chung với bạn nữ một đêm không?”

“VẬY CẬU CÓ KINH NGHIỆM Ở CHUNG VỚI BẠN NAM MỘT ĐÊM KHÔNG?”

“Không có.”

“VẬY THÌ TỐT RỒI. CHÚNG TA RẤT CÔNG BẰNG.”

“Tuyệt đối không công bằng. Cậu là con trai.”

“Cái này không cần cậu nhắc nhở.”

Vương Y Bôi đẩy Trần Tử Hàn một cái: “Cậu cố tình “.

“Tâm trạng tốt lên rồi?”

“Đã bao giờ tệ đâu!”

Trần Tử Hàn cởi áo khoác ngoài khoác lên người Vương Y Bối: “Ngủ một lúc đi!”.

“Dựa vào người cậu?”

“...”

“Cậu có bắt tớ chịu trách nhiệm không?”

Trần Tử Hàn kéo cô gối đầu lên đùi mình: “Cậu làm nhảm không phải là nhiều bình thường nữa rồi”.

“Vậy thì là nhiều gấp đôi bình thường?”

“Ngủ!”

Trần Tử Hàn tựa lưng vào tường. Đây đúng là lần đầu tiên trong đời anh ngủ ở một nơi như vậy, lại còn cùng với một cô gái, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy khó tin rồi.

Vương Y Bối khẽ trở mình: “Cậu lạnh không?”.

“Không.”

“Buồn ngủ không?”

“Cậu lại muốn làm gì nữa?”

“Nếu không buồn ngủ thì kể cho tớ nghe về mối tình đầu của cậu đi.”

“Tớ rất buồn ngủ.”

“Nói dối. Nếu buồn ngủ thì sao giờ chưa ngủ?”

“Chẳng phải bị cậu quấy rối sao?”

“Dù sao cũng bị quấy rối rồi, kể đi được không?”

“Có gì hay mà kể.”

“Cậu xấu hổ hay đơn giản là chưa có?”

“Liên quan tới cậu à?”

“Đương nhiên là có.”

“Liên quan gì?”

“Nếu như lần sau có cô gái nào đó hỏi cậu về vấn đề mối tình đầu, tớ có thể trở thành đối tượng được hỏi đến không?”

Trần Tử Hàn im lặng hồi lâu.

Vương Y Bối đẩy anh: “Nói đi!”.

“Cậu nói vừa nhiều vừa khó hiểu. Tớ học Ngữ văn không giỏi, còn đang mãi nghĩ xem câu nói kia của cậu có ý tứ gì?”

“Hóa ra không phải là chuyện gì cậu cũng thông minh nhỉ?”

“...”

Lúc Vương Y Bối tỉnh dậy thì mưa cũng vừa tạnh. Từ cửa sổ nhìn xuống có thể thấy mặt đường còn lầy lội, ngọn đèn cô đơn nơi góc phố tỏa ánh sáng mờ nhòa, những chiếc taxi chen lấn nhau trên đường.

Nằm mãi một tư thế trong khoảng thời gian dài khiến cho cổ của cô mỏi nhừ, Vương Y Bối đưa tay lên xoa xoa, vừa mở mắt liền trông thấy con người đen láy của người bên cạnh.

Chiếc áo khoác trên người cô đã rơi xuống đất, Trần Tử Hàn nhặt lên, vẫn chăm chú nhìn cô không nói gì.

Vương Y Bối cảm thấy khó hiểu, hai tay đang xoa bóp cổ cũng buông xuống: “Sao thế?”.

Trần Tử Hàn tủm tỉm cười: “Câu nói hôm qua của cậu còn tính nữa không?”

Lúc này, cô có thể giả ngốc, ví dụ như “hôm qua tớ nói cái gì cơ?”, hay “tớ nói đùa thế mà cậu cũng tưởng thật á?”, hoặc là “đầu tớ có phát sốt không thế?”. Thế nhưng cô không nói vậy, cô nhìn Trần Tử Hàn: “Nếu cậu cho là thật thì là thật, không cho là thật thì là giả!”.

Trần Tử Hàn khoác lại áo cho Vương Y Bối rồi đưa tay lên khẽ vuốt mái tóc cô, khoe miệng thấp thoáng nụ cười.

Ở lớp, giáo viên vẫn hay yêu cầu nữ sinh buộc tóc gọn gàng khi đi học, nhưng ngoại trừ tiết học của cô Tường, Vương Y Bối đều xả tóc, có vẻ bằng mặt không bằng lòng.

Vương Y Bối vẫn chăm chú theo dõi Trần Tử Hàn, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Trần Tử Hàn rời tay khỏi mái tóc cô, kéo cô tựa vào ngực mình, ghé cằm lên đầu cô, khẽ nói: “Tớ cho là thật rồi, sao đây?”.

Vương Y Bối nhoẻn miệng cười, thuận tay đẩy Trần Tử Hàn một cái. Quần áo mặc trên người vốn đã mỏng, va đập vào cầu thang chắc chắn rất đau nhưng Trần Tử Hàn vẫn tươi cười nhìn cô.

Vương Y Bối quỳ gối, tựa người vào Trần Tử Hàn: “Cậu nói xem, phải làm sao?”.

Trần Tử Hàn một tay giữ lấy cô, một tay chống đất lên ngồi dậy: “Cậu thật dã man!”.

“Thì sao?” Cô gật đầu: “Tớ chính là người như thế đấy!”.

Nụ cười của Trần Tử Hàn càng thêm âm áp, anh chạm tay lên mặt Vương Y Bối: “Sao cậu lại đáng yêu đến thế chứ?”.

Vương Y Bối lúng túng nhìn anh, không biết nên làm gì. Tình huống biến thành ngoài sức tưởng tượng thế này khiến trong lòng cô chột trào dâng một thứ cảm xúc mãnh liệt tựa như ngọn lửa bùng cháy, cứ muốn tiến tới một chút lại một chút, mà chẳng cần biết lý do là gì.

Vương Y Bối nhớ tới một chuyện thật sự không liên quan, nếu như ông nội còn, nhất định sẽ thích những người tài năng vẹn toàn như Trần Tử

Hàn, nhân quang hai người rất giống nhau. Suy nghĩ ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

“Tớ còn có thể đáng yêu hơn thế nữa, cậu có muốn tìm hiểu không?”

Trần Tử Hàn cười nghiêng ngả, anh đứng dậy kéo cô lên: “Đi thôi, còn định ở đây tới lúc nào?”.

Vương Y Bối bĩu môi, có vẻ đầy bất mãn với thái độ của anh. Cô hoàn toàn không để ý Trần Tử Hàn vẫn đang nắm lấy tay mình, cô hỏi với giọng bất bình: “Thế bây giờ chúng ta là gì của nhau?”.

Ánh mắt Trần Tử Hàn quét qua khuôn mặt cô, có cảm giác cô biết rõ còn cố hỏi, muốn ép anh tự nói ra.

Anh vốn không hiểu chuyện tình cảm, cũng chẳng có kinh nghiệm gì thì biết nói gì với cô bây giờ đây? Nhưng thấy Vương Y Bối vẫn nhìn mình đầy vẻ chờ mong, Trần Tử Hàn cảm thấy bản thân vẫn nên có biểu hiện gì đó thì hơn.

Cô tính tình bướng bỉnh, dù mọi chuyện có xảy ra rõ ràng ngay trước mắt vẫn cứ muốn phải được chứng thực, muốn có được đáp án thuyết phục nhất.

Trần Tử Hàn nhìn thẳng vào mắt cô, không hề do dự cúi đầu hôn lên môi cô. Vương Y Bối tròn mắt đầy kinh ngạc, nhưng cô không đẩy anh ra, mà trầm nghĩ, nên làm thế nào để đáp lại?

Sự thật chứng minh, xem người ta hôn nhau trong phim khác biệt rất lớn với thực tế. Chẳng hạn như lúc này, Trần Tử Hàn ủ rũ nhìn cô: “Cậu cắn vào lưỡi tớ rồi!”.

Vương Y Bối luống cuống: “Tớ... không cố ý”.

Trần Tử Hàn hừ nhẹ một tiếng, kéo cô xuống tầng, tốt nhất là cố gắng tránh để người khác bắt gặp.

Vương Y Bối mím môi nhìn bàn tay đang bị ai đó nắm. Hóa ra đây chính là cảm giác “nai tơ chạy loạn” mà người ta vẫn nói. Cô bất giác nhoẻn cười.



Trần Tử Hàn chọt buông tay cô ra, chạy tới một cửa hàng bán đồ ăn sáng, mua hai chiếc bánh mì và hai bịch sữa rồi quay về trước mặt cô: “Đói rồi đúng không?”.

Sữa đã được làm ấm, Vương Y Bối cầm trong tay cũng cảm thấy dạ dày mình ấm hẳn lên.

Giờ này rất nhiều người đã dậy đi mua bữa sáng, hầu hết đều là học sinh lớp 12 học thêm cuối tuần, dáng vẻ vội vội vàng vàng tựa như đang đuổi theo bước chân của thời gian. Cũng dễ hiểu, sau ngày mai đã là kỳ thi đại học rồi, đương nhiên rất cần thời gian.

Vương Y Bối uống hai ngụm sữa, cười nói: “Cậu biết tớ đã lên một kế hoạch vĩ đại thế nào cho bản thân rồi không?”.

“Trong vòng nửa năm tán đổ tớ?”

Vương Y Bối cười như nắc nẻ: “Không ngờ cậu cũng có lúc “tự sướng” đến thế”. Ngưng một lúc, cô nói tiếp: “Tớ vốn dĩ đã định cuối tuần nào cũng sẽ đi thâm đêm, kết quả là lần đầu tiên đã chịu đả kích nặng nề!”.

Trần Tử Hàn mỉm cười: “Đây là kế hoạch vĩ đại của cậu đấy hả?”.

“Tất nhiên!” Vương Y Bối tỏ ra rất tự hào: “Ví dụ một chuyện cậu chưa từng làm đi!”.

“Tớ vẫn chưa phóng hỏa giết người.”

“Giống nhau sao?”

“Bản chất như nhau.”

“Chẳng trách cậu học Ngữ văn dốt thế!”

Trần Tử Hàn nhếch môi: “Mãng người còn không được bới móc điểm yếu của đối phương. Sao cậu cứ lôi sở trường của cậu ra để châm chọc khuyết điểm của tớ thế?”.

Vương Y Bối cắn một miếng bánh mì: “Vì đây là sở trường duy nhất của

tớ. Đương nhiên phải tận dụng triệt để rồi”.

“Ồ, nghe có lý gớm nhỉ!”

“Thì tớ vốn dĩ là một người nói có đạo lý mà!”

Trần Tử Hàn cười không nổi nữa rồi, chỉ bất lực nhìn cô, vẻ mặt như thừa nhận lời cô nói hoàn toàn chân thật.

Anh đưa cô về tới ký túc xá nữ, dặn dò: “Về phòng ngủ một giấc đi!”.

Vương Y Bôi có chút do dự: “Cậu không có điều gì muốn nói với tớ nữa à?”.

“Nói gì?” Ánh mắt Trần Tử Hàn nhìn cô thấp thoáng nụ cười.

Cô đang cúi đầu nhìn ngón chân, ấp úng: “Ừm...”.

“Gì?”

Vương Y Bôi chợt túm lấy tay Trần Tử Hàn, ra sức lay: “Cậu không muốn nói gì với tớ ư?”.

“Tớ nên nói gì mới được chứ?”

Vương Y Bôi nhú mày vẻ bất lực: “Mặc kệ, nhất định cậu phải nói gì với tớ!”.

Trần Tử Hàn cảm thấy nếu còn tiếp tục phớt lờ cô, nhất định cô sẽ tức giận đến mức làm loạn lên. Rõ ràng cô chẳng có chút “vũ lực” nào nhưng lại có thể khiến anh có cảm giác muốn che chở cô. Rõ ràng trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu nhưng anh lại không hề muốn đưa tay vào gãi. Cái cảm giác kỳ lạ ấy thật ra còn tốt hơn vô cảm nhiều.

Trần Tử Hàn xoa đầu cô, thiếu kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, quay về nghỉ ngơi đi!”.

“Không phải nói như thế!”

“Cậu...” Cô chợt đá anh một cái: “Cậu phải có trách nhiệm với tớ!”.

“Hả?” Trần Tử Hàn ngây ngô không hiểu: “Trách nhiệm gì?”.

“Cậu đã hôn tớ.”

“Thế... tớ để cậu hôn lại nhé!” Anh tủm tỉm cười, khiến cô rất bực mình.

“Đáng ghét!” Vương Y Bối vẫn chưa nguôi giận, đang định giơ chân lên đá một cái nữa thì Trần Tử Hàn đã lùi lại phía sau.

“Cậu thử lùi bước nữa xem!”

Quả nhiên, Trần Tử Hàn không dám lùi nữa mà đứng im chỗ cũ: “Tóm lại là cậu muốn nghe cái gì?”.

“Chí ít cũng phải nói câu gì đại loại như... thích tớ chứ!”

Trần Tử Hàn gật đầu, nói: “Tâm tư của tớ, cậu hiểu là được rồi”.

“Cậu!”

Anh tiến tới ôm cô vào lòng vỗ về: “Từ hôm nay trở đi, cậu chính là mối tình đầu của tớ”. Anh hôn lên mái tóc cô: “Như vậy được rồi chứ?”.

Khóe miệng cô cong lên, nụ cười lấp lánh trong đôi mắt: “Tạm chấp nhận”.

“Vậy bây giờ về phòng nghỉ ngơi được rồi phải không?”

“Cậu không thích nhìn thấy tớ đến vậy sao?”

“Không phải, chỉ muốn cậu đi nghỉ ngơi thôi mà. Nhìn này, quầng mắt thâm sì rồi này!”

Lặng nhìn Trần Tử Hàn một lúc lâu, Vương Y Bối mới miễn cưỡng gật đầu: “Biết rồi”.

“Tớ nhìn cậu lên phòng.”

Cô làm mặt quỷ với anh, rồi chạy về hướng phòng mình.

Trần Tử Hàn đứng yên, nhìn theo bộ dạng vui vẻ của cô, bất giác nở nụ cười.

Trên lan can tầng năm ký túc xá nữ, Hương Thần mặc áo ngủ, trong tay cầm ca súc miệng, đang nhìn cảnh tượng dưới sân bằng ánh mắt khó tin. Dáng vẻ Trần Tử Hàn có chút lơ đãng, nhưng cô có thể nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh. Một nỗi chua xót trào dâng trong ngực Hương Thần, bàn tay cầm ca nước của cô liên tục run lên.

Trần Tử Hàn giơ tay lên day day thái dương, sau đó mới quay lưng đi.

-----oOo-----

### **Chương 3: Quảng thời gian tươi đẹp nhất**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Tôi nhớ lại hình ảnh của chính mình trong quá khứ, nhào người ra bàn ảo não vì không giải được bài tập Vật lý, buồn bực vì đau sau khi vừa bấm lỗ tai, hưng phấn cả ngày khi mua được một bộ quần áo đẹp, kích động không ngừng vì lén lút xỏ thử đôi giày cao gót của mẹ. Tôi khi ấy có thể vô tư cười, vô tư khóc... Rồi tôi nhớ tới anh, nước mắt làm nhòa đi đường nhìn, nhưng tôi không quên được dáng vẻ anh khi ấy, khi anh còn yêu tôi.

Giờ tự học buổi tối, bất cứ thầy cô nào cũng sẽ nói những lời y chang nhau, nhắc nhở học sinh dù mai là ngày nghỉ nhưng vẫn phải học bài, rồi lại nói tới vấn đề thi đại học năm nay, dặn dò học sinh nên mua báo sáng để theo dõi thông tin về đề thi và đáp án. Tuy nhiên, mấy chuyện này nghe có vẻ quá xa vời đối với học sinh, bọn họ đều dùng ngày nghỉ vào những việc khác.

Vương Y Bối có một chiếc gương cầm tay, lúc này cô đang cầm nó điều chỉnh góc độ để nhìn thấy Trần Tử Hàn ngồi ở dãy bàn cuối cùng bên cạnh sọt rác. Cô hài lòng nghĩ mình rất thông minh, ngay cả cách này cũng có thể nghĩ ra.

Thấy Vương Y Bối cứ ngồi tùm tùm cười gian, Lương Nguyệt hiếu kỳ

hỏi: “Cậu đang nhìn cái gì thế?”.

“Có gì đâu!”

Từ vị trí của Lương Nguyệt không thể thấy được Trần Tử Hàn nên không phát hiện ra bí mật của cô.

Tới tiết học cuối, Trần Tử Hàn đi tới trước mặt Vương Y Bối, hạ tay gõ hai tiếng xuống bàn cô. Thực ra là cô đã biết anh đi tới chỗ mình rồi, nhưng cố ý làm bộ như không thấy. Các bạn trong lớp từ lâu đã quen với việc Trần Tử Hàn kèm cô học Vật lý nên cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Trần Tử Hàn đem nội dung chính của bài học mấy hôm cô nghỉ phép tới bảo cô xem lại. Tuy nhiên lần này có hơi khác mọi khi, ví dụ như, hiện tại anh đang ngồi ngay đằng trước cô, chứ không quay về chỗ của mình như trước nữa. Vương Y Bối chợt cảm thấy nhìn lưng của anh còn thú vị hơn cả nhìn sách.

Một lát sau, Trần Tử Hàn quay đầu lại, nói: “Xem sách đi!” Vương Y Bối cười: “Cậu có mắt đằng sau gáy đấy à? Sao biết tớ không đọc sách?”.

Lương Nguyệt ngồi bên cạnh lên tiếng bán đứng bạn bè: “Tớ làm nhân chứng, vừa rồi đúng là cậu ấy không đọc sách”.

“Lương Nguyệt!” Vương Y Bối trừng mắt lườm Lương Nguyệt.

Lương Nguyệt chẳng hề sợ hãi: “Lớp trưởng, cậu quay lại mà xem Y Bối viết cái gì lên bàn này, hay lắm ấy!”.

“Không cho xem, không cho xem!” Vương Y Bối lập tức lấy tay che lại.

Hôm nay vừa mới tới lớp, tâm trạng cô vô cùng tốt nên đã viết lên bàn mấy chữ: Chưa tới Hoàng Hà chưa cam lòng, không được điểm tốt lòng không yên.

Trần Tử Hàn tủm tỉm: “Phá hoại tài sản công, nên phạt bao nhiêu tiền nhỉ?”.

“Đáng ghét!” Vương Y Bối cố ý giơ cuốn sách Vật lý lên, không để cho Trần Tử Hàn nhìn thấy mặt mình.

Trần Tử Hàn chỉ cười, quay người lại tiếp tục làm bài.

Vương Y Bối dùng băng dính dán giấy lên che kín mấy chữ trên bàn lại, thật sự là ngượng chết đi được, thế nên cô quyết tâm không làm mấy chuyện ấu trĩ nông nổi ấy nữa.

Sau đó, cô tiếp tục đọc bài, càng xem càng thấy đau đầu, chỉ muốn ném quyển Vật lý ra thật xa, cả đời không muốn gặp lại nó nữa.

Trần Tử Hàn bình thường luôn là người cuối cùng rời khỏi lớp học rời khóa cửa, nhưng hôm nay Vương Y Bối ngồi đằng sau liên tục dùng chân đá lên ghế Trần Tử Hàn phía trước. Vừa hết giờ, Trần Tử Hàn liền liếc nhìn cô đầy bí hiểm, sau đó đứng dậy về chỗ ngồi, thu dọn sách vở rồi vác cặp sách ra khỏi lớp.

Vương Y Bối nán lại trong lớp mấy phút, Lương Nguyệt kéo tay cô: “Còn không về sao?”

“Cậu về trước đi, tớ còn có việc.”

“Cậu thật sự đã quyết tâm nỗ lực học rồi đấy à?” Lương Nguyệt vừa thu dọn sách vở, vừa nhìn cô với vẻ mặt khó tin.

Vương Y Bối chỉ cười trừ. Đây là niềm vui bí mật cô muốn giấu tận đáy lòng, không muốn chia sẻ mà chỉ muốn một mình hưởng thụ.

Trần Tử Hàn đứng ngoài cổng dãy phòng học, vừa nhìn thấy Vương Y Bối trong tầm mắt, anh liền quay người đi thẳng. Cô cũng đi theo sau anh nhưng giữ một khoảng cách nhất định, mãi cho tới khi đến vườn cây nhỏ, cô mới tiến lên đi song song bên cạnh anh: “Dám phớt lờ tớ, giả vờ cũng quá đáng lắm nha!”

Trần Tử Hàn lắc đầu cười: “Tớ dám sao? Chỉ là tớ biết rõ nhất định không thể ngồi cạnh cậu học bài được thôi.”

“Ghét tớ?” Vương Y Bối hờn dỗi.

Trần Tử Hàn lấy một quyển sách trong cặp ra, đặt trên mặt đất, ra hiệu cho cô ngồi xuống: “Sao có thể chứ? Xưa nay mắt nhìn của tớ đều không được tốt lắm”.

Còn đả kích trá hình cô, nhưng mà cô không hề tức giận: “Tuồng sách là bảo bối của cậu?”.

“Bảo bối là kiến thức, chứ không phải bản thân quyển sách.”

“Trời, nếu mấy lời này không phải là chính miệng cậu nói ra thì nhất định tớ sẽ cười chết mất.”

“Có gì mà cười?”

“Chỉ thấy buồn cười thôi.”

Vương Y Bối nhìn một đôi khác trong vườn cây đang trình diễn tiết mục hôn môi, chàng trai ôm chặt lấy cô gái, hôn say đắm.

Y Bối kéo áo Trần Tử Hàn: “Cậu nhìn xem!”.

“Có gì hay mà xem. Nhìn trộm là hành vi vô văn hóa.”

“Không phải, ý tớ là hình như hai người họ rất có kinh nghiệm.”

Sắc trời tối sẫm che giấu mang tai đỏ bừng của Trần Tử Hàn: “Cậu mong muốn tớ có kinh nghiệm hay không có kinh nghiệm?”.

Vương Y Bối vô tư nói: “Tớ muốn cậu chỉ có kinh nghiệm với một mình tớ thôi”.

Trần Tử Hàn kéo cô vào trong lòng, nụ cười thấp thoáng trên gương mặt anh.

Bầu trời đêm thật đẹp, ngàn vạn vì sao lấp lánh giữa khoảng không mênh mông. Hóa ra, tâm trạng tốt thì nhìn cái gì cũng đều thấy đẹp. Y Bối xiết chặt tay Trần Tử Hàn: “Sau ngày mai trời sẽ mưa đấy”.

“Dự báo thời tiết nói mà.”

“Cậu biết?”

“Hằng năm vào kỳ thi đại học, trời đều có mưa, tớ nghiên cứu kỹ rồi.”

“Cậu có thể nghiên cứu cái gì có giá trị một chút được không?”

“Cậu!!!”

Kỳ nghỉ kéo dài ba ngày này là lần duy nhất Vương Y Bối cảm thấy thời gian trôi thật chậm. Ngồi trên ô tô, cô không ngừng nhắn tin cho Trần Tử Hàn, thông báo mình đi tới chỗ nào, nhìn thấy cái gì. Chẳng hạn như trên xe có một đứa trẻ rất đáng yêu, hay có một đám bạn nam rất đẹp trai cười với cô. Nhưng kết quả, Trần Tử Hàn chốt lại một câu rằng, anh rất lạc quan về cô, căn bản là ngoại hình của cô rất bình thường.

Suốt một giờ đồng hồ trên ô tô, Vương Y Bối liên tục nhắn tin qua lại với Trần Tử Hàn, đến nỗi khi nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, ánh mặt trời gay gắt cũng không khiến cô thấy bức bối.

Sau khi chuyển xe, cô ngồi chuyển xe cuối cùng về quê, tâm trạng rất vui vẻ.

Từ đường quốc lộ tới nhà cô phải qua một khu nghĩa trang, trong đó có phần mộ của ông nội.

Vương Y Bối đi đến đó, ngồi xuống trước mộ ông. Pháo giấy vương vãi trên cỏ, nhìn không đến nỗi quá hiu quạnh.

Cô không hề sợ hãi, đưa tay lên chạm vào những tảng đá chất đống kia, lòng nặng trĩu, nhưng cũng có phần nào thư thái,

“Ông nội, ông sẽ thích cậu ấy, phải không?”

Cô mỉm cười. Người ta nói, có những người sau khi qua đời sẽ lên thiên đường, ông nội nhất định đang ở đó.

Nếu như mỗi người đều phải trải qua quá trình sinh tử, thì việc tử kia chẳng đáng để chúng ta phải bi thương, đừng nên quá khổ đau. Giờ phút này cô cảm thấy vui mừng vì ông nội ra đi không hề đau đớn, mà rất thanh thản nhẹ nhàng, ngoại trừ khiến mọi người trong nhà hụt hẫng thì



cũng không có gì thiếu sót.

Bố mẹ cô đi làm ở bên ngoài dài ngày, ở nhà giờ chỉ có mình bà nội. Vương Y Bôi về tới nhà liền giúp bà nấu cơm, cô không thích giặt quần áo, cũng may mà ở nhà có máy giặt. Bà nội bình thường không có việc gì làm thường hay lôi quần áo và mấy thứ đồ linh tinh ra giặt.

Cuộc sống vẫn luôn bình dị như vậy, chỉ có tâm tư con người là bất thường. Khi người ta vui vẻ, niềm vui ấy cũng sẽ lan tỏa sang mọi thứ xung quanh, khiến cho thế giới này tràn ngập hạnh phúc và đầy hy vọng.

Gia đình Trần Tử Hàn ở khu nội thành mở rộng, từ trường về nhà chỉ cần ra bên xe buýt đợi rồi ngồi xe mười phút là tới nơi.

Nhưng mà lần này không giống mọi khi, Tôn Thục Mẫn đích thân tới đón Trần Tử Hàn. Bà nhìn con trai bằng ánh mắt kỳ lạ: “Nhìn đi động suốt làm gì thế?”.

Trần Tử Hàn đặt điện thoại xuống: “Con nhìn xem có tin nhắn không”.

“Có tin nhắn thì có chuông báo cơ mà.”

“Con sợ không nghe thấy.”

Tôn Thục Mẫn nhìn con trai: “Đạo này học hành thế nào?”

“Vẫn tốt, sao ạ?”

“Học cấp ba rồi còn làm lớp trưởng, có sợ ảnh hưởng tới việc học không?”

“Mẹ, kết quả học tập và mấy chuyện này không liên quan gì hết.”

“Ừ, là mẹ lo mấy chuyện ở lớp chiếm nhiều thời gian học của con thôi.”

“Không có chuyện đó đâu mẹ.”

Tôn Thục Mẫn gật đầu: “Vậy nghỉ sớm đi!”.

Trần Tử Hàn “vâng” một tiếng, nghe thấy tiếng đóng cửa, anh mới cảm

di động lên xem. Tin nhắn trên QQ đã truyền đến: “Sao không nói gì thế? Đáng ghét! Còn không mau trả lời thì tớ sẽ mặc kệ cậu luôn đấy”.

Trần Tử Hàn mỉm cười, nhanh chóng bấm điện thoại gửi tin nhắn cho cô.

Cứ như vậy, câu qua câu lại, chuyện trên trời dưới bể gì hai người cũng nói, tán gẫu đến tận lúc ngủ quên.

Tài khoản QQ là do Vương Y Bối cho Trần Tử Hàn. Trước đây, anh không chơi mấy thứ này, thậm chí còn cho rằng máy tính cũng không có gì hấp dẫn. Ở lớp, anh là một trong số ít người không ham mê mấy cái trò ấu trĩ ấy. Thế nhưng hiện giờ Trần Tử Hàn lại thấy chúng cũng không đến nỗi tệ, ít nhất cũng có thể thông qua đó mà cảm nhận được buồn vui của đối phương.

Có điều, ngày hôm sau Trần Tử Hàn quyết định uốn nắn lại phương thức liên lạc này, dứt khoát không chat quá mười hai giờ đêm. Anh không muốn vì sự tồn tại của cô mà làm rối loạn hoàn toàn với cuộc sống của mình.

Sau khi dỗ Vương Y Bối đi ngủ, Trần Tử Hàn liền nhận được một tin nhắn: “Cậu và cậu ấy thật sự đang hẹn hò?”.

Trần Tử Hàn cau mày lướt qua tên người gửi, trả lời một chữ: “Ừ”.

Học sinh cấp ba có một câu nói nổi tiếng: Đại khảo đại hỏa sái, tiểu khảo tiểu hảo sái, bất khảo bất hảo sái[1]. Quan điểm đó hoàn toàn đúng trong đợt thi đại học năm nay, mặc dù đây mới chỉ là kỳ thi của khóa trên. Trong lớp Vương Y Bối, phải có tới hơn nửa không làm bài tập về nhà, học sinh tới lớp không phải là những người thật sự chăm chỉ học hành, mà là đến lớp sớm để tranh thủ làm bài tập hoặc chép của nhau.

[1] Kỳ thi càng quan trọng chơi càng vui, kỳ thi nhỏ chơi ít vui hơn, không thi chơi không vui.

Vương Y Bối không ngoại lệ, chẳng biết là mãi chơi gì mà bài tập cũng để lại mang lên lớp mới làm.

Là nạn nhân bị Y Bối năm lần bảy lượt nhắc nhở phải đi học sớm nên hôm nay quả nhiên Trần Tử Hàn tới rất sớm. Thế nhưng dù có quần lầy

Trần Tử Hàn thế nào cũng không thuyết phục được anh đưa vở bài tập cho cô chép, trong khi với những bạn học khác anh lại rất vô tư, hoàn toàn không có ý kiến.

Vương Y Bối sau khi kháng nghị vô hiệu, đành phải cắm cúi tự làm bài của mình.

“Trời ạ, thật là rắc rối! Không làm nữa.” Vương Y Bối tức giận vo tròn tờ đề bài ném xuống đất.

Trần Tử Hàn cau mày, khẽ gõ tay vào đầu cô: “Nhặt lên!”.

Vương Y Bối bất động.

“Nhặt lên!”

Mặc dù rất không cam tâm nhưng cuối cùng Y Bối vẫn phải nhặt tờ giấy lên, vuốt phẳng phiu.

Hai người không hề phát hiện ra, lúc này cả lớp đang kinh ngạc nhìn mình. Hành động tuy rằng không thân mật nhưng lại có chút mờ ám đã hoàn toàn chứng minh rõ quan hệ giữa họ “trong sáng” đến cỡ nào.

Ánh mắt của bạn học chuyển từ ngạc nhiên sang “đương nhiên”, những điều này cả Trần Tử Hàn và Vương Y Bối đều không hề biết.

Ở độ tuổi này, nếu như trong lớp có bạn học yêu nhau thì những người còn lại sẽ đứng xem với tư cách mua vui, tuyệt đối không nhiều chuyện mà đi kể với giáo viên, thậm chí còn sẵn lòng giấu giếm hộ. Tuy nhiên trong lòng mỗi người đều ôm những suy nghĩ riêng, nhất là các bạn nữ, sau khi biết chuyện Trần Tử Hàn và Vương Y Bối hẹn hò, hầu như ai cũng cảm thấy hết sức khó tin.

Lúc đầu thì chẳng ai quan tâm, dần dần mới có người để ý tới nhất cử nhất động của hai người họ, cuối cùng cũng phát hiện ra “manh mối” chứng minh phán đoán của mọi người là sự thật.

Ví dụ như, có người nhìn thấy họ ngồi trong vườn cây.

Ví dụ như, có người nhìn thấy họ nắm tay nhau.

Trần Tử Hàn lúc giảng bài cho Vương Y Bối, biểu hiện rất thân nhiên, rất vô tư, khiến người khác nhìn vào chẳng thể phát hiện ra điều gì.

Những người ở độ tuổi này thường rất nhạy cảm, hơn nữa còn hay tỏ ra “hiểu chuyện”, vì thế chỉ cần biết Trần Tử Hàn và Vương Y Bối thật sự đang hẹn hò thì tuyệt đối sẽ không có ai đến hỏi bài Trần Tử Hàn, tuyệt đối sẽ không có ai quấy rầy thế giới riêng của họ.

Người đầu tiên tỏ ra bất mãn là Lương Nguyệt vì Y Bối dám chơi trò ái tình bí mật ngay trước mắt mình. Có điều, Vương Y Bối cũng sớm nghĩ cách an ủi Lương Nguyệt rồi, chỉ cần mời cô ấy đi uống nước một ly Black Forest Vanilla, lập tức làm tiêu tan hơn nửa cơn tức giận của cô ấy.

Hai người ngồi trên ghế trong quán trà sữa, Lương Nguyệt tò mò hỏi: “Cậu và lớp trưởng “thông đồng” với nhau từ bao giờ thế hả? Thật là không thể tin được”.

“Thế mới là tở chứ! Tở không đi con đường bình thường, nhất định phải để các cậu giật mình.”

Lương Nguyệt khinh bỉ: “Lớp trưởng của chúng ta thật sự đáng thương!”.

“Này, này, này sao có thể nói thế được chứ?”

Lương Nguyệt thành thật nói: “Quả thực tở không ngờ được Trần Tử Hàn cũng yêu sớm, hơn nữa, đối tượng lại là cậu. Thật là vượt quá sức tưởng tượng luôn! Chắc chắn trong lớp cũng có rất nhiều người chung ý nghĩ với tở. Hơn nữa, tở rất tò mò cậu và lớp trưởng làm thế nào mà lại... rốt cuộc thì ai là người chủ động?”.

Vương Y Bối nhìn chính mình trong tấm gương lớn dán trên tường, hút một ngụm trà sữa: “Chúng mình “luỡng tình tương duyệt”!”.

“Cậu che giấu kỹ thật đấy! Ngay cả tở đây mà cũng không phát hiện ra được. Nhưng chủ yếu vẫn là không thể tưởng tượng được đối tượng lại là Trần Tử Hàn.”

Vương Y Bối mỉm cười ngọt ngào trong gương, nụ cười mang theo phần

nào tự mãn.

Lương Nguyệt lắc đầu, quả nhiên là con gái khi yêu luôn ở trong trạng thái ngốc nghếch.

Điều khiến Lương Nguyệt ngạc nhiên nhất là khi hai cô đang ở đây uống trà sữa thì Trần Tử Hàn thành linh xuất hiện, trả tiền trà sữa xong sau đó mới nói: “Khuya rồi, nên về ký túc đi ngủ thôi”.

“Còn sớm mà!” Vương Y Bối bắt mắt nhìn Trần Tử Hàn, “Một lúc nữa rồi về”.

Trần Tử Hàn lấy di động ra chia trước mặt cô: “Tiểu thư, mở to hai mắt ra nhìn xem mấy giờ rồi?”.

Vương Y Bối bĩu môi, không nói lời nào nữa, trong tay vẫn còn cầm ly trà sữa mới uống một nửa. Cô đang chuẩn bị tụt xuống khỏi ghế xoay thì Trần Tử Hàn lập tức ôm lấy cô, đỡ cô xuống. Vương Y Bối không có biểu cảm gì đặc biệt, Trần Tử Hàn cũng rất thản nhiên. Chỉ có Lương Nguyệt là tỏ ra “nhìn thế là đủ rồi”, trong lòng cô còn thầm nghĩ, Vương Y Bối từ bao giờ lại yếu đuối như vậy chứ, cái ghế thấp như thế mà cũng cần có người bế xuống.

Nhưng mà dù sao cô cũng phải thừa nhận, hai người này ở bên nhau quả đúng là đẹp đôi, không chê vào đâu được, nhìn thế nào cũng rất hài lòng.

Trần Tử Hàn chạm vào ly trà sữa trong tay Vương Y Bối: “Lạnh à?”.

“Bình thường.”

“Đừng uống mấy thứ này nhiều quá, có uống thì cũng nên uống ấm.”

“Biết rồi!” Vương Y Bối tỏ ra rất biết nghe lời, sau đó lại đưa nửa cốc trà sữa còn lại cho Trần Tử Hàn: “Tớ không uống hết, cậu uống đi!”.

Trần Tử Hàn cau mày, nhìn cốc trà sữa một lúc mới đưa lên miệng, bộ dạng “thấy chết mà không sợ”. Anh không uống từng ngụm từng ngụm, mà một hơi hết sạch, mùi vị thế nào cũng không kịp thưởng thức, chỉ cho rằng làm thế sẽ giảm tối đa sự giào vò.

Lương Nguyệt thấy vậy, tự đáy lòng cảm thấy Vương Y Bối thật sự rất hạnh phúc, cô vốn tưởng Trần Tử Hàn sẽ tức giận, thẳng tay ném cốc trà sữa đi.

Trần Tử Hàn vút cái cốc không vào thùng rác, rồi quay lại đi bên cạnh Vương Y Bối. Lương Nguyệt rất tự giác mà đi về phía sau, không quấy nhiễu đôi tình nhân kia.

Đưa hai người về ký túc xong, Trần Tử Hàn mới về phòng mình.

Trần Tử Hàn vừa đi, Lương Nguyệt lập tức kéo Vương Y Bối: “Lớp trưởng đại nhân ở trước mặt cậu hoàn toàn khác với lúc trên lớp”.

“Ồ trước mắt tớ là Trần Tử Hàn, ở lớp học cũng vẫn là Trần Tử Hàn, có gì mà khác?” Vương Y Bối rõ ràng không hiểu Lương Nguyệt đang nói gì.

Lương Nguyệt cũng không thể nào giải thích rõ được, chỉ cảm thấy lúc ở trên lớp, Trần Tử Hàn có vẻ uy nghiêm của một lớp trưởng, khiến người ta vừa nhìn đã nể phục. Còn ở bên cạnh Vương Y Bối, Trần Tử Hàn lại là một người con trai rất bình thường, dịu dàng săn sóc, yêu chiều bạn gái.

“Vương Y Bối, cậu phải quý trọng lớp trưởng vĩ đại của chúng ta nghe chưa, cậu ấy đã dám chấp nhận cậu.”

Y Bối lờm Lương Nguyệt: “Tớ tốt như vậy, lẽ ra phải là cậu ấy quý trọng tớ chứ!”.

Lương Nguyệt lắc đầu, thật sự không hiểu nổi Trần Tử Hàn làm sao lại có thể chịu đựng được Y Bối. Trong lòng cô vẫn luôn cho rằng, Trần Tử Hàn hẳn là thích những cô gái học giỏi, xinh đẹp, tính tình dễ chịu, kiểu con gái dịu dàng hiền thực mà đa số con trai đều yêu thích. Nhưng mà, Vương Y Bối rõ ràng còn kém rất xa! Xem ra, Trần Tử Hàn này khẩu vị cũng không giống người thường.

Vừa mới vào trong phòng, Vương Y Bối đã nhận được điện thoại của Trần Tử Hàn: “Về phòng chưa?”.

“Ý cậu là gì? Cứ làm như tớ còn chạy lung tung ngoài đường ấy.”

Trần Tử Hàn đứng ngoài ban công, khẽ cười: “Chẳng lẽ cậu không có suy nghĩ như vậy?”.

“Có, có, có! Nhưng dù có cũng bị cậu bóp chết từ trong trứng nước rồi.”

“Cho nên hãy tự giác một chút!”

“Tớ là đứa trẻ ngoan, rất tự giác!”

“Cậu nói câu đấy mà không thấy ngượng miệng à?”

“Những đứa trẻ nói thật đều không ngượng miệng.”

“Da mặt cậu càng ngày càng dày.”

“Đâu có...”

Hai người trò chuyện rất lâu, đến lúc đèn ký túc đã tắt Trần Tử Hàn mới dặn dò cô đi ngủ.

Lúc anh quay vào phòng, bạn học cùng phòng liên trêu chọc: “Lớp trưởng mà cũng buôn chuyện điện thoại cơ đấy, cậu gia nhập vào đội ngũ kiếm tiền cho công ty viễn thông rồi à?”.

“Không biết là ai có mị lực như vậy, có thể khiến cho lớp trưởng của chúng ta cầm di động không muốn buông.”

“Lớp trưởng, thẳng thắn được khoan hồng, chống cự chịu nghiêm phạt.”

Trần Tử Hàn nhìn bọn họ, sắc mặt không hề biến đổi: “Ngủ sớm đi, mai tớ không gọi dậy đâu, đi học muộn thì nộp tiền phạt”.

Mọi người: “...”.

Vương Y Bôi là một người khá nhạy cảm. Ví dụ như có một buổi sáng đọc báo vô tình thấy thông tin về nữ diễn viên Đài Loan mà cô thích đang đóng một bộ phim thần tượng phát trên kênh CTV[2], cô liền tâm tâm niệm niệm nghĩ về bộ phim đó.

[2] CTV: Đài Trung thị, kênh truyền hình lớn nhất Đài Loan.

Do dự một hồi, Vương Y Bối kéo tay Lương Nguyệt dò hỏi: “Hôm nay tụi mình bùng tiết tự học cuối đi ra quán net xem phim đi!”.

“Tiểu thư, tớ xin cậu, sắp thi cuối kỳ rồi đấy!”

“Thì thế mới cần học và nghỉ kết hợp! Không thể lúc nào cũng ngồi ôm sách được.”

Lương Nguyệt thở dài: “Hôm nay là ca trực của cô chủ nhiệm đây, cậu chắc chắn muốn đi chứ?”.

“Cô Tưởng bình thường chỉ tới nhìn qua rồi đi ngay.”

Lương Nguyệt liếc mắt xuống chỗ Trần Tử Hàn, cười mờ ám: “Nhưng cậu còn phải qua cửa “người đàn ông của cậu” nữa đấy! Giờ tự học là do cậu ấy quản lý, cậu tìm cậu ấy nịnh nọt đi đã!”.

Vương Y Bối nhìn về phía Trần Tử Hàn, trong đầu có thể tưởng tượng ra sự cự tuyệt của anh.

Tới tiết cuối, cô Tưởng đến kiểm tra một lần rồi đi, Vương Y Bối vê tròn một tờ giấy ném về phía Trần Tử Hàn đang ngồi trên bục giảng. Trần Tử Hàn ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dò hỏi “lại gì nữa thế?”.

Vương Y Bối cũng nhú mày nhìn anh.

Trần Tử Hàn đảo mắt nhìn cả lớp một lượt rồi mới đi tới bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Cậu muốn làm gì?”.

“Tớ đau bụng.”

“Rồi sao?”

Vương Y Bối chỉ về phía WC, Trần Tử Hàn thở dài, gật đầu để cô ra ngoài.

Anh đứng tại chỗ mấy giây, lập tức cảm thấy có gì đó không bình thường nên đuổi theo cô. Vừa nhìn thấy Y Bối đi xuống cầu thang, Trần Tử Hàn



chạy tới cản cô lại: “Tớ không nhớ có WC ở đằng này”.

“Tớ thích WC tầng dưới, không được à?”

“Vương Y Bối!”

Cô đành đầu hàng: “Tớ muốn đi xem X, bộ phim đó có diễn viên mà tớ thích nhất. Tớ rất muốn xem xem có hay như báo chí ca ngợi không”.

Trần Tử Hàn hoàn toàn bất lực: “Không được đi!”.

“Cậu coi thường nhân quyền của tớ!”

“Vẫn còn tốt hơn cậu coi thường tớ!”

Vương Y Bối túm lấy tay áo Trần Tử Hàn lắc lắc: “Nhưng mà tớ rất rất muốn xem! Không được xem tớ sẽ ăn không ngon ngủ không yên, làm gì cũng không thoải mái”.

Cô kiễng ngón chân lên định hôn anh, nhưng lại bị anh đẩy ra: “Đang ở cầu thang”.

“Cậu cam lòng nhìn tớ muốn làm mà không được ư?”

“Bản lĩnh nói nhăng nói cuội của cậu càng ngày càng lợi hại!”

“Cảm ơn lời khen!”

Trần Tử Hàn cốc đầu cô: “Còn ở đây mà tự sướng, cậu định một mình tới quán net giờ này hả?”.

Vương Y Bối kéo tay anh: “Tớ biết thừa, cậu muốn đi cùng tớ phải không?”.

Trần Tử Hàn dở khóc dở cười, nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của cô, anh không nỡ nói từ “không”. Cuối cùng, Trần Tử Hàn bất đắc dĩ gọi điện cho một người bạn học nhờ quản lý lớp thay mình.

Vương Y Bối kéo Trần Tử Hàn chạy ra khỏi trường học, nhưng hai người quá xui xẻo, ngoài cổng trường có mấy giáo viên đang đứng nói

chuyện. Trần Tử Hàn vội lôi cô đi lối khác để tránh thầy cô, chẳng khác gì kẻ trộm.

Trần Tử Hàn hoàn toàn không có hứng thú với máy tính, anh đảo ánh mắt một lượt qua những tên con trai lêu lổng đầu tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ, chợt cảm thấy mình theo Y Bối tới đây thật sự là một quyết định sai lầm. Hai người chỉ mở một máy, Trần Tử Hàn ngồi trên ghế mềm, một tay ôm lấy cô, một tay chống cằm xem, Vương Y Bối rất thản nhiên ngồi trên đùi anh.

Thực ra, học sinh trốn học ra đây tương đối nhiều, thậm chí còn có cả những người từng học chung với Trần Tử Hàn năm lớp mười. Thấy Trần Tử Hàn xuất hiện ở đây, họ đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc, có người đi tới bắt chuyện với anh, còn liếc nhìn Vương Y Bối.

Trần Tử Hàn vẫn thản nhiên, ánh mắt dán lên màn hình vi tính, nhưng không tìm thấy bất cứ điểm nào hấp dẫn trong bộ phim.

Vương Y Bối lại có vẻ rất tò mò: “Bạn học cũ của cậu sao lại nhìn tớ bằng ánh mắt ấy?”.

“Ồ. Tinh mắt thật đấy!” Vương Y Bối mỉm cười nhìn anh: “Bạn học của cậu có khác, rất có mắt nhìn người”.

Trần Tử Hàn không phản ứng.

Ngồi xem được một tiếng đồng hồ, Vương Y Bối thất vọng nói: “Nam chính chẳng đẹp trai gì cả khiến bộ phim mất cả sức hút”.

Trần Tử Hàn vẫn không phản ứng.

“Biết thế không đi xem nữa, thất vọng quá đi mất! Chưa xem còn có thể ôm hy vọng!” Y Bối khẽ lay tay Trần Tử Hàn: “Cậu nói xem đúng không?”.

“Cậu nói gì cũng đều đúng!”

“Thế sao cậu không ngăn cản tớ đi xem?”

Trần Tử Hàn gạt tay cô ra, bỏ cô lại đằng sau mà đi trước.

Vương Y Bối đứng tại chỗ giậm chân, sau đó lại vội vàng đuổi theo, kéo tay anh: “Cậu giậm rồi à?”.

Trần Tử Hàn không đáp.

“Sao không nói gì thế?”

Vẫn lặng im.

Vương Y Bối nản chí: “Cậu sao thế hả?”.

Trần Tử Hàn chợt cầm lấy tay cô: “Sau này không được tới quán net nữa, biết chưa?”.

“Được rồi, tớ biết rồi!”

Trần Tử Hàn cũng chỉ tức giận một chút, nhưng chủ yếu cảm thấy mình không nên cái gì cũng chiều theo ý cô như thế, đáng lẽ ra phải giúp cô trở nên tốt hơn chứ không phải thông đồng với cô bất chấp kỷ luật. Ý nghĩ ấy lớn vồn trong đầu một lúc lập tức bị anh xóa bỏ. Cuộc sống cứ đi theo một khuôn mẫu sáo rỗng thì thật là nhàm chán. Hơn nữa, Y Bối hấp dẫn anh chẳng phải là vì cô đặc biệt hơn những người khác đâu sao? Chút khuyết điểm nhỏ của cô trong mắt anh nào có hề gì, thậm chí anh còn cảm thấy như vậy càng đáng yêu.

Anh thích dáng vẻ làm nũng của cô, thích vẻ mặt chờ mong khi cô lồi khéo cánh tay anh, ánh mắt cô ấy có sức quyến rũ vô cùng lớn đối với anh.

Vương Y Bối thật ra không quá ham thích internet, cô chỉ cảm thấy ngày nào cũng lên lớp học như vậy quá tẻ nhạt, muốn đổi một phương thức học tập khác mà thôi. Có điều sau hôm ấy, cô quả nhiên nghe lời Trần Tử Hàn, không tới quán net nữa.

Hai người vẫn thường xuyên gặp gỡ, cùng nhau tới lớp cùng nhau tranh luận, thời gian ngoài giờ học hầu như đều ở bên nhau.

Trần Tử Hàn cũng thể hiện là một người bạn trai tốt đạt tiêu chuẩn, sau khi phát hiện cô không thích đồ ăn trong trường, anh luôn ra ngoài

trường học mua bữa sáng cho cô, khiến các bạn nữ khác vừa ngưỡng mộ vừa ganh tị. Trong đó có Hương Thần.

Chứng kiến những việc mà Trần Tử Hàn làm cho Vương Y Bối, Hương Thần cảm thấy rất khó chịu. Lần đầu tiên cô cảm thấy lòng đố kỵ của mình càng lúc càng căng phồng lên, những suy nghĩ ghê tởm đến mức chính cô cũng cảm thấy chán ghét bản thân mình. Thậm chí giờ phút này, cô thật sự muốn có thứ gì đó có thể chia rẽ hai người. Ví dụ như cô Tưởng phát hiện ra rồi ngăn cản, ví dụ như bố mẹ Trần Tử Hàn biết chuyện rồi tới tận trường làm ầm lên, khiến đoạn tình cảm của hai người họ không bệnh mà chết.

Hương Thần còn ti tiện tới mức đã muốn viết một bức thư nặc danh gửi cho cô Tưởng để vạch trần sự việc, nhưng ý nghĩ bỉ ổi ấy khiến chính cô cũng phải giật mình hoảng sợ. Cô không ngờ mình lại là một người như thế, một người xấu xa, hèn mọn đến vậy. Cuối cùng, cô chẳng làm gì hết, chỉ tự nhủ trong lòng rằng: Để rồi xem, hai người đi được bao xa?

Đến kỳ thi cuối kỳ, bàn ghế trong các phòng học được kê đặt sẵn sàng, mỗi phòng có ba mươi chỗ ngồi, vì thế học sinh ngoại trú phải về nhà tự ôn tập, chỉ còn học sinh trong ký túc mỗi tối vẫn lên lớp học.

Giờ tự học buổi tối mọi người ngồi chỗ nào cũng được, Trần Tử Hàn kê thêm một chiếc ghế bên cạnh Vương Y Bối, cầm máy tờ bài tập Vật lý đánh dấu những vấn đề quan trọng cho cô. Vương Y Bối lần này không hề làm gì quá trớn, rất nghiêm túc nghe giảng. Trần Tử Hàn sau khi đã hiểu rõ tính tình con người cô, không ôm hy vọng ngay lập tức biến cô thành một thiên tài, cô không thông minh đến mức ấy, anh cũng biết mình không có năng lực cao đến vậy. Anh chỉ giảng cho cô một vài thứ đơn giản, cố gắng giúp cô ăn điểm ở những câu dễ. Hơn nữa, Vương Y Bối là người rất thiếu kiên nhẫn, câu nào quá khó cô nhất định sẽ cảm thấy rắc rối mà từ bỏ.

Trần Tử Hàn không chỉ bỏ túi môn Vật lý cho cô, mà còn hướng dẫn cô giải một vài dạng Toán thường gặp. Bộ dạng anh lúc giảng bài thật sự rất nghiêm túc. Nhìn bờ môi không ngừng nhấp máy của anh, Vương Y Bối cảm thấy vừa hạnh phúc, vừa cảm động. Thỉnh thoảng cô sẽ cầm cốc của mình đi lấy nước cho anh uống, vì cô rất hiếm khi uống nước lọc. Mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt anh khiến cô cảm thấy rất yên lòng.

Vị trí của Trần Tử Hàn trong suốt kỳ thi không hề thay đổi, đều là ở bàn đầu tiên của phòng số 1. Lần thi này Vương Y Bối ngồi gần Trần Tử Hàn nhất, vì cô ngồi ở bàn cuối cùng của phòng thi số 2.

Vương Y Bối cảm thấy rất yên tâm về môn Ngữ văn, nhưng lại khá lo lắng về môn Toán, lực học Toán của cô chỉ xếp vào mức trên trung bình. Cô cũng giống như khá nhiều bạn nữ khác, trong hai câu hỏi lớn của đề thi chỉ làm được câu thứ nhất. Kể cả nữ sinh xuất sắc nhất cũng không thể vượt qua được nhiều nam sinh như vậy.

Sau khi kết thúc buổi thi môn Văn, Vương Y Bối ăn cơm xong liền đi tới phòng tự học, nhưng Trần Tử Hàn chỉ giảng hai vấn đề điển hình rồi bảo cô nằm ngủ một lúc, như vậy mới có sức mà tiếp tục thi.

Buổi tự học cuối cùng, Trần Tử Hàn nhắc đi nhắc lại những nội dung trọng điểm của môn Vật lý khiến Vương Y Bối cảm thấy mình như bị tẩu hỏa nhập ma, đêm nằm ngủ mơ thấy buổi thi Vật lý, hình như không phải cô đi thi mà là sắp ra chiến trường đánh trận.

Kỳ thi nhanh chóng kết thúc, giáo viên lên lớp giao bài tập cho học sinh ôn tập ở nhà, sau đó chính thức bắt đầu kỳ nghỉ. Học sinh nội trú lục đục thu dọn đồ đạc về nhà. Nhà Trần Tử Hàn khá gần nên không có gì đáng lo, anh đứng dưới sân ký túc nữ, chờ Y Bối mang hành lý xuống, sau đó sẽ đưa cô ra bến xe.

Lương Nguyệt giúp Y Bối xách đồ xuống, thấy Trần Tử Hàn ngoan ngoãn đứng đợi sẵn bên ngoài, liền than thở: “Rốt cuộc cũng biết có người yêu có lợi thế nào rồi!”.

“Đương nhiên.” Vương Y Bối cười như đúng rồi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, Trần Tử Hàn cũng bắt giắc mỉm cười theo.

Hương Thần đứng ngay gần đấy, ánh mắt chăm chăm quan sát hai người họ, sau đó đi lướt qua họ. Khoảnh khắc ấy cô chợt nảy ra suy nghĩ, có khi nào Trần Tử Hàn cũng đang liếc nhìn mình hay không. Nhưng khi quay đầu lại, cô hoàn toàn thất vọng, vì Trần Tử Hàn đang âu yếm nhìn Vương Y Bối, đỡ lấy túi đồ trong tay cô ấy. Khoảnh khắc đó, trong lòng Hương Thần dâng lên cảm xúc khó tả, có lẽ nhiều năm về sau, ký ức của

cô vẫn dừng lại ở hình ảnh lúc ấy, Trần Tử Hàn đăm đăm nhìn Vương Y Bối, dường như thế giới chỉ còn lại hai người họ, không có bất cứ ai có thể xen vào.

Trần Tử Hàn đưa Vương Y Bối tới bên xe. Đây là thời điểm nhiều trường cùng kết thúc học kỳ, người xếp hàng mau vé rất đông. Trần Tử Hàn xếp hàng thay cô, còn cô ngồi bên ngoài đợi, dòng người chuyển động từng chút nhưng trong mắt cô chỉ còn lại một người duy nhất.

Mua vé xong, Trần Tử Hàn giúp cô mang hành lý lên xe, còn tới quầy báo mua hai tờ tạp chí cho cô đọc đỡ chán.

Nhưng ngồi trên xe, Vương Y Bối chỉ một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, giờ phút ấy cô mới cảm nhận được rõ thế nào là biệt ly.

Lúc xe bắt đầu chuyển bánh, cô nhìn về phía Trần Tử Hàn hét lớn: “Mỗi ngày nhất định phải nhớ tới một trăm lần!”.

Nhìn dáng vẻ kích động xen lẫn cuồng quýt của cô, Trần Tử Hàn gật đầu: “Tớ biết rồi”.

Kỳ nghỉ này, Vương Y Bối cảm thấy thật vô vị, chỉ xem ti vi, cô còn nhàm chán đến mức ngồi nghiên cứu xem chương trình quảng cáo của bộ phim nào hay hơn. Đồng hồ sinh học của cô đảo lộn, ngày ngủ, đêm chat QQ với Trần Tử Hàn. Cô cũng chẳng biết mình lại lằm chằm đến thế, hầu như ngày nào cũng đứng giờ lên mạng, xem anh có đang online hay không. Hai người chưa bao giờ hẹn nhau nhưng thông thường đều rất ăn ý cùng nhau online một lúc, nếu có hôm nào đó đối phương không lên mạng, nhất định hôm sau sẽ tra hỏi bằng được nguyên nhân.

Vương Y Bối rất thích xem phim lúc nửa đêm, vì phim chiếu vào giờ đó không có nhiều quảng cáo. Khi xem xong một bộ phim có kết thúc buồn, trần trọc không ngủ được, cô gọi điện cho Trần Tử Hàn. Cô cảm thấy bản thân rất đáng ghét, biết rõ anh đang ngủ nhưng vẫn bốc đồng gọi điện làm phiền anh. Thế nhưng, có ai đó từng nói, trên thế gian này hạnh phúc nhất chính là gặp được một người có thể khiến bản thân bốc đồng.

Trần Tử Hàn nhận điện thoại trong trạng thái lơ mơ ngái ngủ, tên người gọi cũng không cần nhìn, anh lập tức nói: “Vương Y Bối, tinh thần của cậu sao có thể tốt đến mức ấy?”.

Giọng nói của anh pha chút ngạc nhiên xen lẫn than thở.

“Tớ rất muốn nghe giọng cậu.”

Nghe thấy câu nói ghen ngào của cô, anh lập tức tỉnh ngủ, bật đèn bàn lên: “Cậu sao thế?”.

“Nhớ cậu!”

Trần Tử Hàn bất lực cười: “Có phải lại xem phim không? Lại bị làm cho cảm động rồi hả?”.

Cô trầm mặc hồi lâu, nhìn tấm rèm cửa sổ bị gió thổi khẽ bay, bộ dạng có phần ngẩn ngơ: “Cậu nói xem, mười năm sau chúng mình sẽ thành ra thế nào? Liệu có còn ở bên nhau nữa không? Có còn nắm tay nhau nữa không?”.

Trần Tử Hàn phớt lờ câu hỏi của cô: “Mười năm nữa để tớ hỏi lại cậu, được không?”.

Vương Y Bối vẫn kiên trì: “Tớ muốn chúng mình mười năm sau vẫn ở bên nhau”.

“Được, ở bên nhau.”

Đêm đó, Vương Y Bối lấy cuốn sổ tay ra, ghi lại bốn chữ mà Trần Tử Hàn đã nói: “Được, ở bên nhau”. Cô cảm thấy đây là câu nói hay nhất, tình cảm nhất mà mình từng được nghe.

Cô nghĩ, cô và anh nhất định có thể làm được.

Bởi vì, Trần Tử Hàn ưu tú như thế, tài giỏi như thế, bố mẹ cô chắc chắn sẽ rất thích anh. Hơn nữa, cô cũng cho rằng bản thân mình không đến nỗi nào, bố mẹ anh chắc hẳn sẽ không có ý kiến. Chuyện của hai người họ sẽ không như trong phim, ân ân oán oán chồng chất. Bọn họ là bọn họ, sống cuộc sống của riêng mình, tin tưởng tình yêu ấy là vĩnh hằng.

Cô nghĩ tới chuyện hai người sẽ cùng nhau học đại học, cùng nhau đi làm, ngày ngày ở bên nhau, cuối tuần cùng ra ngoài đi chơi. Thậm chí cô

còn tưởng tượng tới cảnh họ sẽ có hai đứa con nhỏ, một trai một gái, con trai thông minh giống anh, con gái đáng yêu giống cô. Suy nghĩ ấy theo cô vào cả trong giấc mơ. Tất cả những thứ cô muốn chính là hạnh phúc!

Trần Tử Hàn giúp cô lấy phiếu điểm, nhưng cô cũng vì muốn lấy mà chạy tới tận nội thành. Cô hẹn anh gặp nhau ở cổng trường học.

Mười giờ, Vương Y Bối có mặt tại cổng trường, vì chạy quá nhanh nên cô không ngừng thở hổn hển. Trần Tử Hàn cau mày nhìn cô.

“Đưa tớ, xem xem tớ được bao nhiêu điểm.” Cô xòe bàn tay ra trước mặt anh, dáng vẻ kính cần như học sinh tiểu học nhìn giáo viên.

Trần Tử Hàn đặt phiếu điểm vào tay cô: “Cũng được, tạm chấp nhận”.

Thực ra Vương Y Bối cũng không ôm hy vọng nhiều lắm. xếp hạng toàn khối của cô so với đợt thi giữa kỳ tụt xuống một chút, nhưng mà điểm Vật lý đối với cô mà nói cũng gọi là tạm được, vừa đủ 72 điểm để qua. Môn tiếng Anh cô chỉ được 95 điểm, nghe nói có rất nhiều người bị trượt môn này nên cô không thấy quá hụt hẫng.

“Cho tớ xem điểm của cậu đi!”

“Có gì hay mà xem!” Dù nói vậy nhưng Trần Tử Hàn vẫn đưa phiếu điểm của mình cho cô, dáng vẻ thờ ơ.

Vương Y Bối chăm chú nhìn con số “135” trong cột điểm tiếng Anh, cô nghiêng đầu: “Hóa ra đây là sự khác biệt giữa học sinh xếp thứ 1 với học sinh xếp thứ 70 toàn khối”.

Trần Tử Hàn thấy cô như thế, cảm thấy rất muốn trêu chọc: “Yên tâm, tớ vẫn chưa có ý định chán cậu đâu!”.

“Tớ mới là người chán cậu thì có! Chỗ cao không chịu được lạnh, cậu là kẻ cô đơn như thế mà tớ không hề chê bai cậu, cậu nên cảm kích tớ mới đúng chứ nhỉ?”

“À ừ, cảm ơn cậu đã không chê tớ!”

Y Bối nhìn anh, tủm tỉm cười.



Hai người đi lên cầu vượt sông, sang quảng trường bên kia đường đi dạo. Trên quảng trường có những tảng đá trơn nhẵn vì bị chà xát quá nhiều, mọi người đều thích ngồi ở đó nói chuyện.

Truyện được biên tập và post tại website: WWW.ThichTruyen.VN  
(Thích Truyện.VN)

“Tớ muốn ăn CSC[3], hôm nay tớ muốn ăn thịt.” Y Bối kéo tay Trần Tử Hàn làm nũng: “Được không?”.

[3] CSC: Một thương hiệu đồ ăn nhanh ở Trung Quốc.

“Dù sao thì cũng không thể để cậu chịu đói được.”

Hai người vào thang máy lên khu CSC trên tầng ba, cô chọn chỗ ngồi, còn anh xếp hàng mua đồ ăn.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối muốn ăn cơm gà cay, Trần Tử Hàn còn mua thêm cho cô rất nhiều cánh gà. Cánh gà ở đây vàng óng và thơm nức, vừa nhìn đã muốn ăn.

Trần Tử Hàn cũng chọn cho mình một suất cơm. Dáng vẻ lúc ăn cơm của anh vô cùng phong độ, chí ít cũng đối lập hoàn toàn với bộ dạng gặm cánh gà rất chật vật của cô.

Vương Y Bối ăn hết thức ăn, chỉ còn lại thừa lại cơm.

“Phí phạm!” Trần Tử Hàn trách móc cô.

Cô lè lưỡi: “Tớ lãng phí, tớ tự hào!”.

Trần Tử Hàn bó tay với cô: “No chưa?”.

“Tớ muốn ăn thêm hai cái bánh trứng tart!”

Trần Tử Hàn đứng dậy, đưa tay véo má cô một cái: “Không ngờ cậu ăn được nhiều như thế!”.

“Vì bữa cơm này mà tối qua và sáng nay tớ đều bị đói!”

Trần Tử Hàn cau mày bất mãn: “Sau này cậu cứ tiếp tục chịu đói như thế đi! Có phải thần tiên đâu mà không ăn chứ!”.

“Sao cậu lại nói giống bà nội tớ thế?”

Trần Tử Hàn không để ý tới cô nữa, bỏ đi mua bánh trứng tart. Vương Y Bối ngồi tại chỗ nhắn tin trên đũa với Lương Nguyệt.

Bánh rất xốp, Y Bối ăn một chiếc, chiếc còn lại cô ép Trần Tử Hàn ăn bằng được. Anh không thích ăn, nhưng cũng không cự tuyệt: “Lần sau ăn bao nhiêu thì mua bấy nhiêu”.

“Chẳng phải cậu đi mua sao?”

“VẬY LẦN SAU CẬU TỰ ĐI MUA ĐI!”

“Sao cậu có thể như vậy?”

Vương Y Bối nhìn vẻ mặt anh lúc này cảm thấy rất buồn cười. Anh cầm lấy khăn giấy, vừa lau miệng cho cô, vừa không ngừng lắc đầu.

Hai người ra khỏi CSC, thời tiết bên ngoài không được tốt lắm, không khí có chút âm đạm, bầu trời không nhiều mây đan nhưng có lẽ vì thiếu ánh dương nên mới trở nên tím tái, càng ngày càng tối sầm lại.

Vương Y Bối cảm thấy rất thú vị, liền lấy di động ra chụp một tấm ảnh. Trước đây cô thích một câu thơ thế này: Tịch dương vô hạn hào, chích thị cận hoàng hôn (Nắng chiều lung linh nhất, chỉ là lúc hoàng hôn). Tuy nhiên lúc đọc được câu thơ đó, cô còn chưa hiểu hết ý nghĩa của nó.

Vương Y Bối cầm di động, nhân lúc Trần Tử Hàn không chú ý liền chụp lại hình ảnh của anh giữa bóng chiều tà kì dị. Lần này cô đã nhớ tắt tiếng trước khi chụp.

Đọc đường về, tâm trạng Y Bối rất vui vẻ. Trần Tử Hàn rất bần khổ, chỉ mỗi việc chụp được một bức ảnh thế thôi mà cô cũng có thể hài lòng đến vậy được sao?

Hai người đi vào một quán bán đồ lưu niệm, bên trong có đủ thứ, cái gì Y Bối cũng tỏ ra rất thích, nhưng không có ý định mua.

Trước đây cô từng ôm ước mơ ấu trĩ có người mua tặng mình một chiếc vòng tay, rồi đích thân đeo lên tay trái của cô.

Cô sẽ không bao giờ tháo nó xuống, vĩnh viễn để nó nằm trên cánh tay gần với trái tim nhất, tựa như cô vẫn luôn tin tình yêu là bất diệt. Thế nhưng, đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Vương Y Bối cầm một chiếc vòng tay lên ngắm nghía, cô có vẻ rất thích nó, nhưng vẫn cố gắng kìm nén nỗi khao khát muốn mua.

Cô muốn để cái “đầu tiên” này cho người khác, dù cô biết ý nghĩa ấy của mình rất nực cười.

Nhưng Y Bối đã phải thất vọng rồi, Trần Tử Hàn dường như không có lấy một chút hứng thú nào với những món đồ ở đây, anh nhanh chóng kéo cô ra khỏi cửa hàng.

Vương Y Bối tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng không tỏ thái độ ra ngoài.

Cô hiểu rõ, nếu mình không nói ra thì người khác làm sao có thể biết mà làm theo ý muốn của mình. Thế nhưng, vì cô tin nhất định có người làm được, nên trong lòng mới càng ngày càng mâu thuẫn như thế.

Trần Tử Hàn nắm tay cô đi thẳng tới Thạch Đầu Ký, chỗ này bày bán đủ kiểu đủ loại vòng tay.

Anh dõi theo anh mắt của cô, nhận ra cô có vẻ thích vòng tay nên để mặc cô tùy ý chọn. Thực ra anh để ý một cặp nhẫn đôi trong này nên mới đưa cô tới đây xem cô có thích hay không.

Trong lòng anh cũng ôm tâm tư riêng, anh muốn trên người cô có một vật của mình, để cô có thể nhìn vật mà nhớ tới người.

Vương Y Bối thử rất nhiều vòng tay: “Đẹp không?”.

Trần Tử Hàn gật đầu. Tay cô rất nhỏ, rất trắng, đeo vòng vào có cảm giác lỏng lẻo nhưng nhìn vẫn đẹp mắt.

Cô thích chiếc vòng có họa tiết lá phong, kiểu dáng không quá cầu kì nhưng không hề đơn điệu, kết hợp hài hòa giữa phức tạp và đơn giản.

Khi Vương Y Bối đeo chiếc vòng kia mà ngắm nghía thì Trần Tử Hàn đã đi tới quầy thanh toán để trả tiền. Anh thích nhìn thấy cô cười như vậy, nụ cười vừa hài lòng vừa hoan hỉ.

Vương Y Bối lúc này đã bị anh làm cho cảm động, hóa ra thật sự có người hiểu được ý cô, làm theo mong muốn của cô, hơn nữa còn tỏ ra rất tình cờ.

Khi ấy, Vương Y Bối không hề hay biết, câu slogan nổi tiếng của hiệu Thạch Đầu Ký chính là: “Không cầu kiếp sau gặp lại, chỉ mong đời này kết duyên. Thế gian duy nhất một chuyện, nguyện nắm tay em tới cùng”.

Khai giảng chưa được bao lâu thì kỳ thi khảo sát tháng đã tới, kết thúc kỳ thi lại đến đại hội thể dục thể thao, cả lớp ai cũng rất hào hứng bởi đây là lần cuối cùng được tham gia những hoạt động này, sang năm lên lớp 12 sẽ không được tham gia nữa.

Trần Tử Hàn cầm tờ mẫu đơn, nam nữ đều có thể tự do đăng kí bất cứ hạng mục nào, có thể chạy 50 đến 3.000 mét, có thể nhảy cao, nhảy xa....

Vương Y Bối không mấy hứng thú với sự kiện này, cũng như biết lượng sức mình không có năng khiếu thể dục thể thao. Hơn nữa, học kỳ trước cô còn làm một chuyện rất bẽ mặt, trong buổi thi môn bật xa tại chỗ (bật xa không lấy đà), cô cảm thấy nhất định mình sẽ không đạt chuẩn nên nói với giáo viên: “Thầy đánh trượt em luôn đi, dù thế nào em cũng không qua đâu”.

Thầy giáo trả lời: “Đăng nào em cũng không đỗ đại học Thanh Hoa Bắc Kinh đâu, đừng lo học nữa!”.

Về sau vì chuyện đó mà Trần Tử Hàn kinh ngạc nhìn chân cô, nói: “Sao một chút hữu dụng cũng không có thế? Có thể làm được cái gì hả?”.

Cô tự tin đáp: “Có thể đi thi người đẹp”.

Trần Tử Hàn tủm tỉm cười.

Vương Y Bối không có dự định tham gia đại hội thể dục thể thao lần này, còn Trần Tử Hàn làm lớp trưởng nên phải đầu tàu gương mẫu đăng kí rất nhiều nội dung, kể cả hạng mục chạy 3.000 mét không ai tình nguyện tham gia. Vương Y Bối vừa nhìn đã có thể tưởng tượng ra bộ dáng mệt mỏi của anh.

Hương Thần cũng đăng kí rất nhiều hạng mục, trong đó có chạy 2.000 mét, nhảy cao, nhảy xa. Vương Y Bối nhìn đôi chân dài của Hương Thần, nghĩ thầm, chẳng lẽ chân có nhiều tác dụng đến vậy?

Vào ngày đầu tiên đại hội chính thức bắt đầu, cán sự lớp cử ra một số bạn phụ trách việc chuẩn bị nước cho vận động viên. Trần Tử Hàn hôm sau mới thi nên anh tạm thời đảm nhận quản lý tình hình của vận động viên. Nhiệm vụ của Vương Y Bối rất đơn giản, phụ trách viết bản diễn thuyết, rồi đưa đến cho người dẫn chương trình. Công việc này, vô cùng dễ dàng, chỉ viết mấy câu khích lệ kiểu “cố lên”, mỗi khi có bạn học bắt đầu tham gia thi đấu thì sẽ viết thêm tên người đó, chúc thi tốt.

Vương Y Bối ngồi một chỗ quan sát tình hình cuộc thi, đặc biệt chú ý tới Hương Thần đứng trên đường đua. Nội dung chạy nước rút 50 mét, 100 mét, 200 mét đều được chia thành vòng đấu loại và chung kết, riêng nội dung chạy dài 2.000 mét là trực tiếp thi một vòng duy nhất tranh giải. Trần Tử Hàn đứng trước mặt Hương Thần nói gì đó, cuối cùng còn vô vai cô ấy. Vương Y Bối bĩu môi, càng nhìn càng thấy không ưa Hương Thần.

Vương Y Bối đảo mắt nhìn Lương Nguyệt, cô nhớ Lương Nguyệt cũng đăng kí thi chạy đường dài 2.000 mét. Nhưng cô biết rõ khả năng của cô ấy, kiểu gì cũng bị người khác vượt mặt thôi.

Không hiểu lúc ấy suy nghĩ gì trong đầu, khi vừa Lương Nguyệt chạy tới, Vương Y Bối liền chạy theo: “Tớ chạy cùng cậu!”.

Lương Nguyệt bật cười: “Cậu muốn tớ chạy càng chậm đấy à?”.

“Đáng ghét!”

Hai người cùng nhau chạy, Lương Nguyệt tụt xuống vị trí cuối cùng. Vương Y Bối cảm thấy tốc độ của nữ sinh đằng trước họ cũng đã chậm rồi, buồn bực nói: “Chạy nhanh lên! Vượt bạn đằng trước kia đi! Chạy chậm hơn cả một người chạy chậm như thế mất mặt quá đi!”.

Lương Nguyệt hồn hển đáp: “Được!”. Vòng chạy cuối cùng, Lương Nguyệt cũng vượt lên trước bạn nữ kia.

Nhưng lúc vừa cán đích, Vương Y Bối còn chưa kịp cười vui sướng thì đã trông thấy Trần Tử Hàn đang đỡ Hương Thần. Cô vừa dìu Lương Nguyệt vừa nhìn chăm chăm vào Trần Tử Hàn.

Anh nhíu mày nhìn cô, rồi kéo vai Hương Thần lại nói: “Đi bộ nhẹ nhàng đi, vừa chạy xong đừng ngồi ngay!”. Lúc anh định thần lại thì Vương Y Bối đã kéo Lương Nguyệt bỏ đi.

Giờ tự học cuối, Vương Y Bối hoàn toàn phớt lờ Trần Tử Hàn. Cô nhìn quyển sách Vật lý mà thấy bực mình kinh khủng, hận một nỗi không thể ném vào thùng rác ngay lập tức.

Lương Nguyệt nhận ra sự khác lạ của cô: “Y Bối, cậu đang ghen đấy à?”.

“Đừng làm phiền tớ!”

Lương Nguyệt chỉ cho rằng Vương Y Bối chuyện bé xé ra to: “Lớp trưởng và “Hương mỹ nhân” có làm gì đâu, cậu tỏ thái độ như vậy thật vô lý!”.

“Đấy không phải vấn đề!”

“Thế vấn đề ở đâu?”

“Cậu ấy biết rõ Hương Thần đối với cậu ấy không giống với những người khác mà còn gần gũi với Hương Thần như vậy, lẽ ra phải giữ khoảng cách mới đúng chứ!”

“Cậu ấy là lớp trưởng, giúp đỡ bạn học là chuyện nên làm.”

Vương Y Bối nằm bò trên bàn, ngón tay liên tục gõ xuống mặt bàn:  
“Hôm qua tớ có đọc được một câu chuyện, cô gái trong truyện thích một bạn nam đẹp trai nhất lớp, học giỏi nhất lớp nhưng sau đó chính cô gái ấy lại cự tuyệt bạn nam kia, cậu có biết vì sao không?”.

“Vì sao?”

“Chàng trai kia mọi mặt đều tốt nhưng lại không biết từ chối người khác. Lương thiện cũng tốt thôi nhưng cũng nên có chừng mực, chẳng hạn như, biết người khác có cảm tình với mình thì nên giữ khoảng cách với người ta một chút.”

“Tư tưởng của cậu đúng là quái dị!”

“Thôi được rồi, tớ biết là dù thế nào tớ cũng không thể bắt cậu ấy phải thế này thế kia được.”

Vương Y Bối chán nản nhìn chiếc vòng tay. Cô rất thích nó, vô cùng thích! Vậy thì nhìn chiếc vòng tay này mà tha thứ cho cậu ấy thôi.

Vương Y Bối ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng. Trần Tử Hàn đang ngồi học nghiêm túc.

Vì đang trong thời gian đại hội thể thao nên buổi tự học được giảm bớt tiết cuối. Vừa hết giờ, mọi người ủa ra như ong vỡ tổ. Trần Tử Hàn cầm sách đi tới bên cạnh cô, gõ nhẹ cuốn sách lên đầu cô: “Nghĩ cái gì thế?”.

Lương Nguyệt lén lút giơ tay ra hiệu cho Trần Tử Hàn, ý muốn nói Vương Y Bối đang giận dữ trẻ con, bảo anh cẩn thận đồ dành chút, sau đó Lương Nguyệt đi về trước.

Vương Y Bối vẫn úp mặt xuống bàn, bất động, không nói gì.

Trần Tử Hàn lại gõ ngón tay vào đầu cô.

“Sẽ bị đàn đi đấy!” Vương Y Bối bức xúc lên tiếng phản kháng.

“Vậy càng tốt. Đàn đi rồi không cần cậu nữa, để xem cậu còn dám nổi cáu với tớ nữa không.”

Vương Y Bối đứng bật dậy: “Sao cậu lại xấu xa đến thế?”.

Trong phòng học lúc này vẫn còn vài người, Trần Tử Hàn khẽ ho khan một tiếng, kéo cô ra ngoài.

Biết cô vì giận dỗi mà buổi chiều chưa ăn gì, anh liền đưa cô tới một quán cơm ngoài trường học. Cô thích những món vị chua chua ngọt ngọt như cà tím ngư hương, ngư hương xào thịt, cô cũng rất thích đồ cay, nếu như có đậu phụ xào Tứ Xuyên cô nhất định sẽ gọi bà chủ quán bung lên thêm một đĩa ớt.

Hai người gọi ba món tất cả, từ lúc vào quán Vương Y Bối chưa mở miệng ra nói câu nào.

“Mai tớ thi chạy 3.000 mét, cậu đến xem không?”

“Bạn viết bài diễn thuyết”.

Trần Tử Hàn giả vờ râu rĩ gật đầu: “Thế thì tớ đành nhờ Hương Thần xem sao vậy, phải chạy 3.000 mét, ngộ nữa đang chạy mà ngất ra đây không có ai đỡ thì biết làm sao?”

Vương Y Bối chĩa đôi đũa chỉ vào anh: “Cậu dám!”.

“Cứ thử xem tớ có dám hay không!”

Vương Y Bối sốt sáng: “Dù rất bận nhưng chắc là vẫn tranh thủ tới được một lúc”.

“Nghĩa là vẫn chưa chắc chắn?”

“Chắc chắn, chắc chắn!”

Y Bối cầm đầu ăn, không dám nhìn tiếp vẻ mặt rạng rỡ của anh nữa, sợ không kịp được kích động mà quẳng đôi đũa đi.

Về sau cô mới biết mình bị anh lừa. Anh chạy 3.000 mét xong, mặt không đỏ, tim không loạn, vẫn đẹp trai phong độ như thường, chẳng có tí gì giống người vừa từ đường đua về cả. Con giận bùng lên như phát hỏa, cô buồn bực cầm chai nước vốn chuẩn bị cho anh lên uống, vội đến nỗi



bị sặc. Không sao! Nhưng vấn đề là kẻ đáng ghét nào đó còn rất tử tế vỗ vỗ vào lưng giúp cô.

Vương Y Bối cảm thấy mình đúng là thích tự ngược đãi bản thân, vì sau đó cô còn kéo Trần Tử Hàn đi xem Hương Thần thi nhảy cao. Mỗi lần cây sào kia bật lên, Y Bối đều xấu xa hy vọng Hương Thần không nhảy qua được, thế nhưng Hương Thần lại rất dễ dàng mà qua.

Vương Y Bối lay lay cánh tay Trần Tử Hàn: “Thấy thế nào?”.

“Rất giỏi!”

“Chi vậy?”

“Ah, vậy thì vô cùng xuất sắc!”

Vương Y Bối ủ rũ: “Chẳng phải chỉ là nhảy cao thôi sao, có gì mà giỏi chứ!”.

Trần Tử Hàn giả vờ khích cô: “Chỉ ít thì cũng có người không nhảy qua được”.

Vương Y Bối đùng đưa cánh tay anh làm nũng: “Mau nói ưu điểm của tớ ra xem nào!”.

Anh ra chiều ngẫm nghĩ rất lâu: “Hình như, ừm, tạm thời không nhớ ra!”.

Thế là, người nào đó lại giận dữ, khiến anh lại phải dỗ dành.

Cuộc sống vô tư thoải mái của Trần Tử Hàn và Vương Y Bối bị một câu nói của cô Tưởng phá hỏng hoàn toàn. Các bạn học giỏi trong lớp cũng sôi sục hẳn lên, chỉ có một vài đối tượng học kém thì dửng dưng như không liên quan.

Chuyện mà cô Tưởng thông báo cũng không có gì to tát, chỉ là trường học đang chuẩn bị tiến hành một đợt phân ban lại với qua mô lớn hơn đối với khối lớp 11. Dựa vào kết quả thi cuối kỳ, bốn mươi người thành tích cao nhất cả khối sẽ được xếp vào một lớp, lần lượt như thế.

Vương Y Bối nghe được tin này lập tức bị sốc, cô nghĩ mình hoàn toàn không có khả năng lọt vào top 40, cô liếc nhìn Trần Tử Hàn với vẻ lo lắng. Bản thân Trần Tử Hàn chắc hẳn rất áp lực, lúc này cũng chỉ biết nhúu mày.

Nhà trường vốn đã nói sẽ không phân lại lớp nữa, nhưng không hiểu sao lại đột ngột thay đổi quyết định, khiến mọi người lại xôn xao, nhộn nhạo cả lên.

Lương Nguyệt hiểu rõ suy nghĩ của Vương Y Bối, không quên nhắc nhở cô: “Y Bối, cậu còn chờ người ra đây làm gì? Còn không chịu khó ôn thi đi!”

“Sống ngần này tuổi rồi tớ còn không biết sức mình đến đâu sao? Chăm học hơn một chút có thể biến thành thiên tài được sao? Cạnh tranh toàn khối để lọt vào top 40, cậu cũng biết là áp lực lớn thế nào rồi đấy. Học lực của tớ so với người bình thường còn tạm được chứ đem so với thiên tài thì chỉ là con muỗi!”

“Đừng tự đánh giá thấp bản thân như thế!”

Y Bối có vẻ nôn nóng: “Bực mình quá đi mất!”.

Lương Nguyệt nhún vai: “Tớ tự thấy với học lực của tớ nhất định không vào được lớp 12/1 đâu, thế nên không cần tự đặt áp lực cho bản thân”.

Vương Y Bối bất đắc dĩ nhìn cô bạn: “Hai đứa mình giống nhau cả thôi”.

Đều vô vọng!

“Thế nên chúng ta mới làm bạn được!”

“Sau này không thể học cùng lớp với cậu ấy, cảm giác thật thảm thương, tớ đã quen với việc nhìn về phía thùng rác đằng kia rồi.”

“Phải chịu thôi, nhưng mà học khác lớp thực ra cũng không có vấn đề gì, bây giờ ít đôi nào yêu nhau cùng lớp lắm.”

“Nhưng tớ thích cùng lớp cơ.”

Lương Nguyệt buông thông hai tay: “Coi như tớ chưa nói gì đi!”.

Vì chuyện chia lớp lần nay mà Vương Y Bối cả ngày u sầu ủ dột. Trong tự học, Trần Tử Hàn đi tới trước mặt cô, nói: “Còn nhăn nhó như thế nữa là da mặt đây nếp nhăn đấy!”.

Vương Y Bối bò ra bàn, không thể tiếp thu vấn đề mà giáo viên đang nói.

Hết giờ, hai người ra sân vận động ngồi trên xà đơn Vương Y Bối đứng đưa chân, càng lúc càng mạnh.

Thực lòng, Trần Tử Hàn lại cảm thấy hai người học khác lớp lại tốt hơn. Có lẽ Vương Y Bối không phát hiện ra, sự tồn tại của cô có ảnh hưởng nhất định tới anh, mỗi lần cùng cô học trong giờ tự học, khả năng tập trung của anh rất thấp. Anh không thể nào ngừng suy đoán xem cô đang nghĩ gì, xem mỗi lời cô nói hàm chứa điều gì, anh cũng sẽ thất thần khi thấy cô lơ đãng hay có cử chỉ nào đó lạ lùng.

Đương nhiên, những điều này cô hoàn toàn không biết. Cô cũng chẳng bao giờ suy nghĩ nhiều như vậy.

Vương Y Bối chán nản nói: “Bây giờ tớ thấy hơi đối kỵ với Hương Thần rồi đấy!”.

“Gì?”

“Cậu ấy học giỏi, có thể học cùng lớp với cậu.” Y Bối chu miệng: “Cậu phải kiên định đấy nhé, không được để cậu ấy dụ dỗ đâu đấy!”.

Trần Tử Hàn bị cô chọc cười: “Cậu nghĩ lung tung cái gì thế?”.

“Tiêm phòng cho cậu trước!” Cô bắt mẫn hét lên: “Vì sao tớ lại học dốt đến thế chứ???”.

Trần Tử Hàn che miệng cô: “Cậu muốn tớ thành tâm điểm chú ý đấy à?”.

“Tớ đang rất khó chịu mà, nói cùng không được sao?” Vương Y Bối ảm ức.

Nhìn bộ dạng buồn bã của cô, Trần Tử Hàn cảm thấy đau lòng: “Vì sao? Học cùng tớ quan trọng đến thế à?”.

“Tất nhiên rồi, tớ muốn nhìn cậu lúc nào cũng được, muốn nói chuyện lúc nào cũng được. Thế chẳng phải là rất tốt sao?”

Trần Tử Hàn gật đầu: “Ừm, có lẽ là rất tốt!”.

Buổi tối hôm ấy, hai người ngồi dưới một gốc cây, anh ôm cô vào lòng, cùng nhau ngắm màn sao thưa thớt trên nền trời. Đó là bí mật cất giấu tận sâu đáy lòng của hai người đang yêu.

Đợt thi cuối kỳ đang diễn ra vào một ngày lạnh. Sáng sớm, Trần Tử Hàn đã dậy ra ngoài trường học để mua bánh bao về cho Vương Y Bối.

Cô cầm chiếc bánh nóng hôi hổi ăn, Trần Tử Hàn động viên cô: “Lát nữa cố gắng làm bài tập tốt nhé!”.

Vương Y Bối hùng hồn nói đầy quyết tâm: “Ăn bánh bao tình yêu này xong nhất định tiềm năng của tớ sẽ được kích thích mà trỗi dậy”.

“Ừ, ừ, ừ!” Trần Tử Hàn phối hợp gật đầu. Môn Ngữ văn thì đúng là anh rất yên tâm về cô.

Thời gian làm bài trôi đi rất nhanh, lúc mọi người nộp bài cũng là lúc kết thúc buổi sáng. Lần này Vương Y Bối rất nghiêm túc, thi Văn xong liền tới phòng tự học ôn bài cho môn thi tiếp theo. Trần Tử Hàn không làm phiền cô, nếu như vậy có thể khiến cô yên tâm hơn thì cứ để cô làm đi.

Ngày thi thứ hai, Trần Tử Hàn vừa cầm tờ đề lên quét mắt qua một lượt tìm ra hướng làm. Lý tổng hợp<sup>[4]</sup> là thế mạnh của Trần Tử Hàn nên đương nhiên anh không hề lo lắng.

[4] Lý tổng hợp: Ba môn Lý – Hóa – Sinh.

Còn lại ba câu hỏi lớn, Trần Tử Hàn vừa nhìn qua là đã biết đề muốn kiểm tra kiến thức gì, anh dễ dàng làm hết hai câu đầu. Đến lúc chuẩn bị làm tới câu cuối, anh chợt do dự. Nhưng công thức quen thuộc hiện lên trong đầu lại bị chính anh cản trở.

Anh nhớ tới mùa đông năm ngoái, Vương Y Bối không thông minh, không khéo tay đã đan tặng anh một đôi găng tay. Đeo đôi găng tay xấu xí đến kì lạ ấy, đầu óc anh chẳng còn suy nghĩ được bất cứ cái gì nữa, nhưng “giám sát viên” nào đó cứ cách một phút lại quay xuống nhìn anh một lần xem anh có tháo nó ra không. Anh chỉ biết thở dài, quyết định không nhìn vào nó nữa.

Đôi găng tay ấy xấu thậm tệ, lại chẳng thể giữ ấm được.

Nhưng, anh rất thích!

Anh rất cảm động khi nhìn thấy đầu ngón tay của cô còn vết tích bị kim khâu đâm phải.

Anh nhớ tới lời nói của cô: “Tớ muốn học cùng lớp với cậu, muốn nhìn thấy cậu, muốn nhớ về cậu”.

Chỉ đơn giản là muốn như thế, chẳng có nguyên nhân gì xa xôi cả, cái gì cũng không quan trọng: “Tớ chỉ muốn như vậy”. Đó là bản năng, mà bản năng thì không cần lý do.

Trần Tử Hàn buông chiếc bút trong tay xuống, từ bỏ câu Vật lý cuối cùng và bài tập Sinh học chiếm bốn mươi điểm ở phía dưới.

Anh giơ ngón tay nói với thầy giám thị: “Em bị đau bụng”.

Thầy giáo gật đầu cho anh ra ngoài.

Anh đứng ngoài hành lang phòng thi số 3, nhìn thoáng qua cô rồi vội vàng đi qua.

Đề thi lần này độ khó ở mức bình thường, các thầy cô đều cho rằng đề thi như vậy rất phù hợp.

Vừa thi xong Vương Y Bối liền tìm Trần Tử Hàn, lo lắng nói: “Tớ sợ lắm. Chẳng có chút chắc chắn nào hết”.

“Đừng sợ!”

“Cậu đương nhiên không sợ rồi, nếu tớ là cậu thì cũng đâu phải sợ như

thế.”

Trần Tử Hàn thản nhiên nhìn cô: “Thi xong rồi, có lo cũng vô ích”.

Vương Y Bôi bất an nói: “Lần này tui mình không tới nhận phiếu điểm nữa nhé! Học kỳ sau về trường rồi xem cũng được, ít ra cũng không phải buồn sớm!”.

Trần Tử Hàn nhíu mày, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng: “VẬY thì kỳ tới đến trường xem kết quả phân lớp luôn thể!”.

Kỳ thi trôi qua nhanh chóng, Vương Y Bôi rất háo hức mong chờ tới ngày khai giảng để được gặp Trần Tử Hàn và Lương Nguyệt. Cô đã nghĩ kỹ rồi, dù không thể học cùng lớp cũng không sao, quan trọng là tình cảm hai người kiên định là được, mưa gió giông tố gì cũng không sợ.

Vương Y Bôi tới trường rất sớm, cô căng thẳng muốn biết kết quả thi của mình thế nào. Con người ta lúc nào cũng vậy dù trong lòng tự nhủ “mình không qua được” nhưng thực ra vẫn ôm chút hy vọng, huyền tưởng về cái gì đó gọi là “kỳ tích”.

Vương Y Bôi tìm tên mình trong tờ danh sách. Cô đoán được vị trí của mình ở đâu nên trực tiếp tìm từ số 50 trở lên. Ánh mắt chờ mong của cô lướt qua từng cái tên.

Đến khi thấy tên của mình, Vương Y Bôi thật sự muốn ngửa mặt lên trời hét toáng lên. Cô xếp thứ 38, ngay đến chính cô cũng không thể tin được.

Đây là kết quả thi cao nhất của cô từ trước tới giờ, ngay cả đề Lý tổng hợp cũng vượt lên con số 240 điểm. Đây đúng là kỳ tích!

Vương Y Bôi lấy di động ra gọi Trần Tử Hàn, muốn lập tức báo tin vui này cho anh.

Nhưng vừa nhận điện, Trần Tử Hàn đã nói trước: “Đến trường rồi”.

“Nói cho cậu biết một tin vui!”

“Chuyện gì?”

“Đoán xem!”

“Đi uống trà sữa được chủ quán miễn phí một ly, giữ lại cho tớ?”

“Vớ vẩn!” Tâm trạng cô đang rất tốt nên không thèm so đo với anh nữa: “Tớ nói cho cậu biết, tớ xếp thứ 38”. Lần này bên kia im lặng.

Nụ cười trên mặt Vương Y Bối cũng vụt tắt, bởi vì vị trí số một là một cái tên rất xa lạ. Cô hoàn toàn không tin được vào mắt mình, ngón tay xoa đi xoa lại cái tên ấy, nói không lên lời.

Trần Tử Hàn đầu dây bên kia cũng chỉ biết mím môi, anh không tin bốn chữ “thế sự vô lường”, nhưng lúc này làm sao có thể không tin nữa đây? Anh hít sâu một hơi: “Giỏi lắm! Rất tiến bộ!”.

Vương Y Bối vẫn không thể mở miệng, chăm chú tìm kiếm tên anh trên tờ danh sách. Cả đời này cô chưa từng sốt ruột như thế bao giờ, một tay cầm điện thoại, một tay cô lần mò tờ danh sách. Từng cái, từng cái tên lần lượt lướt qua, ngón tay cô dừng lại, số 69 là ba chữ “Trần Tử Hàn”.

Khoảnh khắc ấy, không biết vì sao, cô đã bật khóc: “Trần Tử Hàn, cậu làm cái quái gì thế? Cậu biết cậu xếp thứ bao nhiêu không hả?”.

Trần Tử Hàn im lặng một lúc: “Tiểu Bối, đừng khóc, đừng khóc!”.

Vương Y Bối vẫn không tìm được mà khóc nức lên.

Trần Tử Hàn thở dài: “Hôm thi Lý tổng hợp tớ bị đau bụng nên bỏ thi sớm. Kết quả không cao cũng dễ hiểu thôi.”

“Sao bây giờ cậu mới nói? Cậu nói sớm hơn thì tớ đã bỏ bớt phần trắc nghiệm không làm nữa cho rồi! Như thế tớ với cậu có thể học cùng lớp.”

Trần Tử Hàn cũng tiếc nuối chẳng kém gì cô. Đúng vậy, chỉ vì một câu hỏi trắc nghiệm thôi mà hai người phải “chia li”.

“Tớ sợ cậu lo.” Trần Tử Hàn cô gắng nói với giọng bình thường: “Lúc ấy mà cậu cũng khóc lóc thế này thì có khi ngay cả hôm thi tiếng Anh tớ cũng đau đầu chết mắt luôn”.

“Vậy bây giờ làm sao đây?”

“Cứ như vậy đi!” Anh bất đắc dĩ nói.

Chuyên Trần Tử Hàn rớt hạng trở thành đề tài bàn tán xôn xao nhất cả khối. Mọi người đều không thể tin được một người học chẵn như Trần Tử Hàn lại xuống dốc nhanh như vậy, thoáng cái từ số 1 bị đẩy ra khỏi top 50.

Trần Tử Hàn không quan trọng vấn đề này lắm, dù sao cũng chỉ là làm quen với các bạn học mới mà thôi. Vẫn còn tốt hơn vì lớp của anh và lớp của Vương Y Bối nằm kề nhau.

Lương Nguyệt cũng ngạc nhiên vì lại được học cùng lớp với Trần Tử Hàn, cô còn mạnh mẽ thề thốt với Vương Y Bối: “Cậu yên tâm, tớ sẽ giúp cậu trông coi bạn trai”.

Một tuần sau khai giảng, Vương Y Bối mới dần dần chấp nhận được sự thật này: Cô học lớp 12/1, Trần Tử Hàn học lớp 12/2.

Hương Thần học cùng lớp với cô, hai người vẫn không ưa nhau, nhưng bây giờ Vương Y Bối cũng chẳng có tâm trạng đâu mà để ý tới cô ấy.

Lúc tới phòng giáo vụ, nghe được chuyện của Trần Tử Hàn, Hương Thần cũng không thể nào tin nổi.

Các thầy cô biết kết quả xếp hạng thứ 69 của Trần Tử Hàn ai nấy cũng đều sững sờ. Giáo viên Sinh học nhíu mày: “Câu hỏi trắc nghiệm Sinh học đều đúng hết, thế mà bài cuối cùng lại bỏ giấy trắng. Nhìn thấy đã muốn phát điên lên rồi”.

Giáo viên dạy Vật lý cũng tiếc rẻ: “Câu cuối cùng nó cũng không làm. Bình thường cái đề này với nó đơn giản như đi chơi”.

Chỉ có giáo viên môn Hóa là có vẻ hài lòng: “Vẫn may là nó làm hết đề Hóa, điểm tuyệt đối, một câu cũng không sai”.

Cô Tường nói với vẻ tiếc nuối: “Cũng vì môn Văn em ấy không tốt lắm, chứ nếu được như Vương Y Bối thì đã khác rồi”.



Hương Thần nặng nề thở một hơi dài, đảo mắt qua bài thi của Trần Tử Hàn trên mặt bàn, một mảng lớn bỏ trống. Cô không thể ngờ được Trần Tử Hàn lại có lúc ngốc nghếch đến thế, làm như vậy đáng sao?

Hương Thần cho rằng Vương Y Bôi vào được lớp 12/1 chẳng qua chỉ là mèo mù vớ được cá rán, Trần Tử Hàn lại bị xếp vào lớp 12/2, thật sự khiến cô bất bình.

Vương Y Bôi cũng không quen bầu không khí ở lớp mới, ngày nào cũng như ngày nào, ngoài ăn uống, đi vệ sinh ra thì chỉ có học và học, không có lấy một người nói chuyện phiếm cùng cô. Về mặt mọi người ai nấy đều nặng nề, với họ, học là tất cả. Vương Y Bôi cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy chần chẫn bản thân sẽ sớm phát điên mất.

Tiết tự học cuối cùng, cô chạy ra khỏi lớp đi tìm Trần Tử Hàn, về mặt thống khổ: “Tớ không chịu nổi nữa rồi!”.

Trần Tử Hàn kéo cô tới một bên dõ dành: “Đừng vội, cậu cứ bình thường với mọi người thôi, phải tự nhủ với bản thân rằng mình có đủ thực lực để trụ được trong lớp đó. Đừng bao giờ nghĩ rằng chỉ là may mắn!”.

“Nhưng rõ ràng chỉ là may mắn mà!”

“Ngoan! Chỉ cần cậu cố gắng thì sẽ không ai trách được cậu cả!”

Vương Y Bôi vẫn rất khó chịu, nhưng không muốn truyền nhiễm sự bi quan này sang cho Trần Tử Hàn.

Buổi tối, cô rủ Lương Nguyệt ra ngoài chạy bộ, ít ra như vậy cũng khiến bản thân bớt chút khó chịu.

Vương Y Bôi thật sự bị phát điên là sau khi kết thúc kỳ thi khảo sát cuối tháng, cô xếp thứ 2 đếm ngược từ dưới lên. Cô cảm thấy mình đã nỗ lực hết sức rồi, vậy mà kết quả lại thấp như thế. Môn Ngữ văn cô được gần 140 điểm cũng chẳng có gì đặc biệt cả, bởi vì cả lớp có tới mấy người được hơn 130 điểm, trong khi điểm các môn khác của họ rất cao, sự thật ấy khiến cô cảm thấy mệt mỏi. Giáo viên dạy Vật lý lớp này vô cùng khác người, thẳng thừng chê bai cô trước lớp vì điểm của cô quá thấp khiến điểm trung bình cả lớp bị tụt xuống. Vương Y Bôi vì thế lại càng bực bội.

Các thầy cô cũng chỉ xem cô như những học sinh bình thường khác, không phải vì cô học giỏi Văn mà có đãi ngộ đặc biệt. Thế nhưng kết quả Vật lý kém lại khiến mọi người nhớ kỹ về cô.

Ngày nhận điểm thi khảo sát hàng tháng, Vương Y Bối một mình ngồi trong vườn cây khóc.

Trần Tử Hàn nghe được chuyện của cô qua một người bạn lớp cũ, vừa hết giờ liền chạy đến gặp cô mà không thấy nên đành trốn tiết cuối đi tìm cô.

Thấy cô ngồi xỏm dưới gốc cây, nước mắt vòng quanh, trong lòng anh chẳng rõ là cảm giác gì. Anh lặng lẽ đi tới bên cạnh ôm lấy cô, muốn cho cô sự ấm áp.

Vương Y Bối nức nở nhìn anh: “Tớ rất vô dụng!”.

“Không phải, không phải như thế.” Anh lau nước mắt cho cô, “Y Bối rất cừ, thật sự rất cừ!”.

Cô vẫn khóc: “Nhưng tớ đã rất cố gắng rồi, tớ không mãi chơi, không hề lãng phí thời gian, vì sao vẫn không thể hơn được người khác?”.

“Vương Y Bối, chẳng phải cậu nói thành tích không phải là tất cả sao? Vì sao bây giờ lại đòi hỏi mình như vậy?”

“Tớ khó chịu!”

“Tớ biết.” Anh ôm chặt lấy cô. Giờ phút ấy anh phát hiện, hóa ra mình rất sợ thấy cô khóc.

Bởi vì, khi cô khóc, người đau lòng chính là anh.

-----oOo-----

## **Chương 4: Ánh dương lúc hoàng hôn**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Tôi mong muốn tình yêu của mình từ đầu đến cuối đều do tôi làm chủ, không chịu tác động nào từ người khác. Nếu như chúng tôi yêu nhau mà ngay cả chia tay cũng do người khác quyết định thì tôi chẳng trách được ai hết, chỉ có thể trách bản thân quá nhu nhược, khiến cho tình yêu cũng trở nên mong manh.

Trần Tử Hàn không biết vì sao mẹ anh lại phát hiện ra mình bị phân vào lớp 12/2. Trước nay, về chuyện học hành, bố mẹ luôn tin tưởng anh tuyệt đối, rất ít khi hỏi tới. Dù đôi lúc anh nghĩ mình không xứng đáng với sự tín nhiệm của bố mẹ, nhưng cũng biết mình không làm sai điều gì. Anh cảm thấy sống như Vương Y Bôi rất tốt, làm những gì mình muốn không cần biết nguyên nhân, nếu như lúc nào cũng chỉ biết cắm đầu vào học thì có lẽ đến già sẽ hối hận vì mình đã sống một cách tẻ nhạt mất.

Anh không muốn hai mươi năm sau nhìn thấy một đám học sinh mặc đồng phục, hồi tưởng lại đời học sinh của mình, tuổi thanh xuân của mình chợt phát hiện ra chẳng có lấy một thứ đáng giá để mà nhớ. Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, Trần Tử Hàn mới nhận ra Vương Y Bôi đã ảnh hưởng tới mình lớn thế nào, lớn đến mức anh mượn có đó để “hợp pháp hóa” sự tồn tại của cô

Tôn Thục Mẫn yêu cầu anh tuần này phải về nhà, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi.

Lần này vợ chồng Tôn Thục Mẫn và Trần Á Phong đều ở nhà, họ ngồi trong phòng khách chờ con trai.

Trần Tử Hàn về tới nhà cũng không có thái độ gì đặc biệt, về phòng của mình cất cặp sách rồi ra ngoài phòng khách: “Bố mẹ, con về rồi”.

Trần Á Phong nhíu mày, tắt ti vi đi, căn phòng trở nên yên tĩnh.

“Đợt thi cuối kì lần trước đã xảy ra chuyện gì?” Trần Á Phong lên tiếng phá vỡ sự yên lặng. Ông nhìn con trai luôn khiến mình yên tâm, ánh mắt thoáng hiện vẻ thất vọng.

“Hôm đó con mệt nên chưa làm hết bài thi Lý tổng hợp đã xin về.” Trần Tử Hàn bình thản đáp.

“Sao về không nói cho bố mẹ?”

Trần Tử Hàn vẫn bình tĩnh: “Con thấy không có gì quan trọng để nói cả, con chỉ sợ bố mẹ lo mà thôi. Thực ra, học lớp nào cũng như nhau, con thi vẫn có thể xếp thứ nhất, con không cho rằng không vào được lớp 12/1 có nghĩa là thua kém người khác.”

Hơn nữa đợt thi khảo sát tháng vừa rồi anh đã quay lại vị trí số 1, khiến mọi người ai tin tưởng rằng lần trước xếp thứ 69 chỉ là một sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Trần Á Phong và Tôn Thục Mẫn nghe con trai nói vậy không biết phải nói thêm gì, Tôn Thục Mẫn mở miệng thăm dò: “Nghe giáo viên của con nói con và một cô bạn có quan hệ rất thân?”.

Lần này Trần Tử Hàn chỉ nhìn mẹ, không lên tiếng, anh không muốn nói dối hai người nhưng lại không biết lấy gì ra mà bảo đảm.

Tôn Thục Mẫn thở dài: “Con biết mình đang làm gì là được rồi”.

Thực ra, Trần Tử Hàn không thích nghe câu đó, không thích cái thái độ “nếu con không hiểu chuyện thì tự biết nên làm gì rồi đấy”. Nếu anh không nghe lời bố mẹ thì chính là không hiểu chuyện, chính là để họ thất vọng. Cuộc sống của anh, anh không muốn để người khác quyết định thay: “Con biết rõ con đang làm gì”.

Trần Á Phong gật đầu: “Bố có quen với hiệu trưởng của con, bố đã đánh tiếng với thầy ấy rồi, lần này con về trường thì tới lớp 12/1 điểm danh đi”.

“Con không thích dùng cách đó để vào lớp 12/1.” Trần Tử Hàn cự tuyệt.

“Trần Tử Hàn, con đã tin là bản thân có thực lực thì còn quan tâm mấy chuyện này làm gì? Hơn nữa các thầy cô dạy 12/1 cũng rất hoan nghênh con, họ đều nói kì thi trước chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Lần này con đừng có để mọi người thất vọng.”

Trần Tử Hàn vốn định từ chối đến cùng, anh thật sự rất ghét mối quan hệ đi cửa sau như thế, cho dù chỉ là một lần sai lầm, anh cũng tình nguyện chấp nhận hậu quả mà sai lầm đó mang lại.

Thế nhưng, anh chợt nghĩ tới Vương Y Bối, nhớ tới dáng vẻ bất lực của cô khi một mình học trong lớp 12/1, trái tim anh chợt nhói đau, câu từ chồm lên tới cổ họng bị anh đè xuống. Nếu anh vào học cùng lớp với cô, chắc chắn cô sẽ thoải mái hơn nhiều, sẽ cảm thấy mình không cô độc. Anh biết, cô là kiểu người lúc nào cũng vui vẻ cười đùa vô tư thật ra lại dễ buồn dễ tủi thân. Anh muốn ở bên cạnh cô, dù không làm bất cứ việc gì, nhưng chỉ cần cô quay đầu là có thể thấy anh, sẽ biết mình không cô đơn.

Khi ấy, Trần Tử Hàn không biết có một điệu nhảy tên là vũ điệu vòng tròn (round dance), ngay từ thời điểm bắt đầu đến phút cuối nhất định không được nhảy sai một nhịp nào, nếu không khi kết thúc sẽ không tìm được bạn nhảy ban đầu. Thế nhưng, cả anh và cô đều đã bị lỡ nhịp.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tử Hàn phải về trường vì chiều có giờ học. Anh cảm thấy là lạ vì Vương Y Bối không chủ động gọi điện cho anh như mọi khi. Thực ra gần đây số lần cô gọi điện cho anh cũng giảm đi nhiều, phần lớn thời gian cô đều rất an phận, không muốn nói nhiều, có vấn đề gì cũng một mình nghĩ cách giải quyết.

Trần Tử Hàn đứng ngoài cửa phòng lớp 12/1, tưởng tượng ra bộ dạng vui mừng nhảy cẫng lên của cô, khóe miệng anh bất giác mỉm cười. Nhưng Vương Y Bối không có trong lớp. Hương Thần đã nhìn thấy anh, cô cố gắng không nhìn về phía đó nhưng cuối cùng vẫn không làm chủ được bản thân, đứng dậy đi tới trước mặt anh. Cô biết mình hèn mọn, nhưng chỉ cần có thể nói chuyện vài câu với anh cũng tốt, rất lâu rồi cô và anh không nói chuyện với nhau. Mỗi lần thấy anh đứng ngoài cửa chờ Vương Y Bối, cô đều tự hỏi vì sao người anh chờ không phải là mình, nếu có thể là mình thì tốt biết bao. Ý nghĩ có sức đầu độc người như thế lần nào cũng bị chính cô kéo lại, vì cô thấy đôi mắt lấp lánh nụ cười của anh khi anh nhìn Vương Y Bối, đôi mắt ấy từ trước tới giờ chỉ có Vương Y Bối, hoàn toàn không có cô.

Hương Thần tới trước mặt Trần Tử Hàn: “Tìm Vương Y Bối à?”. Biết câu trả lời, nhưng cô vẫn lựa chọn câu hỏi này làm lời mở đầu.

Trần Tử Hàn gật đầu: “Cậu ấy bình thường mấy giờ thì tới lớp?”.

“Bình thường giờ này là có mặt ở lớp rồi nhưng hôm nay không biết vì sao chưa thấy.”

“Thế à, vậy tớ chờ thêm một lát.”

Hương Thần gật đầu, lướt qua người anh, đi về hướng WC. Cô cố tình tỏ ra mình chỉ tình cờ đi ngang qua anh mà thôi, không phải đến để nói chuyện với anh.

Thế nhưng những chuyện cô làm chẳng có ý nghĩa gì hết, bởi vì anh vốn không quan tâm. Hương Thần đứng ngoài cửa WC, chợt cảm thấy tủi thân, cô muốn khóc, nhưng lại không tìm được lý do.

Vương Y Bối tới lớp học trong trạng thái vô cùng phấn khích, bước chân thoăn thoắt nhịp nhàng, rõ ràng tâm trạng cô rất tốt.

Vừa nhìn thấy Trần Tử Hàn, cô lập tức chạy tới: “Tớ còn đang định đi tìm cậu. Chúng mình đúng là thần giao cách cảm nhỉ?”

“Ừ, thần giao cách cảm!” Trần Tử Hàn cười: “Chuyện gì mà vui thế?”

“Tớ nói ra nhất định cậu cũng rất vui!”

“Thế à, tớ cũng có một chuyện muốn nói với cậu.” Anh nhướn mày: “Hơn nữa, đảm bảo nghe xong cậu cũng rất vui!”

“Vậy sao?” Cô hoài nghi nhìn anh.

Trần Tử Hàn gật đầu: “Chúng ta học cùng lớp rồi”.

Vương Y Bối nhướn mày: “Sao cậu biết nhanh thế? Tớ mới xin cô chủ nhiệm chuyển qua lớp 12/2 hôm qua thôi mà, hôm nay cô mới đồng ý. Sao cậu đã biết rồi?”

Trần Tử Hàn sa sầm mặt: “Sao cậu không nói trước với tớ?”

“Tớ nghĩ tớ học ở lớp này chắc chắn không theo được. Thêm nữa, nếu mình được học cùng lớp không phải chuyện tốt hay sao?”

Trần Tử Hàn im lặng nhìn cô, không biết phải nói gì.

Ngày hôm ấy, với Vương Y Bối, là một cơn ác mộng khủng khiếp. Mãi

tới khi kết thúc giờ tự học buổi tối cô vẫn chưa thể chấp nhận sự thật phũ phàng đó: Cô học lớp 12/2, còn Trần Tử Hàn học lớp 12/1, Hai người đã để “lỡ nhau” bằng cách đó, vốn dĩ tưởng sẽ được học chung lớp với nhau, sẽ được ở bên nhau vui vẻ.

Trần Tử Hàn chưa bao giờ thấy hụt hẫng đến thế, giáo viên giảng cái gì anh cũng không biết. Khi đã định thần lại, tiếp nhận sự thật kia rồi, anh lại lo lắng cho cô, sợ cô còn chưa thể chấp nhận được. Thời gian để cô tiếp nhận một sự việc nào đó thông thường đều dài gấp ba lần người khác.

Sau sự kiện lần này, Trần Tử Hàn nhận thức được một điều, nhất định không nên chơi trò niềm vui bất ngờ với cô, tốt nhất hai người làm gì nên nói rõ ràng với nhau thì hơn.

Vương Y Bối chịu đả kích rất lớn, Lương Nguyệt liên tục an ủi cô: “Không sao, coi như mọi chuyện chưa xảy ra đi”.

“Nhưng rõ ràng là xảy ra rồi!”

“Haizz... Chỉ là không học chung lớp thôi mà, có thể là ông trời thấy các cậu hạnh phúc quá nên đổ ky, an bài cho các cậu thành ra thế này để các cậu phải nỗ lực hơn nữa.”

Vương Y Bối càng nghĩ càng cảm thấy bi thương, cứ ngỡ lần này sẽ được học chung với Trần Tử Hàn như cũ, không ngờ sự thật lại đánh cho cô một đòn quá đau.

Tâm trạng Vương Y Bối rất tệ, Trần Tử Hàn không biết phải làm sao, hết giờ tự học cùng cô đi dạo, giúp cô nhẹ nhõm hơn một chút.

Anh nhẫn nại từng chút từng chút một lời cô ra khỏi sự thất vọng kia, cố gắng thuyết phục cô rằng không học cùng nhau cũng không có ảnh hưởng gì, anh vẫn sẽ mua bữa sáng tới cho cô, vẫn ở bên cạnh cô, thậm chí tiết tự học cuối mỗi buổi anh sẽ sang lớp cô học cùng cô.

Quen với chuyện đó rồi, trong lòng Vương Y Bối mới cảm thấy thoải mái hơn. Khả năng thích ứng của cô vô cùng kém, cô không sẵn sàng tiếp nhận bất cứ sự thay đổi nào, dù là cuộc sống hay con người.

Lương Nguyệt thỉnh thoảng vẫn cười trêu cô, cái gì cũng lười thay đổi, nhờ yêu phải một kẻ xấu xa thì thê thảm rồi. Mỗi lần như thế, Y Bối đều cười đáp rất tự tin: “Mắt nhìn người của tớ rất tốt”.

So với niềm hạnh phúc của Trần Tử Hàn và Vương Y Bối, Hương Thần lại có vẻ rất chán nản. Cô cho rằng tính cách của Vương Y Bối chẳng có mấy người con trai nào có thể chịu được mà ở bên nhau lâu dài. Thế nhưng Trần Tử Hàn lại không hề có biểu hiện nào là chịu không nổi Vương Y Bối kể cả khi biết cô cố tình gây sự. Hiểu rõ điều ấy, Hương Thần lại càng khó chịu. Cô thật sự muốn biết rốt cuộc anh còn có thể nhẫn nhịn được đến khi nào, cô vẫn luôn tin rằng sẽ có một ngày anh không chịu nổi mà rời xa Vương Y Bối.

Thế nhưng có lẽ như đã quá lâu mất rồi! Kết thúc năm học lớp mười một, lên lớp mười hai, hai người họ vẫn ở bên nhau vui vẻ. Bạn bè thường hay trêu chọc rằng, một học sinh giỏi toàn khối như Trần Tử Hàn mà cũng “coi thường kỉ cương”, lấy thân mình chứng minh kết quả học tập và chuyện yêu đương không hề có liên quan.

Thành tích của cả Trần Tử Hàn và Vương Y Bối đều rất ổn định, thầy cô vì thế mà cũng nhắm mắt mở mắt cho qua chuyện giữa họ.

Vương Y Bối từng nghĩ, cứ như vậy rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả, hai người sẽ tiếp tục ở bên nhau, mãi mãi.

Có ai đó từng nói, lời thề “mãi mãi” cuối cùng cũng sẽ được chứng minh chỉ là một lời nói dối.

Ý thức của Vương Y Bối về việc thi đại học bắt đầu bằng cụm từ “kiểm tra sức khỏe”, trước đây, cô hoàn toàn không biết gì về nó.

Bệnh viện nằm khá gần trường học nên nhà trường yêu cầu học sinh tự đi đến đó. Mọi người tới đông đủ rồi, giáo viên mới kiểm tra quân số, mỗi lớp làm một đơn vị.

Tiến hành khám sức khỏe vào buổi sáng nên không ai được ăn sáng.

Vương Y Bối và Lương Nguyệt cùng mấy cô bạn đi theo con đường tắt tới bệnh viện. Gọi là đường tắt nhưng thật ra cũng khá rộng, chỉ là ít người qua lại mà thôi. Con gái mà túm tụm một chỗ thì đương nhiên



không thể tránh được buồn dưa lê bán dưa chuột, chẳng hạn như bàn tán chuyện năm ngoái có vài bạn nữ trong trường đi kiểm tra sức khỏe thì bị phát hiện ra đã mang thai. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Vương Y Bôi chính là: Vì sao trước khi đi khám không giải quyết cái thai đi? Đẽ người ta phát hiện ra rồi ghi vào hồ sơ có phải là xong đời rồi không?

Đẽ tài buồn chuyện của nữ sinh rất nhiều, nói tới nói lui rồi lệch pha sang chuyện khác. Cuối cùng các cô bàn tới sự đáng thương của phụ nữ, hễ xảy ra chuyện là sẽ bị người đời khinh bỉ, chẳng còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa, ai kém may mắn có khi phá thai xong rồi mất luôn khả năng làm mẹ. Đàn ông thì chẳng phải gánh chịu gì hết, làm xong phỉu quần bỏ đi, nào ai biết anh ta từng phạm tội gì?

©STENT : <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Các cô nói xong còn quay sang dặn dò lẫn nhau phải biết tự bảo vệ bản thân, nhất định không được để cho đàn ông lợi dụng.

Lương Nguyệt tùm tùm trêu Y Bôi: “Sợ hả?”

“Còn lâu nhé! Cậu ấy không phải người như thế!”

“Tớ đã nói gì đâu, sao cậu chủ động nhắc tới Trần Tử Hàn?”

“Tớ nhắc tới lúc nào?” Vương Y Bôi giả đần. Tới bệnh viện rồi còn phải tập hợp toàn bộ mọi người, mỗi lần kiểm tra gồm sáu lớp, sáu lớp này phải đứng một chỗ để ban cán sự lớp kiểm tra sĩ số. Vương Y Bôi đứng trong hàng nữ, nhìn về phía lớp 12/1. Trần Tử Hàn đang giúp lớp trưởng bên đó điểm danh, thấy cô nhìn mình liền ngẩng đầu lên, cô làm một mặt quỷ với anh.

Điểm danh xong xuôi, nhân viên bệnh viện lần lượt gọi tên mười người thành một nhóm. Mỗi nhóm nhỏ này đi lên phía trước để bác sĩ dùng một chất lỏng màu tím để viết số thứ tự lên mu bàn tay.

Vương Y Bôi ban đầu còn hào hứng, nhưng khi bước vào công việc đầu tiên là lấy máu thì chỉ số hưng phấn của cô lập tức về số 0. Cô không sợ máu dù trước đây chưa từng lấy máu bao giờ, nhưng khi cô vừa ngồi xuống bàn, y tá vỗ vỗ mạch máu của cô rồi nói: “Mạch máu nhỏ quá!”

Vương Y Bối buồn bực: “Sao không nói là mũi kim quá to chứ ạ?”

Y tá bật cười, kim tiêm bị chệch ra ngoài khiến Vương Y Bối đau thót. Y tá lên tiếng: “Đổi tay kia!”

Vương Y Bối đành giơ tay còn lại ra, may mà lần này đã thành công. Nhưng sau đó cả hai tay cô đều tím xanh như bị đánh, nhìn sợ phát khiếp.

Dù sao thì ngoại trừ rườm rà ra thì lần khám sức khỏe này rất tốt đẹp.

Lương Nguyệt vừa nhìn vào tay Lương Y Bối liền thấy khiếp đảm. Trần Tử Hàn đã khám xong trước nhưng vẫn ở lại bệnh viện đợi cô, sau đó đưa cô đi ăn.

Lương Nguyệt giữ vững nguyên tắc không làm kỳ đà cản mũi nên về trước cùng các bạn khác.

Vương Y Bối chạy tới trước mặt Trần Tử Hàn, lập tức vén tay áo của anh lên: “Đề tở xem mạch máu của cậu”.

Cô vỗ vỗ mấy cái, quả nhiên là to hơn mạch máu của cô. Nhìn mạch máu nhỏ xíu trên tay mình, trong lòng cô lại phiền muộn.

Trần Tử Hàn nhìn một mảng bầm tím trên tay cô, nhíu mày, kéo cô đi mua thuốc. Vương Y Bối biết mình không chống lại được nên đành đi theo. Anh mua một lọ thuốc nước, cẩn thận bôi lên vết thương của cô, sau đó còn dặn dò cô phải bôi hằng ngày.

Đến khi bụng cô sôi lên vì đói, hai người mới đi ăn.

“Tớ muốn ăn thịt.” Vương Y Bối chu miệng: “Một ngày rồi tớ chưa được ăn thịt, cảm thấy toàn thân rất yếu!”

Trần Tử Hàn phì cười, nhưng hiểu rõ ý cô nói là thịt nạc, cô rất ghét thịt mỡ, chỉ cần có một chút mỡ thôi là nhất định không động đũa.

Vương Y Bối ăn rất ít, lần nào Trần Tử Hàn cũng phải dỗ dành mãi cô mới ăn được một bát cơm.

Anh thích nhìn cô ăn, hoàn toàn không có chút làm bộ làm tịch nào, ăn ngon hay không đều biểu hiện ra mặt.

Vương Y Bối cúi kính: “Đừng nhìn tớ nữa! Còn nhìn nữa là tớ ăn mất ngon đấy!”

Trần Tử Hàn liền dời ánh mắt: “Định thi vào trường nào rồi?”

“Vấn đề này cũng cần tớ nghĩ à?” Vương Y Bối vẫn luôn xác định, Trần Tử Hàn thi trường nào thì mình sẽ thi trường đó.

“Thì cũng phải có dự định gì chứ.”

“Dự định?” Vương Y Bối nhìn anh: “Cậu sẽ nghe tớ à?”

“Sao lại không?”

Cô vốn cảm thấy lời nói của mình không chút giá trị: “Tớ chưa bao giờ được ngồi tàu hỏa, chưa bao giờ được đi máy bay, ngay cả trung tâm thành phố cũng chẳng mấy khi vào. Tớ không quá muốn ra ngoài, đối với tớ, mỗi nơi đều là một thế giới thu nhỏ, đâu cũng như nhau cả. Vì thế, tớ không có ý định rời khỏi Yên Xuyên.”

Trần Tử Hàn gật đầu: “Không muốn đi tỉnh khác?”

“Không muốn.”

Thực ra, Trần Tử Hàn đã tìm hiểu cơ sở đào tạo của các trường đại học, những cơ sở trong nội thành lấy điểm đều cao hơn cơ sở nằm ở tỉnh ngoài, đương nhiên ngoại trừ những trường đại học nổi tiếng của các tỉnh.

Vương Y Bối hiểu rõ khả năng của anh, cô nói: “Đại học Yên Xuyên cũng được mà, chúng ta cùng thi vào đó đi, khoa Kiến trúc của trường đó nghe nói rất tốt”. Cô cũng đã từng nghĩ về chuyện này, dù điểm đầu vào đại học Yên Xuyên rất cao, cô không có quá nhiều hy vọng, nhưng nếu không đỗ các ngành trọng điểm thì cũng có thể chọn ngành top 2.

“Cậu lên kế hoạch xong cả rồi à?”

“Tớ chỉ nói ý kiến của mình thôi.”

Trần Tử Hàn ngẫm nghĩ rồi nói: “Nghe cũng được.”

“Nghĩa là cậu sẽ thi đại học Yên Xuyên phải không?”

“Ăn cơm đi!”

Vương Y Bối biết mình là một người một người ỷ lại, nhưng cô thật sự muốn ở bên Trần Tử Hàn, cùng học một lớp, cùng thi một trường, tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn. Đó là mong muốn của cô. Họ sẽ không phải ngẫu nhiên gặp người khác nữa, chỉ có hai người bên nhau, sống cuộc sống của chính họ.

Mỗi lần nghe chuyện người này người kia chia tay, cô đều cảm thấy khó tin, hai người đã từng hạnh phúc như thế tại sao cuối cùng lại mỗi người một ngã? Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi. Bởi vì, cô cho rằng, Trần Tử Hàn nhất định sẽ không rời bỏ cô.

Sáng kiểm tra sức khỏe, chiều vẫn phải đi học. Thời điểm này dù có đi học hay tan học cũng không có gì khác biệt, vừa nhìn thấy tờ đề một cái là chẳng kịp nghĩ ngợi gì, ai nấy đều cắm đầu làm ngay.

Lốc lịch đếm ngược đến ngày thi đại học treo trên tường mỗi ngày đều bị xé đi một tờ, mỗi lúc một mỏng dần, chẳng mấy chốc đã tới tờ số 1.

Thực tế cho thấy mấy năm trời khổ công nghiên cứu của Vương Y Bối không hề vô ích. Một ngày trước hôm thi đại học trời nắng chang chang, ấy vậy mà hôm sau mưa tầm tã. Cái quy luật này chắc chắn sẽ còn tiếp diễn.

Vương Y Bối và Trần Tử Hàn đã hẹn với nhau, hai ngày thi này sẽ không gặp mặt, tập trung học và thi cho tốt.

Nói là ôn thi nhưng thực ra mọi người lên lớp tự học phần lớn là ngồi tâm sự trò chuyện với nhau, chẳng mấy ai còn tranh thủ chút thời gian ít ỏi còn lại này để mà học cả.

Sau buổi tối tự học cuối cùng, hôm sau trường học sẽ thành địa điểm thi, nên tất cả sách vở học sinh phải mang về ký túc, không được lưu lại bất

cứ một mảnh giấy nào, thậm chí những dòng chữ vờ vẫn viết trên tường cũng phải xóa sạch.

Vương Y Bôi kích động kéo tay Lương Nguyệt nói: “Cảm giác thật khó tin, mai đã là ngày thi đại học rồi!”

Cô vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên bước vào ngôi trường này, nhìn dãy phòng học khối mười hai cảm thấy thật xa vời, vậy mà hiện tại cô đã tốt nghiệp cấp ba rồi. Mọi chuyện dường như mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

“Đừng nghĩ nhiều thế, thả lỏng bản thân chút đi!”

Vương Y Bôi gật đầu.

Trên mạng có một câu nói kinh điển, muốn tỏ tình thì đợi khi thi đại học xong, trong đợt thi các đôi tình nhân cũng sẽ không cãi nhau.

Vương Y Bôi nằm trên giường suy nghĩ, học bao nhiêu năm trời cuối cùng quyết định chỉ bằng hai ngày thi sắp tới.

Cô nhớ tới ông nội đã qua đời, lần trước về nhà cô thấy cỏ đã mọc um tùm quanh mộ ông. Cô nhìn chăm chăm vào đám cỏ rậm rạp ấy, đó chính là chứng tích của thời gian, của mấy năm trời cô đã trải qua, hiện tại, kỳ thi đại học trước mắt chính là lúc kiểm nghiệm lại mọi thứ.

Vương Y Bôi nằm mãi không ngủ được đành phải đếm khi, đếm mãi đếm mãi tới lúc ngủ thiếp đi.

Khu vực phòng thi đều đã được phong tỏa, phần lớn học sinh đứng dưới hàng cây bên ngoài, những học sinh không cùng trường thì đứng một khu tách biệt. Lương Nguyệt và Vương Y Bôi đứng ngay dưới cột cờ, giáo viên phúc trách hôm trước đã dặn dò các cô trước và sau khi thi xong đều tập hợp ở đây, các thầy cô sợ học sinh làm mất giấy báo dự thi nên quyết định thu lại sau khi kết thúc mỗi môn.

Gần đến giờ, thí sinh chen nhau vào tìm phòng thi của mình. Vương Y Bôi hít thở, thành bại đều dựa vào lần này!

Đề thi Văn tương đối khó, ngay cả câu tặng điểm cũng hóc búa: Nêu đặc

điểm cấu trúc câu của thể văn biền ngẫu. Vương Y Bối vừa nhìn thấy đề liền hoa mắt chóng mặt, cô không nghĩ sẽ thi vào phần này nên lúc ôn tập đã bỏ qua luôn. Ngẫm nghĩ một lúc cô viết xuống: “biền ngẫu và tứ lục ngôn[1]”.

[1] Văn biền ngẫu: Dạng thức câu văn được tổ chức theo một số quy tắc tương đối chặt chẽ về số lượng chữ, về nhịp, về tính cân đối trong ngữ nghĩa. Đặc điểm của biền văn hiện đại là từng cặp câu mười chữ, ngắt nhịp 4/6.

Đây là lần thi đầu tiên cô còn dư ít thời gian nhất từ trước tới giờ. Bình thường làm bài thi môn Văn cô làm xong rất sớm, nhưng lần này lúc hoàn tất chỉ còn thừa mười phút, vội vàng kiểm tra qua một lượt để chuẩn bị nộp bài.

Vương Y Bối rất căng thẳng, tay cầm bút cũng run lên.

Kết thúc buổi thi Văn, cô tới nơi tập trung nộp lại giấy báo dự thi, sau đó đi ăn cùng Lương Nguyệt.

Lương Nguyệt ngửa đầu lên trời mà than thở: “Khó chết mất!”

Vương Y Bối không muốn nói về vấn đề này: “Chúng mình đi ăn gì bây giờ?”

“Cô giáo nói nên ăn cái gì nhẹ nhàng để tiêu một chút.”

Vương Y Bối gật đầu: “Vậy ăn trong trường luôn nhé!”

Vì có nhiều học sinh trường khác tới dự thi nên nhà ăn của trường cũng làm đồ ăn ngon hơn rất nhiều, ngay cả người kén chọn như Vương Y Bối cũng tỏ ra rất hài lòng với món thịt xào ớt xanh.

Hai tay cô đã lạnh cứng lại: “Ăn xong rồi phải ngủ để thoải mái đầu óc.”

“Sắc mặt cậu xấu quá!” Lương Nguyệt sờ trán cô: “May mà không sốt.”

“Tớ hơi căng thẳng tẹo thôi.”

“Còn mấy tiếng nữa mới thi môn tiếp theo cơ mà!”

Vương Y Bối cũng không rõ tại sao, chỉ cảm thấy rất sợ, rất áp lực.

Buổi trưa cô ngủ cũng không được ngon lắm, ngủ một lát đã dậy.

Cô cảm thấy rất bức bối, hai câu hỏi lớn đầu tiên trong đề thi môn Toán đều là câu cho không điểm, thế nhưng tới gần lúc giám thị thu bài cô mới phát hiện ra mình làm sai câu một. Cô càng nghĩ càng hận mình.

Hiện tại không như những lúc bình thường, không phải muốn nói gì là có thể tùy tiện nói. Thời gian thi cử này, Vương Y Bối khá trầm mặc, Lương Nguyệt cũng không quấy rầy cô.

Ngày hôm sau thi Lý tổng hợp đối với Lương Y Bối đúng là sấm sét giữa trời quang. Câu hỏi Hóa học và Sinh học cực kì khó, chỉ có Vật lý là còn tương đối đơn giản. Sau khi tiếp nhận được sự thật này rồi, Vương Y Bối cũng bình tĩnh hơn nhiều, chỉ còn chút ít không đành lòng.

Giáo viên môn Toán nói đề thi không có phần hypecbon, nhưng cuối cùng phần đó lại chiếm những 20 điểm. Đương nhiên, đây cũng chính là phần Vương Y Bối mù tịt.

Vật lý kiếm điểm dễ nhất, nhưng cô không có khả năng được điểm cao, trong khi Hóa và Sinh lại khó như vậy.

Môn thi cuối cùng là tiếng Anh. Từ vựng rất nhiều, cô áng chừng mình được khoảng 100 điểm, chắc chắn không thể đạt được 120 điểm, xem ra thành tích chung của cô không được khả quan cho lắm.

Nhưng dù biết kết quả không tốt thì cô vẫn ôm hy vọng có kì tích xảy ra, hy vọng mình được điểm cao.

Buổi tối ngày kết thúc kì thi đại học, giáo viên yêu cầu học sinh nội trú không được ra khỏi trường mà phải quay về kí túc đúng giờ, nhưng mọi người không hề có ý định sẽ nghe lời. Đầu tiên là tất cả kéo nhau đi liên hoan, ai nấy đều rất hào hứng, gọi rất nhiều rượu để chúc nhau say. Dù hôm sau là ngày thi vấn đáp cũng chẳng ai quan tâm, các anh chị khóa trước rủ tai họ, thi vấn đáp chỉ cần có mặt là qua rồi.

Vương Y Bối và Lương Nguyệt ngồi cùng nhau, bị mọi người chúc

cũng phải uống mấy ly.

Có một bạn nam cùng lớp tặng Vương Y Bối một bó hoa tử đằng, cậu ta chỉ tặng mà không nói gì hết.

Vương Y Bối cùng với bạn học trò chuyện cười đùa vui vẻ, sau đó vài người đề nghị đi hát karaoke, cô cảm thấy không có hứng thú nên quyết định một mình về ký túc.

Trên đường về trường, thỉnh thoảng có một hai tốp tùm tùm đi chơi với nhau cười đùa âm ỉ, nhìn qua có vẻ như đã uống say.

Đang đi, Vương Y Bối chợt dừng lại.

Phía cầu thang có một bạn nữ ngồi bệt dưới đất, mấy bạn nữ khác đứng xung quanh kéo thế nào cô ấy cũng không chịu đứng dậy.

Có lẽ đã uống say, cô ấy lầm bầm: “Đừng động vào tớ, tớ học mười mấy năm cũng chỉ vì ngày hôm nay! Đọc một đống sách vở như thế, con mẹ nó cũng chỉ vì cái kì thi đại học chết tiệt này!”

Vương Y Bối nhìn bộ dạng chật vật của cô bạn ấy mà trong lòng cũng thấy khó chịu, muốn khóc nhưng khóc không nổi.

Cô đứng nhìn một lúc, chợt nghe thấy cô bạn kia nói: “Học nhiều như thế, vậy mà thi không tốt!”

Vương Y Bối xoay người đi thẳng về phòng. Cô đứng ngoài cửa chứ không vào, lấy di động ra ấn dãy số quen thuộc: “Tử Hàn, tớ chán lắm!”

Trần Tử Hàn lúc ấy đang tụ tập với bạn cùng lớp, nghe thấy cô nói thế, lập tức bỏ ly rượu trong tay xuống: “Sao vậy?”

Vương Y Bối im lặng.

Mấy bạn nam đang định nói gì đó nhưng nhìn thấy Trần Tử Hàn trầm mặc liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trần Tử Hàn một tay cầm di động, một tay chống lên bàn: “Cậu đang ở đâu?”



“Trước cửa phòng kí túc.”

“Ồ nguyên đây đừng đi đâu cả, tớ tới ngay đây.”

Trần Tử Hàn cúp máy chuẩn bị đi, mấy bạn học liền lắc đầu: “Trần Tử Hàn, cậu bỏ đi như thế thật là mất hứng!”

Phùng Vĩnh Thành là bạn ngồi cùng bàn với Trần Tử Hàn nên biết khá rõ chuyện của anh, anh ta quay sang nói với đám bạn học: “Các cậu đừng cản cậu ấy, gia quyến cậu ấy gọi đi gấp thế cậu ấy có thể không đi sao?”

“Trọng sắc kính bạn!”

“Có bạn gái đúng là phiền hà!”

Trần Tử Hàn cười: “Ngại quá, tớ phải đi trước đây.”

Phùng Vĩnh Thành xua tay đuổi.

Trần Tử Hàn chạy bộ về trường học. Vừa nhìn thấy Vương Y Bối ngồi một mình ở vườn hoa, dáng vẻ lạc lõng, anh chợt cảm thấy tức giận, vì sao cô lại tự biến mình trở thành cái bộ dạng tội nghiệp khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy xót xa như thế chứ?

Anh đi thẳng tới bên cô, ôm cô vào lòng; “Sao thế?”

Cô dụi đầu trong ngực anh: “Chỉ muốn cậu ở bên cạnh tớ lúc này thôi, tớ không muốn ở một mình.”

Trần Tử Hàn đỡ cô xuống khỏi bồn hoa: “Thế giờ cậu đang làm gì?”

Vương Y Bối một mực ôm lấy anh không chịu rời. Trần Tử Hàn có thể cảm nhận được sự khác lạ của cô, nhưng không đoán ra được cô có tâm sự gì, hai tay cô bám chặt lấy người anh giống như một đứa trẻ búng bình.

Trần Tử Hàn nhìn xung quanh, thấy không có người, liền cúi xuống hôn lên môi cô.

Vương Y Bôi chợt đẩy anh ra, nói với giọng bài xích: “Cậu uống rượu!”

“Cậu thì không?”

Cô không đáp.

Trần Tử Hàn bật cười: “Chỉ có cậu được phép chê tở thôi hả?”

Cô vẫn im lặng.

Anh kéo tay cô: “Sao thế?”

“Chúng mình đi chơi đi!”

Lần này đến lượt Trần Tử Hàn trầm mặc, anh cầm lấy tay cô đi về phía quán net. Tối nay quán net rất đông vì trên mạng hiện giờ đã có đáp án đề thi đại học, mọi người đều tới đây xem rồi tính điểm. Trần Tử Hàn không có ý định ấy, nhưng Vương Y Bôi thì có vẻ đang lưỡng lự có nên xem hay không.

Trần Tử Hàn tùy ý chọn hai máy, nhưng cô lại không hài lòng, cô chỉ tay về phía khu ghế lô nhỏ. Thực ra khu ghế lô cũng không có gì đặc biệt ngoại trừ chỉ bày hai chiếc máy tính và giá đắt hơn một chút. Trần Tử Hàn đành đổi máy rồi đi trả tiền.

Vương Y Bôi ngồi trước máy tính, chợt có cảm xúc vô cùng mãnh liệt muốn bịt kín mấy chữ “thi đại học” kia đi. Dường như cả thế giới lúc này đâu đâu cũng tràn ngập mấy chữ đó.

Trần Tử Hàn thì chỉ quan tâm tới tin tức thời sự.

Vương Y Bôi buồn chán vào trang Tieba.com xem người khác đăng bài, cô không có hứng thú với game, thực sự không biết làm gì để giết thời gian.

Cô tắt trang web, vô tình thấy trên nền desktop đã có một bộ phim được tải sẵn về, tên là Sắc giới. Cô lay lay Trần Tử Hàn: “Xem phim này đi!”

Sắc mặt anh chợt sa sầm xuống: “Xem cái này làm gì?”

“Thấy báo chí giới thiệu bộ phim này chân thực lắm!”

Thực ra Vương Y Bôi thấy trên tờ Tân nữ báo có câu nhận xét của khán giả: “Cái mông của Lương Triều Vỹ trong phim không đủ gợi cảm”, kết hợp với câu trả lời của Lưu Gia Linh: “Dù sao mọi người cũng không dùng tới”. Lúc đó, cô đã bật cười nghiêng ngả.

Trần Tử Hàn chưa xem bộ phim này, chỉ thỉnh thoảng có nghe bạn học nhắc tới, bộ phim này vốn không công chiếu trong nước, bán online thì lại bị cắt bỏ khá nhiều.

Vương Y Bôi vẫn rất hào hứng: “Bản này là bản đầy đủ đúng không?”

“Chắc thế!” Trần Tử Hàn nhìn qua phần thông tin, thời lượng hơn hai tiếng đồng hồ.

“Tụi mình cùng xem đi!”

Vương Y Bôi tụt xuống khỏi ghế của mình, Trần Tử Hàn vội đỡ lấy cô, ôm cô lại phía mình rồi mới click chuột mở bộ phim kia ra.

Cô có vẻ rất tò mò với cảnh nam nữ chính quần nhau trên giường kia: “Họ làm thật à?”

Trần Tử Hàn nghiêng răng nghiêng lợi: “Không biết, nhưng chắc không phải”.

Cô hoài nghi nhìn anh: “Sao cậu biết?”

“Đoán!”

Cô bĩu môi: “Tớ nghe nói rất nhiều con trai hay tụ tập một chỗ xem phim “người lớn”, chắc chắn cậu đã xem rồi, thử so sánh xem, cái này rốt cuộc là có phải thật hay không?”

Trần Tử Hàn bất đắc dĩ nhíu mày: “Tớ chưa xem”.

Cô nheo mắt: “Thật hay giả?”

“Thật!”

Vương Y Bối chợt nhớ tới một cuộc thi Hán ngữ cho người nước ngoài. Người A nói với người B: Hàm răng của bạn rất đẹp!

Người B đáp: Giả đấy!

Người A: Thật hay giả?

Người B: Thật!

Câu hỏi ở đây là, rốt cuộc hàm răng kia là thật hay giả.

Vương Y Bối tủm tỉm cười, tóm lấy tay anh: “Thành thật mau! Cậu có muốn xem không?”

Trần Tử Hàn mím môi không hé miệng.

“Sao không trả lời?” Cô nhìn anh dò xét: “Vây thế này đi, cậu không thích nói thì chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được”.

“Vương Y Bối, cậu rảnh quá nhỉ!”

Cô gật đầu: “Ừ, đúng là tớ đang rất rảnh mà!”

Trần Tử Hàn thật sự bị cô đánh bại: “Đúng là rất tò mò, nhưng chỉ dừng lại trong giới hạn tò mò, còn chưa đi tới cái mức độ không rõ không được. Chỉ đơn giản thế thôi, đừng nghĩ ai cũng như vậy. Không phải đứa con trai nào cũng xem phim đó, không phải đàn ông tôn sùng “phim người lớn”. Dù sao thì tớ không phải là người như thế”.

“Được rồi biết rồi! Cậu là đứa trẻ ngoan! Quả nhiên không giống người thường!”

Xem hết bộ phim, hai người mơ màng ngủ thiếp đi ở quán net.

Hôm sau cuộc thi vấn đáp kết thúc, học sinh lục tục chuẩn bị về nhà. Điểm thi đại học và phiếu nguyện vọng sẽ được nhà trường gửi qua mạng internet, học sinh có máy tính ở nhà cũng có thể điền nguyện vọng được.

Cái cảm giác bồn chồn thấp thỏm ngồi chờ điểm thi thực sự khó chịu, ý nghĩ tương lai mơ hồ tiền đồ bấp bênh cứ lờn vờn trong đầu, muốn xua đi mà không được.

Nửa tháng này với Vương Y Bối là cả một cực hình. Cô cảm thấy nhụt chí vô cùng, sống từng ấy năm rồi vận may chẳng mấy khi tới thăm, kỳ tích lại càng không thấy tăm hơi, thế nên đối với kì thi đại học lần này, cô cũng không đặt quá nhiều ảo tưởng.

Nhưng vợ chồng Phương Di Vi và Vương Bác Siêu đều đã quay về nhà vì kì thi này của con gái. Hai người lật giở cuốn sổ tay tuyển sinh đại học xem đi xem lại để chọn cho Vương Y Bối một trường đại học phù hợp, trong khi bản thân Vương Y Bối lại không mấy hứng thú.

Cô không muốn bố mẹ đặt hy vọng quá nhiều: “Nếu con thi không tốt thì phải làm thế nào?”

Vương Bác Siêu liếc con gái: “Đợi có kết quả rồi nói!”

Cô vẫn muốn hai người đừng quá chờ mong, nếu không sẽ chỉ thất vọng nặng nề mà thôi: “Con có cảm giác kết quả sẽ không tốt lắm đâu”.

Phương Di Vi lên tiếng hỏi: “Đề năm nay khó đến thế cơ à?”

“Không quá khó, nhưng mà không được như ý muốn.”

“Chẳng lẽ không đỗ được vào trường nào cả à? Tùy ý chọn một trường cũng được, cái trường mà chị XX nào đó con quen học cũng được đấy.”

Vương Y Bối bất lực nhìn mẹ: “Đấy là trường dạy nghề!!!”

“Ồ thế con cũng không thi được vào à?”

Vương Y Bối không buồn nói tiếp nữa, hóa ra yêu cầu của bố mẹ với cô chỉ thấp như vậy.

“Mau xem đi, mai đi nhận kết quả rồi chọn lấy một trường.”

Phải chết thì chết thôi, dù sao cũng chỉ có một lần này, qua rồi thì thôi.

Vương Y Bối luôn cố chấp đặt ra một yêu cầu với bản thân, lúc nào cũng muốn mình ưu tú hơn phần lớn mọi người, muốn người khác nhắc tới tên mình với giọng ước ao, ngưỡng mộ. Đương nhiên, cô càng hy vọng bố mẹ có thể tự hào khoe kết quả thi đại học của cô chứ không phải cảm thấy mất mặt với người khác.

Hóa ra, thi đại học giày vò ác liệt người ta đến thế, thi xong chỉ muốn biết điểm ngay lập tức, nhưng cũng lại muốn vĩnh viễn không phải biết.

Vương Y Bối nằm trên giường suy nghĩ, mãi không chớp mắt được, lúc này cô không muốn gọi điện cho Trần Tử Hàn. Cô chỉ muốn một mình lặng lẽ chờ đợi giây phút ấy.

Thế nhưng, cho dù cô có chờ mong hay không thì kết quả cũng được công bố, ý nguyện của cô chẳng thay đổi được bất cứ điều gì.

Lúc Vương Y Bối ngồi xe tới quán net xem điểm thi thì xảy ra chút chuyện. Rất lâu rồi không đi dạo quanh vùng nên cô không biết quán net đã bị cảnh sát niêm phong, cô đành đi tìm một quán khác, thế nhưng tới nơi lại bị yêu cầu giao chứng minh thư. Cô cảm thấy đây là mặt hữu dụng duy nhất của chứng minh thư nhưng cô hoàn toàn không thích việc phải đưa cho người khác xem chứng minh của mình, đơn giản vì ảnh chụp trên đó nhìn rất xấu!

Có điều lúc này Vương Y Bối chẳng có tâm trạng đâu mà nghĩ tới chuyện đó nữa. Trước đây trên lớp cũng có mấy bạn nữ kêu ca ảnh chụp trên chứng minh thư xấu thê thảm, có bạn nam nghe thấy liền trêu, đợi lần sau làm lại chứng minh thì sẽ có ảnh đẹp hơn. Vương Y Bối khinh thường, đợi đến lúc ấy cô đã thành bà cô già mất rồi!

Vương Y Bối tùy tiện chọn một máy. Hôm nay quán khá vắng khách khiến cô không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ quanh khu này chỉ có mỗi mình cô thi đại học.

Máy tính khởi động khá chậm, lúc ấy Vương Y Bối mới phát hiện mình đang rất hồi hộp, hóa ra bản thân lại để ý tới điểm thi nhiều đến vậy.

Lúc click chuột vào đường dẫn, cô thật sự hy vọng tốc độ mạng chậm lại, tốt nhất là đừng cho cô thấy kết quả. Cô chậm chạp đánh từng con số

trong số báo danh của mình vào ô nhập, rồi chờ đợi.

Quả nhiên kì tích chỉ xảy ra với một số ít người, trong đó rất tiếc là không có cô. Điểm thi của Vương Y Bối rất thấp, so với kì vọng còn kém xa. Cô ngơ ngác nhìn con số trên màn hình, xem đi rồi lại xem lại, rõ ràng như thế, nhưng vẫn cứ muốn xem lại.

Cuộc điện thoại của Lương Nguyệt kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ: “Kết quả thi thế nào?”

“Không tốt!” Vương Y Bối thật sự không muốn nói.

“Ừ.” Tâm trạng vốn đang vui vẻ của Lương Nguyệt bị Vương Y Bối tạt một gáo nước lạnh liền tắt ngấm: “Thế bao nhiêu điểm?”

“Có thể đừng nhắc tới việc này nữa được không?” Cô thật sự không muốn nhắc tới điểm của mình.

Lương Nguyệt không hỏi nữa, chỉ động viên Vương Y Bối mấy câu.

Vương Y Bối nằm bò ra bàn, bất động nhìn chăm chăm vào con số kia: “Cậu biết Trần Tử Hàn thi thế nào không?”

“Rất tốt, nghe nói lớp 12/1 có nhiều người tụt hạng lắm nhưng Trần Tử Hàn thì vẫn giữ vững vị trí số 1. Thầy cô nói, cậu ấy có thể chọn vào bất cứ trường đại học nào cũng được. Không cần hỏi tất cả mọi người trong khối cũng biết bạn trai của cậu giỏi cỡ nào.”

“Thế à!”

“Y Bối, cậu đừng như vậy!” Lương Nguyệt nghe ra sự chán nản trong giọng nói của Vương Y Bối nhưng không biết phải an ủi cô thế nào.

“Để tớ một mình một lát đi!”

Lúc này cô không muốn nói chuyện với ai, không muốn nhận điện của ai nữa, lập tức tắt máy.

Trong đầu cô chợt hiện lên ý nghĩ tòi tẹt, những người thi tốt có lẽ hiện giờ đang vui mừng như nở hoa trong lòng, còn cô thi tệ thế này, chỉ biết

ngồi đây khóc.

Vương Y Bối bất động ở quán net hồi lâu, những người ở đây cô đều không quen biết. Một lúc sau cô mới tắt máy, đứng dậy ra khỏi quán.

Vừa về tới nhà bố mẹ đã xúm lại hỏi kết quả, cô nói điểm thi cho họ. Vương Bác Siêu đang ngồi trước ti vi xem tin tức về điểm thi đại học năm nay, nhắm đi nhắm lại đại khái cũng đã ước chừng được khả năng của con gái mình nằm trong mức độ nào. Thực ra hai vợ chồng họ không quá bận tâm về vấn đề này lắm, nhưng thấy Vương Y Bối tâm trạng nặng nề, ông liền an ủi: “Không quá kém là được rồi, bố mẹ cũng không yêu cầu con nhất định phải thi vào đại học top đầu, có thể đỗ vào một trường nào đó là tốt rồi”.

Vương Y Bối nhú mày, ngồi lặng im trên sofa không đáp.

Có lẽ cô quá kiêu ngạo, cảm thấy bản thân xuất sắc hơn người khác nên bây giờ mới thất vọng tràn trề như vậy.

Cô muốn được học đại học Yên Xuyên, nhưng khi nhìn thấy điểm số của mình là cô đã biết mình hoàn toàn không có hy vọng gì nữa rồi.

Cô rất muốn khóc, cảm giác rất chua xót nhưng không tài nào khóc lên được.

Thấy tinh thần Vương Y Bối suy sụp, mẹ cô đến bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Đừng buồn, như thế cũng tốt rồi, ít ra cũng còn vào được các ngành hạng hai. Người khác còn phải học cao đẳng kia kìa, con buồn làm gì chứ?”

“Vì sao bố mẹ không so sánh con với những người thi đỗ các ngành hạng nhất ấy?”

“Không so sánh như thế được, mỗi người đều có ưu khuyết điểm riêng, không thể đem ra tùy tiện so sánh.”

“Bố mẹ cứ mắng con một hai câu con còn dễ chịu!”

“Con gái của bố mẹ nỗ lực như thế, mỗi một điểm đều là từng nét bút của con đổ lấy, sao bố mẹ lại mắng con chứ?”



Vương Y Bối mỉm cười, ôm lấy mẹ: “Mẹ tốt nhất trên đời!”

Vương Bác Siêu khẽ ho khan một tiếng, Y Bối lập tức bổ sung: “Bố cũng tốt nhất trên đời!”

Hai vợ chồng Phương Di Vi nhìn nhau, không nói thêm gì nữa.

Trần Tử Hàn lúc ấy vừa mới thoát khỏi vòng vây chúc mừng của mọi người, anh trốn ra một góc ngồi gọi điện cho Vương Y Bối, nhưng lần nào cũng là tín hiệu báo tắt máy truyền tới. Kiên nhẫn của anh mất dần, anh bắt đầu lo lắng sợ cô xảy ra chuyện.

Anh gọi điện cho Lương Nguyệt, nghe cô ấy nói Y Bối thi không tốt, nhưng cụ thể không tốt ra sao thì không rõ ràng lắm. Anh vô cùng lo lắng, không biết hiện giờ tâm trạng cô thế nào, liệu có buồn bực chán chường lắm không, liệu có đang lẻ loi ngồi một nơi nào đó hay không.

Trần Tử Hàn rất sốt ruột, không gọi điện được cho cô đành đăng nhập QQ nhưng cũng không thấy cô online, anh gửi tin nhắn đi cũng không thấy cô hồi âm.

Tôn Thục Mẫn mở cửa phòng đi vào: “Con chui vào trong này làm gì thế? Ông ngoại đang tìm con kia kìa, mau ra đi!”

Trần Tử Hàn gật đầu, bỏ di động vào túi áo rồi theo mẹ ra ngoài.

Tôn Chí Đình yêu quý đứa cháu ngoại này nhất, biết tin Trần Tử Hàn thi được điểm cao, ông hết sức vui mừng: “Tử Hàn, qua đây!”

Trần Tử Hàn đi tới, ông ngoại liền kéo lấy tay anh: “Từ lúc cháu còn bé tí, ông đã biết cháu rất thông minh rồi, thấy ánh mắt của người già chuẩn không?”

Mọi người bật cười, không khí vui vẻ tràn ngập căn phòng.

Vì kết quả thi của Trần Tử Hàn rất tốt nên Tôn Chí Đình nhất định đòi mở tiệc mời bạn bè người thân tới chung vui, ông muốn mọi người đều phải biết mình có một đứa cháu ngoại không thua kém người khác.

Trần Tử Hàn không thích rườm rà khoa trương như thế, giống như đang “khoe khoang trá hình”, nhưng anh cũng không tỏ thái độ chống đối ông ngoại, thỉnh thoảng có một số việc để mọi người tùy ý làm.

Tôn Thục Mẫn thật lòng mà nói cũng rất tự hào vì con trai, giọng nói chan chứa hoan hỉ.

Trần Tử Hàn thấy mọi người trong nhà vui vẻ như thế cũng cảm thấy mãn nguyện, chỉ có điều anh gọi điện cho Vương Y Bối hết lần này tới lần khác vẫn không thể liên lạc được.

Bây giờ anh mới nhớ ra vấn đề đang tồn tại. Điểm thi hai người chênh lệch nhiều đến thế, biết chọn trường nào mới được đây? Vợ chồng Trần Á Phong và Tôn Thục Mẫn từ lâu đã muốn cho anh vào học trường đại học hàng đầu toàn quốc, anh vốn có dự định chọn Đại học Yên Xuyên, nhưng hiện tại lại chột nảy sinh do dự.

Tối hôm đó, Trần Tử Hàn ngủ không yên, trong lòng đầy bất an. Đột nhiên anh hiểu ra, trên đời này có nhiều chuyện không thể dựa vào ý muốn của mình, cuộc sống đâu có hoàn hảo đến thế.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tử Hàn tỉnh dậy trong tình trạng uể oải vì thiếu ngủ, Tôn Thục Mẫn lo lắng hỏi, anh nhất quyết nói không có chuyện gì. Thế nhưng dáng vẻ bồn chồn đi tới đi lui của anh lại khiến cho cả Tôn Thục Mẫn và Trần Á Phong đều thấy khó hiểu.

Trần Tử Hàn đành quay về phòng riêng, cầm di động xoay tròn trong tay, không biết mình nên làm gì. Lần tiếp theo ấn phím gọi tới số điện thoại kia, anh vô cùng kinh ngạc vì đã kết nối được.

Vương Y Bối nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, trong lòng chợt thấy xót xa. Cô muốn cùng anh thi vào một trường đại học, muốn ngày ngày được ở bên anh, nhưng điểm của cô kém như vậy, mọi thứ bỗng chốc trở thành ảo tưởng viễn vông.

“Cậu sao thế? Tất máy suốt là sao?”

Cô nghe thấy giọng nói của anh, nhưng một từ cũng không nói ra được.

Khi học cấp hai, cô từng tự nhủ, cả đời này sẽ chỉ yêu một người, chỉ

nắm tay một người, giống như câu hát nổi tiếng: “Điều lãng mạn nhất em có thể làm chính là cùng với anh từ từ già đi”[2]. Trần Tử Hàn chính là thiên trường địa cửu trong lòng cô, chính là người ở bên cô tới già trong tưởng tượng của cô, vậy mà cuối cùng cô lại phải thất vọng nặng nề thế này.

[2] Bài hát Điều lãng mạn nhất do Triệu Vịnh Hoa trình bày.

Vương Y Bối nắm chặt điện thoại trong tay, mím môi không lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp của anh từ bên kia truyền tới: “Sao thế? Sao im lặng?”

Nghe thấy câu hỏi của anh, cô lại cảm thấy mình thật sự chỉ biết khiến người khác thất vọng, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cô không muốn anh biết mình khóc nên phải bặm chặt môi để không phát ra tiếng nức nở. Nhưng chỉ cần nghe thấy nhịp hô hấp của cô, Trần Tử Hàn đã biết cô đang khóc, anh cau mày: “Đừng khóc, đừng khóc!”

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Anh nói vậy lại càng kích động cô khóc lớn tiếng hơn, nếu vừa rồi còn muốn giấu anh thì bây giờ lại muốn được khóc thỏa thích một trận bằng hết thì thôi.

Trong lòng Trần Tử Hàn thật sự khó chịu, muốn nói gì đó khuyên nhủ cô nhưng đúng lúc đó điện thoại lại bị sập nguồn vì hết pin. Anh cắn răng, tưởng tượng tới bộ dạng nức nở của cô, tim đau tựa như có mũi kim đâm vào.

Anh bỏ điện thoại xuống chạy ra khỏi nhà, mặc cho Tôn Thục Mẫn đứng đờng sau gọi lại.

Căn hộ nhà anh nằm trên tầng 5, anh cứ như vậy vội vã chạy xuống, chưa bao giờ anh cuống quýt đến thế. Chỉ đơn giản là vì anh muốn ở bên cô lúc này, muốn ôm cô vào lòng, muốn nói với cô: Không học chung trường đại học cũng không sao, lúc nào rảnh rồi nhất định anh sẽ tới tìm cô, anh tình nguyện giao toàn bộ thời gian của mình cho cô.

Trần Tử Hàn thuộc nằm lòng địa chỉ nhà Vương Y Bối, anh bắt taxi tới

nhà ga rồi mua vé. Hiện tại trong đầu anh chẳng kịp nghĩ bất cứ gì khác ngoài trừ hình ảnh khuôn mặt đầm lệ của cô. Ngồi trên taxi, anh bồn chồn chỉ muốn xe chạy nhanh thêm một chút, một chút nữa...

Nhà cô nằm cách đường quốc lộ không xa lắm, cô từng nói với anh trước cửa nhà cô có hai cây quế, bên cạnh còn có một cây hoa dành dành, những lúc tâm trạng tốt, cô thường lấy nụ hoa mang về trường học, cắm vào bình nước và chờ đợi chúng nở ra.

Vừa xuống xe, Trần Tử Hàn đi dọc theo con đường nhỏ, vừa đi vừa lễ phép hỏi thăm, rốt cuộc cũng tìm thấy nhà cô. Nhưng anh có phần do dự, không biết cô có nhà hay không, anh lấy thân phận gì để vào nhà cô?

Anh đưa tay vào lần mò túi áo rồi đến túi quần, bấy giờ mới nhớ ra mình đã vứt cái di động hết pin trên giường. Anh đứng trong sân trước nhà cô, hít sâu, dáng vẻ do dự, hàng lông mày nhíu lại.

Căn nhà mang hơi thở xưa cũ, không phải kiểu cũ kỹ cổ kính nhưng gạch xây nhà khác đặc biệt, kiểu tự nung rất nhiều năm trước đây, tường sơn màu lam nhạt, nhìn qua không thấy bắt mắt nhưng lại khiến người ta không tìm được lòng mà cảm thấy ấm áp. Trên ban công bày mấy chậu xương rồng bà và mấy giỏ lan.

Trần Tử Hàn mỉm cười, đúng là rất hợp với tính cách của cô, mấy loại cây này không cần tốn công chăm sóc vẫn có thể sinh tồn được.

Điều ngoài ý muốn chính là, tuy không thấy bóng dáng Vương Y Bối đâu nhưng Trần Tử Hàn lại gặp một người khác, cùng người đó nói rất nhiều chuyện.

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ tới ngày hôm ấy, anh vẫn hoàn toàn mơ hồ không rõ vấn đề nằm ở đâu nhưng mọi thứ vẫn còn mới mẻ vẹn nguyên trong kí ức của anh.

Cuộc sống không có đúng sai, quan trọng là bạn đã lựa chọn cách sống ra sao mà thôi.

Khi được Phương Di Vi gọi lại, Trần Tử Hàn rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao bà biết mình nhưng vẫn đi theo bà tới một nơi vắng người để nói chuyện.

“Cô Phương, hôm nay cháu tới là vì...”

Phương Di Vi cắt ngang: “Lần này cháu thi chắc tốt lắm phải không? Cô từng nghe giáo viên chủ nhiệm lớp Bồi Bồi nhắc tới cháu, khen cháu thông minh hiểu học, lại rất nỗ lực, bọn trẻ bây giờ ít người được như cháu lắm.”

Trần Tử Hàn lặng im nghe, cảm giác Phương Di Vi có chuyện muốn nói với mình.

Phương Di Vi nhìn chàng trai đậm vẻ thư sinh trước mặt: “Bồi Bồi thi không tốt”.

“Cháu biết”.

“Thế cháu còn có ý định tiếp tục với nó không?”

Trần Tử Hàn tròn mắt ngạc nhiên, một lúc sau mới định thần lại: “Học hành và những chuyện khác không liên quan tới nhau, dù chúng cháu không học cùng trường cũng không ảnh hưởng gì cả.”

“Khác trường, khác môi trường sống, quan hệ xã hội không giống, thậm chí suy nghĩ cũng bất đồng.” Phương Di Vi thờ ơ nói, ánh mắt thờ nhiên: “Cháu vẫn cho là không có ảnh hưởng gì sao?”

“Cô Phương, cháu không hiểu ý cô.”

“Giờ hai đứa vẫn còn nhỏ, chưa trải qua khó khăn gì, ngày nào cũng sống vô tư vui vẻ, cho nên sẽ không cãi nhau. Nhưng khi sống trong một môi trường khác rộng hơn, cháu liệu còn có thể kiên định như thế được không? Học đại học gặp được nhiều người như thế cháu có dám cam đoan sẽ không rung động trước người mới? Cháu có thể đảm bảo chỉ tốt với một mình Bồi Bồi, nguyện từ bỏ những cơ hội tốt vì nó hay không? Chính bản thân cháu cũng hiểu rõ, Bồi Bồi không có năng lực gì đặc biệt.”

Trần Tử Hàn mím môi: “Cháu không thể đảm bảo sau này, nhưng ít ra cháu có thể đảm bảo hiện tại cháu rất kiên định.”

“Không có một người mẹ nào lại muốn nghe câu “chỉ có thể đảm bảo hiện tại” được, hai đứa không hợp nhau đâu, cô hy vọng cháu rời xa Bối Bối.”

“Cô...”

“Cháu đừng nói gì nữa, cháu học giỏi, tương lai sáng sủa, có thể đỗ một trường đại học tốt, thậm chí có thể đi du học. Nhưng Bối Bối nhà cô không có khả năng ấy, hai đứa sớm muộn gì rồi cũng sẽ nảy sinh mâu thuẫn, thà rằng bây giờ chia tay luôn, cô không muốn thấy nó sau này thêm đau khổ.”

“Nhưng bây giờ làm vậy Bối Bối cũng sẽ đau khổ.”

“Sẽ ít hơn là để tận sau này. Vết thương khi còn trẻ sẽ mau lành hơn.”

“Cô nói như thế có phần hơi...”

“Vậy cháu có sẵn sàng vì Bối Bối mà vào học một trường đại học bình thường không?” Phương Di Vi nhìn chăm chăm chàng trai trẻ trước mặt, Trần Tử Hàn chỉ biết lặng im.

Đó là vấn đề rất thực tế, anh chưa bao giờ cho rằng chuyện tình cảm giữa mình và Y Bối lại có mâu thuẫn với việc học đại học.

Học tập là tương lai của anh, là con đường mà anh đã lựa chọn cho mình, còn Y Bối, cô là một “sự cố bất ngờ” xuất hiện trong cuộc đời của anh. Anh đã thích “sự cố” ấy mất rồi, khao khát muốn biến nó từ một điều bất thường trở thành lẽ dĩ nhiên.

Vậy mà hiện tại, đột nhiên có người nói với anh, sự cố kia xung khắc với cuộc sống của anh, bắt anh phải lựa chọn một trong hai.

Anh lắc đầu: “Cháu không làm được!”

“Vậy thì mong cháu rời khỏi nó!”

“Cô!”

“Mong cháu đừng tới quấy rầy Bối Bối nữa, cháu sẽ có cuộc sống của

riêng cháu, Bối Bối cũng sẽ có cuộc sống của nó, cô không hy vọng cháu làm ảnh hưởng tới nó. Nếu cháu thật sự muốn tốt cho nó thì hãy rời xa nó! Hiện tại cô đang liên hệ với một trường cấp ba cho nó đi học lại, cô không muốn vì chuyện tình cảm với cháu mà việc học tập của nó bị ảnh hưởng. Hơn nữa, nếu cháu cho rằng tình cảm của mình có thể chống lại được thử thách thì hãy đợi một năm, sau khi đối mặt với những mê hoặc ở đại học, nếu cháu vẫn còn kiên định nói thích con gái cô, thì lúc ấy hãy liên lạc với nó.”

Trần Tử Hàn cắn chặt môi: “Vâng, nếu như lúc ấy chúng cháu vẫn ở bên nhau, mong cô đừng ngăn cản!”

Phương Di Vi gật đầu: “Một năm tới cháu cũng đừng liên lạc với nó. Bởi vì lời hứa hẹn hiện giờ của cháu chẳng có ý nghĩa gì hết, cháu căn bản không thể cho nó bất cứ thứ gì”.

Trần Tử Hàn lần này không đáp, lặng lẽ rời khỏi đó.

Anh lững thững bước đi, đột nhiên nhận ra, bản thân ở bên Vương Y Bối dường như đã bị trâm mê vào thế giới của cô mà không đủ tỉnh táo để suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ khi rời khỏi cô rồi, bao nhiêu vấn đề thực tế mới nhảy ra trước mắt anh. Xung quanh rất nhiều người đều nói anh và cô không hợp nhau, anh một mực làm ngơ, hoàn toàn không biết hai người rốt cuộc có điểm nào không hợp nhau.

Nhưng vừa rồi lúc nói câu “cháu không làm được”, anh mới phát hiện hóa ra bản thân mình rất thực tế.

Anh sẵn sàng từ bỏ kì thi cuối năm lớp mười một kia để được học cùng lớp với cô, chẳng qua một phần cũng là vì cuộc thi đó chẳng mấy quan trọng, không ảnh hưởng quá nhiều tới việc học tập của anh. Nếu bảo anh cũng tùy hứng như thế trong kì thi đại học, anh khẳng định sẽ không làm được.

Hóa ra, anh đã vô tình tự đưa ra cho bản thân nhiều lựa chọn như thế. Nhưng anh không nghĩ mình đã chọn sai. Chỉ một năm mà thôi, anh không tin những cám dỗ bên ngoài lại có sức mạnh lớn đến thế. Một năm, nhất định sẽ trôi qua nhanh thôi.

Anh tin chắc như vậy.

Dù rất lâu về sau, mỗi khi nhớ tới chuyện này anh đều cảm thấy rất buồn cười, nhưng đó là suy nghĩ thật lòng nhất của anh lúc ấy.

-----oOo-----

## **Chương 5: HOÀNG TỬ ĐÃ TỪNG RỜI XA**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Tôi từng có những ước mơ phi thực tế, chúng vừa ngây thơ vừa nực cười, nhưng cũng không ngăn cản được tôi tự coi mình là một nàng công chúa, coi anh là một chàng hoàng tử. Chúng tôi sau đó sẽ sống hạnh phúc bên nhau trong tòa thành do tôi tự ảo tưởng ra. Thế nhưng tôi biết một điều, chỉ có mình tôi sẵn sàng sống trong tòa thành ấy mãi mãi, chàng hoàng tử trong lòng tôi trước giờ chưa hề có định sẽ cùng tôi ở đó tới đâu bạc răng long. Anh đã từng lặng lẽ đi ra khỏi tòa thành ấy, còn tôi, cứ nhu nhược giả vờ như không biết.

Nếu để Vương Y Bối hồi tưởng lại một năm học lại lớp mười hai của mình, có lẽ cũng chỉ có cái tên Ôn Thiên Ngữ mới lôi cô trở về kí ức được mà thôi, và thêm một sự thật nữa, đó là một năm ấy, bên cạnh cô không có Trần Tử Hàn.

Vương Y Bối cuối cùng cũng có thể dùng tâm trạng vui vẻ và thản nhiên mà đối mặt với việc Vương Bác Siêu và Phương Di Vi đưa cô đi nhập học. Nhất là lúc ngồi trên xe tới trường, có người ngồi gần lên tiếng hỏi cô đi đâu, bố cô liền trả lời đưa cô đi làm thủ tục vào học đại học. Lúc ấy, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được niềm vui sướng và tự hào của bố mẹ.

Vương Y Bối và Ôn Thiên Ngữ hẹn nhau đi điếm danh cùng lúc để được phân vào chung một phòng kí túc. Đi cùng Ôn Thiên Ngữ là một anh chàng sáng sủa đẹp trai. Vương Y Bối vốn định hỏi thăm xem anh ta có quan hệ gì với Ôn Thiên Ngữ nhưng chợt phát hiện ra Ôn Thiên Ngữ luôn giữ khoảng cách với anh ta nên không hỏi nữa.

Vương Bác Siêu và Phương Di Vi đưa cô đi nộp học phí, rồi đi ghi tên,



sau đó người quản lý giao cho Vương Y Bối một phiếu cơm trị giá một trăm tệ, cuối cùng mọi người mới về nhận phòng.

Phần lớn mọi người đều là tân sinh viên, ai nấy trong tay đều túi to túi nhỏ, vẻ mặt hân hoan vui mừng.

Phương Di Vi trải giường chiếu cẩn thận cho Vương Y Bối xong xuôi, cả nhà mới cùng nhau đi ăn cơm.

Lúc ngồi ăn, Vương Bác Siêu một mực dặn dò con gái phải biết tự chăm sóc bản thân, có vấn đề gì nhớ gọi điện về nhà, phải quan hệ tốt với bạn học. Vương Y Bối liên tục gật đầu.

Vừa rồi có một sinh viên năm hai hướng dẫn cô tới địa điểm báo danh, sau đó còn giới thiệu cho cô mua sim điện thoại của hãng M-zone. Cô bảo bố mẹ lưu số mới của mình, sau này cô chỉ dùng số đó.

Vương Y Bối dùng sim cũ tải xuống mấy trăm bộ tiểu thuyết, sau đó vứt đi, buổi tối bắt đầu lắp sim mới vào dùng.

Nhìn chiếc sim nhỏ đã dùng mấy năm trời, cô chợt thấy không nữa, nhưng cuối cùng cũng quyết ném nó vào sọt rác.

Có một vài thứ, dù có luyện tiếc cũng vô dụng.

Sắp xếp mọi chuyện cho con gái ổn thỏa, vợ chồng Vương Bác Siêu mới ra về. Vương Y Bối đưa bố mẹ ra bên xe buýt, dọc đường Phương Di Vi không ngừng nhắc nhở cô học hành chăm chỉ, cô chỉ biết gật đầu.

Vương Y Bối đứng lặng ở bên xe rất lâu. Xe này đi, xe kia đến, người chờ xe cũng từng tốp từng tốp thay thế nhau. Còn cô, cứ bất động đứng tại chỗ.

Cô gửi tin nhắn báo số mới cho mọi người. Tuy nhiên rất nhiều người trong số đó đã thay số, cô cũng không bận tâm, cô tự nhủ với bản thân: “Vương Y Bối, từ giờ trở đi, mày sẽ sống cuộc sống hoàn toàn mới”.

Vương Y Bối đang định quay về trường thì lại gặp Ônng Thiển Ngữ đưa chàng trai kia ra. Cô mỉm cười chào hai người, Ônng Thiển Ngữ lên tiếng bảo cô đợi rồi cùng nhau về. Chàng trai kia bước lên chiếc xe sặc

sở dừng trước cổng trường, thoáng cái biến mất khỏi tầm nhìn của các cô.

Trong ánh mắt của Ôn Thiên Ngữ không hề có luyện tiếc.

Thấy Vương Y Bối đứng bên cạnh với vẻ mặt mờ mịt, Ôn Thiên Ngữ lên tiếng: “Không phải anh ấy!”

“Cậu biết tớ đang nghĩ gì à?”

Ôn Thiên Ngữ chỉ cười không đáp.

Vương Y Bối buồn bực, quả thật cô đang suy đoán chàng trai kia có thể chính là người đàn ông mà Ôn Thiên Ngữ vẫn luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng.

Hai cô trở về trường, xem qua cuốn sổ tay mà giáo viên phụ trách phát. Ngày hôm sau sẽ là lễ khai giảng, sau đó sinh viên tự mình đi nhận giáo trình, tài liệu và lịch học. Ban cán sự tạm thời của lớp mong muốn mọi người quen thân với nhau nên đã đề nghị một cuộc đi chơi tập thể ở dốc Tình Yêu[1] nổi tiếng của trường.

[1] Một số trường đại học ở Trung Quốc thường có một nơi gọi là dốc Tình Yêu, đây là nơi các đôi yêu nhau thường hẹn hò.

Với Vương Y Bối, học đại học không có gì quá đặc biệt. Cuộc sống của cô vẫn như trước, chỉ có khác một điều là thời gian rảnh nhiều hơn. Cả ngày cô ngồi ở nhà vào trang Taobao xem cái nọ cái kia, nhìn qua có vẻ nhàm chán nhưng thực ra cuộc sống thường nhật như vậy cũng khá phong phú.

Dù người ta hay nói, học đại học là thời gian yêu đương đẹp nhất, nhưng chỉ đúng với một số người mà thôi. Vương Y Bối là một người chỉ biết chạy đi chạy lại giữa ký túc và giảng đường, ngoài các bạn cùng lớp ra thì không hề biết ai ở lớp khác. Còn Ôn Thiên Ngữ thì lại ngập đầu trong công việc của trường, thường phải chỉnh lý hồ sơ tân sinh viên, thế nên cuộc sống cũng trôi qua rất yên ả.

Trường này có khá nhiều lưu học sinh, thỉnh thoảng lúc đi học Vương Y Bối lại bắt gặp những tốp sinh viên đang vây quanh một bạn học ngoại

quốc nào đó để luyện khẩu ngữ. Mấy bạn nữ dáng người nhỏ nhắn đứng lọt thỏm bên cạnh lưu học sinh cao lớn, thoạt nhìn thấy rất buồn cười.

Sáng sớm, bên hồ nước thường có khá nhiều sinh viên tới học tiếng Anh, buổi tối lại từng đôi từng đôi tình nhân đi dạo.

Vương Y Bối không nằm trong số đó, cô cũng chẳng có sở thích gì đặc biệt, tan học thì chỉ ở trong phòng lên mạng.

Cô thích mua túi xách, mua đủ kiểu đủ loại, nhưng cô lại có một thói quen rất xấu, vì mua qua mạng nên ngại đổi hàng, nếu lỡ may có mua phải cái không đẹp cũng vẫn giữ lại.

Có lần mua phải một đôi xăng đan cỡ quá lớn, cô liền mặt dày đưa cho Ông Thiển Ngữ dùng rồi còn bắt cô ấy đưa mình đi ăn một bữa.

Cuộc sống của cô cứ trôi qua bình thường như thế, không xuất hiện thứ gì đặc biệt. Mỗi ngày cô đều gặp được những khuôn mặt xa lạ khác nhau, rồi lại hưởng thụ cuộc sống quen thuộc của chính mình. Cô nghĩ, thôi thì mấy năm đại học của mình cứ để trôi qua như thế này đi!

Cuộc sống của Ông Thiển Ngữ so với cô có vẻ như đa màu sắc hơn một chút, thỉnh thoảng sẽ đi đánh cầu lông với cả nhóm, thỉnh thoảng lại đi liên hoan. Mỗi lần đi đâu Ông Thiển Ngữ cũng đều lôi kéo cô: “Vương Y Bối, cậu còn cứ tiếp tục chết dí ở nhà thế này sớm muộn gì người cũng mốc meo”.

Nhưng cô không bị lung lay, vẫn một mực làm theo ý mình. Đại học có thể khiến cô không có ý nghĩ muốn cúp học đã là một kì tích rồi, thế nên cô không có yêu cầu gì nữa cả.

Thỉnh thoảng, cô lên mạng xem tin tức thời sự, tin giải trí, viết nhật ký. Cô cho rằng, từ giờ về sau mình vẫn sẽ sống như thế.

Đương nhiên, đây chỉ là cô “cho rằng” mà thôi.

Điều khiến Vương Y Bối cảm thấy bức bối chính là sau khi có một người vô tình bắt gặp cô liền theo đuổi cô điên cuồng. Dù đang ở trên lớp hay đã tan học, Vương Y Bối cũng có thể nhìn thấy anh ta. Thực ra anh ta cũng không có hành động gì cả, nhưng cô rất phiền não, còn có

cảm giác anh ta rất vương vít, vì vậy mà hể nhìn thấy anh ta là cô không thoải mái.

Uông Thiên Ngữ chẳng hề tỏ ra đồng cảm với cô, chỉ đứng một bên xem trò hay mà cười.

Có lần anh chàng kia tặng hoa hồng cho cô trước mặt rất nhiều người, cô từ chối, còn nói thêm mình không có ý định tìm bạn trai.

Vẫn chưa hết, anh ta còn đứng dưới sân ký túc nữ mà hét lên: “Vương Y Bôi, anh thích em!”

Vương Y Bôi rất tức giận. Lúc ấy, mọi người xúm lại quanh đó rất nhiều, cô thật sự không muốn trở thành nữ chính trong màn tỏ tình ấu trĩ kia. Cô quyết định làm một chuyện mà ngay cả chính cô cũng không dám tin mình có thể làm: Bưng cả chậu nước giặt quần áo đổ ào xuống khiến toàn thân anh ta ướt sũng.

Thực ra làm vậy xong Vương Y Bôi cũng hối hận. Dù đôi phương có khiến cô cảm thấy phiền phức nhưng anh ta cũng chưa hề có hành động gì quá đáng.

Tuy nhiên lúc cô hỏi Uông Thiên Ngữ rằng mình làm vậy đúng hay sai, Uông Thiên Ngữ lại trả lời là hoàn toàn đúng. Không cho anh ta bất cứ hy vọng nào mới là tốt cho anh ta, còn hơn là để anh ta cứ cố gắng trong khi bản thân mình không thể làm gì để đáp trả tình cảm ấy. Anh chàng kia tuy sẽ mất mặt, sẽ tức giận, nhưng sẽ không quấy lầy cô nữa. Chuyện đó tốt cho cả hai.

Sau khi anh chàng đó đã đi vào lịch sử rồi, bỗng lại xuất hiện thêm một mối phiền não mới. Vương Y Bôi đến tận bây giờ cũng không biết được Tôn Ngạn Bân rốt cuộc là tốt, xấu, hay bình thường.

Trên thế gian này, mỗi sự việc phát sinh, mỗi người nào đó xuất hiện cũng đều sẽ lấy đi của bạn một thứ, đồng thời mang đến cho bạn một thứ khác ngang bằng.

Mức độ quan tâm của bạn tới chuyện đó, tới người đó sẽ quyết định tới sức ảnh hưởng của nó tới cuộc sống của bạn. Cũng giống như bạn càng hy vọng bao nhiêu lại càng dễ thất vọng bấy nhiêu.

Tôn Ngạn Bân là phó chủ tịch hội sinh viên, có quen biết với Ưông Thiển Ngữ qua một lần làm việc chung trong chương trình nào đó. Sau khi kết thúc chương trình Thập giai ca sỹ của trường, mọi người tụ tập đi liên hoan, Ưông Thiển Ngữ dùng mọi kế sách để lôi kéo bằng được Vương Y Bối ra ngoài cùng mình.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, say mê trước vẻ đẹp của Vương Y Bối, thậm chí chẳng hề ngần ngại mà tỏ rõ thái độ mình có cảm tình với cô.

Ưông Thiển Ngữ cũng hiểu đôi chút về con người Tôn Ngạn Bân, cả nhân phẩm và học lực anh ta đều thuộc hạng xuất sắc. Nữ sinh cùng khoa vẫn thường hay nhắc tới anh ta, tuy rằng không phải là một người quá mức dè dặt khiêm tốn nhưng cũng chưa bao giờ thể hiện bản thân thái quá. Trong bộ phận tổ chức sự kiện, nhóm trưởng nào cũng có bạn gái cả rồi, hơn nữa người nào người nấy vừa xinh đẹp vừa giỏi giang. Tôn Ngạn Bân muốn kết giao bạn gái hẳn là điều rất dễ dàng, thế nhưng anh ta có thể giữ vững tình trạng độc thân trong suốt năm nhất đại học, thái độ đối với chuyện tình cảm lại không hề tùy tiện, dễ dãi. Chỉ riêng về điểm này thôi Ưông Thiển Ngữ cũng đã đánh giá cao anh ta rồi.

Không lâu sau đó trường học xảy ra một chuyện sinh viên nhảy lầu tự tử. Đương nhiên chuyện này chẳng có liên qua gì đến Vương Y Bối, nhưng cô vẫn không khỏi rùng mình.

Nghe đồn, sinh viên kia không chịu nổi khi thấy bạn gái mình đi theo một người con trai khác trước mặt anh ta, nên đã tự sát.

Sau sự việc đó, Vương Y Bối cũng sợ hãi, không dám làm gì quá đáng nữa. Nếu như anh chàng ban đầu kia mà cũng yếu đuối như vậy, sợ là cô không gánh vác nổi trách nhiệm.

Thế nhưng, Tôn Ngạn Bân thì khác. Anh ta sẽ không nói những câu lộ liễu như “anh yêu em” khiến người khác chán ghét. Ngay từ lúc quyết định theo đuổi Vương Y Bối, anh ta đã ôm suy nghĩ đây sẽ là một trận chiến trường kỳ, đối với chuyện tình cảm, anh ta vô cùng nghiêm túc.

Thái độ ấy khiến Vương Y Bối rất khó nghĩ, Tôn Ngạn Bân thỉnh thoảng sẽ gọi điện hẹn cô ra ngoài, nhưng chỉ cần cô từ chối một câu là anh ta sẽ lập tức không dây dưa miễn cưỡng cô. Tuy nhiên, anh ta nhiều lần mời

cô như vậy, kiếm có từ chối mãi cũng ngại nên cô cũng có vài ba lần đồng ý. Mỗi lần ra ngoài chơi, Tôn Ngạn Bân đều có rất nhiều chuyện để nói, những vấn đề anh ta nhắc tới không hề khiến Vương Y Bối lúng túng khó xử, ngược lại, cô còn rất hứng thú. Tôn Ngạn Bân hiểu khá nhiều lĩnh vực, thỉnh thoảng còn đề cập tới một vài chuyện chính trị, Vương Y Bối cũng rất thích nghe anh ta chia sẻ. Sở thích chung của hai người khá nhiều, cách suy nghĩ và quan điểm đối với những vấn đề xã hội lại khá tương đồng. Ví dụ như nếu có sự kiện gì đó xảy ra, trên mạng mọi người đều sôi sùng sục, riêng hai người đều nhất trí rằng, mạng internet và truyền thông chỉ biết đào bới, đổ thêm dầu vào lửa.

Không thể không thừa nhận Tôn Ngạn Bân là một người con trai có phẩm hạnh tốt. Anh ta luôn chủ động đưa cô về ký túc mà không có bất cứ yêu cầu nào, thậm chí cũng không hề có ý định muốn cầm tay cô. Điều này khiến cho Vương Y Bối có cảm tình rất tốt với anh ta.

Vương Y Bối và Tôn Ngạn Bân đi dạo một lúc trong vườn trường rồi mới quay về ký túc. Cô không mở máy tính lên mạng như mọi khi mà một mình ngồi ở bàn học, yên lặng không nói gì.

Uông Thiên Ngữ nhìn cô, băng quơ hỏi: “Sao thế? Sao bộ dạng lại thành ra thế này?”

Vương Y Bối chống tay nâng đầu dậy: “Cậu thấy Tôn Ngạn Bân thế nào?”. Cô khẽ nhíu mày, ánh mắt trong veo như mặt hồ không gợn sóng.

Uông Thiên Ngữ rất ngưỡng mộ Vương Y Bối. Khi học cấp ba, Vương Y Bối vẫn còn nét thơ ngây của một cô nữ sinh trung học, nhưng giờ là sinh viên bỗng trở nên xinh đẹp đầy kiêu mị, trong cái kiêu mị ấy còn có cả sự ám áp, khiến người ta vừa nhìn thấy liền muốn thương một chút, yêu một chút.

Một cô gái như thế sao có thể không khiến đàn ông rung động được chứ?

Vương Y Bối đã xác định kỹ rồi, sẽ tìm một người đàn ông tốt yêu thương mình, rồi sống cuộc sống mà cô vẫn mong muốn. Thế nhưng thế gian này tránh không được những điều ngoài ý muốn, nào ai có thể bảo đảm suốt đời này không va vấp phải khó khăn?

Uông Thiên Ngữ lúc nào cũng mong Vương Y Bối có thể gặp gỡ nhiều

người, trải nghiệm nhiều chuyện, để sau này trên đường đời gặp trắc trở cô cũng có thể tự mình biết cách vượt qua. Nhiều khi, Uông Thiên Ngữ tự hỏi liệu có phải bản thân mình già trước tuổi hay không, tựa hồ nhìn thấu mọi chuyện trên đời. Vấn đề của người khác cô đều có thể phân tích một cách đầy lý trí, nhưng vấn đề của bản thân lại nhìn không thấu, nghĩ không thông.

Uông Thiên Ngữ mỉm cười: “Cậu muốn tớ trả lời thế nào?”

Vương Y Bối bĩu môi: “Cậu muốn trả lời thế nào thì cứ trả lời thế đi, cứ làm như tớ ép cậu không bằng”.

Uông Thiên Ngữ lắc đầu: “Nhưng chẳng phải lúc cậu hỏi trong lòng cậu đã có đáp án sẵn rồi sao? Sao còn nhất định muốn tìm kiếm sự tán thành của người khác?”

Vương Y Bối liếc Uông Thiên Ngữ: “Anh ấy rất tốt, cho tớ cảm giác không đến nỗi nào. Anh ấy không tạo áp lực cho tớ, không khiến tớ có ý nghĩ muốn chạy trốn, những lúc nghe tớ nói chuyện anh ấy rất nghiêm túc, hơn nữa cũng rất hiểu những gì tớ muốn biểu đạt, suy nghĩ của tớ hình như anh ấy rất dễ dàng nắm bắt”.

Về điểm này, ngay cả Trần Tử Hàn năm xưa cũng không làm được. Trần Tử Hàn chưa từng đi sâu tìm hiểu suy nghĩ của cô, càng không có chuyện tận tâm tận lực tìm hiểu xem trong lòng cô ẩn chứa tâm tư gì.

Có một người hiểu mình, cảm giác vui sướng, mãn nguyện lạ.

Vương Y Bối thậm chí cảm thấy, gặp được Tôn Ngạn Bân là một chuyện tốt, vô cùng tốt. Cô có vui mừng, đây là sự thật không thể phủ nhận.

Uông Thiên Ngữ cười: “Anh ấy tỏ tình với cậu chưa?”

Vương Y Bối lắc đầu: “Chưa, chỉ là tớ cảm thấy con người anh ấy không tồi”.

“Cho nên?” Uông Thiên Ngữ hí hửng chờ mong về sau: “Cậu nghĩ anh ấy làm bạn trai cũng rất tốt?”

Vương Y Bối thành thật gật đầu: “Đúng là rất tốt!”. Cô ngừng lại một

lúc: “Cậu biết mấy ngày nay tớ nghĩ về chuyện gì không? Tớ nghĩ, tớ và Trần Tử Hàn chia tay lâu như vậy rồi, bây giờ tớ cũng đã đỗ đại học, tớ muốn gặp cậu ấy, muốn biết cậu ấy sống có tốt không, có nhớ tớ không. Nhưng cậu ấy không hề đi tìm tớ. Nếu thật sự muốn tìm một người, làm gì có chuyện tìm không thấy? Không tìm thấy thực ra cũng chỉ là vì không muốn tìm mà thôi. Tớ rất bất bình, vì sao tớ cứ phải nhớ về cậu ấy mãi như thế? Có thể giờ này cậu ấy đang sống rất tốt, rất vui vẻ, có thể đã gạt tớ sang một bên từ lâu rồi, đã có bạn gái mới rồi. Có lẽ chỉ thỉnh thoảng trong đêm khuya một mình, cậu ấy mới đột nhiên nhớ tới như nhớ một người đã từng đi ngang qua đời cậu ấy mà thôi. Sự tồn tại của tớ nhắc cậu ấy về quá khứ, tớ chỉ có giá trị mỗi khi cậu ấy hoài niệm chuyện cũ. Mỗi khi nghĩ tới điều đó, tại sao cứ phải sắm vai một cô gái si tình? Làm thế tớ sẽ được gì?”

Uông Thiên Ngữ nhíu mày: “Thế nên cậu định sẽ chấm dứt vai si tình ấy, làm lại từ đầu. Tôn Ngạn Bân đúng là một người rất tốt, hai người yêu nhau rất hợp. Trên đời này đâu có nhiều người si tình, ai người ta cũng sống rất thực tế thôi. Có người sẽ bước vào cuộc sống của cậu, thì cũng sẽ có người rời khỏi đó. Đừng gò bó bản thân nữa, sống một cuộc sống mới, làm một người mới, như thế mới đúng”.

Uông Thiên Ngữ thở dài. Vì sao con người ta lại cứ cứng đầu dùng thời gian để chứng minh mình là một kẻ si tình chứ? Đối xử tốt với bản thân, chọn lựa một cách sống tốt cho bản thân chẳng lẽ không được sao? Vì sao lại cứ phải đợi tới khi hoàn toàn tuyệt vọng mới tự nhủ, không nên chờ đợi một người như thế này, không nên yêu thương một người như thế kia.

Vương Y Bối gật đầu: “Những lúc ở bên cạnh Tôn Ngạn Bân, tớ cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất vui vẻ, cảm giác trong lòng không còn trống trải, không còn khó chịu. Anh ấy là một chàng trai rất tốt, làm việc gì cũng cẩn thận, chẳng thể tìm ra tật xấu gì cả”. Vương Y Bối thở dài: “Uông Thiên Ngữ, cậu đã từng yêu ai chưa?”

Uông Thiên Ngữ đột nhiên phóng ánh mắt kinh ngạc về phía cô, không hiểu vì sao tự nhiên cô lại hỏi tới chuyện này.

Vương Y Bối bật cười: “Nếu từng yêu rồi, yêu thật sự rồi, cậu sẽ không thể lý trí mà khuyên tớ đến với một người khác như vậy được. Tôn Ngạn Bân đúng là rất lý tưởng, thậm chí còn hơn Trần Tử Hàn về nhiều mặt,



hợp với tớ hơn Trần Tử Hàn. Nhưng tiếc là không phải anh ấy. Dù Tôn Ngạn Bân có thể làm rất nhiều chuyện cho tớ, nhưng rồi tớ cũng sẽ nghĩ về Trần Tử Hàn, sẽ tin nếu gặp những tình huống tương tự Trần Tử Hàn cũng sẽ làm thế, tớ sẽ lại hoài tưởng tất cả, tất cả về cậu ấy. Trần Tử Hàn có thể không phải đối tượng tốt nhất, nhưng ngoài cậu ấy ra, tớ không thể chấp nhận người nào khác. Kể cả người ấy có tốt đến đâu đi chăng nữa tớ cũng không thể tiếp nhận những thứ xa lạ của người ấy được”.

Uông Thiên Ngữ sững sờ, bấy giờ mới phát hiện bản thân mình đã sai. Những phân tích lý trí của cô trong tình huống này thực ra không có lấy một chút giá trị.

Ai cũng từng lý trí biết mình “nên làm thế nào”, nhưng cuối cùng cũng vẫn lựa chọn cách làm mà trong mắt người khác bị coi là thiếu lý trí. Không phải bản thân không biết điều đó, chẳng qua là vì có một người khiến bản thân mình từ bỏ cả lý trí mà thôi.

Ngày hôm ấy là một ngày chật vật đối với Vương Y Bối, bởi vì cô đột nhiên phát hiện ra, một khi người ấy xuất hiện trong sinh mệnh của cô thì những gì không thuộc về người ấy, cô đều không thể tiếp nhận được.

Đã một năm trôi qua rồi, bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ, bao nhiêu phút, bao nhiêu giây đã trôi qua rồi.

Nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy người ta tay trong tay, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Trần Tử Hàn.

Sự thật không gì lay chuyển được ấy đã nói cho cô biết, hóa ra, ngoài anh ra, cô hoàn toàn không thể tiếp nhận bất cứ ai khác.

Cô không tiếp nhận được, không phải vì quá si tính, mà là không muốn ép bản thân chịu đựng những điều mình không thích.

Vương Y Bối nhìn Uông Thiên Ngữ, lên tiếng: “Tớ thật sự rất buồn, tớ vẫn luôn nhớ về cậu ấy. Dù thời gian đã trôi xa lắm rồi mà tớ vẫn ôm chờ mong. Tớ hy vọng tớ và cậu ấy có thể ngẫu nhiên gặp lại nhau, không phải cố ý, cứ để mặc mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi. Nếu như thật sự có một ngày tớ chứng kiến cậu ấy sống hạnh phúc với người con gái khác, lúc ấy, tớ sẽ thôi hy vọng”.

Uông Thiên Ngữ im lặng rất lâu: “Vậy bây giờ cậu định làm gì?”

Cô lắc đầu: “Không biết nữa. Nhưng ít nhất có một điều tớ chắc chắn, đó là không thể làm lơ dở chuyện người khác nữa. Tớ nghĩ trong một thời gian nữa sẽ không yêu đương gì cả, cho nên cũng không muốn cho người khác cơ hội”.

Giống như bản thân cô vậy, một khi chưa hết hy vọng thì nhất định sẽ còn ôm chờ mong.

Uông Thiên Ngữ không nói gì nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Vương Y Bối ngậy ngẩn nhìn chiếc vòng tay. Cứ thử một lần đi, dùng sự tuyệt vọng sau này để đánh cược. Tranh thủ lúc bản thân còn thời gian để tiêu phí mà đặt cược một lần, như vậy sau này cô mới không hối hận.

Ngày hôm sau, Tôn Ngạn Bân hẹn Vương Y Bối đi xem phim. Lần này cô không từ chối.

Lúc ra về, sắc trời đã tối. Hai người ngồi ở bên xe buýt đợi xe về trường. Trên xe rất đông khách, có người bàn luận về bộ phim vừa xem, có người nói chuyện trường lớp, cũng có người đeo tai nghe ngồi lặng im nghe nhạc.

Vương Y Bối ngồi ở ghế bên trong, nhìn ra ngoài đường chỉ nhìn thấy những ngọn đèn cao áp, khi xe chạy qua những con phố sầm uất mới thấy những người bán hoa quả vỉa hè đang lớn tiếng rao hàng.

Mọi người đều có cuộc sống của riêng mình, chẳng ai mãi mãi ở bên cạnh ai cả, chỉ xem bạn có sẵn sàng, có muốn, có nở rời bỏ người ấy hay không mà thôi.

Trái Đất có ít đi một người thì vẫn chuyển động như thường, chẳng ai là người đặc biệt cả.

Xe tới điểm dừng, mọi người lục đục chuẩn bị xuống. Vương Y Bối bình tĩnh đứng dậy, đi theo sau Tôn Ngạn Bân.

Họ lẫn trong đám người đi vào cổng trường, Tôn Ngạn Bân quay sang nhìn cô: “Phim không hay à?”

“Sao hỏi thế?”

“Vì có cảm giác hôm nay tâm trạng em lạ lắm, hình như có tâm sự.”

Vương Y Bối cười: “Chúng mình ra sân vận động đi dạo một lát đi!”

Tôn Ngạn Băng sững sốt một lúc rồi mừng rỡ đồng ý.

Giờ này trên sân vận động còn có một bãi bóng đã lâu chưa dùng tới, cỏ mọc um tùm. Vương Y Bối đi về phía đó, Tôn Ngạn Băng lững thững theo sau.

Cô chọn một vị trí thoải mái rồi ngồi xuống.

Xung quanh đã có một vài đôi tình nhân đang ngồi tâm sự, có lẽ trong mắt họ, cô và Tôn Ngạn Băng cũng là một đôi như thế.

Vương Y Bối ngẩng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời. Thực ra nhìn chẳng thấy gì hết nhưng lại khiến khuôn mặt cô lộ ra vẻ ưu sầu, buồn bã. Cô túm lấy một nắm cỏ bên cạnh, tâm trạng thấp thỏm không yên.

Tôn Ngạn Băng quan sát cô này giờ mới lên tiếng: “Em sao thế?”.

“Em đã từng nhắc tới Trần Tử Hàn với anh rồi đúng không?”

Tôn Ngạn Băng gật đầu. Cô đã từng nhiều lần đề cập tới người con trai đang chiếm giữ tình cảm của cô, khiến anh vô cùng đố kỵ. Anh biết Trần Tử Hàn là mối tình đầu của cô, tới tận bây giờ cô vẫn chưa quên được người ấy.

“Chuyện em và cậu ấy bắt đầu từ khi chúng em học lớp mười một. Đã hơn ba năm rồi, thời gian trôi qua nhanh như vậy khiến em cũng khó mà tin nổi”.

“Đó chỉ là quá khứ của em”. Tôn Ngạn Băng nói câu này cũng không biết là bản thân đang nhắc nhở ai nữa.

Vương Y Bối gật đầu: “Thậm chí hai chữ chia tay cậu ấy cũng không nói với em, cứ thản nhiên như vậy rời khỏi thế giới của em. Em không biết

hiện tại cậu ấy đang làm gì, đang ở đâu, cũng không biết bên cạnh cậu ấy đã có người con gái khác chưa”.

Tôn Ngạn Bân nhún mày: “Những chuyện đó em không cần suy nghĩ, hiện tại, em là em, cậu ta là cậu ta”.

“Nhưng em hiểu rõ, ngay từ sau kì thi đại học năm ấy, cả hai đứa bọn em đều đã rời khỏi đối phương. Em biết nhất định có nhiều người nghĩ rằng em ngu ngốc, tình cảm ấy chỉ như thứ tình cảm con nít, nhưng em rất nghiêm túc, hơn nữa, đến tận bây giờ em vẫn nghiêm túc như vậy. Dù có thể hiện tại mỗi khi nhắc tới tên cậu ấy, em đều có một cảm giác rất khó diễn tả”.

“Nhưng hai người đã chia tay rồi!”

“Em biết, nhưng em vẫn chưa từ bỏ được. Anh hiểu không?”

“Không hiểu. Hai người đã rời xa nhau hơn một năm, không có bất cứ liên lạc nào. Đối với cả hai mà nói, thực ra như thế đã là chia tay rồi, chỉ là em chưa tự mình thoát ra khỏi tình cảm ấy mà thôi. Em không chịu hiểu rằng Trần Tử Hàn đã rời khỏi cuộc đời của em”.

“Nhưng dù đó là sự thật em cũng không thể chấp nhận một người khác. Ít nhất bốn năm đại học tới em sẽ không thể tiếp nhận bất cứ ai ngoài cậu ấy.”

Nguồn ebook:

Tôn Ngạn Bân tròn mắt ngạc nhiên, dường như không thể tin được lời cô nói.

“Đừng nhìn em bằng ánh mắt ấy, em nói thật lòng, rất thật lòng.”

“Sao em lại ngốc như thế?”

“Em biết em ngốc. Nhưng một khi em chưa tận mắt thấy cậu ấy ở bên cạnh người khác thì em sẽ chưa từ bỏ, chưa cam tâm. Vì thế, bốn năm tới em nhất định sẽ không yêu ai.”

Tôn Ngạn Bân không nói được lời nào, lúc này rốt cuộc đã hiểu hôm nay

cô đồng ý cùng anh ra ngoài là vì muốn nói rõ chuyện này.

Cô là một cô gái bướng bỉnh, một khi trong lòng đã ôm giữ một bóng hình nào đó thì nhất định sẽ khăng khăng giữ lấy không chịu thay đổi.

Hai người ngồi nói chuyện thêm một lúc, sau đó Tôn Ngạn Bản đưa cô về ký túc.

Vương Y Bối về tới phòng, tâm trạng cũng không dễ chịu gì cho cam, trên mặt còn lộ rõ vẻ ưu sầu.

Cô có nội tâm quật cường, cũng vô cùng cô chấp, luôn mong muốn có một người ở bên mình, yêu thương chiều chuộng mình, muốn có một người lắng nghe những lời từ trái tim cô. Nhưng lại không muốn người ấy không phải anh.

Cô biết mình thật sự ngốc, rất ngốc, nhưng cô vẫn luyến tiếc. Cô sợ anh sẽ đột ngột quay về, vì thế cô muốn đứng tại chỗ, chờ anh.

Uông Thiên Ngữ tới bên cạnh Vương Y Bối: “Nói rõ với Tôn Ngạn Bản rồi à?”

Cô gật đầu: “Nói rõ ràng rồi. Từ nay về sau tớ sẽ độc thân dài dài”.

Uông Thiên Ngữ cười cười, nhưng không kìm được thở dài: “Cậu vẫn còn nhớ Trần Tử Hàn?”

Vương Y Bối gật đầu: “Nhớ, rất nhớ. Nhớ tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa chúng tớ, nhớ rất rõ ràng”.

“Con đường do mình tự lựa chọn thì mình tự chấp nhận là được rồi”.

Ngày hôm ấy, Vương Y Bối viết vào nhật ký rất nhiều rất nhiều chữ “Trần Tử Hàn”. Càng nhìn càng không cầm được nước mắt.

Cô nhắm mắt lại, nghĩ về mọi thứ của Trần Tử Hàn. Rõ ràng thời gian đã trôi đi rất lâu rồi, nhưng mọi thứ dường như mới xảy ra hôm qua thôi.

Thế nhưng Vương Y Bối không thể ngờ tới buổi nói chuyện tối hôm ấy gây ra hậu quả gì.

Mấy ngày sau, cô vẫn đi học bình thường, sau đó còn ca thán với Uông Thiên Ngữ, chỉ những lúc vào lớp và lúc tan học mới biết trường này có nhiều người đến thế.

Lúc Vương Y Bôi và Uông Thiên Ngữ đi tới đại sảnh ký túc thì Tôn Ngạn Băng đã ở đó từ bao giờ.

Uông Thiên Ngữ đánh mắt sang Vương Y Bôi một cái rồi về phòng trước.

Vương Y Bôi gật đầu với Uông Thiên Ngữ, sau đó đi tới trước mặt Tôn Ngạn Băng. Hai tay cô vẫn ôm sách, cô mỉm cười hỏi: “Anh tìm em à?”

Tôn Ngạn Băng gật đầu: “Lần trước em nói, chỉ khi thấy Trần Tử Hàn ở bên một người khác em mới từ bỏ hy vọng đúng không? Em nói thật chứ?”

Vương Y Bôi ngơ ngác, nhưng vẫn gật đầu: “Ừm, sao thế?”

Tôn Ngạn Băng giơ tập ảnh trong tay ra trước mặt Vương Y Bôi: “Rất trùng hợp, anh có một người bạn học quan biết cậu Trần Tử Hàn kia. Những tấm ảnh này là anh thấy trên Qzone[2] của cậu ta nên đem rửa ra cho em xem”.

[2] Một trang mạng xã hội lớn của Trung Quốc.

Vương Y Bôi tròn mắt nhìn Tôn Ngạn Băng, cô nhận lấy xấp ảnh. Trên đó là nụ cười xán lạn của Trần Tử Hàn, cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh đang khoác tay anh.

Bàn tay Vương Y Bôi run rẩy, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân: “Hóa ra thế giới này cũng không lớn!”.

Tôn Ngạn Băng cau mày: “Anh xin được số điện thoại của Trần Tử Hàn, nhưng tốt nhất là em nên tự mình hỏi cậu ta”.

Vương Y Bôi máy móc nhận lấy mảnh giấy nhỏ: “Cảm ơn anh!”

Tôn Ngạn Băng mở miệng, nhưng cuối cùng không nói thêm được gì nữa.

Anh không cho cô biết thực ra anh đã tìm trăm phương ngàn kế để tìm ra tung tích của Trần Tử Hàn. Sau khi từ miệng cô biết được Trần Tử Hàn là một người rất xuất sắc, anh liền tìm tới một người bạn cũ của mình đang học ở đại học danh tiếng nhất để thử thăm dò. Ngoài ý muốn chính là anh thật sự nghe được ba chữ Trần Tử Hàn kia, đôi chiếu thông tin một chút là anh có thể khẳng định được.

Khi anh hỏi thăm bạn học về chuyện tình cảm của Trần Tử Hàn, người kia nói xác thực là Trần Tử Hàn có quan hệ rất gần gũi với một nữ sinh, anh liền nhờ người đó gửi cho mình ảnh chụp của hai người họ.

Thế nhưng không hiểu sao giờ phút này anh chợt cảm thấy bản thân mình rất ích kỷ. Cho dù đó là sự thật thì anh cũng không nên dùng cách thức tàn nhẫn này để bắt cô đối diện.

Vương Y Bối không nhìn Tôn Ngạn Bân nữa: “Em về phòng trước đây”.

Tôn Ngạn Bân im lặng nhìn theo bóng lưng cô, trái tim đau đến quặn thắt.

Vương Y Bối cầm tệp ảnh vào phòng, hung hăng đóng cửa sầm lại. Cô ngồi xuống ghế, toàn thân không ngừng run rẩy.

Cô mím chặt môi, nằm bò ra bàn.

Mọi chuyện tại sao lại trở thành như vậy? Sao có thể?

Tại sao anh có thể đối xử với cô như vậy?

Cho dù trong lòng đã biết chắc thế giới này không tồn tại kẻ si tình nhưng cô thật sự không muốn chuyện này xảy ra với mình. Vì sao chứ?

Uông Thiên Ngữ đến bên cạnh lay hai vai cô: “Sao thế?”

Thấy bờ vai Vương Y Bối run lên, Uông Thiên Ngữ mới phát hiện ra cô đang khóc.

Uông Thiên Ngữ cầm lấy những tấm ảnh úp ngược kia lật lại xem, dường như cũng hiểu ra điều gì đó. Cô nâng Vương Y Bối dậy: “Cậu khóc thì được cái gì hả? Cậu ta không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng

sẽ không thương tiếc cậu”.

“Tớ đau, thật sự rất đau!”

“Tớ hiểu”. Uông Thiên Ngữ ôm lấy Vương Y Bối.

Vương Y Bối đột ngột đẩy cô ra, lấy tay ra sức lau nước mắt, cắn môi nói: “Nếu cậu ấy có bạn gái mới, vậy thì tớ là cái gì?”

Uông Thiên Ngữ nhìn bộ dạng của cô, không hiểu cô đang nghĩ gì.

Vương Y Bối lấy di động ra, bàn tay vẫn chưa ngừng run nhưng động tác rất dứt khoát. Cô mở mảnh giấy kia ra, thậm chí có thể cảm nhận được nó phập phồng trong lòng bàn tay.

Sự kiên định hiện rõ trong mắt cô, cô vẫn còn ôm hy vọng, đây không phải sự thật.

Điện thoại đã được kết nối.

Cô nhìn đồng hồ trên màn hình, một giây, hai giây, ba giây...

Cô đặt di động bên tai.

“A lô.”

Giọng nói quen thuộc ấy vang lên, hóa ra... hóa ra là thực.

Vương Y Bối nắm chặt điện thoại trong tay, mím môi.

“Xin hỏi ai đấy ạ?”

Vương Y Bối dùng tay trái quệt hàng nước mắt trên mặt: “Trần Tử Hàn, chúc mừng cậu có bạn gái mới.”

Cô nhanh chóng tắt máy.

Nước mắt không ngừng rơi xuống...

Trần Tử Hàn làm xong công việc mà giáo viên giao phó vội vàng quay



về giảng đường tiếp tục giờ học. Đương nhiên, nhiều lúc anh cũng giống như những người khác, cảm thấy có lên lớp nghe giảng hay không hiệu quả cũng không khác biệt nhau là mấy. Chỉ là vì anh không muốn buông thả bản thân quá đà, sợ bỏ mặc chỗ này một ít chỗ kia một ít, rồi cuối cùng giật mình phát hiện ra mình đã quá sa đà.

Trần Tử Hàn đi tới giảng đường thì đã thấy chỗ ngồi chật kín. Anh nhìn qua một lượt, đang định đi về hàng ghế cuối cùng thì chợt nhớ ra giáo viên quy định sinh viên không được ngồi hàng ghế đó. Do dự một lúc, Trần Tử Hàn thấy Trương Văn Đào vẫy tay về phía mình.

Hai người vốn không phải bạn học cùng lớp, tiết học hôm nay chỉ là trùng hợp mà thôi. Trước đây Trương Văn Đào có tham gia hội sinh viên, được một thời gian có lẽ cảm thấy vô vị nên ít tới sinh hoạt hơn, cũng lâu rồi Trần Tử Hàn không gặp anh ta.

Lúc này Trương Văn Đào lại chủ động gọi nên anh đành đi qua đằng đó, ngồi vào chỗ trống bên cạnh anh ta.

Trần Tử Hàn vừa ngồi xuống, Trương Văn Đào đã lên tiếng: “Hai hôm trước tự nhiên có một người bạn cũ gọi điện hỏi tôi có quen ông không. Ông nổi tiếng như thế từ bao giờ mà tôi không biết nhỉ?”

Trương Văn Đào vừa nói vừa giả bộ quan sát Trần Tử Hàn từ trên xuống dưới, anh ta gọi Trần Tử Hàn lại đây ngồi thực ra cũng có nguyên nhân.

Ở trường này có ai không biết hoa khôi của trường để ý tới Trần Tử Hàn. Vừa nghe thấy Trương Văn Đào và Trần Tử Hàn nói chuyện, cô hoa khôi đang ngồi đằng trước kia lập tức ngó nghiêng lắng nghe.

Trương Văn Đào giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục: “Sao ông không tò mò đối phương là trai hay gái?”

Trần Tử Hàn không quá bận tâm tới những gì Trương Văn Đào nói, chỉ cười cho qua, không có ý định trả lời.

Rốt cuộc thì người ngồi đằng trước cũng không kiên nhẫn được, quay xuống hỏi Trương Văn Đào: “Nói gì cũng lấp la lấp lửng! Tóm lại là trai hay gái?”

Dù là hỏi Trương Văn Đào, nhưng ánh mắt cô lại liếc qua Trần Tử Hàn.

Những người đóng vai trò là người ngoài cuộc đứng xem lúc nào cũng sẽ ôm tâm tư rất quái lạ, thấy trai tài gái sắc ở bên nhau thì sẽ cảm thấy rất xứng đôi vừa lứa, thậm chí trong lòng cũng vui lây khi họ thành một đôi.

Trương Văn Đào nhướn mày: “Cậu ta đương sự còn chẳng quan tâm, cậu tò mò làm gì?”

Cánh con trai phần lớn đều có thái độ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, vừa nghe thấy Trương Văn Đào nói vậy, tất cả đều bật cười vẻ mờ ám. Thái độ của Liên Chân Chân với Trần Tử Hàn như thế nào mọi người đều nhìn ra hết, ai cũng cho rằng hai người họ sớm muộn rồi sẽ ở bên nhau.

“Mấy cậu có muốn học nữa không thế?” Trần Tử Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người xung quanh, thế nhưng rõ ràng là hoàn toàn vô dụng.

Liên Chân Chân thấy mọi người cứ nhìn chăm chăm mình, bực mình lườm Trương Văn Đào một cái, sắc mặt sa sầm lại: “Cậu rốt cuộc có chịu nói hay không?”

Dù rằng mọi người đều không muốn thừa nhận, nhưng được chứng kiến chuyện vui thế ai cũng đều hoan hỉ ra mặt, tuy nhiên cũng không dám đùa quá trớn: “Con trai”.

Nghe Trương Văn Đào nói vậy, Trần Tử Hàn đang mở sách đối chiếu với nội dung trên bảng thì cũng ngạc nhiên khựng tay lại: “Tìm tôi làm gì?”

“Chỉ hỏi là có người nào tên như vậy không thôi.” Ngẫm nghĩ một lúc, Trương Văn Đào cuối cùng cũng không nói ra chuyện mình đưa ảnh chụp của Trần Tử Hàn cho người kia.

Liên Chân Chân thấy Trần Tử Hàn không có ý hỏi tiếp, rầu rĩ quay đầu lên. Trong lòng cô rất vững tin, chẳng mấy chốc Trần Tử Hàn sẽ thuộc về mình.

Kết thúc giờ học, Liên Chân Chân còn chưa kịp gọi Trần Tử Hàn lại thì anh đã vội vã đi về phía văn phòng hội sinh viên, tiếp tục công việc dang dở bên đó. Nhìn theo bóng lưng Trần Tử Hàn, Liên Chân Chân đành ngậm ngùi thu dọn sách vở, tâm trạng rõ ràng không được tốt lắm.

Đến chiều rớt cuộc mọi việc cũng hoàn tất, về mặt ai nấy đều mệt mỏi. Anh đã đảm nhiệm tới chức vụ này rồi, thật ra muốn làm việc gì cũng có thể làm nhanh chóng, nhưng chỉ cần anh không có mặt ở đây một lúc thôi là mọi người căn bản sẽ chẳng động chân động tay.

Ăn cơm xong, Trần Tử Hàn quay về ký túc. Anh không phải người đối đãi tệ bạc với bản thân, chỉ cần có thời gian rảnh để nghỉ ngơi thì nhất định sẽ không bỏ phí.

Anh vừa đến dưới đại sảnh tầng một của ký túc thì di động chợt đổ chuông.

Trên màn hình là một dãy số xa lạ. Trần Tử Hàn rất ghét nhận điện của người lạ, cảm thấy rất tốn thời giờ. Nhất là với những người anh không quen, chẳng biết vì sao lại có được số của anh mà gọi đến nói mấy thứ chẳng rõ đầu cua tai nheo ra làm sao.

“A lô”. Trần Tử Hàn nhận điện thoại, vừa nói vừa đi lên tầng.

Đối phương im lặng. Nhưng anh dường như có thể nghe được tiếng thở gấp nhỏ nhẹ truyền qua, giống như người kia đang phải cố gắng đè nén bản thân.

Trần Tử Hàn bất giác dừng chân: “Xin hỏi ai đấy ạ?”

Những tưởng đối phương gọi điện đùa cợt, thì bên kia chợt truyền đến âm thanh: “Trần Tử Hàn, chúc mừng cậu có bạn gái mới”.

Giọng nói quá đổi thân thuộc khiến anh mở trừng mắt. Di động dường như bị nóng bừng lên khiến anh nắm không vững. Bàn tay chợt run lên, nhưng người bên kia đã cúp máy.

Trần Tử Hàn nhìn màn hình trống không, dường như cuộc điện thoại vừa rồi không hề tồn tại. Anh vội vàng mở nhật ký cuộc gọi ra xem, mười một chữ số xa lạ kia nói cho anh biết chuyện vừa xảy ra là thật, rất thật.

Anh lập tức gọi lại vào số điện thoại ấy, nhưng chỉ có tín hiệu báo không liên lạc được truyền tới. Dù anh có gọi bao nhiêu cuộc cũng không thể kết nối.

Trần Tử Hàn đứng chôn chân tại chỗ, sắc mặt hiện lên đầy vẻ do dự. Máy người bạn học xuống tầng đi ăn cơm, trông thấy dáng vẻ dờ dẫm của anh, không khỏi giơ tay lên khua khua trước mặt: “Trần Tử Hàn, cậu làm sao thế?”

Minh làm sao thế này?

Anh thở dài. Anh thật sự cũng rất muốn biết bản thân mình làm sao.

Anh chẳng nói chẳng rằng chạy ra khỏi ký túc, để lại đằng sau đám bạn học ngây người vì kinh ngạc, không ngờ Trần Tử Hàn cũng có những lúc khẩn trương như thế. Nhớ tới chuyện Trương Văn Đào nói lúc sáng, liền chạy thẳng tới phòng của anh ta. Chạy được nửa đường thì anh dừng lại, tự cười chính mình. Anh lấy di động ra gọi cho Trương Văn Đào: “Ông nói bạn học cũ của ông hỏi thăm tôi, bạn ông học trường nào?”

“Thế là cuối cùng cũng có hứng thú rồi à?”

“Trường nào?”

“Đại học Thâm Quyển. Sao thế? Ông vì...”

Trần Tử Hàn đã cúp máy.

Anh không hề do dự, lấy chiếc thẻ trong người chạy tới máy ATM gần nhất rút toàn bộ tiền trong tài khoản ra. Chẳng buồn đợi máy trả hóa đơn, anh đã cầm tiền rời khỏi trường.

Khoảnh khắc nghe được giọng nói của cô, anh biết, bản thân mình không thể chậm một giây một phút nào.

Trần Tử Hàn vừa đợi xe vừa nghĩ, mọi chuyện đã như vậy tại sao còn không thể đi tìm cô ấy?

Thừa nhận đi, Trần Tử Hàn, tật xấu này chính mình cũng có! Anh chẳng mấy khi nhớ về cô, bình thường bạn chuyện bài vở, chuyện ở hội sinh viên, ngày nghỉ còn đi làm thêm. Trong mắt mọi người, anh là một kẻ tự cao tự đại, nếu anh không nỗ lực, anh sẽ giống như những người khác, anh cũng ôm hy vọng biến bản thân thành một người nổi trội. Đôi khi

anh nhớ tới cô, nhưng rất hiếm hoi, giữa cuộc sống bộn bề bận rộn, cô dường như đã trở thành một phần không quan trọng.

Thậm chí nhiều khi anh nghĩ, mình đã sống rất tốt thế này, có lẽ cô cũng như vậy. Rồi khỏi anh, có lẽ cô đã tìm được cuộc sống mới cho riêng mình.

Chính vì nghĩ như thế nên anh mới không có dũng khí đi tìm cô, thậm chí ngay cả sau khi chạy đông chạy tây tìm hiểu, ngay cả một chút tin tức về cô cũng không có.

Thế nhưng khi nghe thấy giọng nói của cô, anh mới hiểu rõ, không có cô thì không sao, nhưng một khi cô đã xuất hiện, nhất định cuộc sống của anh sẽ bị thay đổi.

Xuống khỏi taxi, Trần Tử Hàn lập tức đi mua vé tàu hỏa.

Mặc kệ đi, coi như giờ phút này anh cũng không biết bản thân làm gì đi.

Tàu hỏa về Yên Xuyên vừa mới chạy, chuyến tiếp theo phải đợi những ba tiếng nữa mới có. Trần Tử Hàn rời khỏi ga tàu, lại bắt taxi ra bến xe khách, mua vé rồi lên xe.

Bạn học đều cho rằng anh là một người ung dung tự tại, thật không ngờ hôm nay anh lại làm hàng loạt những chuyện mất bình tĩnh đến thế.

Ngồi trên xe suốt sáu tiếng đồng hồ, anh vẫn không biết bản thân mình đang làm gì.

Xe khách tiến vào thành phố Yên Xuyên, Trần Tử Hàn xuống xe, hỏi thăm đường tới Đại học Thâm Quyến rồi lên xe buýt.

Khi trước mặt là cửa lớn của Đại học Thâm Quyến vắng vẻ không một bóng người, anh mới trấn tĩnh lại. Rốt cuộc mình đã làm cái gì thế? Di động của cô vẫn tắt, anh không làm cách nào liên lạc được. Nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi, cái gì anh cũng không quan tâm nữa.

Trần Tử Hàn đi vào trong trường, tìm một giảng đường tự học mở cửa suốt đêm, vào đó ngồi.

Lúc này đã là hai giờ sáng, nhưng anh không hề buồn ngủ. Nhìn căn phòng này, anh chợt nghĩ, liệu cô cũng đã từng ngồi đây học bài? Ý nghĩ ấy vừa mới nổi lên đã bị anh xua đi, cô đâu phải là người chăm chỉ đến lớp tự học chứ. Thế nhưng, vừa mới khẳng định như vậy, trong đầu anh lại xuất hiện một ý nghĩ khác: Trần Tử Hàn, mà cho rằng cô ấy vẫn là Vương Y Bối trước đây hay sao?

Chỉ vì một câu nói của cô ấy mà vội vã chạy tới đây. Chuyện ấu trĩ này đến cả chính bản thân anh cũng không dám tin là mình đã làm thật.

Nhưng tìm cô ấy làm gì đây?

Tới nơi này để làm gì?

Trần Tử Hàn không có câu trả lời cho bản thân.

Anh lại gọi điện cho cô. Vẫn là tín hiệu tắt máy.

Giờ này hẳn cô đang nằm trên giường, chắc đã ngủ say rồi. Với một người luôn ba hoa chích chòe kể chuyện ngủ nướng như cô, giấc ngủ chính là bạn tốt cả đời.

Thực ra Trần Tử Hàn chỉ đoán đúng một nửa. Vương Y Bối đúng là đang nằm trên giường, nhưng cô chưa hề ngủ. Cô vui mình trong chăn mà khóc thầm, khóc đến toàn thân run rẩy, nhưng không muốn phát ra tiếng.

Uông Thiên Ngữ leo lên giường của cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, một câu cũng không nói mà chỉ vỗ lưng cô an ủi, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Trong vòng tay của Uông Thiên Ngữ, Vương Y Bối chỉ cần nghĩ tới ba chữ Trần Tử Hàn kia thôi là nước mắt lại không ngừng rơi. Cô thậm chí còn mất hết cảm giác.

Uông Thiên Ngữ thở dài. Có thể khóc đến bất kể xung quanh như thế đã là một điều rất may mắn rồi. Có một vài người, ngay cả khóc cũng không có tư cách.

Wang Y Bối hoàn toàn không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào. Sáng hôm sau tỉnh dậy, tóc tai rối bời dán trên mặt, bộ dạng thảm hại vô cùng,

vẫn may là hai mắt không sung vù lên.

Cô khăng khăng trốn trong phòng không chịu ra khỏi cửa, nhưng dưới sự thúc dục của Ôn Thiên Ngữ, cuối cùng đành phải dậy đi ăn sáng.

Vương Y Bối trở dậy thay quần áo, chỉnh trang lại đầu tóc. Bất cứ ai cũng có thể rời khỏi người khác, chỉ cần muốn là làm được.

Ngay cả bản thân cô cũng vậy, mới hôm qua còn khóc lóc thảm thương như thế, nhưng chẳng phải hôm nay đã có thể đi ăn, có thể cười được rồi ư? Dù cho nụ cười trong gương kia vô cùng gượng gạo, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn là cười.

Vương Y Bối cảm lấy di động, khởi động máy xem giờ. Đêm qua ngủ muộn như vậy mà hôm nay cũng không dậy muộn lắm.

Cô đang chuẩn bị bỏ di động vào túi áo thì chợt nó đổ chuông.

Ôn Thiên Ngữ đi đằng trước, vừa quay lại định giục Vương Y Bối thì đã thấy cô đứng ngây người, môi mím chặt nhìn di động. Ôn Thiên Ngữ tự nhiên cũng biết là có chuyện gì.

Vương Y Bối nhìn dãy số kia thật lâu, quyết định ấn nút từ chối rồi đi về phía trước.

Nhưng cô vừa tắt, điện thoại lại tiếp tục vang lên. Vẫn định từ chối lần nữa, nhưng do dự một chút cuối cùng cô lựa chọn nhận cuộc gọi. Cô đưa di động lên tai.

“Cậu đang ở đâu?”

Giọng nói ấy nhẹ nhàng truyền tới bên tai cô, chân thật như hiện tại họ vẫn đang ở bên nhau, giống như anh chỉ đang thuận miệng hỏi cô ở nơi nào.

Cô mím chặt môi không lên tiếng.

“Cậu đang ở đâu?”

Vương Y Bối đuổi theo Ôn Thiên Ngữ: “Giờ tớ sắp đi ăn sáng, có

chuyện gì cậu nói nhanh lên”. Nói xong để cô còn tắt máy.

“Ăn ở đâu?”

“Liên quan tới cậu à?” Cảm nhận được giọng mình nặng nề, cô lập tức bình tĩnh lại: “Nhà ăn số 1”.

“Được, cậu đứng yên đây, không được đi đâu nữa đây.”

Vương Y Bối dừng chân, vẻ mặt cứng nhắc. Tay cô nắm chặt lấy điện thoại: “Cậu đang ở đâu?”

Tiếng gió thổi ù ù truyền tới tai cô.

“Cậu đang ở đâu thế?”

Nhìn bộ dạng hiện tại của Vương Y Bối, Uông Thiển Ngữ đã biết, bữa cơm này nhất định ăn không xong.

“Cậu ở đâu thế hả, mau nói đi!” Vương Y Bối bắt đầu sốt ruột, nhưng không thấy anh trả lời.

“Nói!”

...

“Vương Y Bối!” Giọng nói của anh chợt vang lên: “Tớ đang ở trước mặt cậu.”

Cô ngẩn đầu.

Anh đang thờ hồn hển, nhưng nụ cười rạng rỡ không dấu nổi trên mặt. Anh đang nhìn cô.

Anh giống như dây thần kinh kích thích tuyến nước mắt của cô, nhẹ nhàng chạm vào đã có thể khiến cô bật khóc.

Uông Thiển Ngữ nghĩ thế nào cũng không chứng thực được vì sao lúc đầu đi ăn sáng chỉ có hai người các cô mà giờ này lại thành dẫn thêm một người.



Ba người ăn cơm, bầu không khí có phần kì lạ. Thấy Ôn Thiên Ngữ không được tự nhiên, Vương Y Bối đành miễn cưỡng giới thiệu Trần Tử Hàn, nhưng thực ra chỉ nói mỗi cái tên, đằng sau không có bất cứ bổ sung nào khác.

Ôn Thiên Ngữ ăn xong cơm liền nói có việc bận rồi đứng dậy rời khỏi nơi thị phi này.

Ôn Thiên Ngữ đi rồi, Vương Y Bối cũng buông bát buông đũa. Cô vốn không có tâm trạng ăn uống, chẳng qua là bị Ôn Thiên Ngữ lôi tới đây. Hiện tại nhìn quàng mắt thâm sì trên mặt Trần Tử Hàn, nổi kích động vừa nảy chợt tiêu tan. Cô nhìn anh. Lúc không gặp anh, trái tim cô nhức nhối, gặp được anh rồi, bản thân lại không biết phải làm gì.

“Cậu tới đây làm gì?” Do dự mãi, cuối cùng cô vẫn thốt lên câu hỏi đó.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Tới đây làm gì chứ? Cô không có ý định trách móc gì anh, chẳng lẽ ngay cả âm thầm khóc lóc cũng không được hay sao? Khiến bản thân từ từ tổn thương, biết đâu đến một ngày nào đó sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Trần Tử Hàn mỉm cười, nụ cười để lộ ra vẻ mệt mỏi: “Bị cậu đồ oan, chẳng lẽ còn không được tới kêu oan hay sao?”

Anh nheo nheo mắt nhìn cô, với lấy bát cơm ăn dở của cô đổ vào bát mình, chỉ vài miếng đã ăn hết sạch.

Vương Y Bối ngậy người vì hành động vừa rồi của anh. Mọi thứ tựa hồ y nguyên như thời cấp ba, lần nào đi ăn cô cũng ăn không hết, trước lúc ăn cô đều dùng đũa gạt một ít sang bát của anh. Có lần bạn học bắt gặp, cười nói, Trần Tử Hàn đối với cô thật tốt.

Cử chỉ ám áp của anh khiến tâm trạng cô tốt lên trông thấy: “Vẫn còn kêu oan. Oan cái gì?”

“Oan hơn cả Đậu Nga.”

Vương Y Bối lẩm bẩm trong miệng: Đậ Nga oan cái nỗi gì chứ!

Nhắc tới điển cố này cô lại nhớ tới thời cấp ba, có lần nghe thấy ai đó nói câu “oan hơn Đậ Nga”, cô băn khoăn tự hỏi, Đậ Nga oan chỗ nào? Tự mình khiến bản thân chịu ảm ức, cam tâm tình nguyện chịu án thay người khác còn kêu oan nỗi gì?

Vương Y Bối từng cho rằng, một khi đã làm những chuyện bản thân tình nguyện thì không thể oán trách ai được. Thế nhưng cô lại không biết, tương lai chính cô cũng lại ôm oán hận trong lòng dù biết rõ là mình quan tâm tình nguyện.

Vương Y Bối cúi gằm.

Trần Tử Hàn chủ động thu dọn bát đĩa, bung đến khu cát bộ đồ ăn.

Lúc anh quay về bàn, Vương Y Bối mới ngẩng đầu lên: “Trần Tử Hàn, chúng ta hiện tại là gì?”

Cô chăm chú nhìn vào mắt anh. Anh chạy tới trước mặt cô thì sao, anh chưa có người mới thì sao, rốt cuộc cô và anh là gì của nhau?

Trần Tử Hàn cầm lấy tay cô: “Cậu cảm thấy hiện tại chúng ta được xem là gì?”

Cô vẫn nhìn theo ánh mắt anh, không có cách nào rút tay ra khỏi bàn tay anh.

Người con trai này đã cùng cô đi vào tòa thành lộng lẫy kia, dù cho anh từng vô tình rời khỏi đó, cô cũng bằng lòng coi như không biết.

Nhưng nếu muốn cô nói câu “em yêu anh nên em không quan tâm giữa chúng ta trước đây xảy ra chuyện gì” thì cô không làm được. Dù tình cảm trong lòng cô tầm thường, cô cũng không cho phép hành vi của bản thân cũng tầm thường như thế. Sự thấp kém của cô, cô chỉ muốn một mình mình biết, không muốn chia sẻ cho người khác.

Thấy cô không chịu mở miệng, Trần Tử Hàn lại càng siết chặt tay cô.

Sự ảm áp chân thực giờ phút này nhắc nhở anh, khoảng trống trong trái

tim anh cuối cùng cũng đã được lấp đầy.

“Tớ nhớ rõ ràng, chúng ta còn chưa từng chia tay”.

Đúng rồi! Hai người đâu có chia tay?

Chỉ như một đôi tình nhân hai tháng chưa gặp nhau mà thôi!

Chỉ như hai người yêu nhau xa nhau một thời gian rồi giờ gặp lại mà thôi.

Trần Tử Hàn trấn an lại tâm tình của cô, sau đó mới bắt đầu giải thích rõ những điều cô đã hiểu lầm.

Anh và Liên Châu thật sự không có quan hệ gì hết. Lần đó cả lớp đi du xuân, mọi người đều yêu cầu chụp ảnh cùng nhau, ai cũng chụp cả, bức ảnh kia trong mắt anh chẳng hề có điểm gì bất thường, hai người cũng chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi.

Vương Y Bối chấp nhận lời giải thích ấy. Chỉ cần anh chưa đi quá xa, cô tình nguyện cho rằng anh chưa từng đi. Nếu suy nghĩ như vậy có thể khiến bản thân dễ chịu thì tại sao không nghĩ chứ?

Trần Tử Hàn và Vương Y Bối lại hòa thuận vui vẻ như trước đây, dường như giữa họ không hề tồn tại một năm mất liên lạc kia.

Thấy hai người như vậy, Uông Thiên Ngữ cũng cảm thấy vui mừng thay cho Vương Y Bối.

Mối lương duyên của những người có duyên phận với nhau quả nhiên khiến người ta phải kinh ngạc. Hai người họ lại có thể quay về bên nhau bằng cách này, nào có ai ngờ được?

Tuy nhiên, Trần Tử Hàn lần này có vẻ khá thâm trầm.

Bạn cùng phòng ký túc gọi điện tới: “Trần Tử Hàn, ông chạy đi đâu thế hả? Không biết hôm nay là ông thầy quái dị lên lớp à?”

Giờ giảng của “ông thầy quái dị” chẳng có gì đặc biệt, thậm chí còn rất nhàm chán, nhưng ngày nào ông ta cũng điềm danh.

“À, tôi quên mất.” Đem qua đi vội vội vàng vàng, anh đâu có tâm trí mà nghĩ được nhiều chuyện như vậy.

“Quên? Tên nhãi ngoan ngoãn như ông mà cũng trốn học à? Xem ra ban cán sự đúng là không biết xấu hổ mới lôi ông ra làm tấm gương cho chúng tôi.”

“Ông nghe chừng đang hả hê lắm nhỉ?”

“Này sao ông không lo lắng gì thế hà?”

“Ông còn nhớ gọi điện thoại cho tôi chứng tỏ cũng đã điếm danh giúp tôi rồi. Tôi lo cái gì nữa?”

Trần Tử Hàn vừa cười vừa nhìn về phía Vương Y Bối đang đứng đợi một bên. Cô trời sinh đã không có tính nhẫn nại.

“Không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp máy trước đây.”

“Này. Này ông còn chưa nói ông đi đâu...”

Anh tắt máy, đi tới bên cạnh Vương Y Bối, nắm lấy tay cô.

Cô cúi đầu nhìn dép, vừa rồi vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, ngay cả quần áo cũng không thay kịp bộ nào đẹp một chút, giờ mới thấy hối hận.

“Cậu nói xem...” Vương Y Bối ngẩng đầu nhìn anh, hai hàng lông mày nhíu lại rất đáng yêu: “Bộ dạng hiện giờ của tớ có phải rất xấu không?”.

Con gái nhiều lúc rất kì quái, biết rõ bản thân lời thôi léch thếch rồi, nhưng nếu con trai nói thật thì họ sẽ nổi giận, nếu không nói thật, họ liền lên tiếng chỉ trích là đồ nói dối.

Trần Tử Hàn khẽ lắc đầu: “Tớ cảm thấy vẫn ổn”. Anh dùng tay véo nhẹ mũi cô: “Vẫn như trước đây, không có chỗ nào xấu đi”.

Cô khoác cánh tay anh, nụ cười không ngừng lấp lánh trên môi.

Đôi khi, hạnh phúc rất bình dị, sự thỏa mãn trong thoáng chốc liền có thể

xua tan đi bao nhiêu đau thương nối tiếp trước kia, dường như những nỗi đau ấy đều là vì giờ phút tương phùng này mà tồn tại.

Dương nhiên, nhiều lúc, niềm hạnh phúc của mình lại là nỗi bất hạnh của người khác.

Trần Tử Hàn ở lại Đại học Thâm Quyển mấy ngày liền, không quan tâm tới những chuyện ở trường. Lần tái ngộ này của anh và Vương Y Bối, chẳng cần cô quần lầy anh rời, anh cũng sẽ tình nguyện ở lại đây với cô.

Chuyện tình cảm thực ra rất khó hiểu, rõ ràng là hai người xa lạ, nhưng đúng lúc gặp được nhau giữ bền người mệnh mệnh, rồi yêu nhau, rồi không thể rời xa nhau, rồi học được cách viết hai chữ “hạnh phúc” như thế nào.

Trần Tử Hàn và Vương Y Bối không nói “quay về” bên nhau, mà chỉ đơn giản là tiếp tục nắm tay nhau theo tự nhiên.

Cô đưa anh đi dạo trong khuôn viên, chỉ cho anh thấy tòa nhà cô thường học, kể với anh chuyện một giảng viên nào đó mới ra trường dạy các cô, ngay từ buổi đầu tiên đã nói, chỉ cần sinh viên làm đầy đủ bài tập thì đều sẽ thi qua hết.

Cô nói với anh, cô thích đi dạo trên sân vận động vào mỗi buổi chiều chạng vạng, một mình đi bộ hết năm vòng sân, làm vậy mới thấy trong lòng nhẹ nhõm. Những lúc vui vẻ, cô đều sẽ chạy bộ dù bản thân không thích lắm, thế nhưng sau khi chạy xong sẽ cảm thấy mình thật lợi hại. Dù cô còn nhớ, sau khi cuộc thi chạy 800 mét đầu tiên ở đại học kết thúc, cô đã lao sang một bên mà nôn thốc nôn tháo, tưởng chừng như nôn hết cả gan mật ra ngoài.

Cô nói với anh tên con đường nhỏ mà họ đang đi, tên những loài hoa mọc hai bên đường. Anh nghiêm túc lắng nghe, chăm chú nhìn cái miệng nói không ngừng nghỉ của cô, trái tim âm áp vô cùng.

Khi nhìn một người nào đó mang lại cho bản thân mình cảm giác rất tốt, đó có phải là thích, có phải là yêu?

Khi còn học cấp ba, anh từng nghe một người bạn nam cùng lớp hình dung về cô. Cô là một viên thủy tinh, cần được anh chở che, cần được

anh bao bọc trong lòng.

Tiếc là lúc ấy anh không hiểu biết, viên thủy tinh dễ vỡ kia nếu có một ngày bị va vào cuộc sống, còn không bằng một khối đá ngoan cường.

Đêm trước ngày Trần Tử Hàn quay về trường, Vương Y Bối phải tuân thủ theo quy tắc cũ, mời một vài người bạn chơi thân ra ngoài ăn cơm. Đây là luật bất thành văn của sinh viên, hễ ai có “người nhà” tới chơi đều phải mời những người khác đi ăn, coi như một lần “ra mắt” bạn bè.

Vương Y Bối mời khá nhiều người. Cô chỉ đơn giản nghĩ, làm luôn một lần cho xong, lần sau sẽ không cần phiền phức như thế nữa.

Mọi người ngồi quây quần bên nhau, khi đồ ăn được dọn lên, có bạn học không nén được khẽ rí tai Vương Y Bối: “Cậu đùa hay thật đấy? Chẳng phải mấy hôm trước còn la hét rằng đang độc thân ư?”

Trước đây cứ mỗi lần phiền muộn, cô lại mở miệng kêu không ai cần mình. Hiện tại bị người ta nhắc tới, không tránh khỏi xấu hổ.

Trần Tử Hàn ngồi bên cạnh, đương nhiên nghe rõ câu hỏi của người bạn kia. Anh cười: “Vì Y Bối giận tở nên nhất định không chịu cho tở một danh phận”.

Anh nói xong, mọi người đều bật cười.

Có bạn học lại hào hứng hỏi sang chuyện hai người quen nhau thế nào. Đáp án “bạn học cấp ba” khiến tất cả phải kinh ngạc.

Nhiều người đi ăn chung thế này, uống rượu là chuyện không tránh khỏi. Trần Tử Hàn biết tử lượng của cô không tốt, chỉ cần uống một ngụm là mặt đã đỏ bừng, say rồi sẽ chẳng còn biết trời đất là gì nữa. Vì không muốn cô phải uống nhiều, nên mọi người chúc bao nhiêu anh phải một mình gánh hết.

Thấy Trần Tử Hàn suy nghĩ cho Vương Y Bối như vậy, mọi người cũng biết điều mà không làm khó hai người nữa.

Có lẽ, Tôn Ngạn Bân là người buồn nhất lúc này.

Những người khác không biết nội tình, còn anh thì rất rõ ràng. Đúng là trăm đường không ngờ hết được. Anh chạy đôn chạy đáo tìm hiểu tin tức về Trần Tử Hàn, cuối cùng lại giúp hai người họ quay lại bên nhau, còn anh, bất đắc dĩ trở thành người làm mối.

Nghĩ như thế, Tôn Ngạn Bân lại càng đau khổ. Bản thân đóng vai trò là người ngoài cuộc, lại chẳng thể nào phát hỏa, anh chỉ còn biết nâng ly rượu lên, nhìn Vương Y Bối: “Rượu người khác có thể không uống, nhưng của anh thì có thể chứ?”

Nhiều người có mặt cũng biết tình cảm của Tôn Ngạn Bân dành cho Vương Y Bối, họ đều cố ý kéo áo anh lại, muốn anh đừng gây sự. Làm như vậy đối với tất cả đều không tốt.

Nhưng Tôn Ngạn Bân không phải có ý gây rối như mọi người nghĩ. Chỉ là nhìn mọi chuyện trở thành thế này, anh muốn làm cái gì đó mới không uổng công theo đuổi cô bấy lâu.

Trần Tử Hàn vừa nhìn Tôn Ngạn Bân đã hiểu rõ. Anh không hề ngăn cản Vương Y Bối.

Cô nhìn vào đôi mắt Tôn Ngạn Bân, trong lòng dâng lên xúc động. Dù cô chưa bao giờ hứa hẹn với anh ta bất cứ điều gì, nhưng tình cảm của mỗi người đều đáng được tôn trọng. Cô nhận lấy ly rượu, cụng ly với Tôn Ngạn Bân.

Tôn Ngạn Bân vẫn chưa ngồi về vị trí, anh lại rót thêm một ly rượu nữa, hướng về phía Trần Tử Hàn.

Trần Tử Hàn gật đầu, cũng rót rượu.

“Tốt với cô ấy!” Tôn Ngạn Bân nói bằng tốc độ rất nhanh, giọng điệu rất điềm nhiên.

Trần Tử Hàn hoàn toàn có thể hiểu, đây là cách mà hai người đàn ông đi đến một hiệp định ngầm với nhau.

Bữa cơm kéo dài chẳng bao lâu, một tiếng sau tiệc tàn, Vương Y Bối và Trần Tử Hàn đi về phía bến xe buýt. Anh đã mua vé tàu hỏa tối nay quay về trường.

Những ngón tay nhỏ bé của cô đan vào bàn tay anh.

“Không hỏi quan hệ giữa tớ và Tôn Ngạn Bân là gì sao?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt thăm dò, cô vốn tưởng ra khỏi quán ăn là anh chủ động hỏi cô chuyện này, nhưng có vẻ như anh không hề có ý định đó.

“Sao phải hỏi?” Trần Tử Hàn phản vấn cô.

“Cậu không cảm thấy...” Cô không thể nói ra thành lời được cái chuyện người khác có tình cảm với mình, đành ngậm ngốc nhìn anh.

“Đồ ngốc này!” Trần Tử Hàn vuốt mái tóc cô: “Chẳng phải cậu đang ở bên tớ đó sao?”.

Nếu cô đã là của anh rồi, anh sẽ chẳng thêm bận tâm tới những con ong mật xúm xít bên cạnh cô.

Ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ra ý tứ của Trần Tử Hàn, Vương Y Bối thờ dài trong lòng. Nhưng cô lại thích anh như vậy, chỉ có thể mới chứng minh cô rất có mắt nhìn người.

Tới bên xe buýt, cô tiễn anh lên xe.

Vẻ mặt hai người hiện rõ sự luyến tiếc vì không thể thường xuyên gặp nhau.

“Này!” Khoảnh khắc Trần Tử Hàn bước lên xe, Vương Y Bối vẫn không kìm được mà hét lên: “Mỗi ngày nhớ tớ một trăm lần!”

Câu nói của cô hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Mặt cô thoáng cái đỏ bừng, chẳng khác nào đã uống say.

“Được!” Trần Tử Hàn gật đầu với cô, sau đó lên xe.

Vương Y Bối yên lặng nhìn theo chiếc xe lăn bánh xa dần. Từ nay về sau, cô vẫn sẽ nhớ nhưng một người, chỉ có điều, cô sẽ không phải nhớ nhưng anh ở nơi xa vời nào nữa, mà anh ở trong tim cô.



## **Chương 6: Sự mê hoặc của ái tình**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Khiến em khó chịu nhất không phải là sự ám áp của anh dần dần biến mất khi chúng ta còn trẻ, mà là lời hứa chúng ta trao cho nhau, nhiều năm về sau lại chẳng ai thực hiện được. “Bên nhau trọn đời”, nói thì ngọt ngào, để rồi cúi cùng chỉ còn lại thương đau. Chính những lời hứa hẹn không thành ấy mới thật sự là liều thuốc độc trong tình yêu.

Vương Y Bối đứng lặng ở bên xe buýt rất lâu. Khi cơn gió đêm ủa tới, cô mới cảm nhận được sự chân thực và nỗi buồn còn sót lại.

Cô và Trần Tử Hàn thật sự đã gặp lại nhau, đã lại ở bên nhau. Có lẽ, ông trời đã nghe thấy được quyết định cô đưa ra trong lúc tâm trạng ảm đạm nhất, nên đã an bài cho cô và anh được gặp lại nhau. Cô hiểu rõ bản thân mình, nếu một ngày chứng kiến anh ở bên người khác, cô sẽ từ bỏ hy vọng, dù tình yêu nặng như núi cũng không kháng cự nổi sự mất mát vô hạn, sự thay đổi của lòng kiên trì sâu trong tâm can.

Vương Y Bối quay đầu, đi về phía trường học. Cổng trường không biết từ bao giờ đã bị đổi từ bên phải sang bên trái, để khích lệ sinh viên đi bộ, họ đã tu sửa cây cầu vượt, dù sao thì cũng coi như có tác dụng, mọi người đi từ trên cầu xuống vẫn có thể vô tư nói chuyện.

Vương Y Bối thở dài, cũng chẳng biết mình than thở gì, cô đi qua cổng trường, dừng lại trước bồn hoa.

Tôn Ngạn Băng đang đứng trước mặt cô. Không biết anh ta đã đứng ở đây được bao lâu, không biết có phải đang đợi cô không?

Vương Y Bối quay đầu lại phía sau, đường nhìn vừa vắn phóng thẳng tới trạm xe buýt. Trái tim cô chợt quặn thắt, bờ môi run lên không nói nên lời.

Tôn Ngạn Băng vẫn nhìn cô: “Em vẫn rất yêu cậu ta?” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên, hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt tràn ngập sự kiên định.

Vương Y Bôi gật đầu.

“Em dự định yêu cậu ta bao lâu?” Một chút ý nghĩ hèn mọn nổi lên nhắc nhớ anh, dù cô có đang ở bên người khác, anh cũng sẽ sẵn sàng chờ. Đến khi tình yêu của cô không thể ra hoa kết trái, anh nhất định sẽ ôm cô vào lòng.

“Em dự định cả đời yêu cậu ấy”. Thế nên, đừng đặt hy vọng vào em nữa!

Tôn Ngạn Băng lúc ấy có lẽ vẫn không hiểu đây là lời từ chối khéo của cô. Mãi về sau, khi cô chia tay với Trần Tử Hàn, bỏ đi một thành phố khác, người đàn ông này lại tiếp tục đuổi theo cô. Khi đó cô mới hiểu tình yêu mà anh dành cho cô sâu nặng đến nhường nào. Sự cự tuyệt của cô đối với anh càng chứng minh rõ cho cô thấy, cô vĩnh viễn không thể đánh đổi nhiều thứ cho tình yêu giống như anh đã làm với cô, chính vì thế mà cô lại càng không muốn thừa nhận.

Vương Y Bôi nói chuyện với Tôn Ngạn Băng thêm một lúc rồi mới về ký túc. Tâm trạng vui vẻ của cô cũng không bị Tôn Ngạn Băng làm ảnh hưởng nhiều. Con người nhiều khi cũng phải tự thừa nhận bản thân chẳng vĩ đại gì, trong khi mình ngập tràn trong hạnh phúc, dù biết người khác đang đau khổ thì cũng lắm chỉ than thở một câu lấy lệ, sau đó không quên tiếp tục hưởng thụ niềm vui của mình. Dù thế nào thì người ta cũng chỉ khắc sâu trong tâm trí tình cảm của bản thân mình mà thôi.

Vương Y Bôi về phòng liền ngồi trước máy tính, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Trần Tử Hàn, hỏi anh đã đi tới đâu rồi.

Sim di động cô sử dụng đã đăng ký gói cước sinh viên, mỗi tháng được tặng hai trăm tin nhắn miễn phí, trước đây chưa bao giờ cô dùng hết vì chẳng có ai để nhắn tin cùng. Còn bây giờ thì khác, số tin nhắn này đúng là rất có ích. Nhiều năm sau, khi cả di động và sim đều bị mất, cô ngồi thu lu ở góc phố khóc nức nở, lúc ấy cô mới phát hiện, thật sự chỉ còn lại một mình mình. Thế nhưng hiện giờ cô chỉ biết, trong đầu cô chỉ có Trần Tử Hàn.

Cô gửi tin nhắn nhắc nhở anh cẩn thận trộm cắp trên tàu, dặn anh không được ngủ gật. Trần Tử Hàn cũng khuyên cô đi ngủ sớm, không nên ngày nào cũng thức khuya quá.

Buông di động xuống, Vương Y Bối vẫn còn nhìn chăm chăm mà khúc khích cười không ngừng.

Uông Thiên Ngữ lắc đầu, đi tới bên cạnh cốc đầu cô: “Đồ khi, quay về thực tại được chưa?”

Vương Y Bối gạt Uông Thiên Ngữ ra: “Này, cậu không biết gõ thế rất đau à?”

“Ghe nhỉ, cậu cũng biết đau là gì cơ à?” Uông Thiên Ngữ tủm tỉm. Nhìn thấy nụ cười trong trẻo hiện lên gương mặt Vương Y Bối, bao nhiêu điều lý trí cô cũng không nói nên lời được nữa. Những lý luận suông khi đối mặt với niềm hạnh phúc sẽ lập tức bị người ta ném lại đằng sau. Uông Thiên Ngữ chỉ còn biết âm thầm ngưỡng mộ, đồng thời cầu mong cho hai người họ có thể đi thật xa.

Hạnh phúc mà bản thân không có, đôi khi người ta sẽ hy vọng người khác nhận được, chẳng cần biết mình có được đền đáp gì không, nhưng chắc chắn sự ảm áp của họ cũng sẽ khiến bản thân mỉm cười mãn nguyện.

Vương Y Bối đương nhiên không ngoan ngoãn đến mức nghe lời Trần Tử Hàn. Buổi tối cô vẫn lên mạng, dạo Taobao.com, buôn chuyện, xem tin tức. Lúc vô tình thấy mọi người bàn luận sôi nổi về vấn đề “yêu xa”, cho rằng tình yêu cách trở về địa lý sớm muộn gì rồi cũng không thành, cô liền gọi điện cho Trần Tử Hàn. Thực ra trong lòng cô biết rõ hỏi anh chuyện này chẳng có ý nghĩa gì nhưng vẫn muốn nghe giọng nói của anh. Cô muốn nghe anh nói những câu vổ về mình, để từ âm thanh truyền qua điện thoại cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt và cử chỉ của anh, rồi cô sẽ tự phác họa một bức tranh trong đầu, khiến bản thân cảm thấy hài lòng.

Thỉnh thoảng cô sẽ gọi điện nói với anh mình vừa nhìn thấy một chiếc váy rất đẹp trên mạng, anh mua cho cô, và lần tới gặp nhau sẽ bắt cô mặc cho anh xem. Đương nhiên Vương Y Bối không phải người được voi đòi tiên, cô hiểu rõ cả hai đều là sinh viên, điều kiện kinh tế không dư dả nên sẽ không đòi anh mua cái gì cho mình cả, phần lớn đều chỉ gửi ảnh cho anh xem, hỏi ý kiến của anh mà thôi.

Hằng ngày, nếu gặp chuyện gì thú vị hay chịu âm ức gì cô cũng kể với anh đầu tiên.

Mỗi tối anh đều gọi điện nói chuyện cô một lúc rồi mới đi ngủ.

Cùng phòng với Vương Y Bối có một cô bạn tên Tiểu Nhu, cũng suốt ngày nấu cháo điện thoại giống cô, chỉ có điều, Vương Y Bối mỗi lần nhận điện đều sẽ tra khỏi phòng để tránh làm ảnh hưởng tới mọi người, hơn nữa cô và Trần Tử Hàn cũng rất ít khi cãi nhau. Tiểu Nhu thì khác, cô ấy thậm chí còn ở trong phòng lớn tiếng cãi cọ với bạn trai chẳng kiêng dè gì ai, lời lẽ khiến người khác nghe mà phát bực. Lần nào cãi nhau xong Tiểu Nhu cũng khóc lóc âm ỉ, nghiêm trọng một chút còn quẳng cả di động đi. Chuyện như thế hầu như ngày nào cũng xảy ra.

Vương Y Bối vừa bước vào phòng thì trông thấy Tiểu Nhu đang hùng hổ lao ra ngoài. Cô không hề kinh ngạc, bâng quơ quay sang hỏi Ôn Thiên Ngữ: “Cậu ấy sao thế?”

“Xuống tầng dưới nhặt di động”. Ôn Thiên Ngữ bình thản đáp.

Vương Y Bối bĩu môi. Cô không mấy thiện cảm với Tiểu Nhu. Ngày nào bộ dạng cô ta cũng như có chiến tranh, tính khí không tốt, nửa đêm hơn mười hai giờ còn nói chuyện oang oang. Vương Y Bối lắm lúc không nhịn được phải lên tiếng nhắc nhở, Tiểu Nhu cũng vì thế mà có thành kiến với cô.

Trước đây thì quẳng điện thoại đi, bây giờ còn thẳng tay ném xuống tầng dưới.

Vương Y Bối ngồi vào chỗ của mình, quay sang hỏi Ôn Thiên Ngữ: “Điện thoại cậu ấy hãng gì thế?”

“Nokia”.

Ôn Thiên Ngữ vừa nói xong, ba người trong phòng lập tức bật cười nghiêng ngả.

Trên mạng có một câu nói kinh điển thế này: “Đằng sau một người phụ nữ dùng Nokia là một người đàn ông thích đập điện thoại”, có người còn thêm vào: “Đằng sau một người phụ nữ dùng Nokia là một người đàn

ông khiến bạn gái ném điện thoại đi”.

Vương Y Bối lắc đầu, tiếp tục công việc lướt mạng của mình, giới giải trí lại không biết đào bới ở đâu ra được bí mật đời tư của một minh tinh nào đó.

Vương Y Bối hào hứng xem thì âm báo tin nhắn QQ vang lên.

Là tin nhắn của Trần Tử Hàn, mở đầu bằng một cái biểu tượng tức giận: “Không phải vừa nói là đi ngủ luôn sao?”

Vương Y Bối nghe răng cười, rõ ràng cô để chế độ ẩn nick, sao anh lại biết được nhỉ? Cô làm bộ âm ức nhấn lại: “Tớ không ngủ được nên đành ngồi chơi thêm một lúc”.

Trần Tử Hàn: “Một lúc của cậu là bao lâu?”

Vương Y Bối: “Từ giờ tới lúc Chu Công tới tìm tớ!”

Trần Tử Hàn: “Chu Công thấy cậu như vậy cũng bỏ cậu mà đi rồi...”

Vương Y Bối: “Chắc chắn là vì ông ấy thấy sự tồn tại của cậu rồi nên không dám tới tìm tớ nữa!”

Trần Tử Hàn: “Tóm lại có chịu đi ngủ không đây?”

Vương Y Bối: “Tớ đi ngủ thì cậu thưởng gì cho tớ?”

Trần Tử Hàn: “Tớ chỉ biết nếu cậu còn không đi ngủ thì sẽ bị phạt! Phạt... úp mặt vào tường mười ngày! Chiến tranh lạnh mười ngày!”

Vương Y Bối tủi thân: “Được rồi, tớ đi ngủ đây!”

...

Trần Tử Hàn: “Sao vẫn còn online?”

Vương Y Bối: “Ngủ ngay đây!”

...

Trần Tử Hàn: “Ngay của cậu là lúc nào?”

Vương Y Bối: “Cậu thực sự nở lòng phật tổ hả?”

Trần Tử Hàn: “Cậu có thể thử xem!”

Vương Y Bối: “Phật tổ cũng chẳng sao, nhưng cậu không thể phật chính mình được đúng không, ngộ nhớ cậu nhớ tổ quá thì sao?”

Trần Tử Hàn: “...”

...

Mãi đến lúc nằm trên giường rồi, Vương Y Bối vẫn chưa thôi cười tùm tùm một mình.

Cô viết như thế gửi đi, không biết anh có biểu hiện thế nào nhỉ? Nhất định là anh sẽ ngượng ngùng, khóe miệng sẽ cong lên cười mỉm, hiện rõ vẻ bất đắc dĩ. Vương Y Bối hài lòng tưởng tượng.

Trần Tử Hàn giống như thực sự đang ở bên cạnh cô, rất gần. Cô xem phim gì cũng bắt anh cùng xem, hai người mở cùng một lúc, cô xem tới đâu anh cũng xem tới đó, thỉnh thoảng cô còn hỏi anh có cảm nhận thế nào. Tuy khoảng cách xa xôi, nhưng dùng phương thức này, cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh ngay bên cạnh mình.

Trần Tử Hàn cũng kể những chuyện ở trường cho cô nghe. Chẳng hạn như, có giáo viên nào đó giao bài thi cho anh rồi bỏ đi, anh phải một mình chăm bài rồi nhập điểm vào máy tính. Những lúc như thế, cô sẽ tỏ ra thương tiếc bắt anh phải nghỉ ngơi, dặn dò anh phải biết tự chăm sóc bản thân, không được để cô lo lắng.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Nhưng thực ra Vương Y Bối không hề lo lắng, chẳng biết từ bao giờ đã nhận định không có chuyện gì mà anh không làm được, anh khiến cô có cảm giác tin tưởng tuyệt đối.

Nhiều khi cô cũng nghĩ, ngộ nhớ một ngày nào đó anh thất bại, nhưng

cho dù có ngày đó thật, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh không rời.

Ngày nào cô cũng ngủ thiếp đi trong mớ suy nghĩ lộn xộn ấy, ngây ngô cười rồi đi uống trà cùng Chu Công[1]. Hạnh phúc, có chăng chỉ là cảm giác bình yên như vậy.

[1] Uống trà cùng Chu Công: Ngủ

Đợt huấn luyện quân sự của Vương Y Bối diễn ra vào kì nghỉ hè năm thứ nhất. Lâu nay thành phố Yên Xuyên vẫn nổi tiếng với khí hậu nóng nực, nhiệt độ cao nhất là tháng bảy, tháng tám. Phải tập quân sự vào thời gian này, sinh viên ai nấy đều than trời than đất, kêu gào nhà trường không có não. Đã thế, ký túc của Đại học Thâm Quyển lại không có điều hòa, cả ngày ở đâu cũng có thể nghe thấy tiếng sinh viên kêu gào: nóng nóng nóng, nóng đến chảy mỡ...

Những lúc nhiệt độ lên cao nhất, chạm tay vào tường mà có cảm giác như chạm vào lò nung. Ban đêm nhiệt độ cũng không hạ được là bao, nằm ở trên giường mồ hôi cứ chảy ra ướt sũng như tắm.

Mỗi lần nói chuyện điện thoại với Trần Tử Hàn, Vương Y Bối hết oán thán thời tiết nóng nực rồi lại đến trách móc giáo viên quân sự không biết chọn sân tập, khiến cô bị phơi nắng đến nỗi không còn ra nhìn hình dạng gì nữa.

Chỗ của Trần Tử Hàn thời tiết tốt hơn rất nhiều, dù khá nóng nhưng không đến mức kinh khủng như ở Yên Xuyên.

“Máy ngày nữa anh mới thi xong, có muốn anh tới đó chơi không?”

Vương Y Bối ra sức gật đầu: “Có, chỉ mong anh vẫn còn nhận ra được em thôi”.

“Thị lực của anh chưa giảm đi chút nào đâu!”

“Em đen như than rồi, liên quan gì tới thị lực của anh chứ!” Vương Y Bối phụng phịu: “Kem chống nắng chỉ số SPF không đủ, bực chết đi được...”

Trần Tử Hàn yên lặng nghe cô oán thán, bất giác thở dài. Cô vẫn như

trước đây, giống hệt một đứa trẻ, hề gặp chuyện gì không vừa ý là than vãn, dường như chỉ sợ người khác không biết mình đang âm ức. Thế nhưng, cô chỉ kêu ca với người thân nhất bên cạnh mà thôi.

Lên đại học hầu như ai cũng thay đổi ít nhiều, khôn khéo hơn, lanh lợi hơn, biết đối nhân xử thế hơn. Còn Vương Y Bối tựa hồ vẫn vậy, trước sau như một.

Trần Tử Hàn thỉnh thoảng cũng nghĩ tính trẻ con ấy của cô không tốt, nhưng phần lớn cũng cảm thấy may mắn vì cô không thay đổi, vẫn là người con gái trong lòng anh.

Bạn cùng phòng với Trần Tử Hàn đều biết chuyện anh có bạn gái ở xa. Ngày nào cũng thấy anh ôm điện thoại như vậy, có muốn không biết cũng chẳng được.

Trần Tử Hàn vừa cúp máy, có anh bạn lập tức lên tiếng: “Tình cảm hai người tốt thật đấy, nghe nói là bạn học cấp ba hả?”

Chẳng mấy khi bạn bè tò mò hỏi tới, tuy rằng không quá hứng thú nói về vấn đề này nhưng Trần Tử Hàn vẫn gật đầu.

“Hiếm có. Trường cấp ba bọn tôi một đôi cũng không bóí ra. Thi đại học xong là mỗi người một ngã, chẳng mấy ai được như hai người”.

Trần Tử Hàn cầm điện thoại trong tay, vô thức mỉm cười: “Bọn tôi không giống họ”.

Không giống chỗ nào? Thực ra bản thân anh cũng không trả lời được, chỉ tự cảm thấy tình cảm của mình khác với mọi người. Người khác có lẽ không có cách nào để đi cùng nhau tới cuối cuộc đời, nhưng bọn họ thì có thể làm được. Anh hoàn toàn tin tưởng điều đó.

Thi xong môn cuối cùng, Trần Tử Hàn liền về ký túc thu dọn hành lý. Anh không thông báo cho bố mẹ chuyện mình đã được nghỉ học, mà dự định sẽ tới Yên Xuyên một thời gian. Khả năng thích ứng với hoàn cảnh của Vương Y Bối rất kém, cô lại hay ỷ lại vào người khác. Từ cấp một lên cấp hai xa lạ cô đã khóc, từ cấp hai lên cấp ba mới mẻ cô cũng đã sợ hãi, lần nào cũng phải mất nửa tháng mới dần thích nghi được.



Trần Tử Hàn trầm tư nghĩ, lúc cô vào đại học, chắc là cũng rất bơ vơ? May mà giai đoạn ấy cô còn có Ưông Thiển Ngữ ở bên cạnh. Trần Tử Hàn rất cảm kích Ưông Thiển Ngữ, mỗi lần tới Đại học Thâm Quyển chơi đều mua quà cho cô ấy, cảm ơn cô ấy đã chăm sóc cho Vương Y Bối.

Trần Tử Hàn còn đang thu dọn đồ đạc thì mấy người bạn cùng phòng về. Thấy anh bận rộn, ai cũng tò mò: “Nhanh thế? Mới thi xong đã về phòng dọn đồ rồi, chuẩn bị đi đây à?”

Một người khác lên tiếng: “Đàn ông có bạn gái đương nhiên lúc nào cũng chỉ mong ngóng được về với bạn gái rồi!”

Trần Tử Hàn lắc đầu bất lực: “Chẳng lẽ ở đây cả đời à?”

Trương Văn Đào nhún vai: “Mọi người còn đang định thi xong đi đập phá một trận đã, ông vội thế làm gì? Bạn gái ông rất cuộc là thần thánh phương nào thế?”

Thực ra Trương Văn Đào có vẻ khá bất mãn với cô bạn gái bí ẩn của Trần Tử Hàn. Ngày nào cũng thấy cô gọi điện tới, hễ Trần Tử Hàn không nghe máy là kiêu gì cũng nổi nóng. Bọn họ đều chờ đợi Trần Tử Hàn tức giận lại, nhưng kết quả lần nào anh cũng dỗ dành cô. Chỉ thế thôi đã đành, đằng này Vương Y Bối còn chưa bao giờ tới thăm Trần Tử Hàn, đều là anh vất vả chạy tới trường cô.

Trần Tử Hàn trước đây vẫn đi làm thêm vào cuối tuần để kiếm thêm thu nhập, nhưng hiện tại thời gian rảnh cuối tuần cũng chẳng còn nữa rồi. Anh lại không phải là một người chỉ biết ăn bám bố mẹ, nên chỉ còn cách cắt giảm tiền ăn mà bù vào tiền xe tới Yên Xuyên, Mấy người bạn chung phòng thấy Trần Tử Hàn như vậy đều tỏ thái độ không đồng tình.

Có một lần Trần Tử Hàn mượn tài khoản thanh toán online của Trương Văn Đào để mua hàng trên Taobao. Chẳng cần hỏi Trương Văn Đào cũng thừa biết lại là vì cô bạn gái kia. Trần Tử Hàn có tài khoản nhưng còn chưa kích hoạt nên mượn Trương Văn Đào cho đỡ tốn thời gian. Trương Văn Đào vừa mới thanh toán xong, quay ra đã thấy Trần Tử Hàn đứng ngoài ban công gọi điện thoại, Vương Y Bối đang trách móc anh chậm chạp. Anh ta cũng thấy bực mình thay Trần Tử Hàn.

Trần Tử Hàn đâu phải là người không tìm được người yêu, biết anh có bạn gái, bao nhiêu nữ sinh trong trường phải khóc thầm đấy chứ. Nhưng mà chuyện tình cảm, quả nhiên rất khó hiểu.

Trần Tử Hàn đảo mắt qua đám bạn trong phòng: “Các ông không biết đâu, cô ấy...”

“Thôi thôi được rồi, không biết càng tốt!” Trương Văn Đào thấy bộ dạng quyết tâm của Trần Tử Hàn nên cũng không ngăn cản nữa.

Vương Y Bôi vốn đã lên kế hoạch bỏ giờ tập huấn buổi tối để đi đón Trần Tử Hàn, nhưng cô vừa mới ra tới cổng trường thì Ưông Thiển Ngữ gọi điện thông báo hôm nay giáo viên bắt đầu điễm danh. Vương Y Bôi thâm chủi bậy, vội vàng quay về ký túc thay quần áo, không quên gọi điện thuật lại tình hình với Trần Tử Hàn. Trần Tử Hàn ngồi trên xe méo dờ khóc dờ, cũng chỉ còn biết giục cô nhanh chóng tới lớp.

Bị giáo viên vặn hỏi lý do, Vương Y Bôi cứng đầu nói mình bị đau bụng, phải ra khỏi trường đi mua thuốc nên mới tới muộn. Giáo viên lớn tiếng dạy bảo cô một trận rồi cảnh báo cô không được để tái diễn sự việc này một lần nữa.

Buổi tập huấn buổi tối căn bản cũng không có gì quan trọng. Vương Y Bôi ngồi chơi, lấy điện thoại ra nhắn tin với Trần Tử Hàn, cứ mười phút lại hỏi anh đi tới đâu. Nghĩ tới việc sau khi buổi học kết thúc sẽ được gặp anh ngay, cô cứ nhìn chăm chăm di động cười ngô nghê.

Ưông Thiển Ngữ thấy bộ dạng ngốc nghếch của Vương Y Bôi, không khỏi lắc đầu. Nhưng con gái đang yêu làm sao có thể bình thường được.

Giáo viên vừa dạy cả lớp một bài hát, mới tập được mấy lần đã có nam sinh xung phong lên hát. Anh ta vô cùng hăng hái, vừa hát vừa biểu diễn, mọi người ở dưới vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

Vương Y Bôi vẫn cuôi đầu nhìn di động. Trần Tử Hàn nhắn tin báo anh đã tới nơi, đang đi xem phòng trọ. Anh là một người biết lo xa, trước khi đi đã lên mạng tìm hiểu, lúc này chỉ việc tới xem, nếu vừa ý thì sẽ thuê.

Vương Y Bôi tùm tùm cười, cất điện thoại đi tiếp tục hát với mọi người. Lần đầu tiên cô cảm thấy những ca khúc quen thuộc này lại êm tai đến

thế.

Trong lòng cô ẩn chứa một niềm kiêu hãnh không hề nhỏ. Bạn học xung quanh đều cho rằng yêu xa như cô không có kết quả, chẳng mấy chốc mà biệt ly. Lần nào cô cũng phản bác tới cùng, nhưng trong mắt bạn bè, sự cố chấp ấy của cô là vì cô đang bị tình yêu làm cho mê muội mà thôi. Bây giờ cô chẳng cần đôi co với họ nữa, cô sẽ dùng chính hạnh phúc của mình để chứng minh cho mọi người thấy, cô có bằng chứng để mà kiêu ngạo, người khác không thể cùng nhau tới cùng, nhưng cô thì có thể. Bởi tình yêu của cô sâu đậm hơn tất cả mọi người.

Vì Trần Tử Hàn tới chơi nên Vương Y Bối đưa theo Uông Thiên Ngữ và hai người bạn nữa ra ngoài ăn. Mấy cô bạn ăn xong liền quay về ký túc trước, Vương Y Bối cùng Trần Tử Hàn tới nhà trọ anh mới thuê.

Trần Tử Hàn quan sát làn da đã sạm đen của cô, xót xa nói: “Vất vả lắm phải không?”

Vương Y Bối ra sức gật đầu, Trần Tử Hàn kéo cô dựa vào mình. Trước đây từng có lần anh bắt gặp đôi tình nhân đi bên nhau, cô gái như người không xương, hoàn toàn tựa vào chàng trai. Lúc ấy anh nghĩ như thế thật chẳng thoải mái chút nào, nhưng hiện tại tự mình trải nghiệm, anh chỉ lặng lẽ thở dài, ôm cô chặt hơn chút nữa.

Vương Y Bối lúc đi vội vàng, sợ anh phải đợi lâu nên chẳng kịp tắm rửa thay đồ, chỉ lấy bừa một bộ quần áo cầm theo.

“Anh không đi nữa đúng không?” Cô mở to hai mắt nhìn Trần Tử Hàn.

Giờ này sinh viên đổ ra ngoài khá đông, nhưng dường như trong mắt hai người không thấy ai khác. Trần Tử Hàn gật đầu, tách khỏi cô, đi tới trước sạp hoa quả gần đấy mua một quả dưa hấu.

Được ăn dưa hấu trong thời kỳ tập quân sự gian khổ là chuyện hạnh phúc nhất đối với Vương Y Bối. Cô nhìn theo Trần Tử Hàn, vẻ mặt rạng rỡ như bắt được vàng, Trần Tử Hàn vừa quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng cô, mỉm cười. Đúng là đồ ngốc! Mới được người ta mua cho một quả dưa hấu mà đã thích thú đến thế rồi!

Thực lòng, Trần Tử Hàn biết rõ mấy người bạn cùng phòng của mình

suy nghĩ thế nào về Vương Y Bối, nhưng bọn họ không hiểu cô. Cô không ham túi xách xịn, không ham quần áo hàng hiệu, cô chỉ thích mấy thứ đồ nhỏ bé bình thường mà thôi, nếu ngay cả như vậy mà anh cũng không đáp ứng được thì chỉ có thể trách bản thân mình.

Trần Tử Hàn đưa tay lên vuốt tóc cô.

Về tới nhà trọ, Vương Y Bối đi tắm, Trần Tử Hàn dọn dẹp phòng. Nhà trọ ở đây giá thuê rất cao vì gần trường học, nhưng đổi lại điều kiện khá tốt, có tủ lạnh, máy giặt, và các đồ gia dụng khác. Đắt một chút nhưng ở thoải mái là được.

Vương Y Bối tắm xong, để tóc ướt đi ra ngoài. Cô xoay một vòng trước mặt Trần Tử Hàn: “Đẹp không? Em mới mua đấy”.

Trần Tử Hàn thở dài, kéo cô vào trong lòng. Anh cầm một chiếc khăn bông nhẹ nhàng giúp cô lau tóc nhưng cô có vẻ như vẫn còn đang băng khoăn trong lòng: “Có phải rất xấu không? Em không biết chọn quần áo!”

“Đẹp! Em mặc cái gì cũng đẹp hết!”

Trả lời như thế chẳng phải là cô mặc cái gì cũng như nhau sao! Vương Y Bối bất mãn, nhưng còn chưa kịp nổi giận thì Trần Tử Hàn đã cố định cô lại, tiếp tục công việc dang dở. Lau tóc giúp cô xong, anh bung đĩa dưa hấu đến trước mặt cô.

Vương Y Bối vui vẻ hẳn lên, cầm lấy một miếng nhỏ đưa lên miệng gặm, không thèm để ý đến việc phải giữ hình tượng. Ăn hết một miếng, cô cầm một miếng khác đưa tới trước mặt anh: “Anh cũng ăn đi!”.

“Hiếm thấy! Còn nhớ tới anh nữa cơ đấy!”

Trần Tử Hàn kinh ngạc thốt lên như vậy khiến Vương Y Bối vô cùng mất hứng.

Ăn dưa xong, hai người cùng xem ti vi. Cô gồi đầu lên chân anh, chỉ cần mở to mắt một chút là cô đã có thể nhìn thấy anh. Cô đưa tay lên chạm vào mặt anh. Chân thực đến thế! Đây chính là người đàn ông mà lúc nào cô cũng nhớ tới. Giờ khắc này cô đang ở trong lòng anh, chẳng có gì

khiến cô hài lòng hơn thế nữa.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô di chuyển trên mặt khiến Trần Tử Hàn cảm thấy ngứa ngáy, anh giữ lấy tay cô, cúi đầu xuống. Đôi mắt cô cũng tròn xoe nhìn lại anh, hàng lông mi dài khẽ động.

Âm thanh trong ti vi dường như biến mất. Trần Tử Hàn chỉ còn chú ý tới đôi mắt trong veo long lanh như nước của cô. Anh không tự chủ được hôn lên môi cô. Ban đầu chỉ là một nụ hôn đến bất ngờ trong lúc xúc động, nhưng khi hai đôi môi đã chạm nhau lại luyến tiếc chẳng rời. Nụ hôn lướt biến thành nụ hôn triền miên. Cô đưa tay lên ôm lấy cổ anh, hơi thở của anh đã không còn bình ổn, bàn tay mất kiểm soát lần mò vào trong lớp áo của cô.

Trong phòng mở điều hòa, tay anh lạnh hơn cơ thể cô, khiến cô bưng tỉnh.

“Dừng!” Vương Y Bối nhú mày, buông hai tay xuống.

Trần Tử Hàn bị tiếng kêu của cô làm cho giật mình, lập tức rút tay ra, ngậy người nhìn cô.

Vương Y Bối cúi mắt, khẽ nói: “Em không muốn!”

Không ngờ mình sẽ xấu hổ. Cô biết rõ ở trường có nhiều đôi ra ngoài thuê phòng ở chung, tuy là nói muốn có không gian riêng của hai người, nhưng trong lòng mọi người cũng biết rõ thực hư thế nào. Trước đây, cô từng nghĩ tới chuyện này, trong lòng băn khoăn nhiều, do dự nhiều, cuối cùng cũng đưa ra một kết luận: Không muốn! Dù chuyện đó với sinh viên bây giờ thực ra cũng khá bình thường nhưng cô vẫn giữ quan điểm của mình. Người khác làm thế nào thì mặc họ, cô là cô.

Lý do khiến cô kiên định như vậy là vì có lần cô đưa một chị khóa trên đi bệnh viện, làm chuyện khiến người khác đau lòng. Lúc tới bệnh viện, chị ta gọi điện cho bạn trai nhưng anh ta không đến. Vương Y Bối nhìn thấy ánh mắt rung rung của chị ta lúc bước vào phòng phẫu thuật. Ngay khi cuộc phẫu thuật kết thúc, việc đầu tiên chị ta làm là xem điện thoại, tiếc là không có cuộc gọi nhớ, không có tin nhắn. Người con trai kia một câu hỏi thăm cũng không có, chị ta bật khóc nức nở. Vương Y Bối cảm thấy chị ta thật đáng thương.

Cô không muốn có một ngày mình cũng đáng thương như thế, không muốn tự tay giết chết một sinh mệnh chưa hoàn chỉnh.

Trần Tử Hàn đương nhiên hiểu tâm trạng của cô, anh xoa đầu cô an ủi: “Ngủ sớm đi, mai còn phải đi tập quân sự nữa đấy!”

Vương Y Bối gật đầu, vẫn chưa ngẩng lên nhìn anh.

Buổi tối, hai người ngủ chung giường, một người nằm bên trái, một người nằm bên phải. Trong cơn mơ chập chờn, Vương Y Bối cảm nhận được có người kéo chăn lên đắp lại giúp mình, tựa như mẹ vẫn làm khi cô còn nhỏ.

Trong thời gian Vương Y Bối học quân sự, Trần Tử Hàn không tìm công việc ổn định mà chỉ nhận lập trình chương trình cho một vài công ty, như vậy thời gian tương đối tự do. Bình thường anh đều chuẩn bị sẵn nước mang tới sân vận động, đợi tới giờ giải lao, cô sẽ tới uống nước. Trời nắng chói chang, làn da của cô bị cháy sạm, cổ nổi lên những nốt nhỏ đỏ rục. Trần Tử Hàn đưa chai nước cho cô rồi lấy lọ phấn rôm bôi lên cổ cô thêm một lượt nữa, lớp phấn ban đầu đã bị mồ hôi làm trôi đi hết.

Vương Y Bối rất muốn giả ngốc thêm một chút nhưng chắc chắn là không thể, cô bĩu môi: “Ông Thiển Ngữ nói anh cứng chiều làm hư em, sau này không ai cần em nữa, anh không được chán em đâu đấy!”

Trần Tử Hàn cụng trán mình vào trán cô, lại giơ tay lên khẽ véo mũi cô: “Đừng có cả ngày nghĩ linh tinh nữa!”. Anh nhìn sang phía bên kia, giục cô: “Mau đi ra đi, giáo viên đang nhìn kia kìa!”.

Vương Y Bối lườm anh một cái rồi mới quay về chỗ tập. Trần Tử Hàn nhìn theo cô, đợi cô về chỗ rồi anh mới rời khỏi sân vận động.

Ban ngày, Trần Tử Hàn ngồi trước máy tính làm việc rồi lại ghé qua sân vận động một chút. Nhiệt độ ngoài trời quá cao, nhiều nữ sinh không chịu được đã ngắt xiui, anh rất lo lắng cho cô, ngày nào cũng tới sân vận động hai lần, sáng và chiều. Buổi tối kết thúc tập huấn, Vương Y Bối cũng không quay về ký túc mà tới thẳng nhà trọ.

Hai người bọn họ vốn chẳng bao giờ phải động tay động chân vào việc

nhà, bây giờ lại phải tự nấu cơm. Lúc bắt đầu nấu cơm bằng nồi cơm điện, cơm nếu không khô khốc thì cũng nhão nhoét không nhìn thấy hạt, phải qua mấy lần Trần Tử Hàn mới nắm được cách đổ nước sao cho vừa, cuối cùng cũng được nồi cơm ngon lành, không quá nát cũng không quá khô. Anh múc ra bát cho nguội dần vì Vương Y Bối ghét nhất ăn cơm nóng.

Anh cũng chuẩn bị dưa hấu sẵn trong tủ lạnh, buổi tối Y Bối vừa về tới nhà là sẽ lập tức lao về phía tủ lạnh ôm quả dưa ra, bổ làm hai, sau đó dùng thìa xúc từng miếng ăn. Lần nào trông bộ dạng tham ăn tục uống của cô, Trần Tử Hàn cũng đều phải lên tiếng nhắc nhở cô ăn chậm kéo sặc. Vương Y Bối còn rất ghét ăn dưa phải nhả hạt, thế nên mỗi lần mua dưa anh đều phải chọn loại không hạt.

Ăn xong, Vương Y Bối mới chạy đi lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Trần Tử Hàn là người việc nào ra việc đấy, nhưng rất may là anh không yêu cầu người khác cũng phải như vậy, nếu không thì chắc chắn Vương Y Bối sẽ bị ăn mắng liên tục. Trong lúc cô còn đang tắm, anh sẽ giặt quần áo cô vừa thay ra. Vì không mang theo nhiều quần áo nên sau khi giặt xong anh phải phơi ngay, cũng không dùng tới máy giặt.

Vương Y Bối ra khỏi phòng tắm, cầm khăn khô vừa lau đầu vừa nhìn anh đang giặt đồ: “Có phải em rất thiếu tư cách làm bạn gái không?”

Trong số những đôi tình nhân cô quen biết, chẳng anh chàng nào chịu giặt đồ cho bạn gái cả, hoàn toàn là nữ giặt đồ cho nam.

Trần Tử Hàn vắt kiệt nước chiếc áo trong tay, cẩn thận treo vào mắc phơi: “Lại nghĩ linh tinh cái gì thế?”

“Em đang tự kiểm điểm bản thân mà!” Nghĩ tới chuyện thú vị, cô đột nhiên bật cười: “Lần trước em về nhà, mẹ nói: Mày là cái đồ ham ăn lười làm, sau này không lấy được chồng! Hic... Có thật em lười đến thế không?”. Không đợi Trần Tử Hàn trả lời, cô tự đáp: “Hình như gần đây đúng là em lười thật, đứng một chỗ không chịu động đây!”

Trần Tử Hàn cầm chậu đứng dậy: “Đấy là triệu chứng của bệnh lười lười!”.  
“Vây rất hợp rồi còn gì, hai người lười lười chúng ta ở cùng nhau!”.

Vương Y Bối phải thừa nhận rằng, tuy Trần Tử Hàn rất ít khi nói những lời ngon ngọt nhưng thỉnh thoảng anh lại có những câu khiến cô nghe mà ấm lòng.

“Ai thèm ở cùng anh chứ? Em không thèm!”

Thấy cô đang định đi vào phòng ngủ, Trần Tử Hàn liền gọi cô lại: “Đợi tóc khô đã rồi ngủ!”

“Biết rồi, thưa ông xã tương lai đại nhân!”

Trần Tử Hàn đứng tại chỗ lắc đầu cười.

Ba tuần tập quân sự chẳng mấy mà trôi qua, Vương Y Bối cũng không cảm thấy nhẹ nhõm như trong tưởng tượng, vốn dĩ cô cứ nghĩ qua đợt này sẽ vô cùng sung sướng. Hôm nay, Vương Y Bối và Uông Thiển Ngữ hẹn nhau đi ăn, Trần Tử Hàn đi phỏng vấn nên dặn cô ở ngoài.

Vương Y Bối quay đầu lại nhìn sân vận động, đám con trai có người đang bê bông thầy huấn luyện tung lên không trung, có người hưng phấn tháo toàn bộ mũ cối, thất lưng quảng đi, lại có người tranh thủ chụp ảnh kỉ niệm. Giây phút ấy, Vương Y Bối mới phát hiện hóa ra bản thân mình cũng lưu luyện hai mươi một ngày vừa qua.

Ăn cơm xong, cô về ký túc lấy đồ đạc của mình. Uông Thiển Ngữ cũng đang thu dọn để buổi chiều về quê.

“Cậu không định về quê à?”

Uông Thiển Ngữ cũng biết chuyện Trần Tử Hàn đã tìm việc ở đây, hẳn là không có ý định quay về. Vương Y Bối dọn đồ chắc chắn là để chuyển tới nhà trọ với Trần Tử Hàn.

Vương Y Bối gạt đầu: “Ở lại mấy ngày, tớ gọi điện về nói với mẹ rồi.”

Uông Thiển Ngữ còn muốn dặn dò Vương Y Bối nhưng cuối cùng lại thôi. Những người đang đắm chìm trong vòng xoáy tình yêu thì người ngoài có nói gì cũng không ảnh hưởng tới họ. Uông Thiển Ngữ chỉ muốn nói với Vương Y Bối, sau này không nên quá tùy hứng, làm gì cũng nên



suy nghĩ tới hoàn cảnh của đôi phương. Thế nhưng thấy Y Bối vui đến quên trời quên đất như vậy, cô cũng không đem những điều thực tế ấy ra làm đảo lộn tâm trạng Vương Y Bối nữa.

Vương Y Bối thu dọn xong xuôi, nhoẻn cười nhìn chiếc hòm to bự và mấy túi đồ công kênh. Chợt nghĩ ra giờ này Trần Tử Hàn chắc là chưa về, cô lúng túng không biết làm thế nào để mang hết số đồ này tới phòng trọ. Cô ngồi phịch xuống ghế, do dự xem có nên đợi Trần Tử Hàn về rồi tính không.

Uông Thiên Ngữ dọn xong đồ của mình mới phát hiện Vương Y Bối đang ngồi thừ người một chỗ nhìn hành lý, cô thở dài: “Đi thôi, tớ đưa cậu tới đó!”

Vương Y Bối bật dậy, chạy tới trước mặt Uông Thiên Ngữ, hét lên như bắt được vàng: “Cậu tuyệt nhất!”

Uông Thiên Ngữ nhún vai: “Thôi thôi cho tôi xin! Cái đồ nhìn đời bằng nửa con mắt như cậu ấy à, cho dù cả thế giới này tốt với cậu thì quan trọng nhất với cậu vẫn chỉ là Trần Tử Hàn mà thôi!”

Vương Y Bối cười ha hả: “Không được ghen tị!”

Hai người xách đồ xuống dưới tầng một, Vương Y Bối đột nhiên nhớ ra: “Cậu đưa tớ tới nhà trọ thế lúc nào cậu đi? Người tới đón cậu phải chờ à?”

“Giờ mới biết mà hỏi à? Thế có người chờ tớ, cậu sẽ một mình về nhà trọ phải không?”

Vương Y Bối thản nhiên lắc đầu: “Nhưng có thể đi nhờ xe người đó mà!”

Uông Thiên Ngữ không thèm đáp nữa, một lúc sau mới lên tiếng: “Tớ không bảo ai tới đón cả. Tớ về một mình thôi!”

Vương Y Bối nhìn Uông Thiên Ngữ bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng không hỏi lý do. Đôi khi chỉ cần nhìn vào ánh mắt là có thể đoán biết được đôi phương có muốn chia sẻ hay không, có thể đó chẳng phải là chuyện bí mật, chỉ đơn giản không muốn nói với người khác mà thôi.

Sau khi tìm hiểu thông tin trên mạng kỹ càng, Trần Tử Hàn mới gửi hồ sơ tới công ty Quảng Vũ. Thực lòng anh cũng không ôm hy vọng nhiều lắm, anh chỉ muốn tìm một công việc tạm thời trong kỳ nghỉ để có thể vừa làm vừa ở bên chăm sóc Vương Y Bối. Khi nhận được điện thoại thông báo của Quảng Vũ, anh khá bất ngờ nhưng vẫn vui vẻ tới phỏng vấn. Dù không quá chờ mong nhưng có được một công việc tốt thì vẫn hơn.

Phỏng vấn thuận lợi, có điều anh chưa nói rõ với họ, mình chỉ làm hai tháng. Tuy nhiên, theo như anh quan sát thái độ của phía công ty thì có lẽ họ cũng khá rõ rồi.

Chuyện công việc của Trần Tử Hàn được giải quyết ổn thỏa, Vương Y Bối muốn đích thân xuống bếp làm một bữa ăn mừng. Trần Tử Hàn vừa khen ngợi cô có “tiềm lực” đảm đương vai trò vợ đảm mẹ hiền, vừa oán thâm không biết bữa cơm này có nuốt nổi được không. Vương Y Bối vốn dĩ là một cô gái không biết nữ công gia chánh, cơm nước xưa nay chỉ nhìn người khác làm chứ chưa bao giờ động tay động chân.

Thấy cô đi vào bếp, Trần Tử Hàn không tìm được mà liên tục ngoái nghiêng nhìn theo. Ngực anh cứ giật thon thót, lúc cô thái rau, anh sợ cô bị đứt tay; lúc cô xào rau, anh lại lo cô bị bỏng.

Anh bảo cô ra ngoài lên mạng chơi nhưng cô không nghe, cứ nhất quyết đòi đích thân xuống bếp, anh đành bắt lực đứng bên cạnh theo dõi.

Đồ ăn cô làm không phải là không ra gì, nhưng cũng không được gọi là ngon. Trần Tử Hàn ăn được mấy miếng liền khen ngợi tay nghề của cô, lần đầu tiên vào bếp thật sự không tồi. Vương Y Bối cũng ném thử, ngoại trừ súp hơi mặn một chút thì những món khác vẫn ổn, chí ít cũng không khiến người ta muốn nhổ hết ra ngoài.

“Em nấu ăn ngon là anh được lợi rồi nhé!” Thấy “tác phẩm” của mình không quá tệ, Vương Y Bối liền đắc ý: “Em đem tặng anh lần đầu tiên của mình rồi đấy, anh thưởng em cái gì đây?”

Cô vừa nói hết câu, thức ăn đang kẹp trên đũa của Trần Tử Hàn chọt rớt xuống bàn. Anh nghi hoặc liếc cô một cái, im lặng.

Vương Y Bối cũng cảm nhận được sự kỳ quái, ngẫm lại câu nói của mình một chút, chợt đỏ bừng mặt: “Em nói là lần đầu tiên nấu ăn! Đến cả mẹ em cũng không có đũa ngộ đặc biệt ấy đâu”.

Đúng là giải thích phí lời!

Trần Tử Hàn gật đầu: “Ừ ừ, em vĩ đại, mong em cứ tiếp tục vĩ đại như thế!”

Cô trừng mắt: “Đáng ghét!”.

Ăn cơm xong, Vương Y Bối còn khăng khăng đòi rửa bát, cho anh hưởng thụ một ngày được đũa ngộ đặc biệt của “vợ thảo mẹ hiền”. Thế nhưng Trần Tử Hàn được an nhàn đến phát sợ. Dù biết hiện tại cô không còn là một đứa trẻ nhưng anh vẫn luôn coi cô là một cô nhóc, thậm chí lúc cô rửa bát anh còn không yên tâm mà đi vào xem, sợ cô làm vỡ bát đĩa. Cũng may, Vương Y Bối không hiểu nỗi lo của anh, chứ nếu biết anh nghĩ cô như thế nhất định sẽ tức giận mà cãi nhau với anh.

Thu dọn gọn gàng đầu vào đây rồi, hai người ngồi ngoài phòng khách nhỏ xem ti vi.

Vương Y Bối nhìn xung quanh phòng, gương mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn. Trên tường là máy điều hòa mới, góc tường là một cái máy giặt, một cái tủ lạnh, vách tường bên kia là tủ ti vi, trên đó bày chiếc ti vi màu đã cũ, tiếp đó là một chiếc bàn trà tinh xảo, mặt bàn là đĩa táo cô mới mua hôm nay, bên cạnh có một con dao gọt hoa quả.

Cô phóng ánh mắt lên người Trần Tử Hàn. Nơi này tựa như một gia đình thật sự, cô và anh chính là chủ nhà. Thật hạnh phúc, thật ấm áp, thật ngọt ngào! Cảnh tượng giống như vô số lần cô đã tưởng tượng.

Cô không tìm được nhào người vào trong lòng anh, muốn nói câu gì đó lãng mạn, nhưng cảm nhận được sự ấm áp của anh, lại chẳng muốn nói thêm gì nữa. Cô thậm chí ước giây phút này dài thêm, lâu thêm một chút, tốt nhất là kéo dài cả đời này, cô nguyện lòng cứ như thế đến cuối đời.

Trần Tử Hàn đáp lại cô bằng một vòng tay thật chặt, ánh mắt anh bắt đặc dĩ nhìn cô như một đứa trẻ nông nổi, nhưng anh tình nguyện cung chiều cô như thế.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, rồi hôn lên môi cô, vẫn chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng không quá trớn.

Vương Y Bối mở to hai mắt nhìn anh: “Ấn tượng đầu tiên của anh về em như thế nào?”

Trần Tử Hàn ngậy người khi nghe cô đột nhiên hỏi vậy. Trong đầu anh lập tức vọt ra hình ảnh cô thập thò ngoài cửa lớp ngày hôm ấy, dáng vẻ láu lỉnh đáng yêu, nụ cười rạng rỡ vô tư. Lúc ấy anh nghĩ, cô nhất định là một cô gái vui vẻ, cả đời này sẽ sống vui vẻ như thế.

Thế nhưng anh không biết, niềm vui lớn nhất của cô chính là anh, nỗi đau lớn nhất của cô cũng chính là anh.

“Hình như là rất tốt!” Trần Tử Hàn không ngừng gật đầu ra chiều lời mình nói hoàn toàn là sự thật.

Vương Y Bối nâng người dậy, bất mãn vung tay lên đánh, anh nhanh chóng tóm được: “Chắc chắn là rất tốt, à, quá tốt!”. Anh dùng sức nắm chặt tay cô: “Vì thế nên khi giữ được rồi mới không muốn buông ra nữa!”

Trần Tử Hàn hoàn toàn không biết, nhiều năm về sau, bao lần tỉnh dậy giữ đêm khuya sau cơn mơ, Vương Y Bối đều nhìn đôi tay mình. Anh nói không muốn buông tay cô, vậy tại sao cuối cùng lại kiên quyết buông? Có lần xem được tin tức về một đôi vợ chồng trong giới giải trí, tình yêu của hai người họ cảm động rất nhiều người, nhưng đến khi họ ly hôn, họ bỗng chốc như biến thành những tên bịp bợm, lừa đảo những người đã từng vì họ mà tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu. Lúc ấy, Vương Y Bối cũng không hiểu, vì sao tình yêu người đàn ông dành cho cô gái khiến mọi người đều cảm động, mà sau khi buông tay anh ta lại vô tình đến vậy? Trên mạng có người nói: Một cô gái có thể khiến cho người đàn ông từng yêu cô ta tha thiết đối xử với cô ta như vậy ắt hẳn là vì cô ta đã làm một chuyện hết sức tội tệ. Vương Y Bối nhìn trang web, muốn khóc, nhưng cuối cùng lại mỉm cười. Hóa ra sự việc còn có thể nhìn theo cách như vậy. Người đàn ông kia không còn yêu, không phải vì bản thân anh ta, mà là người phụ nữ bên cạnh anh ta mắc sai lầm.

Có điều ngay ở hiện tại, Vương Y Bối còn không học được cách khóc. Mỗi ngày cô đều sắp xếp vài việc vặt vãnh cho mình và Trần Tử Hàn, giống như bản thân thật sự là một cô vợ hiền. Cô sẽ tự giác nấu cơm, làm thức ăn, anh đi làm cô sẽ ở nhà giặt quần áo, thỉnh thoảng mua vài thứ đồ đáng yêu về trang trí cho căn nhà của hai người, cô còn đến bến xe buýt trước cửa khu chung cư đợi anh về.

Một chuyện tế nhị đến cực điểm, nhưng cô lại cảm thấy rất hạnh phúc. Mỗi khi anh ấy xuống xe đi về phía mình, cô đều mừng rỡ chạy tới. Anh sẽ vuốt tóc cô rồi cười với cô. Bóng tấm bảng lịch trình xe buýt rơi trên người họ, nhưng cô không hề cảm thấy âm u, trong lòng vẫn tràn đầy ấm áp và hạnh phúc, khoác cánh tay người đàn ông bên cạnh mình.

Ban ngày, Trần Tử Hàn đi làm, Vương Y Bối ở nhà lên mạng chơi, thỉnh thoảng xem tạp chí, đến giờ sẽ đi nấu cơm. Khi anh về, cô sẽ kể cho anh nghe mấy chuyện cười mình xem được, anh còn chưa cười mà cô đã cười ngặt nghẽo rồi.

Trần Tử Hàn tuy được nhận vào làm việc ở Quảng Vũ nhưng công việc không mấy quan trọng. Các bậc tiền bối thường giao cho anh làm những việc vặt vãnh, anh vẫn mang theo tinh thần học hỏi lấy kinh nghiệm mà chấp nhận. Tuy nhiên cứ liên tục như thế, Trần Tử Hàn phần nào cảm thấy chán nản, về tới nhà thấy Y Bối mặt mày rạng rỡ, những bất mãn trong lòng anh cũng không bộc phát ra ngoài thành lời.

“Sao mặt mày anh cứ xị ra thế?” Vương Y Bối không hài lòng đẩy đẩy cánh tay Trần Tử Hàn: “Cười lên xem nào!”

Cô giơ tay lên kéo hai bên miệng anh thành bộ dạng cười mỉm, vừa giữ vừa tủm tủm cười.

Trần Tử Hàn ôm lấy eo cô. Cô gái này, hẳn vui vẻ là quên hết mọi thứ. Lần trước cô nổi hứng đánh anh, kết quả còn chưa thực hiện được ý đồ thì đã bị ngã đụng vào bàn uống nước, thắt lưng đau đến nước mắt ứa ra.

Anh ôm cô vào lòng, cúi gần tới mặt cô: “Hôm nay ở nhà làm những gì?”

Vương Y Bối lần lượt kể từng chuyện đã làm, toàn là mấy chuyện vặt

vĩnh. Cô nói rất nghiêm túc, anh cũng lắng nghe nghiêm túc.

Anh vói tay lấy cuốn tạp chí trên bàn: “Em mua đấy à?”

Anh vừa dứt lời, cô liền giật lại: “Đương nhiên là em mua!”

Giọng nói của cô nhỏ dần, nhẹ nhàng mở cuốn tạp chí trước mặt anh, bên trong toàn bộ đều là mẫu áo cưới. Những làn váy bay bổng khoác trên cơ thể người mẫu, hiện rõ vẻ trang nhã và lộng lẫy.

Vương Y Bôi giờ đến một trang rồi dừng lại rất lâu.

Trần Tử Hàn kéo cô vào ngực: “Chọn được bộ nào rồi?”

Cô chu miệng: “Em thích bộ nào anh sẽ mua bộ đó chứ?”.

“Đương nhiên là không.” Giọng điệu còn pha chút thương lượng.

Cô ném cuốn tạp chí xuống đất, tức giận véo anh một cái khiến anh hít mạnh một hơi. Anh nhéo mũi cô: “Em nghe lời anh mới mua!”

Cô lập tức ôm lấy tay anh: “Em rất nghe lời, rất nghe lời...”

Anh bật cười.

Trần Tử Hàn rất có hứng thú với tin tức kinh tế, xã hội, còn Vương Y Bôi lại thích xem tin giải trí, những thứ khác có liếc mắt cô cũng lười. Ban ngày cô đã ôm máy tính với ti vi suốt rồi nên đến tối cô không tranh giành với anh nữa. Cô nằm trên sofa, gối đầu lên đùi anh: “Anh nhất định phải mua váy cưới cho em, bằng không em sẽ không thèm lấy anh đâu!”

Trần Tử Hàn vẫn nhìn chăm chú vào màn hình ti vi, dường như hoàn toàn không hứng thú với lời nói của cô.

Vương Y Bôi nhìn khắp phòng một lượt, tiếp tục nói: “Mặc dù em rất thích căn nhà này nhưng mà thật sự là hơi nhỏ. Sau này chúng mình mua căn nhà lớn hơn một chút, màu sắc đồ dùng trong nhà sẽ do em lựa chọn, bốn bức tường nhất định không thể để trắng xóa, quá phổ biến...”. Cô dừng lại ngẫm nghĩ: “Còn phải chuẩn bị một phòng trẻ con nữa, bên

trong bày thật nhiều, thật nhiều đồ chơi và quần áo trẻ con”. Mới chỉ nghĩ vậy thôi mà cô đã cảm nhận được niềm hạnh phúc đang trào dâng rồi.

Trần Tử Hàn không phát biểu ý kiến, nhìn qua có vẻ như hoàn toàn đã bị tin tức trên ti vi thu hút, nhưng chính nụ cười nơi khóe miệng đã bán đứng anh. Anh đang chăm chú nghe cô nói. Trong lòng anh còn đang thăm đàng giá, phụ nữ đúng là hay huyền tưởng về tương lai, lúc nào cũng nghĩ tới những chuyện xa xôi.

Trần Tử Hàn tắt ti vi, vờ nhẹ khuôn mặt cô: “Ngủ thôi!”

“Vẫn sớm mà!” Cô ngồi dậy, bĩu môi nói.

“Sáng mai anh còn phải đi làm.”

“Đi làm, đi làm, đi làm.” Cô bắt chước khẩu khí của anh, chu miệng: “Đi làm quan trọng đến thế à?”

“Ừ, quan trọng chứ. Phải mua áo cưới cho ai đó, mua nhà cho ai đó, nếu không cô ấy sẽ không chịu lấy anh!”

Vương Y Bối khúc khích cười, ngoan ngoãn nghe lời anh đi ngủ.

Cuộc sống như vậy của hai người duy trì chưa được mấy ngày thì Vương Y Bối nhận được điện thoại của mẹ. Phương Di Vi hung hăng mắng cô một trận vì tội được nghỉ học lâu rồi mà còn không chịu về nhà. Bà bắt cô lập tức về không được nán lại thêm một ngày. Vương Y Bối nghe mà chỉ muốn khóc, cô gọi điện báo cho Trần Tử Hàn đang ở công ty, sau đó tự mình thu dọn đồ đạc.

Trần Tử Hàn vừa nhận được điện thoại của cô liền xin nghỉ, vội vàng về nhà trọ. Thấy cô rầu rĩ, anh dỗ dành: “Mẹ chỉ vì lo cho em thôi, sợ em ở đây một mình xảy ra chuyện, bây giờ người xấu nhiều quá mà!”.

Y Bối ném chiếc áo trong tay vào người anh: “Anh chính là kẻ xấu lừa bắt em đi ấy! Hại em không nhớ mẹ cũng chẳng nhớ bố!”.

Trần Tử Hàn nhìn khuôn mặt phụng phịu của cô, càng thấy cô đúng là trẻ con, anh vui vẻ nói: “Xem ra anh làm người xấu rất xứng đáng!”.

Cô hừ một tiếng, tiếp tục thu dọn đồ đạc, thực ra sắp xếp cũng hòm hòm rồi nhưng cô cố tình nấn án kéo dài thời gian.

Về sau, Vương Y Bối vô số lần thâm nguyên rửa “kẻ xấu” đã đánh cắp trái tim cô sống không được như ý, rời xa cô anh sẽ khôn đốn, sẽ bất hạnh. Thế nhưng cô đã quên mất rằng, “kẻ xấu” thường phúc lớn mạng lớn.

Trần Tử Hàn giúp cô thu dọn nốt, cô là chúa đăng trí, nhớ ra được cái này thì lại quên mất tiêu cái kia. Xong xuôi, anh xách hành lý, đưa cô ra bên xe khách. Trường của cô nằm ở nơi khá hẻo lánh, ngòi xe buýt tới bên xe cũng phải mất một tiếng đồng hồ. Đây trước giờ vẫn là nỗi phiền muộn của Vương Y Bối, cô ghét nhất là ngòi xe buýt quá lâu, rất dễ bị văng đầu. Trần Tử Hàn nói, vì cô lâu rồi không ra khỏi nhà, lại ít khi ngòi xe nên mới mắc tật ấy, nhưng cô vẫn không sửa được. Tuy nhiên hiện tại cô lại cảm thấy một tiếng này thật tốt, cô có thể ngồi bên cạnh anh thêm được một tiếng. Suy nghĩ ấy ấu trĩ quá! Nhưng vì nó mà cô thâm vui trong lòng.

Tới bên xe, Trần Tử Hàn đi mua vé giúp cô, sau đó dắt cô đi tìm đúng chuyến xe. Anh một tay nắm tay cô, một tay xách hành lý. Sợ cô vút đồ lung tung nên anh để tất cả vào một chỗ. Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ lòng bàn tay anh, đột nhiên Y Bối rất muốn mở miệng bảo anh đi cùng với mình, hoặc là... bịa ra một lý do nào đấy nói dối bố mẹ để mình có thể ở lại đây. Nhưng đây chỉ là ý nghĩ trong đầu, cô biết mình không thể ích kỷ ỷ lại vào anh như thế được. Giống Uông Thiên Ngữ từng nói, cô không còn là trẻ con nữa, không nên làm gì cũng bồng bột như vậy. Hơn nữa, cô cũng không muốn tiếp tục nói dối bố mẹ, chỉ vì một khoảng thời gian không về nhà mà cô đã cảm thấy áy náy lắm rồi.

Trần Tử Hàn đưa cô lên xe. Khoảnh khắc nắm tay anh trượt khỏi bàn tay cô, cô thật sự rất muốn khóc. Cô không muốn thấy bóng lưng anh nên cố gắng không nhìn anh: “Mỗi ngày nhớ em một trăm lần!”.

Ai bảo anh khiến em muốn khóc chứ! Đây là hình phạt dành cho anh.

Trần Tử Hàn vốn đã xoay người định xuống xe, nghe thấy cô nói vậy liền quay lại bên cạnh cô, cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi mới đi. Xưa nay anh không hề thích diễn mấy cái trò ân ân ái ái này ở nơi công cộng,



nhưng đối diện với cô, lúc nào anh cũng có những điều ngoài ý muốn đến không tưởng tượng được.

Tiền Vương Y Bối đi rồi, Trần Tử Hàn quay về chuyển đồ tới nơi ở mà công ty sắp xếp cho mình, sau đó thuê lại căn hộ đang ở, như vậy một tháng tiếp theo sẽ không tốn nhiều tiền, lại còn có thể kiếm thêm được một chút.

Hằng ngày, anh đều nói chuyện điện thoại với Vương Y Bối, quá nửa là nghe cô nói, lúc thì khoe chậu hoa trong sân mà cô thích đã nở, lúc thì kể một ngày cô đã ăn bao nhiêu dưa hấu. Trần Tử Hàn nghiêm túc lắng nghe, anh không thích nói với cô những chuyện đau đầu ở công ty, cô sẽ không hiểu được, hơn nữa anh cũng không muốn nhắc lại những chuyện khiến mình phiền muộn.

Hai tháng làm việc ở Quảng Vũ kết thúc rất nhanh, anh xin thôi việc, phía công ty cũng không làm khó, vẫn trả đủ tiền lương, còn ngỏ ý mời anh quay lại làm sau khi tốt nghiệp. Trần Tử Hàn nói, nếu có cơ hội nhất định sẽ tới.

Anh đang theo học chuyên ngành hấp dẫn nhất của trường, cũng được ưa chuộng nhất ở địa phương. Hiện tại, anh vẫn còn chưa suy nghĩ kỹ xem sau này sẽ phát triển sự nghiệp ở đâu.

Kết thúc công việc ở Quảng Vũ, Trần Tử Hàn về nhà một chuyến. Bố mẹ hỏi han đủ chuyện, sau đó mời toàn bộ bác, người thân họ hàng tới liên hoan một bữa. Trần Tử Hàn tranh thủ thời gian đi gặp Vương Y Bối một lần. Cô làm nũng bắt anh đưa tới trường rồi mới cho anh về. Vốn dĩ ở bến xe gần nhà cô có một chuyến xe khách đường dài chạy thẳng tới thành phố A nơi anh học, nhưng anh vẫn đồng ý đưa cô tới trường của cô trước, rồi mới bắt xe về trường mình.

Đôi khi, chính anh cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng anh chưa bao giờ nghiêm túc cân nhắc xem sự mệt mỏi ấy thể hiện điều gì. Bởi vì khi đó, anh vẫn không hề hoài nghi tình cảm của hai người.

Sắp đến ngày khai giảng. Một năm họ ở bên nhau cũng trôi qua mà không có gì thay đổi nhiều, Vương Y Bối vẫn là cô gái thiếu cảm giác an toàn, Trần Tử Hàn cuối tuần nào cũng tới chỗ cô. Cuộc sống bình yên trôi qua như thế, chỉ là đôi khi, anh sẽ nhìn người con gái ngủ bên cạnh

mình đến ngay người. Anh không thể phủ nhận, sau khi vào năm ba, những điều về hiện tại, về tương lai mà xưa nay vốn chưa nghĩ tới đã đến lúc phải cân nhắc kỹ càng.

Một người bạn học của anh có cô bạn gái luôn ôm giấc mộng làm bà chủ. Anh bạn kia nói, nếu tốt nghiệp đại học mà không tìm được công việc hơn năm nghìn một tháng thì chia tay. Anh ta mặc dù rất yêu cô gái nhưng kiên quyết đưa ra lựa chọn như vậy.

Trong đầu Trần Tử Hàn khi ấy chợt hiện lên hình ảnh Vương Y Bối, nhưng không muốn tiếp tục suy nghĩ sâu xa chuyện này.

Anh vẫn như cũ, tận lực tận tâm làm theo những điều cô yêu cầu. Chỉ cần anh có khả năng thực hiện, nhất định anh sẽ không từ chối cô. Bạn bè đều khen anh tốt tính, anh cũng chỉ cười đáp lại. Chỉ với Vương Y Bối, anh mới tốt như thế, đối lại là người khác, chưa chắc anh đã đủ nhẫn nại đến vậy.

Thời gian trôi đi rất nhanh, chớp mắt mà đã đến sinh nhật thứ 21 của Trần Tử Hàn. Anh hoãn lại hết mọi việc, dành ra ba ngày để đến Đại học Thâm Quyển cho cô một niềm vui bất ngờ. Ngồi trên xe anh nghĩ, xuống xe anh sẽ không gọi điện báo cho cô vội, mà đi thẳng tới ký túc của cô, kiểm soát gì đó bắt cô xuống dưới. Nhất định cô sẽ sung sướng tới hét toáng lên.

Thế nhưng, Trần Tử Hàn đã thất vọng, vì tất cả mọi chuyện đều không xảy ra như anh tưởng tượng. Khi anh đến cổng ký túc thì trông thấy Ôn Thiên Ngữ từ trong đi ra. Vừa nhìn thấy anh, Ôn Thiên Ngữ vội chạy lại: “Sao anh lại tới đây? Anh không biết Tiểu Bối tới chỗ anh sao?”

Trần Tử Hàn thở dài. Đúng lúc này chuông di động vang lên, cuộc gọi từ máy bàn phòng ký túc của anh. Vương Y Bối đang ôm điện thoại mà khóc nức lên.

Anh muốn tạo bất ngờ cho cô, cô cũng muốn tạo bất ngờ cho anh. Trần Tử Hàn chợt nhớ tới chuyện tương tự đã xảy ra khi hai người còn học cấp ba. Quả nhiên, anh và cô không hợp với việc tạo niềm vui bất ngờ cho đối phương. Lúc này anh lại càng thấm thía sự thật ấy.

“Đừng khóc, đừng đi đâu cả. Anh về ngay đây, rất nhanh thôi!”

Nói xong, anh tắt máy, lao ra khỏi trường Thâm Quyển, thậm chí còn quên cả chào Ưng Thiên Ngữ. Anh không muốn Y Bối vừa xuống xe lại phải ngồi một chuyến xe dài quay về.

Vương Y Bối lúc ấy đang ngồi trên giường Trần Tử Hàn mà khóc nức nở, nước mắt không ngừng tuôn trào. Bạn cùng phòng của anh ban đầu rất tò mò về cô bạn gái bí ẩn này, nhưng giờ được nhìn tận mắt rồi thì lại cảm thấy Vương Y Bối cũng không có gì đặc biệt, về ngoài bình thường, tính tình cũng khác xa so với tưởng tượng của họ.

Chỉ có điều, dù bọn họ đều không thích kiểu con gái như Y Bối, nhưng khi nhìn bộ dạng khóc lóc lóc khỏ sớ của cô, ý chí có sắt đá đến mấy cũng không đành mặc kệ cô, bắt đắc dĩ lên tiếng dỗ dành cô bạn gái yếu ớt của Trần Tử Hàn.

Vương Y Bối càng khóc càng thấy thương tâm. Niềm vui bất ngờ biến thành trò cười. Cô khóc mệt rồi lại muốn ngủ một giấc, trong lòng nghĩ, tỉnh lại sẽ được thấy anh, chứ không cần phải khăng khăng ngồi chờ.

Trần Tử Hàn về tới nơi, trông thấy cô đang ngủ say, trong lòng anh nhẹ nhõm. Mệt lử vì chạy đi chạy lại giữa hai thành phố, anh nằm xuống bên cạnh ngủ một lát. Vương Y Bối tỉnh dậy trước anh, nhìn dáng vẻ uể oải của anh, cô chợt thấy đau lòng. Cô ngồi dậy, thần thờ nhìn anh.

Lúc Trần Tử Hàn tỉnh dậy lại đã là sẩm tối. Anh vuốt tóc cô, ánh mắt lộ rõ sự yêu thương. Đám bạn cùng phòng cũng phải quay đầu nhìn ra chỗ khác.

Đây là lần đầu tiên Vương Y Bối tới, lại đúng vào sinh nhật Trần Tử Hàn nên anh phải mời toàn bộ bạn thân đi ăn cơm. Ở đại học, sinh nhật cũng chỉ là một cái cơ để mọi người tụ tập mà thôi, có lòng là tốt rồi. Bạn bè của Trần Tử Hàn khá đông, ai cũng đều nể mặt anh mà tới.

Tới quán cơm, tính sơ sơ ngồi hết ba bàn. Trần Tử Hàn kéo Vương Y Bối ngồi xuống, nói với mọi người không cần làm khách. Lần đầu tiên gặp bạn gái của Trần Tử Hàn nên mọi người rất tò mò, hóa ra đây chính là cô gái khiến cho nhân tài của bọn họ biến thành một người bạn trai tiêu chuẩn.

Bị mọi ánh mắt dồn lên người, Vương Y Bối cảm thấy cực kỳ khó chịu, cô ghé sát vào Trần Tử Hàn: “Mọi người sao cứ nhìn em thế?”

Trần Tử Hàn nhíu mày, mấy người này thật là không biết ý nhị gì hết: “Vì em xinh đẹp”.

Vương Y Bối thừa dịp mọi người không chú ý, véo Trần Tử Hàn một cái: “Thấy ghét!”.

Hành động thân mật của hai người không phải là qua mắt được tất cả, chẳng qua mọi người chỉ làm như không thấy mà thôi.

Vài ánh mắt đồng cảm bắn về phía Liên Chân Chân, dành tình cảm cho Trần Tử Hàn bao lâu như vậy để rồi cuối cùng chỉ có thể nhìn anh và người yêu âu yếm nhau. Liên Chân Chân quả nhiên rất kiên cường dù nhìn qua có vẻ mềm yếu nhu nhược. Cô quan sát Vương Y Bối rất lâu, cuối cùng rút ra kết luận, hóa ra Trần Tử Hàn thích kiểu con gái gói thêu hoa[2] này. Liên Chân Chân cầm ly rượu lên mời Trần Tử Hàn, rồi lại mời Vương Y Bối. Sau màn dạo đầu của Liên Chân Chân, mọi người cũng theo nhau chúc rượu.

[2] Chỉ được vẻ bề ngoài xinh đẹp, không có học thức, tài năng.

Trần Tử Hàn phải uống quá nhiều, sắp không chịu nổi, Vương Y Bối mới đầu còn lúng túng không biết phải làm sao thì lúc này cũng bị chuốc mấy ly. Trần Tử Hàn uống thay cô ba ly rồi mới chợt nghĩ ra, tử lượng của cô không tốt, nếu như cô say, anh cũng say, thì ai sẽ chăm sóc cô?

Thấy có người tiếp tục mời rượu Y Bối, anh không che giấu thái độ nữa, lạnh lùng trừng mắt nhìn đối phương, sau đó mọi người cũng biết ý mà thôi quá trớn. Vài người trong số họ biết quan hệ giữ Trần Tử Hàn và Liên Chân Chân, trước đây cũng tự nhận định rằng hai người là một đôi, thế nên hiện giờ nhìn Vương Y Bối không vừa mắt, coi như trút giận giúp Liên Chân Chân.

Trần Tử Hàn cầm ly rượu lên: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã nể mặt tớ mà tới đây. Tớ không muốn nói nhiều lời vớ vẩn, dùng một ly rượu này để tỏ ý cảm ơn các cậu. Mọi người ăn uống vui vẻ nhiệt tình là coi như đã chúc phúc cho tớ và bạn gái rồi. Chỉ có điều tử lượng của Y Bối không tốt lắm, ý tốt của mọi người tớ xin nhớ kỹ, rượu xin miễn!”.

Nghe Trần Tử Hàn nói như vậy, mọi người không làm khó nữa. Anh bị chuốc tới choáng váng mà vẫn rất vô tư, nói chuyện cười đùa vui vẻ, nhìn không rõ tâm trạng.

Tiệc tùng xong xuôi, sắc trời đã tối mịt, Trần Tử Hàn đưa Vương Y Bôi đi ra ngoài thuê phòng nghỉ. Cô không hề say, tinh thần rất tỉnh táo, có điều cô thật sự không uống được rượu, vừa ra khỏi quán liền nôn thốc nôn tháo. Trần Tử Hàn đỡ lấy cô, lo lắng vỗ lưng cô. Thấy cô đã đỡ hơn, anh mới dìu cô đi, tâm trạng cô có vẻ sa sút: “Có phải em vô công rồi nghề lắm không?”

Mấy bạn nữ hôm nay đều uống được rất nhiều rượu, hơn nữa cô có thể cảm nhận rõ mọi người đều chĩa mũi nhọn về phía mình, ngay cả câu từ chối cũng không thể nói ra. Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói: Bị ngược đãi đến bã cũng chẳng còn.

Trần Tử Hàn dí ngón tay lên trán cô: “Đừng có nghĩ lung tung nữa, lát nữa về ngủ một giấc đi, ngoan!”.

Cô nhìn anh rất lâu, rồi lặng lẽ gật đầu.

Thuê được phòng, Trần Tử Hàn nhận chìa khóa rồi đưa cô lên, hai người đều nồng nặc mùi rượu. Anh để cô đi tắm trước, còn mình đứng bên ngoài canh chừng sợ cô ngã, tuy cô tỉnh táo nhưng không thể tránh được đau đầu.

Một lúc sau Vương Y Bôi đi ra, trên người chỉ quấn khăn tắm nhưng cô không cảm thấy có gì bất thường. Lúc cô mới ra, Trần Tử Hàn thở phào một hơi, sau đó chợt sững người mất mấy giây. Anh vội vàng bắt cô đi ngủ, còn mình đi thẳng vào nhà tắm.

Tắm xong ra ngoài, anh thấy cô đang nằm trên giường. Lúc vào phòng, hai người đều quên không mở điều hòa, trong phòng khá nóng, Vương Y Bôi không đắp chăn. Mấy sợi tóc dính nước dán trên trán ướt sũng, còn có những giọt lã dài xuống cổ. Trần Tử Hàn đưa mắt nhìn xuống, nơi gài đầu khăn tắm trên người cô, một dòng nước chảy vào trong. Đường nhìn của anh phảng phất dừng lại ở đó, rồi nhanh chóng quay đầu ra chỗ khác.

Anh ngồi một lúc lâu, cảm thấy càng ngày càng nóng. Anh quay đầu lại nhìn cô, đúng lúc cô vừa trở mình, vạt khăn tuột khỏi người làm lộ ra cảnh xuân, hai gò má cô ửng hồng như trái đào chín. Trần Tử Hàn không kìm được đi tới gần, cầm lấy đầu chăn kéo lên định đắp lại cho cô, nhưng khi tay còn dừng giữa không trung, anh mất tự chủ cúi xuống hôn cô. Khoảnh khắc hai đôi môi vừa chạm vào nhau, Trần Tử Hàn chợt có cảm giác tuyệt vời như chiếm được thứ mình khao khát. Tấm chăn trong tay anh rơi xuống.

Vương Y Bối có vẻ không thoải mái, hàng lông mày khẽ nhíu lại. Cô vẫn chưa tỉnh hẳn, hai tay giơ lên quờ quạng, cuối cùng chộp được người anh. Như tìm được tư thế thích hợp, cô ôm lấy cổ anh.

Trần Tử Hàn cảm nhận được cơ thể mình nóng dần lên. Anh quán quýt hôn cô, từ môi xuống cằm, xuống cổ. Máu trong người sôi trào, trong đại não lóe lên những hình ảnh kiều diễm hòa lẫn với thứ cảm giác hồn siêu phách tán mà đám bạn học vẫn hay khoa trương.

Đầu óc anh càng lúc càng hỗn loạn, dường như vừa rơi vào một thế giới thần bí, u mê trong thế giới ấy, chưa bao giờ anh lại thấy khát khao mãnh liệt đến vậy.

Chợt một tiếng nỉ non của cô khẽ vang lên, nó như có sức mạnh đột ngột kéo Trần Tử Hàn về thực tại. Anh mở to hai mắt, sững sờ nhìn cảnh tượng ngay trước mắt. Anh nuốt khan, gỡ tay cô ra khỏi cổ mình rồi đứng dậy. Anh nhớ cô từng nói “không muốn”. Thần trí của cô lúc này không được tỉnh táo hoàn toàn, anh tuyệt đối không muốn làm chuyện đó trong khi cô đã mất hết ý thức. Anh thầm khinh bỉ chính mình.

Trần Tử Hàn mang theo cơ thể nóng như lửa lao vào phòng tắm, xả nước lạnh lên người. Đêm nay là cơn mê hoặc lớn nhất mà nửa đời người anh chưa từng trải qua. Nhắm mắt lại, anh dường như có thể tưởng tượng ra nửa thân thể quần khăn bông của cô. Ý nghĩ ấy lớn vồn trong đầu khiến anh lại bị một trận kích động dị thường, lòng tự mắng chửi mình bỉ ổi.

Tắm nước lạnh một lúc khiến anh tỉnh táo hơn nhiều. Ra khỏi phòng tắm, anh mở điều hòa rồi đi tới bên cạnh Vương Y Bối. Anh dùng khăn lau mồ hôi và bọt nước trên người cô, đắp lại chăn cho cô, sau đó tự mình ra sofa nằm, chuẩn bị vượt qua đêm khó ngủ này.

-----oOo-----

## **Chương 7: Mua dây buộc mình**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

“Nếu anh ấy đã yêu tôi thì nhất định sẽ yêu tất cả mọi thứ thuộc về tôi, kể cả khuyết điểm!”

Tôi nói câu này trong sự hãnh diện và thỏa mãn, chẳng qua là vì khi ấy, tôi còn đang hoàn toàn dựa vào sự yêu thương và nuông chiều của “anh”. Tôi hoàn toàn không biết, đến một ngày nào đó anh thấy mệt, thì tất cả những thứ ấy đều trở thành xiềng xích làm nặng đôi vai anh. Ngay thơ rằng hiểu rõ bản thân, cuối cùng sẽ phải trả giá vì cái ngây thơ ấy. Đem tình yêu ra cân đo đong đếm cuối cùng chỉ khiến cho tình yêu ấy mất thăng bằng.

Bước vào năm thứ tư, sinh viên cuống cuống lo luận văn tốt nghiệp, lo tìm công việc[1]. Năm thứ ba coi như là thời kỳ an nhàn cuối cùng, cũng là đường ranh giới lớn trong cuộc đời. Có người dự định thi nghiên cứu sinh, lại có người muốn đi làm ngay, tất cả đều phải đưa ra những quyết định cho tương lai của mình.

[1] Một số trường đại học ở Trung Quốc, sinh viên mới bắt đầu năm thứ tư đã phải đi tìm công việc và có thể làm việc từ lúc chưa tốt nghiệp.

Hai trong số bốn người cùng phòng ký túc với Trần Tử Hàn đều thi nghiên cứu sinh tại trường, vừa được hưởng ưu tiên, chuyên ngành học lại rất tốt. Đây là quãng thời gian nước sôi lửa bỏng nhất đối với mỗi sinh viên, ai đã ký hợp đồng làm việc rồi thì hằng ngày chỉ việc ở nhà chơi game, ai quyết định học thạc sỹ thì ngày ngày đều phải chạy đến thư viện ôn tập.

Trương Văn Đào là một trong hai người học tiếp. Người còn lại đã tìm được công việc ở quê, hiện giờ chỉ ru rú trong phòng chơi game online, thỉnh thoảng lại vợ vợ chồng chồng chuyện trò với người yêu. Chỉ có Trần Tử Hàn là chưa quyết định dứt khoát.

Trương Văn Đào mua hai chai nước, nhét một chai vào tay Trần Tử Hàn

đang ngồi đọc báo Tài chính Kinh tế: “Rốt cuộc là ông dự định thế nào rồi? Ngành của chúng ta hot như thế, tìm một công việc tốt là chuyện dễ như trở bàn tay. Huống chi với năng lực mấy năm nay của ông, làm nên chuyện lớn là hoàn toàn có thể!”.

Trần Tử Hàn đương nhiên đã suy nghĩ về vấn đề này, nghiên cứu sinh kỳ thực chiếm ưu thế hơn cử nhân rất nhiều, bố mẹ anh anh cũng có chủ ý cho anh tiếp tục học lên. Nhưng không hiểu vì sao, Trần Tử Hàn lại không thật sự hào hứng với việc này, mặc dù việc thi nghiên cứu sinh đối với anh hoàn toàn không thành vấn đề. Anh muốn sớm ra ngoài xã hội, sớm đối mặt với những điều thực tế, không muốn tiếp tục nhốt mình trong tòa tháp ngà voi lộng lẫy kia nữa.

“Tôi cũng chưa nghĩ kỹ.” Trần Tử Hàn mở nắp chai nước uống một ngụm.

“Công ty Q vẫn cho người tới đàm phán với ông suốt đây thôi?” Trương Văn Đào lấy làm lạ, Q là một công ty có tiếng, năm nay chỉ tới trường đại học của bọn họ chiêu mộ duy nhất một người, chính là Trần Tử Hàn. Với nhiều người, đây hẳn là một cơ hội vô cùng hấp dẫn, có thể vào làm ở một công ty lớn, mức lương cao như vậy tuyệt đối không có gì phải lăn tăn cả.

“Nói sau đi!” Trần Tử Hàn thở dài. Nếu như anh nói không bị cám dỗ bởi công ty Q, thì chắc chắn là nói dối, nhưng hiện giờ anh vẫn chưa hoàn toàn hạ quyết tâm. Giá như chỉ có mình anh, thì anh chẳng cần do dự lâu như vậy.

Buổi tối Trần Tử Hàn gọi điện cho Vương Y Bối như mọi khi, chỉ có điều hôm nay anh có ý lờ mờ vấn đề này ra nói. Anh cảm thấy bản thân cũng có phần ích kỷ. Một vài đàn anh khóa trên sau khi tốt nghiệp đều muốn người yêu phải theo mình tới nơi mình làm việc sinh sống. Hiện giờ, không thể không thừa nhận, trong đầu anh cũng có suy nghĩ như vậy.

“Tiểu Bối, em có nghĩ tới chuyện sẽ chuyển tới một thành phố khác không?” Trần Tử Hàn mím môi, sau khi nói ra câu này, lòng anh nhẹ nhõm hẳn, Không lo lắng câu trả lời của cô thế nào, anh chỉ cảm thấy tảng đá lo lắng đè trên ngực rơi xuống.



Vương Y Bối vừa mới tắm xong, tóc còn ướt sũng, quần áo mỏng manh, cô lạnh đến run cả người, nhưng thói quen của cô vẫn vậy, nghe điện thoại sẽ ra ngoài chứ không ở trong phòng nói chuyện. Cô gạt dòng nước chảy trên trán: “Sao phải chuyển đi?”.

“Chẳng hạn như làm việc, hoặc du lịch.”

Vương Y Bối suy nghĩ nghiêm túc rồi nói: “Du lịch thì được, còn làm việc thì miễn đi. Ở nơi khác cuộc sống cũng khác, mà khả năng thích ứng của em kém lắm, trước giờ chưa từng có ý nghĩ một ngày nào đó rời khỏi Yên Xuyên. Em chưa bao giờ đi đâu phải ngồi tàu hỏa, ngồi máy bay, lần đi xa nhất là hôm tới trường tìm anh, hôm ấy vừa xuống xe em bị nôn. Anh nghĩ mà xem, nếu như tới nơi khác sinh sống, mỗi lần về quê đều rất lâu, tết nhất còn phải về nhà ăn tết, thấy nhiều người chen chúc tàu xe như thế đã chẳng muốn đi rồi”.

Cô nói liên miên đủ thứ, Trần Tử Hàn chỉ biết chăm chú lắng nghe. Cuối cùng, bao nhiêu thứ còn lẩn cấn trong lòng anh tiêu tán, anh đưa ra quyết định dứt khoát cho tương lai của mình: “Ừ, em nói rất đúng. Mấy hôm nữa anh sẽ về nhà”.

Vương Y Bối nghe anh nói vậy, không khỏi hét lên một tiếng sung sướng.

Trần Tử Hàn vội bảo cô không nên quá phấn khích, khuyên cô đi ngủ sớm để sáng hôm sau còn đi học.

Trường của Trần Tử Hàn bắt đầu kỳ nghỉ khá sớm, sau ba tuần thực tập thì mọi người đều phải tự lo cho bản thân. Thời gian trôi rất nhanh, kỳ thực tập kết thúc, Trần Tử Hàn cũng cho bạn bè biết quyết định của mình, anh không ở lại thành phố A để học tiếp mà quay về Yên Xuyên lập nghiệp. Anh là một người không dễ dàng đưa ra quyết định nhưng một khi đã quyết định thì sẽ không chần chừ.

Một ngày trước khi rời khỏi trường, Trần Tử Hàn và bạn bè liên hoan một bữa, sau đó mới mỗi người mỗi ngả. Tương lai, cơ hội được ở cùng nhau chắc chắn rất ít, cũng không thể bất cứ lúc nào muốn cũng được tụ tập bốn người như vậy.

Đàn ông ăn uống đương nhiên không thể thiếu rượu, Trần Tử Hàn cũng

uống khá nhiều. Họ cùng nhau ôn lại những kỷ niệm đã trải qua trong thời gian tập quân sự, những chuyện thú vị trên lớp học. Ai cũng ôm tâm trạng náo nê, lời nào nói ra cũng khiến người khác lúng túng gượng gạo.

Mọi người vừa uống rượu vừa trêu đùa nhau. Dương Nghị cạn hết một ly, mượn rượu mà nói: “Có chuyện này vẫn luôn muốn hỏi ông, bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội rồi. Ông biết rõ tình ý của Liên Chân Chân, sao lại nhẫn tâm với cô ấy như thế?”.

Những người còn lại đồng loạt phóng ánh mắt về phía Dương Nghị, trong lòng họ có lẽ cũng lờ mờ đoán ra được Dương Nghị dành tình cảm cho Liên Chân Chân, chỉ không ngờ anh ta lại nhằm đúng lúc này mà hỏi. Trong trường có rất nhiều nam sinh từng nói, chỉ cần có thể lọt vào mắt xanh của Liên Chân Chân, họ sẵn sàng từ bỏ bạn gái hiện tại, thật sự không hiểu trong đầu Trần Tử Hàn nghĩ gì.

Trần Tử Hàn uống hết một ly rượu, đột nhiên nhớ tới một câu nói trong bộ phim anh từng xem cùng Vương Y Bối: “Nếu tôi đã thích hoa hồng, tường vi dầu đẹp có gì liên quan?”.

Trong tim anh chỉ có duy nhất đóa hồng kia, cho dù tường vi có chiếm giữ trái tim của ngàn vạn người, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới anh cả.

Dương Nghị liếc nhìn Trần Tử Hàn, không nhìn được bật cười. Đúng vậy, có thể Liên Chân Chân là đóa hồng trong lòng anh ta, nhưng cô ấy không phải đóa hồng trong lòng Trần Tử Hàn.

Trương Văn Đào nhíu mày: “Xin các đại lão gia đừng nói mấy lời hoa mỹ ấy cho tôi nhờ! Uống đi, bớt lời đi một chút!”.

Câu chuyện lại chuyển sang đề tài khác, mọi người tranh nhau thảo luận về tương lai. Trương Văn Đào nói: “Lúc bé tôi nghĩ sau này lớn lên nhất định sẽ làm nhà thiên văn, cả ngày tìm hiểu về vũ trụ huyền bí, đến lúc trưởng thành rồi mới phát hiện, ngay cả bản thân mình còn chưa hiểu hết”.

Có người tiếp lời: “Lúc bé tôi muốn tương lai trở thành một vị quan thanh liêm, vì dân phục vụ... Haizz... Các ông đừng có cười, hiện giờ tôi thấy nếu tôi mà làm quan thì kiêu gì cũng là tham quan, thế nên tốt nhất không đi gây họa nữa!”.

...

Mấy người vừa uống rượu vừa nói nhảm, cuối cùng Trương Văn Đào không nhịn được hỏi Trần Tử Hàn: “Ông thật sự muốn về Yên Xuyên đấy à?”. Thấy Trần Tử Hàn gật đầu, anh ta tức giận: “Cái đồ trọng sắc!”. Mọi người ai cũng biết bạn gái của anh muốn ở lại Yên Xuyên.

Trần Tử Hàn không đáp, chỉ xem như Trương Văn Đào đang say rượu nói nhảm.

Trương Văn Đào thở dài, thay đổi khẩu khí: “Trọng sắc cũng tốt, còn hơn tôi hiện giờ vẫn chưa gặp được ai khiến tôi trọng sắc như thế. Haizz... Uống!”.

Mọi người bật cười: “Thôi, hát bài ca độc thân được rồi đấy!”.

Trần Tử Hàn về tới Yên Xuyên, Vương Y Bối vẫn còn chưa được nghỉ. Hai người lại ra ngoài thuê phòng, tận hưởng thêm một quãng thời gian hạnh phúc riêng.

Chớp mắt Vương Y Bối đã bước vào năm ba, Trần Tử Hàn cũng thuận lợi tìm được việc làm. Anh tìm hiểu qua vài công ty lớn ở Yên Xuyên, cuối cùng quyết định chọn Quảng Vũ. Người phụ trách trước đây rất đề cao Trần Tử Hàn, thấy anh chủ động liên hệ thì không chút chần chừ, tập túc sắp xếp công việc cho anh. Hơn nữa, sinh viên mới tốt nghiệp thường phải trải qua ba tháng thử việc nhưng Trần Tử Hàn chỉ mất một tháng đã được nhận vào làm chính thức.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, năm đầu tiên đi làm coi như là để tích lũy kinh nghiệm, không quá quan trọng vấn đề tiền lương. Đối với sinh viên vừa ra trường, thiếu hụt lớn nhất chính là năng lực thực tiễn. Trần Tử Hàn nghĩ, đợi một năm nữa sẽ tính tới chuyện tìm một nơi khác, xin vào một công ty mà mình ngưỡng mộ.

Công việc của nhân viên mới như anh rất bận rộn.

Trần Tử Hàn không ở trong căn hộ mà công ty phân cho, anh thuê nhà bên ngoài nên mỗi tháng đều được nhận tiền phụ cấp từ công ty.

Cuối tuần, Vương Y Bối thường tới chỗ Trần Tử Hàn, mua đồ ăn, làm cơm đợi anh về. Tay nghề bếp núc của cô hiện giờ rất tiến bộ, thỉnh thoảng còn tự làm được vài món mới. Trần Tử Hàn cũng thích mỗi cuối tuần được ở bên cô, có cô ở nhà trọ, anh không còn cảm thấy trống trải. Vì muốn tiết kiệm tiền thuê nhà nên Trần Tử Hàn chọn một nơi khá xa công ty, giảm được mấy trăm tệ một tháng, như thế cũng coi như được bù đắp phần nào.

Vương Y Bối làm cơm nước xong xuôi, yên vị trên sofa xem ti vi. Những lúc chờ đợi buồn chán, cô thích nhất là ngắm nghía chiếc nhẫn trên ngón áp út bên tay phải của mình, đây là chiếc nhẫn mà anh mua tặng cô bằng tiền lương tháng đầu tiên. Lúc anh tặng cho cô, cô cảm động đến bồi rồi. Nói thật lòng, Trần Tử Hàn không phải một người đàn ông lãng mạn, rất hiếm khi anh tặng đồ cho Y Bối, thế nên mỗi lần anh tặng quà đều khiến trái tim cô rung động.

Chiếc vòng tay anh tặng cô khi còn học cấp ba được cô cất giữ như vật báu, sau đó hai người biệt ly, cô liền ném nó xuống hồ. Giờ đây nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, cô thầm nghĩ nhất định phải giữ gìn nó cẩn thận, phải đeo nó cả đời.

Trần Tử Hàn đi làm về, cùng cô ăn cơm tối rồi mới tắm rửa, sau đó, hai người sẽ ngồi trên sofa xem ti vi. Vương Y Bối thích nhất những lúc như thế này vì sẽ được anh ôm trong lòng, anh sẽ không tranh ti vi với cô, mà sẽ lặng yên nghe cô kể những chi tiết trong phim.

Sáng hôm sau, Trần Tử Hàn ngủ dậy khá muộn, Vương Y Bối biết anh làm việc cả tuần vất vả nên sẽ dậy sớm làm bữa sáng rồi gọi anh dậy ăn. Nếu tâm trạng tốt, anh sẽ đưa cô ra ngoài dạo phố, nếu anh quá mệt thì hai người sẽ chỉ đi dạo quanh khu chung cư.

Hai tháng sau, Vương Y Bối tâm tình phiền muộn tích tụ, không chịu được mà phát hỏa với Uông Thiển Ngữ: “Tớ thấy tớ chẳng khác nào bảo mẫu của anh ấy. Lần nào tới cũng mua thức ăn, nấu cơm, cứ như đây là chuyện tớ phải làm không bằng. Quần áo thay ra, dù có rảnh rồi anh ấy cũng không tự giặt lấy, toàn đợi tớ giặt. Chẳng phải tớ trách móc gì anh ấy, nhưng mà cảm thấy rất khó chịu!”.

Uông Thiển Ngữ gõ đầu cô: “Hai người ở chung cần có thỏa hiệp rõ ràng, huống chi các cậu dự định lâu dài với nhau. Anh ấy mới nhận việc

chưa được bao lâu, cho dù có kết quả học tập xuất sắc ở trường nhưng vẫn chỉ là một ma mới của công ty. Lúc làm việc nhất định sẽ vướng phải những vấn đề lớn, chắc chắn sẽ rất bận rộn. Những lúc như thế, việc cậu cần làm nhất chính là thông cảm với anh ấy!”.

Vương Y Bối cảm thấy lời Uông Thiển Ngữ nói có lý, nên lại tiếp tục cuộc sống như vậy, cuối tuần tới nhà trọ của Trần Tử Hàn, ngày thường duy trì liên lạc bằng điện thoại, chỉ có điều chủ đề nói chuyện của hai người so với trước đây càng lúc càng ít. Nhiều khi, Vương Y Bối hoài nghi đây liệu có phải là dấu hiệu cho thấy tình cảm của họ đã hạ nhiệt? Nhưng Uông Thiển Ngữ nói đây là vì hai người đã qua giai đoạn tình yêu học trò nên cô lại dẹp bỏ những suy nghĩ lung tung của mình.

Sinh nhật một người bạn, mọi người đều bị yêu cầu phải đưa theo “người nhà” đến tham dự. Vương Y Bối đã thông báo với Trần Tử Hàn, bảo nhất định phải đi. Tới hôm ấy, Trần Tử Hàn lại bận việc, gọi điện nói với cô: “Anh không đến được không?”.

“Đương nhiên không được!” Vương Y Bối lập tức phản đối: “Mọi người đều đưa “người nhà” theo, anh định để em lẻ loi ngồi một chỗ à? Anh mau đến đi, em đợi!”.

Cúp máy, Trần Tử Hàn nhíu mày, cuối cùng vẫn đi tìm cấp trên xin nghỉ sớm. Bình thường biểu hiện của anh trong công việc rất tốt nên sếp cũng không do dự mà đồng ý.

Xuống xe, anh đã nhìn thấy cô ngồi đợi ở bên xe. Vừa nhìn thấy anh, cô lập tức lao tới, bám lấy cánh tay anh: “Em biết anh nhất định sẽ đi mà!”.

Trần Tử Hàn bắt đắc dĩ cười, xoa đầu cô.

Tiệc sinh nhật, mọi người cũng chỉ tụ tập đi ăn một bữa, các bạn nữ đều đưa bạn trai đi cùng, hỏi thăm lẫn nhau xem “người nhà” của bạn đang làm gì. Trần Tử Hàn không quen bầu không khí này nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tự nhiên. Vương Y Bối giới thiệu công việc của Trần Tử Hàn xong, nhiều người xuýt xoa ngưỡng mộ, họ đều cho rằng được vào làm việc ở Quảng Vũ là điều rất lợi hại, nhất là đối với một sinh viên mới ra trường, Trần Tử Hàn tỏ ra khá khách khí, anh nhìn Vương Y Bối đang tươi cười rạng rỡ, có vẻ như vô cùng hãnh diện.

Anh khẽ nhíu mày, cầm ly rượu trước mặt lên uống cạn môi hơi, trong ngực chọt buồn phiền.

Mấy ngày sau đó, Trần Tử Hàn xin công ty cho nghỉ phép vì phải quay về trường. Chương trình năm tư vẫn còn ba môn học, những sinh viên đã đi làm có thể xin nhà trường miễn cho việc lên lớp nhưng đến ngày thi vẫn phải có mặt. Về chuyện này Trần Tử Hàn không quá lo lắng, vì thi cử năm cuối cấp đều được sử dụng tài liệu, xem sách trước là có thể dễ dàng qua.

Mấy hôm nay anh không gọi điện cho cô để tập trung ôn thi, trong lòng cũng không thấy có gì bất thường. Vương Y Bối lại có cảm giác rất kỳ lạ, nhiều lần cô phải cố gắng đè nén kích động muốn gọi điện cho anh, thế nhưng cuối cùng vẫn không kiềm chế được mà gọi đi, vậy mà anh lại không nghe máy. Cô tức giận, liên tục gọi. Vương Y Bối gọi rất nhiều, rất nhiều, Trần Tử Hàn đều không nghe máy. Cô tức đến mức muốn quẳng điện thoại đi.

Mãi tới tối, Anh mới chủ động gọi lại cho cô.

Vương Y Bối phát hỏa: “Sao anh không nghe máy?”.

“Có chuyện gì quan trọng không?”

“Không có chuyện quan trọng thì không được gọi điện cho anh à? Anh bận lắm hả? Em gọi bao nhiêu như vậy mà không nhận được một cuộc là sao?”

Trần Tử Hàn thở dài: “Anh đang ôn thi mà, anh về tới trường rồi, hai ngày tới phải thi ba môn, thế nên phải về đây gấp”.

Dù nghe anh giải thích rõ ràng như vậy nhưng cô vẫn còn chưa nguôi cơn giận: “Thế sao không nói với em một câu là anh phải về trường?”.

Trần Tử Hàn im lặng một lúc, chọt hỏi: “Em nhất định phải biết rõ hành tung của anh mới được à?”.

“Anh là bạn trai của em, em muốn biết thì có gì sai?”

“Anh cũng cần có không gian tự do, không phải lúc nào cũng phải báo

cáo hành tung của mình cho người khác.”

Y Bối siết chặt tay cầm di động: “Anh trước kia không như vậy...”. Một nỗi tủi thân chợt dâng lên trong lòng. Xưa nay anh vẫn luôn chủ động gọi điện cho cô, nói với cô anh đi đâu, làm gì. Vậy mà hiện giờ anh lại nói những lời này.

Trần Tử Hàn trầm mặc. Anh cũng muốn nói: Trước đây, em không như vậy...

Cãi nhau với Trần Tử Hàn xong, Vương Y Bối quay sang phàn nàn với Uông Thiển Ngữ rằng anh đã thay đổi khác xưa rất nhiều. Hiện giờ, anh không còn dành toàn bộ thời gian rảnh cho cô, làm việc gì cũng không lấy cô làm trung tâm nữa. Hiện giờ, dù anh có chủ động gọi điện cho cô thì giọng điệu, khẩu khí cũng không còn thấy sự kiên nhẫn ban đầu nữa, có thời gian rảnh cũng không nhớ tới cô. Uông Thiển Ngữ an ủi cô, không phải hoàn toàn là do anh thay đổi, mà chỉ là hoàn cảnh sống thay đổi. Trước kia, Trần Tử Hàn chưa đi làm, chuyện bận bịu nhất cũng chỉ là học hành, đương nhiên anh sẽ dành toàn bộ sự quan tâm dành cho cô. Bây giờ đi làm rồi, anh có nhiều chuyện phải lo lắng hơn, sẽ phải dồn tâm trí, sức lực làm việc để thăng tiến, phải suy nghĩ cho tương lai. Giả dụ sau này, Trần Tử Hàn không có gì trong tay thì cô sẽ nhìn anh thế nào đây?

Vương Y Bối nghiêm túc suy nghĩ những điều Uông Thiển Ngữ nói, cảm thấy cũng có lý. Nhiều khi chúng ta cứ trách móc người khác thay đổi, nhưng lại không biết rằng, thực ra chỉ có hoàn cảnh thay đổi, khiến cho suy nghĩ của mỗi người cũng phải thay đổi theo. Trên thế gian này, thứ duy nhất vĩnh viễn không thay đổi chính là sự thay đổi. Những người một mực nghĩ tới sự bất biến đều được định sẵn sẽ thất bại, kể cả chuyện tình cảm.

Vương Y Bối nghĩ thông suốt rồi, cũng không còn tức giận nữa nhưng vẫn kiên quyết không gọi điện cho Trần Tử Hàn. Hai người chiến tranh lạnh hết một tuần, Uông Thiển Ngữ khuyên nhủ mãi, Vương Y Bối mới chịu đi tới nhà trọ của anh.

Cô mua thức ăn về nhà, vừa xào rau vừa nghĩ, nếu anh vác bộ mặt lạnh lùng về, nhất định cô sẽ đổ toàn bộ muối vào các món ăn.

Trần Tử Hàn về nhà khá muộn vì phải tặng ca. Anh cởi áo khoác rồi tháo cà vạt, đi được mấy bước, hai tay đang tháo chiếc cà vạt được một nửa chợt khựng lại. Ánh mắt bị thu hút bởi người đang cuộn tròn trên sofa. Cô ngủ rất say, nửa nằm nửa ngồi trong bóng tối mờ ảo, hàng lông mi dài nhắm chặt, những sợi tóc lòa xòa trên mắt, dáng vẻ cô lúc này thật dịu dàng, thật xinh đẹp. Anh thở dài, nhẹ nhàng đắp chiếc áo khoác của mình lên người cô.

Anh nhìn toàn bộ căn hộ một lượt, phát hiện ra đã thay đổi rất nhiều. Hôm qua đi làm về quá mệt, quần áo thay ra anh còn chưa giặt, hiện giờ đã được phơi ngoài ban công. Bình nước nuôi đôi rùa mà hai người mua trước đây cũng đã được thay nước mới, anh thò tay vào trêu đùa hai con rùa đang bò loạn lên trong đó.

Bao nhiêu phiền muộn trong lòng thoáng chốc tiêu tan, Trần Tử Hàn đi vào bếp, thấy mâm cơm ngon lành đã được đậy kín, có lẽ do để quá lâu nên đã nguội ngắt hết cả. Anh hâm nóng lại một lượt rồi bung ra ngoài phòng khách. Làm xong tất cả, anh mới nhẹ nhàng gọi cô dậy.

Vương Y Bôi mơ màng mở mắt, bám lấy cánh tay anh đứng dậy: “Sao anh về muộn thế?”.

“Hôm nay phải tặng ca.”

Cô bĩu môi, nhận lấy đôi đũa anh đưa cho.

Không ai nhắc tới trận cãi vã vừa qua, Trần Tử Hàn ăn được mấy miếng, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Gần đây làm những gì?”.

“Vẫn vậy thôi, lên mạng, đi học,” Cô liếc anh, “trên lớp ngồi chơi điện thoại”.

Trần Tử Hàn tủm tỉm cười, gấp thức ăn vào bát cô.

Vương Y Bôi để ý thấy sắc mặt anh tốt hơn trong gương tượng của cô, hòa nhã như vậy thật tốt. Cô gấp thức ăn cho anh: “Anh bận lắm à?”.

Trần Tử Hàn gật đầu.

Nhìn bộ dạng của anh, cô không khỏi đau lòng.



Chưa được mấy ngày thì Vương Y Bối lăn ra ốm. Cơ thể của cô bệnh nặng thì ít nhưng bệnh vặt thì liên tục, chỉ bị cảm thông thường mà rất lâu mới khỏi hẳn. Lần này nguyên nhân rất kỳ lạ, sau khi chạy tám trăm mét, vừa dừng lại Vương Y Bối đã nôn thốc nôn tháo, nước mắt nước mũi đầm đìa, về ký túc bắt đầu ho khan không ngừng, giọng cũng khàn đặc.

Thế nhưng cô không chịu nằm ở ký túc nghỉ ngơi mà chạy đến căn hộ của Trần Tử Hàn. Nghe nguyên nhân cô bị ốm, Trần Tử Hàn không khỏi “khen ngợi” sức khỏe cô, bảo cô mỗi sáng phải dậy sớm chạy bộ. Y Bối làm như không nghe thấy. Anh bắt cô đi khám, sống chết cô cũng không chịu truyền nước biển, không chịu tiêm, chỉ bắt đặc dĩ chấp nhận uống thuốc. Trần Tử Hàn không biết phải làm sao, đành chiều ý cô.

Kỳ thực từ khi anh bắt đầu đi làm tới giờ, thời gian hai người ở bên nhau không còn được như xưa. Rõ ràng cả hai đều ở cùng một thành phố, thế nhưng anh bận việc suốt, cuối tuần nếu cô hẹn bạn bè đi chơi thì sẽ không tới chỗ anh, ngấm ra thì số lần gặp mặt trong một tháng cũng không nhiều. Vương Y Bối cảm thấy lần này sinh bệnh cũng coi như là may mắn đi, có thể lợi dụng cơ hội này được ở bên anh nhiều hơn một chút.

Vì có cô ở bên nên Trần Tử Hàn phải dậy sớm hơn bình thường để làm điểm tâm. Lúc ở một mình, buổi sáng anh không nấu nướng ở nhà mà tùy tiện ra ngoài ăn bánh bao lót dạ rồi đi làm. Chuẩn bị bữa sáng xong xuôi, anh mới đánh thức cô dậy. Vương Y Bối trong cơn ngái ngủ nghe thấy tiếng bước chân anh tới gần thì trùm chăn kín mít, đợi đến khi anh kéo ra: “Dậy đi!”.

Cô vẫn nhắm nghiền hai mắt, giả bộ còn ngủ say.

Trần Tử Hàn bất lực, véo mũi cô: “Dậy nhanh đi, không lại muộn học giờ!”.

Cô đâu có sợ muộn học chứ, tiếp tục giả vờ, mở miệng ra một chút để thở.

Thấy anh không gọi nữa, cô lấy làm lạ, hé mắt thăm dò, lúc ấy mới phát hiện mình mắc lừa. Đợi cô mở mắt tỉnh táo rồi, anh mới thay quần áo.

Hai người ăn sáng xong, cô sẽ về trường còn anh đến công ty. Thế nhưng lúc gần đi, Vương Y Bối lại kéo tay anh: “Đưa em đi học!”.

Ánh mắt cô tràn ngập vẻ chờ mong khiến anh không cầm lòng được.

Có lần đầu ắt sẽ có lần hai.

Vương Y Bối ngày nào cũng bắt anh đưa mình tới trường. Trần Tử Hàn rất muốn từ chối, nhưng mỗi lần quyết tâm nói ra lại thấy sự hụt hẫng nhen nhóm trong đôi mắt cô, anh lại thu hồi sự cự tuyệt của mình, tiếp tục đưa cô đi học.

Vương Y Bối hết cảm nhưng vẫn ở lại căn hộ của Trần Tử Hàn. Anh không có ý kiến gì thì cô cũng không tự giác.

Hôm nay vừa tan ca, đang chuẩn bị về thì Trần Tử Hàn bị cấp trên gọi tới phòng làm việc. Thân Thiệu An sắc mặt không lấy gì làm hòa nhã, nheo mắt nhìn anh: “Cậu là người anh đề bạt lên, bao nhiêu ánh mắt đều soi vào cậu. Nhưng cậu nghĩ lại xem, gần đây cậu biểu hiện thế nào hả?”.

Trần Tử Hàn khẽ chau mày, im lặng nghe.

Thân Thiệu An thở dài, không tiếp tục làm khó anh nữa: “Năng lực của cậu không ai phủ nhận, nhưng thanh niên như vậy, lại mới đang ở bước khởi đầu, làm việc tối thiểu phải làm đến nơi đến chốn. Cậu ngày nào cũng đến muộn về sớm như thế, dù anh có nâng đỡ cậu thế nào thì người khác cũng không phục!”.

“Sẽ không có lần sau!”

Thân Thiệu An gật đầu. Điểm anh ta thích nhất ở Trần Tử Hàn chính là không bao giờ tìm lý do lý trấu để biện minh cho lỗi lầm của mình, luôn sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả mà sai lầm gây ra, nguyên nhân vì sao vốn dĩ chẳng ai thèm quan tâm.

“Được rồi, cậu về đi!”

Sau đó, Vương Y Bối nhận ra, dù có làm nũng thế nào Trần Tử Hàn cũng không chịu đưa cô đi học nữa. Cô nổi giận một trận, tức tốc dọn về ký túc. Sau khi cô dọn đi rồi, Trần Tử Hàn cũng vẫn gọi điện tới như

thường, cơn giận dữ của Vương Y Bối qua đi, cô cũng coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, không đề cập tới vấn đề đó nữa.

Điều khiến Vương Y Bối bực bội là một việc khác. Trường cô tổ chức tiệc đêm Giáng Sinh, cô và Uông Thiển Ngữ định tham dự nên hai người rủ nhau đi dạo phố mua váy. Vương Y Bối tỏ ra rất mong đợi buổi dạ hội này, một phần là vì cô muốn nhân dịp này gia tăng tình cảm giữa mình và Trần Tử Hàn. Nhưng cuối cùng cô đã lại phí công tốn sức, ngày hôm đó anh phải tăng ca, thậm chí cuối tuần cũng vẫn bận. Trần Tử Hàn còn nhắc nhở cô đừng quá ham thích mấy ngày lễ không quan trọng này, mọi người chỉ a dua tổ chức lễ nọ lễ kia, ý nghĩa thực sự thì chẳng mấy ai hiểu.

Vương Y Bối càng nghĩ càng buồn. Mục đích của cô đâu phải nhằm vào ngày lễ, cô chỉ muốn có cơ hội để hai người ở bên nhau. Vương Y Bối tức giận đến mức nói năng hồ đồ, một mình đứng trên ban công, gió lạnh thổi ù ù bên tai nhưng cô vẫn cảm thấy toàn thân bốc hỏa. Cô nhớ lại cảnh tượng mấy người con trai tiễn bạn gái tới công ký túc còn bịn rịn mãi không chịu rời đi, trong lòng cô thâm ghen tỵ.

Càng nghĩ càng khó chịu, Vương Y Bối gạt mái tóc bị gió thổi bay sang một bên: “Bạn bạn bạn, anh chẳng bao giờ có thời gian rảnh cả. Bạn em cũng có bạn trai đi làm, nhưng sao mỗi khi chúng nó gọi bạn trai tới đều không thấy họ kêu bạn?”.

Cô không nghe lọt tai bất cứ điều gì nữa, hét vào điện thoại: “VẬY ANH CỨ BẠN ĐI, ĐỂ XEM ANH BẠN THÀNH CÁI GÌ!”.

Tắt máy, cô đùng đùng nổi giận lao vào phòng. Uông Thiển Ngữ vừa nhìn đã biết cô lại cãi nhau với Trần Tử Hàn, cất tiếng an ủi.

Vương Y Bối lúc này đã chẳng nghe vào cái gì nữa rồi, cô mắt kiên nhẫn nhìn Uông Thiển Ngữ: “Cái gì mà bạn với chả không bạn chứ! Chẳng qua là vì tớ không quan trọng với anh ấy thôi. Nếu như tớ quan trọng thì anh ấy đã gạt mọi thứ sang một bên mà đáp ứng yêu cầu của tớ rồi!”.

Uông Thiển Ngữ vừa định khuyên nhủ cô thì hai người bạn còn lại trong phòng đã gật đầu ủng hộ: “Đúng thế, đàn ông nếu thật sự quan tâm tới một người thì lúc nào cũng sẽ lấy người ấy làm trọng tâm, mọi thứ khác đều là phụ. Bạn trai cũ của tớ suốt ngày viện cớ bận nọ bận kia, hồi ấy tớ

tin anh ta, sau này mới phát hiện, anh ta bận sẵn đón đứa con gái khác. Đàn ông đúng thật là...”.

Vương Y Bối càng nghe lại càng bất bình.

Sự việc lần này khiến Vương Y Bối vô cùng tức giận, kiên quyết không quan tâm tới Trần Tử Hàn nữa. Trong chuyện tình cảm nam nữ, nếu như có một bên luôn chịu khuất phục, sớm muộn gì cũng trở thành bên yếu thế. Vương Y Bối mọi ngày đều bám lấy Uông Thiên Ngữ, không có bạn trai bên cạnh liền bắt bạn thân bao dưỡng. Uông Thiên Ngữ lần nào cũng cốc đầu cô, nhưng da mặt cô rất dày, bị cốc đầu còn lớn giọng nói: “Càng tốt, cậu cứ cốc cho tở thành đứa đàn luôn đi, rồi cậu phải nuôi tở!”. Uông Thiên Ngữ chỉ còn biết dờ khóc dờ cười.

Hai cô đi tới nhà ăn gọi cơm mang về ký túc để vừa ăn vừa xem phim.

Lúc quay về, Uông Thiên Ngữ ngằm ra hiệu cho Vương Y Bối. Cô liếc mắt nhìn theo hướng Uông Thiên Ngữ vừa chỉ, nhìn thấy Trần Tử Hàn. Cô bĩu môi. Uông Thiên Ngữ nhận lấy hộp cơm trong tay Y Bối: “Tở cầm về phòng trước, cậu qua đây đi!”.

Vương Y Bối đi tới chỗ Trần Tử Hàn. Có lẽ do cơn giận trong lòng vẫn chưa nguôi, câu đầu tiên cô nói là: “Bây giờ hết bận rồi hả?”.

Thấy sắc mặt cô không tốt, Trần Tử Hàn thở dài: “Vẫn bận, bận tới đây gặp bạn gái!”.

Vương Y Bối trầm nghĩ, nếu cứ giảng hòa dễ dàng như vậy, sau này sẽ lại vì mấy chuyện vặt vãnh mà cãi nhau, nhất định phải bắt anh biết rõ nên đặt cô ở vị trí đầu tiên mới được. Cô làm mặt lạnh nói: “Thế có phải em nên cảm thấy vinh hạnh không? Cảm ơn anh bận bịu xong còn nhớ tới sự tồn tại của em!”.

Trần Tử Hàn nhíu mày, khẩu khí cũng không còn hòa nhã như lúc đầu nữa: “Đạo này anh thật sự rất bận, em đừng có trẻ con như vậy nữa được không? Tở qua anh phải làm việc tới tận nửa đêm mới được về. Sáng nay vừa tỉnh dậy là qua đây ngay”.

Vương Y Bối không muốn nghe anh viện cớ, cô cảm thấy những lời bạn bè nói rất đúng, những lời nói dối của đàn ông lúc nào cũng khiến phụ

nữ ngọc nghề tin, tốt nhất là phải kiên định, giữ vững suy nghĩ của bản thân.

“Cũng chỉ là đèn trường em thôi, anh tưởng mình làm được chuyện gì vĩ đại lắm à? Bạn em ngày nào cũng được bạn trai mua đồ ăn sáng đưa đến tận ký túc, buổi trưa được bạn trai gọi cơm đến cho, buổi tối còn cùng nhau đi dạo.” Chợt nghĩ tới chuyện gì đó, Y Bối mắt kièm chế: “Lần trước lớp anh ta tổ chức đi du lịch, nhưng vì bạn gái muốn anh ta ở bên nên không ngần ngại mà hủy chuyến đi chơi kia. Nếu đổi lại là anh, kiểu gì anh cũng để em lại một mình...”

Vương Y Bối nhin không được mà đem ra so sánh. Người khác lúc nào cũng nhớ trong đầu từng ngày lễ để tặng quà bạn gái, còn nghĩ đủ mọi cách tạo bất ngờ cho bạn gái. Vậy mà người yêu của cô thì suốt mấy ngày trời ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu. Càng so sánh càng khó chịu, càng khó chịu lại càng tiếp tục giận cá chém thớt.

“Em đừng có vô lý như thế được không? Mọi người đều có công việc riêng của mình, chuyện gì cũng có chừng có mực...”

“Thôi đi! Em không muốn nghe!” Cô trừng mắt: “Em vô lý đấy, thế nên anh có nói gì cũng vậy cả thôi!”

Nói xong, Vương Y Bối xoay người đi về ký túc, Trần Tử Hàn vội vàng chạy tới kéo lấy tay cô, nhưng cô vẫn không chịu quay lại.

“Anh níu kéo một đứa con gái vô lý lại làm gì?” Thấy anh còn chưa buông tay, cô nhếch miệng: “Cơm em mua từ nãy sắp nguội rồi. Anh còn không muốn cho em đi ăn nữa à?”

Trần Tử Hàn vừa buông tay, cô lập tức đi thẳng về ký túc.

Vương Y Bối không còn hứng ăn, chỉ cầm đôi đũa chọc ngoáy vào bát cơm. Ông Thiên Ngữ không nhịn được hỏi: “Cậu thật sự không xuống dưới kia đây à?”

Vương Y Bối trong lòng thầm muốn Trần Tử Hàn phải chờ một chút, muốn anh hiểu rõ cô cũng biết tức giận.

Cô lắc đầu: “Không xuống. Nhất định không xuống! Cậu không cần

khuyên tớ!”.

Sự thật là sau khi chậm chạp ăn hết bát cơm, Vương Y Bối còn không kịp rửa bát đĩa vội vã xuống dưới công ký túc. Thế nhưng, nơi đó trống trải không một bóng người, tâm trạng cô cũng trống trải theo.

Vương Y Bối trở lại phòng, Ônng Thiên Ngữ nhìn cô với ánh mắt hoài nghi. Cô lắc lắc chai nước trong tay: “Tớ đi mua nước. Cậu nghĩ tớ đi đâu?”.

Cô ngồi vào bàn học, cầm di động lên xem thì thấy có một tin nhắn của Trần Tử Hàn. Công ty có việc gấp nên anh phải về ngay. Cô nặng nề buông di động xuống, thầm nghĩ sẽ không bao giờ đề ý tới anh nữa.

Trường của Vương Y Bối không có yêu cầu quá nghiêm ngặt về thời gian thi cử, giảng viên dạy hết chương trình môn học xong sẽ khảo sát ý kiến của sinh viên xem có thể tiến hành thi kết thúc môn nào vào tuần nào, sau đó báo lại với phòng giáo vụ để họ sắp xếp lịch. Mấy môn học kỳ này của Vương Y Bối vừa hoàn thành thì đã có lịch thi, cô liền lợi dụng quãng thời gian này để quên đi chuyện giữa mình và Trần Tử Hàn. Nhiều lúc cô cảm thấy bản thân rất vô dụng, hễ nhắm mắt là lại nhớ tới anh, rồi hồi tưởng lại quá khứ anh tốt với mình ra sao, hiện tại thờ ơ thế nào. Cô cứ ngỡ mình càng phớt lờ anh thì anh sẽ càng quan tâm tới mình, không ngờ anh chỉ gọi vài cuộc điện thoại, mỗi lần cũng chỉ nói được dăm ba câu rồi thôi.

Hôm nay thi xong, Vương Y Bối và cô bạn cùng lớp Đường Yên đi uống trà sữa. Đạo này, Vương Y Bối cố gắng không gọi Ônng Thiên Ngữ đi chơi cùng. Thiên Ngữ quá hiểu cô, chỉ cần cô nói được vài câu là tâm tình sẽ bại lộ ngay, cô không muốn hứng lấy ánh mắt khó xử của người khác. Huống hồ, nếu biết Vương Y Bối đòi đi uống thứ đồ lạnh này, Ônng Thiên Ngữ nhất định sẽ lại làm nhảm, sức khỏe của cô không tốt, ngộ nhỡ sinh bệnh thì lại mất dăm bữa nửa tháng mới khỏi.

Vương Y Bối và Đường Yên tìm một bàn trống ngồi xuống, gọi một cốc Tiramisu và một cốc thạch đen. Đường Yên uống một ngụm trà sữa thạch đen rồi nói: “Vừa nãy vẫn còn mấy câu không chắc lắm, không biết được bao nhiêu điểm nữa”.

“Thi xong rồi thì đừng nghĩ nữa, ảnh hưởng tới tâm trạng!” Vương Y

Bối thông thường không mấy lo lắng về chuyện thi cử, dù đạt điểm cao không dễ dàng gì nhưng chí ít cũng sẽ không bị nợ môn.

“Nếu không phải cậu đang buồn vì bài thi thì vì cái gì?” Đường Yên hiểu rõ tâm trạng Vương Y Bối không tốt nên mới gọi mình ra ngoài thế này.

Vương Y Bối khuấy chiếc thìa nhỏ trong cốc trà sữa: “Không biết vì sao, tự nhiên thấy chán, thế thôi”. Cô thở dài: “Gần đây thấy nhiều đôi chia tay quá, lúc trước thì yêu nhau đến thế, giờ nói chia là chia được ngay. Hơn nữa, phần lớn đều là bọn con trai thay lòng đổi dạ. Nghĩ mà tức! Nghe bao nhiêu chuyện không hay như vậy, cảm giác đời này chẳng có tên đàn ông nào tốt cả”.

Đường Yên tỏ ra thấu hiểu: “Ngày trước tớ cũng nghĩ giống cậu, nghe những chuyện chia tay, ly hôn nợ kia, cảm thấy rất buồn phiền dù chẳng có tí liên quan gì tới mình. Về sau thấy nhiều rồi nên cũng không còn cảm giác nữa!”.

Quá trình người ta nghĩ thông suốt một vấn đề nào đấy có khi không cần đo bằng thời gian, mà chỉ dùng một vài chuyện thực tế để nghĩ cũng có thể nghĩ ra.

“Cậu nói xem, nếu một người con trai vốn đối xử rất tốt, vô cùng tốt với một người con gái, đột nhiên đến một ngày, không còn tốt như xưa nữa, nói chuyện điện thoại chóng vánh hơn trước, dường như giữa hai người chẳng có gì để nói với nhau nữa, số lần gặp mặt cũng giảm. Trước đây dù hai người ở hai nơi xa xôi nhưng vẫn tìm mọi cách để được gặp nhau, đến khi cả hai ở cùng một thành phố rồi lại chẳng gặp nhau mấy...”  
Đang nói, Vương Y Bối chợt cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Đường Yên nhìn mình, cô ngưng ngưng cười, cúi xuống uống trà sữa. Lạnh, nhưng cô cảm thấy rất sảng khoái. “Đừng nhìn tớ như thế, tớ đang kể chuyện về một người bạn của tớ, tự nhiên nhớ tới thì nói thôi”.

Đường Yên gật đầu: “Thế bạn cậu có hỏi người yêu vì sao lại trở thành như vậy không?”.

“À, anh ta bảo anh ta rất bận.”

Đường Yên bật cười, nói với vẻ bất mãn: “Nói cho cậu biết, đàn ông nói mấy lời như thế, mười người thì có tới chín người đang cố tình viện cớ.”

Đàn ông rất ích kỷ! Đối với người phụ nữ anh ta yêu, anh ta không bao giờ nói bận cả, dù có bận cũng sẽ nghĩ mọi cách để có thời gian dành cho người yêu. Cậu từng trải còn ít, không hiểu được điều này, tốt nhất là cậu nói với cô bạn kia của cậu, bạn trai cô ấy nhất định là có vấn đề!”.

Vương Y Bối nghe vậy cũng thấy bất an nhưng vẫn cố tình phản bác: “Biết đâu anh ta bận thật? Mà này, tớ yêu từ hồi cấp ba đấy nhé!”.

Đường Yên bật cười: “Bảo sao Ông Thiên Ngữ nói cậu giống trẻ con. Yêu từ cấp ba thì được gọi là từng trải, thì sẽ hiểu rõ suy nghĩ của cánh đàn ông hả? Tớ nói cho cậu biết, cậu đừng có mà dễ dàng tin lời con trai, nếu không thì kiêu gì cũng bị dắt mũi. Cậu cứ khuyên bạn cậu cẩn thận là được rồi, thái độ của người con trai đối với cậu thay đổi, cũng có nghĩa là vị trí của cậu trong lòng anh ta cũng thay đổi”.

Vương Y Bối lặng yên uống trà sữa, trong lòng thấp thỏm không yên. Không thể phủ nhận, những điều Đường Yên nói có tác động nhất định tới cô.

Một tuần thi cử trôi qua, thấy tâm tình Vương Y Bối vẫn không tốt lên, ngày nào cũng thất thần, Ông Thiên Ngữ liền hết lời khuyên nhủ cô nên chủ động hơn, trong chuyện tình cảm, không nên suy nghĩ chuyện được mất, cũng đừng tính toán ai phải nỗ lực nhiều hơn ai, ai yêu ai nhiều hơn. Vương Y Bối lúc nào cũng nhớ tới Trần Tử Hàn, tuy ngoài mặt tỏ ra không thèm bận tâm nhưng hai người họ đã lâu không gặp nhau như vậy sớm muộn gì cũng sẽ nảy sinh vấn đề, lúc này để tay lên ngực tự vấn, cô tuyệt đối có thể đưa ra đáp án: Cô không muốn mất anh.

Vương Y Bối sắp xếp thời gian mấy ngày cuối tuần vì sau hai tuần thư thả này sẽ lại có môn thi. Cô gọi điện cho Trần Tử Hàn, ngỏ ý muốn anh cuối tuần này tới, hai người sẽ cùng nhau đi leo núi, địa điểm cô cũng đã chọn ổn thỏa rồi.

Lúc Vương Y Bối gọi điện tới, Trần Tử Hàn đang ngồi thảo luận kế hoạch dự án với đồng nghiệp. Dự án này được giao cho Trần Tử Hàn, nhiều người tỏ ra không phục, họ đều là nhân viên lâu năm của công ty nhưng lại dưới quyền lãnh đạo của anh. Trần Tử Hàn mất khá nhiều thời gian để xóa tan lòng ngờ vực và chiếm được sự tôn trọng của mọi người.

Nhận được điện thoại, anh áy náy xin phép đồng nghiệp ra ngoài nghe



máy. Dường như không chút mảy may suy nghĩ, anh lập tức từ chối đề nghị của cô. Nói xong mới nhận ra khẩu khí của mình có phần lạnh lùng, anh vội dịu giọng: “Hiện giờ em nên tập trung vào kỳ thi đi đã, đợi em thi xong hết các môn, anh sẽ tới cùng em đi chơi”.

Vương Y Bối nắm chặt điện thoại: “Không tới được thì thôi, làm như em cầu xin anh không bằng. Anh nghĩ không có anh, em không tìm được người khác chắc!”.

Trần Tử Hàn nhìn di động đã ngắt cuộc gọi, vốn định gọi lại dỗ dành cô một chút nhưng nghĩ đến tình hình cô nên lại thôi. Hơn nữa, hiện tại anh cũng không có tâm tư đâu mà dỗ dành cô. Từ nhỏ tới lớn, trong mắt mọi người, Trần Tử Hàn đều là một học sinh xuất sắc, nên ai cũng nhận định tương lai của anh sẽ đầy triển vọng, bố mẹ tin như vậy, họ hàng tin như vậy. Thậm chí bố mẹ còn rất tự hào về anh, mỗi khi nhắc tới anh trước mặt người ngoài, họ đều hãnh diện con trai mình là một người xuất chúng. Chỉ có bản thân anh biết rõ, mình không phải thiên tài, có thể anh thông minh hơn một vài người nhưng anh cũng phải nỗ lực rất nhiều mới được như vậy. Nếu anh không làm nên công trạng gì, chẳng những khiến bố mẹ mất mặt, mà còn khiến bản thân từ một thiên chi kiều tử[2] trở thành một người phạm trần.

[2] Tài giỏi, xuất chúng.

Lúc nói câu cự tuyệt với cô, anh nghĩ tới một lần ở trong phòng làm việc của Thân Thiệu An, anh ta chỉ vào một vị trí trống: “Anh có thể đảm bảo với cậu, chỗ kia anh giữ lại cho cậu. Nhưng cậu cũng phải đảm bảo với anh, sẽ làm cho những kẻ ghen tỵ ngoài kia phải ngậm miệng!”.

Ý tứ trong lời nói của Thân Thiệu An thế nào, Trần Tử Hàn hoàn toàn hiểu rõ. Anh phải đạt được công trạng, mới có thể khiến người khác thừa nhận năng lực của mình, mới khiến người khác tín nhiệm và khâm phục. Muốn leo cao, nhất định phải trả giá! Dự án trong tay hiện tại chính là bậc thang, Trần Tử Hàn không cho phép mình thất bại. Gần đây anh đã nghĩ ra được một phương án khả thi, đang tiến hành thảo luận.

Điều khiến anh trăn trở nhiều nhất hiện nay chính là làm sao để đứng vững ở thành phố này, làm sao có thể dựa vào đôi tay mình mà mua được nhà. Lần trước đưa người bạn học cũ đi xem nhà, anh bạn kia vừa xem vừa than thở giá đất ngày càng tăng, vật giá leo thang trong khi tiền

lượng lại chẳng chịu nhích lên chút nào. Anh ta còn nói, phụ nữ bây giờ rất thực tế, chẳng cần biết mặt mũi đối phương thế nào, chỉ cần nghe nói không nhà, không xe liền từ chối không chút do dự. Thậm chí, cũng có nhiều phụ huynh vì vấn đề này mà phản đối chuyện tình cảm của con gái mình. Có thể như vậy phần nào thực dụng, nhưng cũng khá dễ hiểu, ai chẳng muốn con gái mình được sống an nhàn vui vẻ. Đối với vợ chồng nghèo, vấn đề tài chính chẳng khác gì quả bom hẹn giờ, sớm muộn gì cũng sẽ phát nổ khiến hai người khắc khẩu.

Trần Tử Hàn đưa bạn đi xem phòng xong cũng có một suy nghĩ. Không phải về chuyện giá đất tăng cao, mà là anh mong muốn sẽ có một ngày anh đi mua nhà mà không phải lo lắng tới giá cả thế nào, có thể thoải mái chọn căn nhà mình thích. Anh thật sự muốn mình có khả năng ấy, để có thể đứng ở vị trí người có quyền lựa chọn chứ không phải đi cân nhắc vấn đề tiền nong. Đương nhiên, hiện tại anh chưa làm được điều đó, giá nhà nằm ở đâu, tiền lương của anh đặt ở đó, toàn bộ máu trong người anh cũng vì ý nghĩ ấy mà sôi trào, chuyển động. Anh không sợ khổ cực, không sợ mệt mỏi, nhưng anh nhất định phải biến những điều anh muốn thành hiện thực, sẽ có một ngày anh có thể tùy ý lựa chọn bất cứ thứ gì anh thích.

Suy nghĩ thực tế một chút, nếu như anh không có chí tiến thủ, bố mẹ Vương Y Bối sẽ nhìn anh thế nào? Đa số bậc làm cha làm mẹ cũng đều như vậy, nhất định sẽ không thích đàn ông không có năng lực, không thể mang lại cuộc sống thoải mái cho con gái họ. Nghĩ vậy, Trần Tử Hàn lại cảm thấy mình càng ngày càng thực dụng, nhưng chỉ có những người như vậy mới có thể sinh tồn tốt trong xã hội này.

Sau khi Trần Tử Hàn từ chối đi leo núi, Vương Y Bối rất tức giận. Anh gọi điện tới nhưng cô không nghe, cô lôi Uông Thiển Ngữ đi leo núi cùng mình, mang toàn bộ tiền sinh hoạt đi tiêu.

Thời tiết này đi leo núi không thích hợp lắm, Vương Y Bối căn bản chỉ muốn đi cho khuây khỏa, trút hết bực tức trong lòng ra mà thôi. Nhiệt độ khá thấp, đi giữa đường núi lại càng lạnh, hai người đi được một đoạn đã thở hồng hộc.

Vương Y Bối càng đi càng mệt, thấy Uông Thiển Ngữ không lê nổi chân nữa, cô lộ vẻ mặt cau có: “Thật ra cậu có thể từ chối, không cần đi cùng tớ. Tớ cũng chẳng thiết tha gì đi leo núi!”.

Uông Thiên Ngữ ngồi bệt dưới con đường mòn, nghe thấy Y Bối nói vậy cũng chẳng đi nữa. Hai bên đường là rừng trúc xanh um, rậm rạp, ngay cả một chút gió cũng không cảm nhận được mà vẫn thấy ngọn trúc đong đưa, cả rừng trúc dao động phát ra âm thanh ù ù bên lỗ tai, giống như tiếng gầm thét của thú dữ.

Uông Thiên Ngữ vỗ tay vào chỗ ngồi bên cạnh, bảo Vương Y Bối ngồi xuống: “Biết tâm trạng cậu không tốt nên mới đi cùng cậu còn gì nữa. Tớ mà không đi thì ai đi?”.

Wương Y Bối quay sang ôm lấy Uông Thiên Ngữ, đánh nhẹ vào lưng cô ấy: “Sao cậu không phải là con trai, cậu mà là con trai tớ nhất định sẽ yêu cậu, bây giờ cũng không phải đau khổ thế này”.

“Tớ mà là con trai thì đã bị người khác cướp đi rồi, làm gì đến lượt cậu chứ!”

Wương Y Bối bật cười: “Cậu đúng là “tự sướng” không ai bằng!”.

“Cái đấy gọi là tự tin!” Uông Thiên Ngữ đĩnh chính.

Có Uông Thiên Ngữ bên cạnh, Vương Y Bối cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, không nghĩ tới những chuyện phiền não nữa. Hai người ngắm cây cỏ, núi đồi, rồi chụp ảnh kỷ niệm.

Từ lúc đi chơi về, Vương Y Bối hề nghe thấy tiếng của Trần Tử Hàn là lập tức không nhìn được lại cãi nhau. Trần Tử Hàn lần nào cũng chốt lại bằng câu: “Em đừng có vô lý như thế!”.

“Vô lý? Em vô lý chỗ nào?” Cô lạnh lùng: “Anh bận, cả ngày bận, tới cái bóng cũng chẳng thấy đâu, cuối tuần tới chỗ anh, anh cũng không về nhà. Em thật sự muốn biết có bao nhiêu người bận rộn như anh. Công ty của anh có phải sẽ trao tặng anh danh hiệu nhân viên xuất sắc nhất không?”.

...

“Em không hiểu cho anh? Thế nào mới được gọi là hiểu? Em ở nhà chẳng phải động chân động tay việc gì, vậy mà tới chỗ anh lại nấu cơm,

giặt giũ cho anh, em có bao giờ oán trách anh không?”

...

“Em không biết vì sao anh lại thay đổi đến thế này, gọi điện nói được hai câu đã kêu mệt, cả ngày từ sáng tới khuya rốt cuộc anh phải làm những gì?”

Vương Y Bối càng nói càng muốn khóc, vậy mà Trần Tử Hàn lại nói một câu: “Anh mệt rồi, muốn đi ngủ, có chuyện gì ngày mai nói”.

Nhìn cuộc gọi kết thúc, nước mắt Vương Y Bối trào ra. Hai câu nói bực tức lúc này vốn không phải điều cô muốn nói. Trong tưởng tượng của cô, cuộc sống sau này của hai người đâu phải như vậy, rõ ràng là hoàn mỹ, là hạnh phúc, chứ không phải cãi vã âm ỉ với nhau. Anh và cô đều đang ở cùng một thành phố, có thể thường xuyên gặp mặt, vậy mà tại sao ngay cả gặp nhau cũng không còn hào hứng nữa? Cô không biết, hoàn toàn không biết vì sao mọi chuyện lại thành như vậy.

Sau này, Uông Thiên Ngữ nói với cô, lúc ấy là vì cô nghĩ tới sự lãng mạn, còn Trần Tử Hàn nghĩ tới thực tế. Lãng mạn và thực tế không hoàn toàn đối lập, nhưng đặt trong hoàn cảnh khi ấy của hai người lại trở thành xung khắc. Bởi vì cô vẫn còn chìm đắm trong tình cảm sinh viên, chứng kiến nhiều chuyện tình lãng mạn xung quanh, còn Trần Tử Hàn lại đang phấn đấu hết mình vì tương lai. Điều mà anh muốn chỉ là bạn gái có thể hiểu và thông cảm cho mình, những lúc mệt mỏi, anh mong nghe được câu hỏi thăm: “Anh có mệt lắm không?” từ cô, mong nhận được sự động viên ấm áp từ cô.

Sai ư? Không có ai sai cả. Cô còn đi học, còn được chứng kiến những điều đẹp đẽ xung quanh, anh đã đi làm, đã phải đối mặt bao vấn đề thực tế. Cô cần lãng mạn, anh không thể cho cô; anh cần thực tế, cô cũng không thể đáp ứng.

Cũng có thể đã sai, cái sai nằm ở một năm Vương Y Bối phải đi học lại, dường như lỗ hổng tình cảm trong quãng thời gian ấy không thể nào lấp kín được. Nếu không thì hiện tại hai người sẽ không lớn tiếng cãi vã nhau như thế, cô nói anh thờ ơ, anh nói cô ngang ngược. Lúc nào cô cũng đem anh ra so sánh với bạn trai của người khác rồi chê anh không làm tròn vai trò của người yêu. Khi sự tức giận lên đến cực hạn, Trần Tử

Hàn gằn giọng với cô: “Vậy em đi tìm người hợp với tiêu chuẩn của em đi!”.

Cứ cãi vã như thế, ai cũng tự cho mình là đúng, chê trách đôi phương, dùng những lời lẽ khó nghe làm tổn thương nhau, sự quan tâm khi xưa giờ biến thành những câu nói thờ ơ “tùy em”, “tùy anh”. Từ đây, bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào cũng khiến nảy sinh vấn đề. Bát rửa không sạch, điều hòa mở không thích hợp, gọi điện không nghe, hẹn hò tới chậm một phút... đều dễ dàng trở thành lý do để cãi nhau. Chẳng cần biết nguyên nhân là gì nhưng cứ chiến tranh không ngừng như vậy.

Vương Y Bối tính tình càng ngày càng nóng nảy. Uông Thiển Ngữ lúc nào cũng hết lời khuyên nhủ cô phải hiểu cho Trần Tử Hàn. Anh đang trong giai đoạn từ môi trường đại học bước ra ngoài xã hội, tâm trạng không tránh được mất thăng bằng. Cũng có đôi khi Vương Y Bối nghe lời Uông Thiển Ngữ, nhưng mỗi lần từ nhà Trần Tử Hàn về cô đều nổi cơn tam bành, lạnh lùng nói: “Anh ấy rõ ràng là không muốn gặp tớ, vừa nhìn đã không nói được lời nào tử tế rồi. Tớ giặt quần áo giúp anh ấy xong, anh ấy về nhà tìm không thấy lại làm ầm lên, nói là cái này không được giặt vì anh ấy phải mặc ngay... Tớ thật sự chịu đựng đủ rồi”.

Sau rất nhiều lần hết chiến tranh nóng lại chiến tranh lạnh, Vương Y Bối không tới căn hộ của Trần Tử Hàn nữa. Dù sao thì cô làm bao nhiêu chuyện như vậy, anh cũng chẳng hề thấy cảm kích, cô cần gì phải tự biến mình trở thành một người giúp việc không công như vậy chứ. Xưa nay chưa bao giờ cô nghĩ tới việc sẽ giặt đồ cho người khác, ngay cả giặt đồ của mình còn lười nhưng lại sẵn sàng giặt cho anh, vậy mà anh lại đối xử với cô như vậy. Cô càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân. Bạn bè cùng phòng biết tâm trạng cô không tốt nên hạn chế nhắc tới vấn đề bạn trai, càng không ai nói ra ba chữ “Trần Tử Hàn” trước mặt cô.

Chớp mắt một cái đã hết học kỳ, Vương Y Bối vẫn còn chưa lấy lại tinh thần, Uông Thiển Ngữ lôi kéo cô lên lớp tự học, nhất quyết không cho cô đào ngũ, ngộ nhờ thi không qua sẽ rất phiền phức. Vương Y Bối cũng hiểu rõ vấn đề, tạm thời dẹp chuyện của Trần Tử Hàn sang một bên, chỉ có điều thỉnh thoảng vô thức nghĩ tới, cô lại cảm thấy khó tin, không thể ngờ được hai người lại trở thành bộ dạng như hiện tại. Anh đã từng nhớ kỹ sở thích của cô, từng xót xa mỗi lần cô chịu áp lực, còn bây giờ anh lại nổi giận với cô, gạt cô sang một bên vì những mối quan hệ khác. Rốt cuộc thì cô đã làm gì sai? Vì sao anh lại khiến cô cảm thấy xa lạ và bất

lực như thế?

Thi cuối kỳ xong, Vương Y Bối thu dọn đồ đạc về nhà. Uông Thiển Ngữ vội hỏi: “Cậu nói với Trần Tử Hàn chưa?”.

Vương Y Bối ngừng tay: “Cậu cho rằng anh ấy sẽ để tâm à?”.

Uông Thiển Ngữ thở dài: “Tớ đưa cậu ra bến xe”.

Hai người xách hành lý đi, nghe tiếng động trong hành lý phát ra, Vương Y Bối không khỏi mỉm cười: “Những cô gái trọng sắc khinh bạn đúng là có bệnh, chỉ có bạn bè mới đáng tin”.

“Bớt ba hoa đi cho tớ nhờ!” Uông Thiển Ngữ lắc đầu: “Cậu cũng đừng nghĩ vẩn vơ nữa!”.

“Tuân lệnh!”

Tới bến xe buýt, Vương Y Bối làm dấu hiệu tạm biệt với Uông Thiển Ngữ rồi lên xe. Cô vừa ngồi xuống thì chỗ trong bên cạnh cũng có người ngồi. Vương Y Bối quay sang nhìn, là một người con trai xa lạ, có vẻ cũng là sinh viên trường này.

Đột nhiên cô rất muốn khóc. Trước đây mỗi lần về nhà, Trần Tử Hàn có bận thế nào cũng đưa cô tới tận bến xe khách. Lúc ngồi trên xe buýt, hai người ngồi gần nhau, tay nắm chặt, tựa như không nỡ rời xa nhau, dù cho chỉ là cô về nhà.

Vương Y Bối cố gắng kìm nén tâm trạng, cô lấy di động ra, mở danh bạ tìm tới số điện thoại kia nhưng không gọi đi. Mới hôm qua hay hôm kia thôi, hai người cãi nhau, lý do gì thì cô không nhớ, hình như là một chuyện rất nhỏ.

Bàn tay nắm chặt điện thoại dần dần thả lỏng. Cô cảm tai nghe, một mình nghe nhạc.

Lúc xuống xe buýt, có rất nhiều người xa lạ, nhưng không ai giúp cô xách hành lý lên xe khách. Cô cũng chẳng có tâm trạng sinh ly tử biệt như mọi khi, trước đây mỗi lần nhìn bóng lưng anh rời đi, cô đều khóc, thế nhưng lần này không có anh, sao cô vẫn muốn khóc?

Hai giờ đồng hồ ngồi xe, tâm trạng Vương Y Bối rất tệ. Xe vừa chạy không được bao lâu thì cô đã phải ôm túi nilon để nôn, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Bên cạnh cô là hai mẹ con, người mẹ nhỏ nhẹ dặn dò cô con gái ngồi trong lòng mình: “Tết mẹ sẽ đưa con đến gặp ba nhận lì xì, khi gặp vợ của ba thì phải chào đi”. Cô bé ngoan ngoãn gật đầu. Người mẹ xoa đầu con gái, mỉm cười nói tiếp: “Dì đó không mừng tuổi cho con thì thôi nhé, dù sao mẹ cũng không thiếu tiền”.

Không hề mắng chửi kẻ cướp chồng kia, cũng không bắt con mình không được nhận ba và người phụ nữ hiện tại của ba. Vương Y Bối nghe mà không ngừng rơi lệ. Có vẻ như cô đã nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra rồi, bây giờ chỉ có thể nôn khan.

Xe tới nơi, Y Bối đợi mọi người xuống hết rồi mới chậm chạp xách theo cái túi đầy chất bẩn kia xuống. Cô vừa mới chạm chân trên mặt đất thì Vương Bác Siêu liền chạy tới, nhìn thấy trong mắt con gái vẫn còn ngấn nước, ông lo lắng hỏi: “Con sao thế này?”.

Vương Y Bối nói mình bị say xe, sau đó đi tìm thùng rác để vứt túi bẩn kia đi, cô vừa quay lại thì đã thấy bố đang khom người lấy hành lý từ thùng xe ra, lệ lại dâng lên quanh viền mắt. Cô mím môi, không kịp được chửi thảm trong bụng: Bạn trai là đồ bỏ đi, chỉ có bố là người đàn ông toàn tâm toàn ý với mình.

Cô mới chỉ gọi điện về nhà thông báo với bố mẹ một câu mà bố đã ra bên xe đợi từ sớm, đợi mấy chuyến về rồi mới thấy cô nhưng bố không hề trách móc lấy một câu, trái lại còn hỏi han ân cần.

Vì biết cô về nên mẹ đã mua rất nhiều đồ ăn, làm một bàn thức ăn ngon đợi cô. Vương Y Bối vốn đang mệt, không có tâm trạng ăn uống nhưng thấy mẹ vất vả nấu nướng như vậy đành ép mình ngồi xuống ăn một bát cơm, không quên khen tay nghề của mẹ càng ngày càng lên, còn nói ở trường lúc nào cũng thèm ăn đồ mẹ nấu. Phương Di Vi nghe vậy vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên.

Ăn cơm xong, Vương Y Bối về phòng nằm nghỉ. Căn phòng của cô vừa được mẹ dọn dẹp sạch sẽ, thay chăn đệm mới. Cô nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, không muốn nghĩ tới bất cứ điều gì, không muốn nhớ tới bất kỳ ai, chỉ muốn ngủ một giấc.

Trần Tử Hàn đi làm về, gọi điện cho Vương Y Bối nhưng không liên lạc được, anh cứ nghĩ điện thoại cô hết pin chưa kịp sạc, nhưng mãi hai ngày sau vẫn tắt máy. Cuối tuần, anh vội vàng đến trường tìm cô. Trên đoạn đường từ cổng vào khu ký túc, thỉnh thoảng anh lại bắt gặp những người đang kéo hành lý đi ra, tiếng ma sát trên mặt đường không ngừng vang lên.

Vì không thể gọi điện được cho cô nên Trần Tử Hàn phải đứng đợi rất lâu dưới sân ký túc. Một người bạn cùng phòng với Vương Y Bối không mua kịp vé ngay hôm thi xong nên hôm nay mới về nhà, cô vừa ra khỏi ký túc liền trông thấy Trần Tử Hàn.

Thấy cô mang nhiều hành lý, anh liền đi tới xách giúp.

“Anh tới tìm Tiểu Bối à? Cậu ấy về nhà rồi mà, cậu ấy không nói với anh à?” Cô gái nhìn Trần Tử Hàn thăm dò, thâm thở dài trong lòng, nếu như con trai ở cái trường này đều tốt như vậy thì chẳng còn gì phải chê nữa.

“Gọi điện cho Y Bối nhưng tắt máy.” Trần Tử Hàn nói ngắn gọn.

Cô gái kia còn muốn nói nữa nhưng thấy Trần Tử Hàn như vậy cũng chỉ biết cười trừ. Trần Tử Hàn xách hành lý giúp cô ta ra tới bến xe buýt rồi mới về. Cô gái nhìn theo, không khỏi thở dài. Thỉnh thoảng tán gẫu với mấy người bạn ở phòng khác, cô ta vẫn nói Vương Y Bối thật khiến cho mọi người phải ghen tỵ vì có bạn trai tốt như vậy, thế mà cả ngày cô chỉ biết oán giận, trách móc. Có thể trong lòng cô ta cũng thâm đồ kỵ, thậm chí hy vọng Vương Y Bối và Trần Tử Hàn chia tay.

Vương Y Bối về nhà nghỉ ngơi mấy ngày cũng chẳng chịu động chân động tay vào việc gì, chỉ lười nhác nằm lì một chỗ nhưng bố mẹ cũng không trách gì cô. Cô tìm điện thoại mới phát hiện sắp hết pin, máy báo pin yếu liên hồi. Tìm mãi không thấy sạc pin đâu, trong lòng lại nghĩ chắc chẳng có ai gọi điện cho mình thế nên lại vứt đi động trên giường.

Vương Y Bối xuống dưới nhà, thấy mẹ đang nấu cơm. Mẹ cô tuổi đã cao, mấy năm trước vẫn còn làm việc ở công xưởng, hiện giờ cả cô và bố đều không muốn cho mẹ đi làm nữa. Mẹ cô trong lòng cũng nghĩ, làm việc nặng lâu năm như vậy, sau này về già có thể mắc trọng bệnh, lại trở thành gánh nặng của con gái nên quyết định nghỉ việc.



Vương Bác Siêu không có nhà, công việc của ông là lái xe tải nên ban ngày đều đi chở hàng, buổi tối mới về nhà.

Vương Y Bối đứng ngoài cửa bếp, mẹ cô vẫn đang xào rau, có lẽ do bỏ quá nhiều ớt, bà không ngừng ho. Nhìn thấy mái tóc của mẹ thấp thoáng mấy sợi bạc, trong lòng cô chợt dâng lên nỗi xót xa. Bố mẹ đã vất vả hai mươi năm trời để nuôi cô khôn lớn vậy mà cô cả ngày chỉ biết đăm chiêu ủ dột vì một người con trai, thật không biết nên hận bản thân bất hiếu hay đau lòng thay cho bố mẹ nữa.

Cô và mẹ vừa ăn cơm vừa trò chuyện, thấy cô tươi cười, mẹ cũng cảm thấy vui vẻ.

Buổi tối, Vương Y Bối đề nghị cả nhà hôm sau cùng đi thành cổ chơi. Khu du lịch này mới được tu sửa xong, lúc ấy cô vẫn còn đang trong năm học nên chưa đi được. Vương Bác Siêu và Phương Di Vi không từ chối, sáng hôm sau một nhà ba người liền xuất phát. Thành cổ cách nhà họ chỉ chừng một giờ ngồi xe. Dọc đường đi, Vương Y Bối rất vui vẻ. Thấy bố mẹ vẫn tình cảm, vẫn yêu chiều mình như xưa, tâm trạng cô tốt lên trông thấy.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối nhận được điện thoại của Trần Tử Hàn đã là mấy ngày sau. Nằm trên giường nghe giọng nói của anh truyền qua điện thoại, cô chợt có cảm giác không chân thực. Câu đầu tiên, Trần Tử Hàn hỏi lý do vì sao cô về nhà mà không nói với anh một tiếng. Thái độ của Vương Y Bối không được tốt lắm. Vì sao phải nói với anh? Anh lúc nào cũng bận rộn như vậy, cô biết ý không làm phiền tới anh, chẳng phải như thế mới là một người bạn gái tốt hay sao? Chỉ vì chuyện vặt vãnh này mà hai người lại cãi nhau.

Vương Y Bối nằm trên giường, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, chẳng hiểu sao lại cảm thấy thương cảm.

Cô vút điện thoại một chỗ, cố tình không để ý tới một phần cũng là vì muốn anh khi không liên lạc được sẽ lo lắng cho cô, sẽ chạy tới tìm cô. Cuối cùng, cô nhận ra mình đã đánh giá quá cao bản thân. Cô cười chua chát.

Năm cũ của Vương Y Bối không lấy gì làm vui vẻ, Tết đến, cô liền cùng với bố mẹ đi thăm bạn bè, người thân. Họ hàng ai gặp cô cũng đều hỏi một câu: “Đã học năm ba rồi, dự định tốt nghiệp làm gì chưa?” khiến cô vô cùng sầu não. Lẽ nào suy nghĩ của cô rất ích kỷ ư? Cô căn bản chưa bao giờ cân nhắc tới công việc sau này của mình là gì, cô chỉ muốn quãng thời gian cuối cùng ở đại học sẽ chơi bời cho thỏa thích, không phải nghĩ những chuyện đau đầu. Vì cô biết, một khi đã ra ngoài xã hội sinh tồn thì nửa đời còn lại sẽ phải tuân theo công thức sớm đi tối về nhàm chán. Nếu đã định sẵn hơn nửa cuộc đời sau trôi qua như vậy, hà tất phải ép bản thân chui vào nó sớm? Cách nghĩ này xuất hiện từ khi cô bắt đầu học đại học. Lúc biết mình đỗ, cô cũng không đến trường xem ngôi trường mình sẽ theo học hình dạng ra làm sao, đảng nào rồi cũng ở đó mấy năm thì cần gì phải tìm hiểu trước?

Bố mẹ đều không thúc ép cô, chuyện công việc sau này rồi bàn.

Cô và Trần Tử Hàn vẫn liên lạc qua điện thoại, chỉ là không còn hay khắc khẩu nữa, mà là chuyện ai người ấy nói, đối phương nói gì cũng không để tâm, đến lúc tắt điện thoại rồi cũng chẳng còn nhớ.

Những năm trước, về nghỉ Tết, kiểu gì hai người cũng tìm cách ra khỏi nhà, lén lút tới gặp nhau một hai, lần. Anh thường đưa cô về trường cấp ba chơi, hai người ngồi trong sân trường nhớ lại những kỷ niệm vui vẻ đã qua.

Tết năm nay, hai người không gặp nhau. Cô không đòi hỏi, anh cũng làm như không có chuyện gì.

Thực ra kỳ nghỉ của Trần Tử Hàn rất ngắn, ở nhà được vài ngày rồi đi thăm họ hàng, căn bản không dư ra được ngày nào đã phải vội vàng về công ty. Bố mẹ thấy anh vất vả như vậy vừa hài lòng, vừa xót con, dặn dò anh đủ thứ trước khi anh đi.

Vương Y Bối lúc rảnh rỗi tìm mấy bộ phim ngồi xem, vừa xem vừa cười vui vẻ, dường như muốn dùng tiếng cười ấy để khiến bản thân tin tưởng mình thật sự sống rất tốt.

## Chương 8: Khi tình yêu vào ngõ cụt

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Yêu thì ngọt ngào, thất tình thì đắng cay. Có người thắc mắc, vì sao tình yêu lại vô duyên vô cớ mất đi, vì sao nói chia tay là chia tay ngay được? Thế nhưng chẳng ai hỏi, vì sao lúc đầu hai người lại yêu nhau? Nếu có thể trả lời được câu sau, thì nhất định cũng sẽ trả lời được câu trước. Tôi thà rằng tin là vô duyên vô cớ, chứ cũng không chịu tin là vì chán, vì ghét, mà cuối cùng chia tay.

Bắt đầu học kỳ mới, Vương Y Bối một mình lên xe khách về trường, bố mẹ định đưa cô đi nhưng cô không cho. Cô ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài, không rõ tâm trạng thế nào.

Đầu xuân vẫn chưa tới, gió đông vẫn lưu luyến chưa đi, khắp nơi gió lạnh ù ù thổi. Vương Y Bối một mình xách hành lý về trường, về tới phòng ký túc lại một mình chậm chạp thu dọn giường chiếu. Xong xuôi, cô mới ra ngoài mua thêm mấy vật phẩm cần thiết, tiện thể đi ăn cơm.

Lúc quay lại ký túc, cô lấy di động ra, muốn gọi điện cho Trần Tử Hàn nhưng lại không biết nói gì, thông báo cô đã về trường ư, hay là nói cô nhớ anh?

Cô cứ ngỡ học kỳ này, quan hệ giữa cô và Trần Tử Hàn sẽ tốt đẹp lên, không ngờ vẫn cứ nửa mặn nửa nhạt như cũ. Cô tới căn hộ của anh, đợi nguyên một đêm không thấy anh về, hôm sau gọi điện hỏi, anh chỉ nói không để ý tin nhắn cô gửi. Thế là hai người lại cãi nhau, Vương Y Bối trách móc Trần Tử Hàn lạnh nhạt với mình, ngay cả tin nhắn cô gửi cũng không thèm xem, Trần Tử Hàn hết lời giải thích mình bận, không biết cô tới nên mới ở lại công ty cả đêm.

“Vậy bây giờ anh về, em đừng đi đâu nhé!” Anh thỏa hiệp.

“Không cần! Anh cứ tiếp tục làm việc của anh đi.” Tắt máy, Vương Y Bối xách túi rời khỏi nhà Trần Tử Hàn.

Hết lần này tới lần khác như vậy, không cãi nhau trực tiếp thì cũng khắc khẩu qua điện thoại, dần dần ai cũng thấy mệt mỏi, chẳng dám gọi điện

cho người kia nữa. Hai tháng sau, tình trạng vẫn không khá hơn được chút nào. Một người bạn học tổ chức sinh nhật, Vương Y Bối bị Ônng Thiển Ngữ kéo đi tham dự bằng được. Đã lâu rồi chưa ra ngoài nên cô liền đồng ý.

Vương Y Bối và Ônng Thiển Ngữ dính lấy nhau như hình với bóng, ăn cơm cũng ngồi cạnh nhau, mọi người ai cũng biết hai cô là một đôi. Trên lớp, ban cán sự điểm danh chỉ cần nhìn về phía Ônng Thiển Ngữ là biết Vương Y Bối có đi học hay không, mấy lần Vương Y Bối bị đánh dấu trốn học, cô đều cười nói với Ônng Thiển Ngữ: “Cậu hại tớ không ít đâu nhé!”.

Lúc ngồi ăn cơm, Ônng Thiển Ngữ nhỏ giọng hỏi Vương Y Bối về tình hình của Trần Tử Hàn. Vương Y Bối đáp ngắn gọn “vẫn bình thường” khiến Ônng Thiển Ngữ không dám nói thêm gì nữa. Ăn cơm xong, mọi người kéo nhau tới quán bar có tiếng trong trung tâm thành phố, ai nấy cũng đều rất hào hứng, Vương Y Bối tỏ ra khá dửng dưng, thỉnh thoảng câu được câu chăng với Ônng Thiển Ngữ.

Quán bar không khác biệt lắm so với tưởng tượng của Vương Y Bối, chỉ có điều giá rất cao. Mọi người gọi rượu và đồ uống xong mới hoảng hốt, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thích thú.

Tất cả ngồi quây quanh một bàn, nghĩ ra đủ trò chơi, tuy nhiên cũng không dám quá trớn.

Bầu không khí vui vẻ bao trùm, mọi người đều thấy rất thoải mái. Một anh chàng không chịu nghe lời khuyên của các bạn, uống rất nhiều rượu, say đến mức nói năng lung tung. Ônng Thiển Ngữ và Vương Y Bối lại ngồi ngay cạnh anh ta, không khỏi nổi hứng trêu chọc, giơ tay lên đấm lưng anh ta: “Nào! Đại gia, để tiểu nhân đấm lưng cho ngài!”.

Chẳng biết say thật hay say giả, anh chàng kia cũng rất phối hợp mà đáp: “Biểu hiện tốt một chút, đêm nay trở về đại gia có phần thưởng!”.

Cả nhóm bật cười, Ônng Thiển Ngữ nói tiếp: “Đại gia đừng có quên đây nhé!”.

Mọi người đùa cợt lúc càng lúc càng quá đà, Vương Y Bối vui vẻ nói chuyện một lúc thì đứng dậy đi toilet, lúc trở về, vô tình nhìn sang một hướng

khác liền trông thấy bóng dáng đã lâu không gặp, sắc mặt cô lập tức biến đổi. Trần Tử Hàn đang ngồi với một đám người, mặt mày rạng rỡ. Anh mặc bộ comple vừa vặn làm tôn lên dáng người nổi bật. Không biết có phải do ảo giác hay không, Vương Y Bối chợt cảm thấy anh như tiêu điểm giữa đám đông, khuôn mặt khô ngời, nói năng chậm rãi đầy tự tin, động tác nâng ly rượu cũng đầy khí chất, dường như đã luyện tập rất nhiều lần.

Anh như vậy, thật sự khiến cô có cảm giác vô cùng xa lạ...

Cô lạnh lùng nhìn anh, còn chưa kịp quay đi thì chợt phát hiện ra người con gái ngồi bên cạnh anh. Đôi mắt cô kinh ngạc mở to.

Hương Thần!

Cho dù cô ta mặc đồ công sở, không còn dáng dấp của nữ sinh nhưng Vương Y Bối vẫn có thể nhận ra đó là người đã từng xung đột với mình hồi cấp ba. Sắc mặt cô sa sầm, hàm răng bặm chặt vào môi.

Anh bạn? Bạn những gì? Tới nơi này bạn rợn? Cùng với Hương Thần?

Cô thật sự không kiềm chế được. Chẳng kịp suy nghĩ, cô đi thẳng tới phía anh nhưng đi được nửa đường chợt thấy mình ngốc nghếch, đến đó rồi nói gì đây? Khiến anh khó xử thì cô được gì? Hương hồ bạn học của cô cũng đang ở đây, àm ỉ trước mặt họ thì cũng tốt đẹp gì.

Nghĩ vậy, Vương Y Bối lại quay về chỗ các bạn, cũng may mà quán bar này đủ rộng, chỗ cô cách chỗ Trần Tử Hàn ngồi rất xa. Từ lúc quay về bàn, cô cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà chơi đùa nữa, Uông Thiên Ngữ thấy lạ, hỏi cô nhưng cô chỉ nói do uống rượu nên trong người khó chịu.

Mọi người ăn uống tới khuya mới tàn cuộc. Vương Y Bối nói với Uông Thiên Ngữ rằng mình đột nhiên nhớ Trần Tử Hàn, muốn tới nhà anh. Uông Thiên Ngữ không nghi ngờ gì gật đầu, rồi cùng mọi người về trước.

Vương Y Bối bắt taxi tới căn hộ của Trần Tử Hàn. Vốn dĩ lúc đầu không có dự định tới đây nên không mang theo chìa khóa, hiện tại cô chỉ có thể đứng bên ngoài mà chờ.

Cô đi lên cầu thang, ngồi trước cửa căn hộ. Trong lòng cô không dám chắc đêm nay anh sẽ về nhà, giống như cô không biết hàng ngày liệu anh có về nhà hay không. Lúc này cô mới phát hiện ra, đã lâu mình chưa tới đây.

Bầu trời đen kịt, xung quanh im ắng không một tiếng động, Vương Y Bối chỉ nghe thấy nhịp thở của chính mình. Kỳ lạ là, cô không hề thấy sợ hãi.

Cô yên lặng vùi đầu xuống đầu gối, nghĩ tới những chuyện đã trôi qua rất lâu. Cô và Trần Tử Hàn, nếu như nhất định phải nói rõ ở bên nhau từ khi nào thì có lẽ chính là cái đêm hai người ngồi ở cầu thang đó. Năm đó, ông nội vừa qua đời, cô chạy tới quán nét rồi gặp chuyện không may, sau đó cùng anh chạy trốn. Đã nhiều năm trôi qua, nhưng giờ nhớ lại cô vẫn cảm thấy đó là một câu chuyện cổ tích, anh như chàng hoàng tử tới cứu vớt cô trong khoảnh khắc cô sắp rơi xuống vực sâu.

Vương Y Bối hồi tưởng lan man, mãi tới lúc trong đầu xuất hiện hình ảnh của Hương Thần, dòng ký ức của cô chợt ngừng lại, giống như vừa gặp phải con quái thú trong cơn ác mộng. Vương Y Bối không khỏi so sánh Hương Thần trước kia với Hương Thần hiện tại. Ngày ấy, tình cảm của Hương Thần dành cho Trần Tử Hàn biểu hiện rất rõ ràng, còn bây giờ thì sao? Có phải cô ấy vẫn còn ôm mộng với anh không?

Lẽ nào Hương Thần và Trần Tử Hàn là ngẫu nhiên gặp mặt? Đâu có chuyện tình cờ như vậy, dù có cũng là do con người cố tình tạo ra mà thôi.

Toàn thân Vương Y Bối chợt lạnh toát, tựa như nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ thấp. Cô nhớ tới những điều một chị khoa trên từng nói, nghĩ đến những điều Đường Yên nói, nghĩ đến cảnh tượng cô vừa bắt gặp. Trần Tử Hàn liên tục nói bậy việc, thậm chí sự kiên nhẫn với cô cũng dần dần cạn kiệt, liệu có phải anh đã thay lòng đổi dạ rồi hay không?

Mọi người đều nói đàn ông thay lòng đổi dạ là chuyện bình thường, thậm chí còn chân đạp hai thuyền, Vương Y Bối nghĩ mà hoảng sợ.

Huống hờ, nếu Hương Thần qua nhiều năm rồi vẫn còn yêu Trần Tử Hàn, thì nhất định tình cảm dành cho anh rất sâu nặng, nhất định ở trước mặt anh, cô ấy sẽ tỏ ra dịu dàng, lương thiện, thấu hiểu con người anh.

Còn cô thì sao? Lúc này, cô với Trần Tử Hàn chỉ có khắc khẩu, cãi vã, chẳng phải càng làm nổi bật hình ảnh tốt đẹp của Hương Thần ư? Tình cảm của cô với Trần Tử Hàn càng ngày càng nhạt, liệu có đồng nghĩa với việc mối quan hệ giữa anh và Hương Thần...

Vương Y Bối không dám tiếp tục tưởng tượng nữa! Cô cảm thấy lạnh, rất lạnh, dường như cơ thể cô một chút nhiệt độ cũng không còn.

Quá mãi mê suy nghĩ, Vương Y Bối không để ý tiếng bước chân tới gần, mãi đến lúc ánh đèn sáng lên, cô mới giật mình đưa tay lên che mắt theo phản xạ.

“Sao em lại ngồi ngoài này?” Trần Tử Hàn cau mày.

Vương Y Bối hạ tay xuống, sững sờ nhìn anh mấy giây: “Em quên chìa khoá”.

Cứ tưởng anh sẽ đỡ cô đứng lên, không ngờ anh trực tiếp cầm chìa khoá đi tới mở cửa, cô cắn răng xoa hai chân đứng dậy. Lúc cửa phòng mở ra, cô nghe thấy giọng nói chỉ trích của anh: “Lớn rồi đừng có đãng trí như vậy nữa!”.

“Nếu anh về sớm một chút thì em đâu phải chờ lâu như vậy?” Cô tức giận nhìn anh.

Cô bước tới gần, sắc mặt Trần Tử Hàn bỗng sa sầm lại: “Em uống rượu đấy à?”.

Vương Y Bối cười, lướt qua anh, đi vào phòng khách: “Chẳng lẽ chỉ có mình anh được uống rượu còn em không được? Yêu cầu này của anh cũng gât gao quá đấy!”.

“Anh và em không giống nhau. Em đi một mình hay đi với ai?” Thấy cô im lặng, Trần Tử Hàn không khỏi tức giận: “Em lớn rồi, phải biết chừng mực, đừng có một mình đi uống rượu, nhờ may gặp phải kẻ xấu thì biết làm thế nào? Nếu là đi cùng với người khác cũng nên nghĩ xem người ta có mục đích gì không?”.

Vương Y Bối đè nén cảm xúc trong lòng, nhưng vẫn không nhịn được mà lên tiếng: “Trong mắt anh, em là một đứa con gái ngu ngốc đúng

không? Không phân biệt nổi đâu là người tốt, đâu là kẻ xấu phải không? Chỉ có anh thông minh xuất chúng thôi!”. Cô trừng mắt: “À đúng rồi, em quên mất, anh vốn rất thông minh, thi cử lúc nào cũng xếp thứ nhất!”.

Giọng điệu của cô tràn ngập sự mỉa mai. Trần Tử Hàn đi một vòng trong phòng khách, có lẽ cảm thấy không cần thiết phải đôi co với cô, anh lấy quần áo định đi tắm. Thế nhưng Vương Y Bối không có ý định dừng lại: “Sao anh về muộn như thế?”.

“Xã giao”.

“Xã giao cũng về muộn vậy sao? Rốt cuộc là anh bán nghệ hay bán thân hả?”.

Trần Tử Hàn bất ngờ ném quần áo trong tay xuống, lạnh lùng nhìn cô: “Em đừng có nói bậy bạ nữa đi!”.

Vương Y Bối chăm chú quan sát vẻ mặt giận dữ của anh: “Vậy thì tóm lại là anh đi với ai?”.

“Có nói em cũng không biết!”

“Sao anh dám chắc là em không biết? Anh không dám nói thì có!”

“Em thật sự càng ngày càng vô lý rồi đây!” Trần Tử Hàn nhặt quần áo lên, đi về phía phòng tắm. Vương Y Bối vội đuổi theo, nhưng anh đã nhanh chóng đóng cửa lại, cô chỉ nghe thấy một tiếng “sầm” vang lên bên tai.

Vương Y Bối tựa lưng vào tường, không thể hiểu nổi vì sao anh lại như vậy. Quá khú... quá khú rõ ràng anh không như thế...

Trần Tử Hàn tắm xong đi ra, thấy cô vẫn còn đứng ngoài cửa phòng tắm, có vẻ nhất định không chịu cho qua chuyện này. Anh thở dài, có ý định thỏa hiệp: “Anh mệt lắm, anh muốn nghỉ ngơi rồi”.

“Mệt mệt mệt! Lúc nào thấy em, anh cũng mệt, thấy người khác thì tinh thần phơi phới!” Ánh mắt cô phóng thẳng trên mặt anh, thấy anh phớt lờ mình, sự phẫn nộ trong lòng lại càng gia tăng: “Anh không được đi! Nói rõ mọi chuyện đã, rốt cuộc hôm nay anh đi gặp ai?”.



“Vương Y Bối, em còn không chịu để yên sao?”

“Hôm nay anh không nói rõ ràng thì đừng mong em để yên.” Vương Y Bối không chút dao động.

Trần Tử Hàn trầm mặc một lát: “Vậy thì tùy em!”.

Lại là cái thái độ ấy! Cô hoàn toàn không thể chịu đựng nổi.

“Được rồi, anh không nói thì để em nói hộ anh! Là Hương Thần đúng không? Anh đã đi gặp cô ấy đúng không? Cô ấy làm cùng công ty với anh, hai người thường xuyên tiếp xúc phải không?”

Trần Tử Hàn ngồi trên sofa, chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn cô, vẻ mặt anh hoàn toàn dửng dưng: “Đúng là hôm nay anh đi dự tiệc với Hương Thần, nhưng còn có nhiều người khác. Em không nên nghĩ... xấu xa như vậy!”.

“Nếu hai người thật sự không có gì thì lúc nãy sao anh không thẳng thắn nói ra?”

“Anh thấy không cần thiết.”

“Em chẳng là gì của anh, anh đương nhiên thấy không cần giải thích với em rồi!”

Thấy cô cứ khăng khăng muốn dây dưa chuyện này, Trần Tử Hàn thở dài: “Em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, anh đi ngủ đây!”.

“Anh...”

Trần Tử Hàn ôm chần ra ngoài sofa, quyết định tối nay ngủ ngoài phòng khách, nhường lại giường cho cô. Trước đây dù có cãi nhau kịch liệt đến mấy, hai người vẫn ngủ chung giường, chỉ không thèm nhìn đối phương mà thôi.

Trần Tử Hàn đi qua người cô, khẽ nói: “Em hiện tại khiến anh cảm thấy rất mệt mỏi...”.

Sau hôm ấy, Vương Y Bối hể rảnh là lại gọi điện cho Trần Tử Hàn. Có lúc anh đang bàn công việc với đồng nghiệp, có lúc anh đang họp, cô không kiên dè giờ giấc, bất cứ khi nào muốn là gọi. Gọi lần đầu anh không nghe, cô kiên trì gọi tiếp tới khi nào anh nhận thì thôi, mỗi lần như vậy cô đều chất vấn anh vì sao mãi không nghe máy, liệu có phải anh đang làm chuyện gì mờ ám hay không.

Vương Y Bối thường xuyên tới căn hộ của Trần Tử Hàn hơn, hể anh về nhà với mùi rượu nồng nặc là lại tra hỏi anh đi với những ai, về muộn cũng đòi phải nói rõ lý do.

Hôm nay tan làm, Trần Tử Hàn còn phải đi dự tiệc nên về tới nhà đã khuya. Vương Y Bối đã làm sẵn một bàn thức ăn đợi anh nhưng anh vừa vào cửa đã muốn đi tắm, bèn nói: “Anh ăn rồi”.

Vương Y Bối không nói không rằng, thẳng tay cầm lấy đĩa thức ăn ném tới chân Trần Tử Hàn.

Anh dừng lại, giận dữ nói: “Em làm gì thế hả?”.

“Anh ăn rồi thì chỗ này cũng chẳng để làm gì nữa.”

Trần Tử Hàn trừng mắt: “Em thật là...”.

“Vô lý đúng không?” Vương Y Bối cười chua chát: “Em vô lý, vậy Hương Thần thì sao? Thấu tình đạt lý đúng không?”.

“Cô ấy ít ra cũng không ấu trĩ như em.”

“Ấu trĩ?” Vương Y Bối bật người đứng dậy: “VẬY anh đi mà tìm người khác hiểu anh. Đi tìm đi!”. Nói xong, cô lại cầm lấy một đĩa thức ăn khác ném về phía Trần Tử Hàn.

Anh không buồn ngăn cản cô, để mặc cả đĩa thức ăn rơi trên người. Vương Y Bối cũng ngậy người nhìn anh. Một lúc lâu sau, Trần Tử Hàn nhắm mắt lại, dường như chuẩn bị đưa ra một quyết định hệ trọng: “Thời gian này em đừng tới đây nữa, chúng ta suy nghĩ lại...”.

“Ý anh là gì?”

“Em nghĩ gì thì là ý đó.” Chưa bao giờ anh cảm thấy mệt mỏi đến vậy.

Mấy ngày sau đó, Vương Y Bối hoàn toàn thay đổi, mạng không lên, cơm không ăn, cả ngày nằm bất động trên giường. Ông Thiển Ngữ rất lo lắng, đến nhà ăn mua cơm mang về, Vương Y Bối cũng không chịu ăn. Nhân lúc hai người bạn cùng phòng đi vắng, Ông Thiển Ngữ lân la leo lên giường cô, kéo tấm chăn đang trùm kín trên mặt cô ra. Vương Y Bối cố sức giăng lại.

“Bỏ ra!” Ông Thiển Ngữ cau gắt: “Dù có buồn bực thế nào cũng không thể như vậy được. Cả ngày nằm bẹp dí một chỗ, cơm cũng không ăn, cậu tưởng cậu làm vậy có thể khiến người khác thay đổi chắc? Chỉ tự hại mình thôi!”.

Thấy Vương Y Bối nói lỏng tay, Ông Thiển Ngữ liền lật chăn ra. Thấy trên mặt cô toàn là nước mắt, Ông Thiển Ngữ lo lắng hỏi: “Sao thế này? Đừng buồn nữa!”.

Cô ôm lấy Y Bối vào lòng an ủi.

Chờ Vương Y Bối nín khóc, Ông Thiển Ngữ mới lấy khăn giấy giúp cô lau nước mắt. Vương Y Bối kéo Ông Thiển Ngữ nằm xuống với mình, tâm trạng vẫn chưa hết kích động, câu nói không ngừng bị gián đoạn: “Anh ấy nói tui mình cần một thời gian yên tĩnh để suy nghĩ lại mọi chuyện, anh ấy bảo tớ đừng tới tìm anh ấy... Có phải anh ấy muốn chia tay với tớ không?”.

Vương Y Bối nắm lấy tay Ông Thiển Ngữ, đôi mắt to tròn của cô còn ngấn nước.

“Cậu đừng cuống!” Ông Thiển Ngữ hoàn toàn đoán trước được chuyện này có liên quan tới Trần Tử Hàn. Vương Y Bối vốn không quan tâm tới nhiều thứ, những chuyện khiến cô ấy đau khổ lại càng ít.

“Trước đây anh ấy không như thế. Anh ấy chưa bao giờ nặng lời với tớ, vậy mà bây giờ lại quát mắng tớ, nói tớ vô lý, ngang ngược. Hơn nữa, anh ấy qua lại với người con gái tớ vốn rất ghét mà còn không cho tớ nói. Anh ấy càng ngày càng quá đáng!”

“Trước đây tớ nấu cơm, anh ấy còn tỏ ra thương xót bàn tay tớ bị thô ráp,

bây giờ tớ nấu cơm, chờ anh ấy về ăn cùng mà anh ấy còn không thèm nhìn mâm cơm lấy một lần. Vì sao lại đối xử với tớ như vậy chứ? Chẳng lẽ trước đây anh ấy tốt với tớ là giả ư?”

Uông Thiên Ngữ biết cô còn kích động nên không nói gì, để mặc cô trút giận, mong là nói hết những bức tức xong cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Liệu có phải tớ đã quá tin tưởng anh ấy không? Trước đây nghe nói anh ấy có quan hệ mờ ám với một bạn nữ trong trường nhưng tớ vẫn tin anh ấy, chưa bao giờ nghi ngờ gì cả. Bây giờ tớ cảm thấy mình hoàn toàn không hiểu nổi anh ấy nữa rồi, không biết sau lưng tớ, anh ấy như thế nào. Anh ấy còn ngang nhiên gặp gỡ Hương Thần mà không thèm để ý tới cảm nhận của tớ. Dù giữa hai người họ không có gì thì cũng nên giữ khoảng cách một chút chứ, rõ ràng biết tớ không thích Hương Thần nhưng vẫn cố tình làm vậy, anh ấy không quan tâm tới tớ.”

“Cậu nói xem, tớ phải làm gì bây giờ? Dù trước kia anh ấy có lừa dối tớ, tớ vẫn không muốn mất anh ấy...” Cô ôm lấy Uông Thiên Ngữ mà khóc.

Uông Thiên Ngữ vỗ lưng cô: “Y Bối, cậu phải hiểu rõ không ai có thể giúp cậu, một vài chuyện cậu không nên nghĩ quá phức tạp. Tớ chỉ có thể nói, cậu ở đây khóc lóc, đau lòng hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết, Trần Tử Hàn không nhìn thấy. Cậu nên tự hỏi chính mình xem mình muốn gì, nếu còn luyến tiếc thì hãy cứu vãn tình cảm này”.

Vương Y Bối mở to đôi mắt, đúng thế, cô vẫn còn luyến tiếc, ở đây khóc lóc thì được gì?

Uông Thiên Ngữ tìm cơ hội đi gặp Trần Tử Hàn, nói với anh tình hình hiện tại của Vương Y Bối. Hai người họ từ cấp ba có thể kéo dài tới bây giờ là điều không dễ dàng gì, vì những chuyện nhỏ nhặt mà làm ảnh hưởng tới tình cảm thật không đáng. Nhưng từ đầu tới cuối chỉ có mình cô nói, Trần Tử Hàn hoàn toàn dửng dưng, thái độ ấy không khỏi khiến Uông Thiên Ngữ bắt đầu nghi ngờ. Cuối cùng, Trần Tử Hàn chỉ nói một câu, có những chuyện, ngoại trừ đương sự ra, người ngoài cuộc căn bản không nhìn rõ.

Nghe anh nói vậy, Uông Thiên Ngữ thấy lo lắng thay cho Vương Y Bối.

Vương Y Bối suy nghĩ về những điều Uông Thiên Ngữ nói, cảm thấy rất

có lý, những chuyện cô làm hiện tại hoàn toàn vô dụng, thậm chí còn khiến cho mối quan hệ của hai người thêm xấu đi. Cô không muốn để mất Trần Tử Hàn.

Nghĩ thông suốt, tâm trạng cô lại tốt lên. Đúng, cô không thể tiếp tục cãi vã với anh nữa, cô phải khôi phục lại mối quan hệ tốt đẹp giữa hai người. Tiết học cuối, Vương Y Bối nhờ Ônng Thiên Ngữ điếm danh giúp rồi đi tới căn hộ của Trần Tử Hàn. Cô vui vẻ quét tước dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, mua thêm một vài món đồ trang trí, thay nước trong bình nuôi rùa, giặt mấy bộ quần áo bẩn anh thay ra. Làm xong tất cả, cô mới gọi điện thoại cho Trần Tử Hàn, nhỏ nhẹ hỏi anh hôm nay có phải tăng ca hay không, lúc nào có thể về.

Trần Tử Hàn nghe được giọng nói dịu dàng của cô, trong lòng cũng thấy thoải mái, báo với cô, anh sẽ về sớm.

Mọi thứ đều rất thuận lợi, Vương Y Bối đã mua một chai rượu vang đỏ, làm một bàn thức ăn lớn, đợi anh trở về.

Cô ngắm nhìn kiệt tác của mình, vô cùng hài lòng.

Trần Tử Hàn về tới nhà, Vương Y Bối nhanh nhẹn chạy ra đỡ lấy áo khoác anh vừa cởi. Thấy cô trở lại dáng vẻ ngoan ngoãn như xưa, anh cũng dịu dàng hơn. Anh nhìn bàn thức ăn trước mặt, biết cô đang cố gắng lấy lòng mình, chợt cảm thấy hối hận vì thái độ của mình trước đây.

“Đừng làm nữa, ăn cơm đã!”

Vương Y Bối nhận thấy anh như vậy lập tức hiểu ra lần này mình đã làm đúng. Cô nhanh chóng tắt đèn, châm nến đã cắm sẵn. Trần Tử Hàn chỉ lắc đầu, không lên tiếng.

Ngồi xuống bàn, Vương Y Bối cầm chai rượu lên rót cho anh một ly, cô một ly: “Trước đây em sai, em khiến anh mệt mỏi. Bây giờ em mượn rượu xin lỗi anh, anh đại nhân đại lượng không tính toán với tiểu nhân nữa nhé!”.

Trần Tử Hàn cười, những điều cần nói cô đều đã nói hết rồi, anh biết nói gì đây?

Anh cầm lấy ly rượu: “Vậy thì lần sau không được như thế nữa!”.

Cô gật đầu, uống cạn ly rượu. Sự dịu dàng của anh khiến cô cảm thấy rất yên tâm, trong trái tim anh vẫn có cô, chỉ cần thái độ của cô đúng mực là mọi chuyện sẽ tốt đẹp như xưa.

Bầu không khí bữa cơm rất bình yên, thỉnh thoảng Vương Y Bối kể chuyện trường lớp, cũng không quên hỏi han công việc của anh, dặn dò anh chú ý giữ sức khỏe. Trần Tử Hàn vì thế mà thấy lòng ấm áp hẳn lên.

Tình hình chuyên môn tốt đẹp, Vương Y Bối mới thử mở miệng thăm dò: “Bây giờ tìm công việc có khó lắm không?”.

Trần Tử Hàn cứ ngỡ cô sắp sang năm tư nên lo lắng tới chuyện việc làm, anh trấn an cô: “Chỉ cần yêu cầu không quá cao thì cũng không khó khăn lắm đâu”.

Vương Y Bối đột nhiên vui vẻ hẳn lên: “Ừm, em cũng thấy xin việc không đến nỗi cực nhọc như người ta đồn”. Cô quan sát anh: “Nếu tìm việc không quá khó thì anh đổi công việc khác chắc là không thành vấn đề phải không?”.

“Sao cơ?” Sắc mặt Trần Tử Hàn thoáng cái biến đổi, lập tức hiểu ra ngụ ý trong lời nói khi nãy của cô.

Vương Y Bối đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, nắm lấy cánh tay anh làm nũng: “Anh đổi việc khác, đừng làm ở công ty hiện tại nữa. Anh xem xem, động một tí là lại tăng ca làm thêm, vất vả như vậy, thà tìm một công việc khác nhàn nhã hơn có phải tốt không?”.

Trần Tử Hàn nhìn cô, rất muốn nói cho cô rõ tình hình công việc và điều kiện tuyển dụng của những công ty lớn hiện nay, thế nhưng thấy dáng vẻ kiên quyết của cô, anh lại chán nản không nói.

Anh kéo tay cô ra, cô không buông.

“Đừng ngốc như vậy!” Trần Tử Hàn thở dài.

Vương Y Bối cắn môi, thấy anh không có ý định làm theo những gì mình nói, cô nhất thời nổi cáu: “Với năng lực của anh thì lo gì không tìm

được công việc tốt? Vì sao nhất định phải ở lại công ty này? Em thật sự không hiểu nổi, họ bắt anh một ngày bận rộn bao nhiêu việc như vậy mà anh vẫn muốn làm cho họ, rốt cuộc là vì lý do gì?”.

Trần Tử Hàn không muốn tranh cãi với cô, đứng dậy định đi. Vương Y Bối chạy tới giữ anh lại: “Anh nói đi, vì sao? Anh không chịu thôi việc ở công ty đó là vì Hương Thân phải không? Rời khỏi đó anh sẽ không được gặp cô ấy nữa nên đương nhiên anh không muốn đi. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ, anh vừa vào công ty đó thì cô ấy cũng vào. Anh định lừa ai chứ?”.

Trần Tử Hàn gạt tay cô ra: “Bây giờ anh không muốn nói chuyện với em”.

“Nói đi, anh không nói cho rõ ràng em không để anh đi!” Cô kéo Trần Tử Hàn lại: “Có đúng là vì Hương Thân mà anh mới kiên quyết ở lại Quảng Vũ hay không?”.

Trần Tử Hàn nheo mắt, ánh mắt thâm trầm, anh nhìn cô, muốn cười nhưng không cười nổi. Hai người đã ở bên nhau nhiều năm rồi, từ cấp ba đến đại học, trải qua rất nhiều chuyện, vậy mà hiện tại cô lại nghĩ về anh như thế. Thật sự nực cười!

Giọng nói của anh không chỉ có tức giận mà còn có cả sự thất vọng: “Đúng thế! Đúng như những gì em nói, em hài lòng chưa?”.

Bàn tay cô chậm chạp tuột khỏi cánh tay anh. Anh đã thừa nhận rồi, anh thật sự vì Hương Thân mà ở lại Quảng Vũ.

Trần Tử Hàn đi rồi, Vương Y Bối vẫn đứng lặng, cô xoay người lại, một tay gạt hết đồ ăn trên bàn xuống đất. Những âm thanh va chạm, rơi vỡ vang lên không ngừng, giống như trái tim cô cũng đang vỡ vụn thành từng mảnh.

Những lúc dộc lòng làm việc, Trần Tử Hàn không hề nghĩ tới bất cứ chuyện gì. Trước khi tan ca, Thân Thiệu An lại thường nhắc nhở với anh một vài điểm quan trọng, anh cũng nhanh chóng tiếp thu những gì Thân Thiệu An nói. Về vấn đề mà Y Bối đề cập tới, anh chợt có cảm giác khó đưa ra được đáp án chính xác. Anh tình nguyện ở lại Quảng Vũ, có thể là bởi vì ở đây anh được rèn giũa rất nhiều, nhận được nhiều dự án, đồng

thời cũng dần dần được lòng mọi người. Tuy rằng anh còn trẻ, một vài chuyện suy nghĩ chưa được thấu đáo nhưng các bậc tiền bối vẫn rất coi trọng anh, hơn nữa, giám đốc cũng nhìn anh bằng con mắt đặc biệt. Hiện tại phải làm việc vất vả nhưng anh có thể nhìn thấy ánh bình minh ngay trước mắt.

Thực ra lúc suy nghĩ tới những điều này, Trần Tử Hàn cũng không tránh khỏi tự oán hận. Nếu bản thân anh là con cái của một gia đình giàu có thì anh sẽ chẳng phải đi làm công, cả ngày phải để ý sắc mặt của người khác, lại càng không bị bạn gái hay bà xã càu nhàu là không có bản lĩnh, không có tiền đồ. Giả thiết chỉ là giả thiết mà thôi, thực tế thì anh chỉ là một người bình thường, đương nhiên anh phải nỗ lực nhiều hơn. Anh tin rằng chỉ có nỗ lực mới có thể đổi lấy được những thứ mình muốn. Quá khứ như vậy, hiện tại cũng như vậy. Anh muốn làm một người nổi bật, cho nên không nỡ từ bỏ mọi thứ trong tay. Được cấp trên coi trọng, có cơ hội thăng tiến, những thứ này đều cần thiên thời địa lợi nhân hòa mới có, anh không từ bỏ được.

Ra khỏi công ty, Hương Thần đã đuổi theo anh hỏi: “Cậu cãi nhau với người yêu à?”. Tuy là câu hỏi nhưng sắc mặt lại tỏ ra chắc chắn.

Trần Tử Hàn ngờ vực liếc cô: “Hôm nay cậu rảnh rồi quá nhỉ?”.

Hương Thần mỉm cười: “Sao cậu không tò mò vì sao tớ biết cậu cãi nhau với người yêu?”.

Trần Tử Hàn im lặng.

Hương Thần thở dài. Mặc dù giờ phút này anh đang nhìn cô bằng vẻ mặt thờ ơ, nhưng cô vẫn rung động trước anh. Mỗi một động tác, một cử chỉ của anh đều chạm tới đáy lòng cô. Rất nhiều lần cô huyền tưởng người con gái bên cạnh anh chính là mình, mỗi ngày cô đều nấu cơm cho anh, giặt đồ cho anh, xoa bóp cho anh khi anh mệt mỏi, an ủi anh khi anh có chuyện buồn phiền.

Cô cười cay đắng. Người con gái ở bên anh rõ ràng không phải cô, cũng không tốt như trong tưởng tượng của cô. Có lẽ, nếu cô ta là một người ưu tú thì cô sẽ không cảm thấy không cam lòng như vậy.

“Người yêu cậu đến tìm tớ!” Hương Thần hoàn toàn không muốn dùng



ba chữ “người yêu cậu” để nói, nhưng cô càng không muốn nhắc tới tên người đó. Mỗi khi bạn học cũ nhắc tới Vương Y Bối, người tiếp theo họ nhắc tới nhất định là Trần Tử Hàn và ngược lại, như thế cả thế giới này đều biết hai người là một đôi vậy. Cô thật sự khó chịu!

Sắc mặt Trần Tử Hàn biến đổi. Hương Thần hiểu rõ anh đã nổi giận, dù vẻ mặt anh đang cố kiềm chế.

“Người yêu cậu nói tới làm ảnh hưởng tới tình cảm của hai người. Tớ rất tò mò, không biết tớ trở thành nhân vật quan trọng như thế từ khi nào?” Cô quan sát sắc mặt của Trần Tử Hàn: “Đương nhiên là cậu ấy cũng cũng chỉ vòng vo ám chỉ thôi. Nhưng mà tớ nghĩ, nếu cậu ấy đã suy nghĩ tới những vấn đề không có thật như vậy thì cậu cũng nên dành nhiều thời gian quan tâm cậu ấy một chút”.

“Xin lỗi khiến cậu gặp phiền phức!” Trần Tử Hàn gật đầu với Hương Thần rồi bỏ đi.

Hương Thần đứng yên rất lâu, nhìn bóng dáng Trần Tử Hàn mỗi lúc một xa. Cảm giác hết như thời cấp ba, cô vĩnh viễn chỉ có thể đứng nhìn sau lưng anh, lúc ấy, điều cô mong mỏi nhất chính là anh quay đầu lại, để nhìn thấy cô vẫn đang đứng ở chỗ cũ. Hiện tại, không ngờ cô vẫn còn ôm niềm hy vọng đó.

Nhiều năm trôi qua, cô vẫn luôn đợi anh, đợi anh quay lại sẽ phát hiện ra cô chưa bao giờ rời khỏi anh, thế nhưng, một lần cũng không có, anh không hề quay lại nhìn cô.

Vương Y Bối thật sự bất ngờ, Trần Tử Hàn lại chủ động tới tìm, cô còn tưởng anh không thèm để ý tới cô nữa. Nhận được điện thoại của anh, cô lập tức bật dậy trên giường, hai bậc cầu thang cuối cùng cũng không bước, vội vã nhảy xuống.

“Này! Cậu làm cái gì thế hả? Căn thận không người tầng dưới lên kiến nghị bây giờ!” Bạn cùng phòng bĩu môi.

“Ảnh hưởng gì tới tớ chứ!” Vương Y Bối không thèm để ý, lập tức chạy đi tìm quần áo, do dự không biết nên mặc bộ nào nhưng lại sợ anh phải đợi lâu, cô lao vào WC thay quần áo, phớt lờ cô bạn đang ngồi trong đó.

Xong xuôi cô bắt đầu trang điểm, khi đã thấy đủ xinh đẹp rồi mới ra khỏi phòng. Tâm trạng cô rất tốt, ra khỏi cửa còn không quên chào bạn cùng phòng một câu.

Cửa vừa đóng lại, hai cô bạn kia liền ngồi xuống bàn tán: “Cậu ấy làm sao vậy? Lúc thì như xác chết nằm bẹp dí trên giường, lúc thì như người điên”.

“Thôi đi, cậu không thấy cậu ấy vừa nhận điện thoại à? Trăm phần trăm là người yêu gọi tới, còn ai có thể khiến cậu ấy như vậy nữa chứ! Thật chẳng hiểu Uông Thiển Ngữ ra làm sao, một người xấu tính xấu nét như vậy mà cậu ấy cũng toàn tâm toàn ý quan tâm tới.”

“Còn không phải ư? Đám con trai lớp mình chẳng phải cũng đều nâng đỡ Y Bối và Thiển Ngữ sao? Lần trước tớ lên phòng giáo vụ, thấy lớp trưởng còn giấu nhem vụ Y Bối trốn học nữa, những người khác làm gì có胆子 ngộ ấy.”

...

Vương Y Bối hào hứng xuống dưới ký túc. Tới đại sảnh tầng trệt, cô dừng lại trước tấm gương lớn, xoay người ngắm lại một lượt rồi mới đi tiếp, khiến mấy anh bạn ngồi gần đó không khỏi dán ánh mắt lên người cô.

Cô chưa đi được bao xa thì đã trông thấy Trần Tử Hàn đứng ở ngay lối rẽ đợi mình. Cô vội vàng chạy tới hỏi: “Đợi em lâu chưa?”, rồi vô tư nắm tay anh.

Thế nhưng, Trần Tử Hàn lại gạt tay cô ra.

Cô ngây người nhìn anh: “Chúng mình đi ăn hay là...”.

“Đi thôi, tìm một nơi yên tĩnh rồi nói chuyện!” Trần Tử Hàn hoàn toàn lạnh lùng.

Đi được hai bước, không thấy cô đi theo, anh quay đầu lại nhìn.

Vương Y Bối đang nhìn theo anh, niềm vui sướng vừa rồi bị anh hất một bát nước lạnh đập tắt. Có lẽ cô đã hiểu lầm mục đích anh tới lần này.

Không phải anh đến đưa cô đi ăn, càng không phải đến hòa giải: “Có chuyện gì cứ nói ở đây cũng được. Đi xa tí nữa em lại phải về một mình, em lười đi!”.

Trần Tử Hàn thấy ánh mắt cô lạnh lùng, liền từ bỏ ý định khuyên nhủ cô.

“Được. Anh đến vì muốn nói với em, chuyện giữa hai chúng ta không liên quan gì tới người ngoài. Em đừng có giận cá chém thớt!”

“Ý anh là gì?”

“Vì sao em lại tới tìm Hương Thần?”

Máu trong người cô toàn bộ đều sôi trào. Vừa mới nhận được điện thoại của anh, cô đã vội vội vàng vàng dậy sửa soạn trang điểm để gặp anh, muốn anh thấy cô là người đẹp nhất, cô còn tưởng anh đến để dỗ dành cô chuyện lần trước. Vậy mà, hóa ra anh tới tìm cô là vì một người con gái khác.

Đã bao lâu rồi anh không gặp cô? Vì sao vừa mới xuất hiện đã nhắc tới người con gái khác?

“Là cô ấy nói với anh đúng không? Có phải anh thấy cô ấy khóc lóc nên động lòng rồi không? Đau lòng lắm phải không? Nhịn không được nên tới tìm em tính sổ phải không?” Cô phẫn nộ đến mức toàn thân run lên: “Em đi tìm Hương Thần đấy! Thì sao nào? Dám làm còn sợ người khác nói sao?”. Cô trừng mắt nhìn anh.

Trần Tử Hàn nổi giận: “Sao em lại có thể biến thành cái bộ dạng này?”.

“Bộ dạng gì? Đanh đá chua ngoa à? Con điên à? Đàn ông con trai các anh lúc đã chán một đứa con gái có thể dùng lời thoại khác để nói được không? Đàn anh khóa trên của em lúc đòi chia tay người yêu cũng nói hết như vậy.”

Trần Tử Hàn bặm môi, dáng vẻ như đang nhẫn nhịn hết mức.

Vương Y Bối nhìn anh: “Anh ngồi xe từ xa tới đây là vì muốn tìm em tính sổ phải không?”. Cô cười: “Trần Tử Hàn, câu này phải để em hỏi anh. Sao lại biến thành cái bộ dạng này? Có phải đàn ông hễ đi quá trớn

đều không phải trả giá gì nên coi chuyện thay lòng đổi dạ là lẽ đương nhiên?”.

“Chính em mới là người làm sai rồi còn không biết nhận lỗi!”

“Em làm sai? Nói cho anh biết, em chẳng biết em làm gì sai cả! Sai lầm lớn nhất của em là quen anh, tin anh! Em là đứa đàn độn!”

“Em đã nghĩ như vậy thì chúng ta không còn gì để nói tiếp nữa!” Trần Tử Hàn không buồn nhìn cô lấy một lần, dứt khoát quay lưng đi.

Vương Y Bôi đuổi theo, kéo lấy cánh tay anh: “Anh đang chốt dạ?”.

“Tùy em nghĩ!”

Anh đã không còn quan tâm tới cô nữa rồi, đã để mặc cô muốn nghĩ sao thì nghĩ rồi. Cô buông tay: “Anh là đồ khốn!”.

Trần Tử Hàn đi thẳng, không quay đầu lại.

Vương Y Bôi nhìn theo bóng lưng anh. Giữa đường người đến người đi, cô ngồi bệt xuống, bật khóc. Khóc vì người cô quan tâm nhất đã bỏ cô mà đi, khóc vì người cô yêu đến thế đã bỏ cô mà đi, khóc vì bản thân chẳng khác nào đứa ngốc.

Vì sao tình yêu của cô lại biến thành thế này?

Mọi người đi qua hiếu kỳ nhìn cô. Cô ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người thất tình bao giờ à?”.

Cô tức giận gào thét, mặt kệ mặt đến thế nào.

Nhiều năm sau mỗi khi nhớ lại, cô đều cảm thấy rất thỏa mãn vì trận khóc thảm thiết ấy. Dũng khí lớn đến đâu mới có thể khiến cô ở trước mặt bao nhiêu người mà khóc lóc thỏa thích một trận, không thềm quan tâm tới ánh mắt mọi người. Sau này, dù có ám ức đến nhường nào cô cũng cố gắng đè nén, có khóc cũng sẽ tìm một nơi không người mà lén lút khóc, thậm chí kìm nén nước mắt vào trong, chẳng còn dũng khí đâu mà khóc không kiêng dè như xưa nữa. Cô đã mất đi sự dũng cảm ấy mãi mãi, nên cô mới chầm điếm tuyệt đối cho trận khóc kia.

Một thời gian dài sau ngày hôm ấy, Vương Y Bối trở nên rất an phận, ăn ngủ đúng giờ, đi học chăm chỉ. Bình thường đến mức bất thường. Cô nhớ lại cuộc trò chuyện ngày hôm đó, tự an ủi bản thân rằng ngoài “chia tay” ra, hai người không hề nói bất cứ điều gì nữa, thực ra thì cũng đúng là như vậy.

Khi tâm trạng bình ổn, cô nói với Uông Thiển Ngữ rằng cô và Trần Tử Hàn đã đi tới đường cùng. Thái độ của cô bình tĩnh đến kỳ lạ, khiến Uông Thiển Ngữ sồn da gà, hoài nghi hỏi: “Sao không thấy cậu có một chút đau khổ nào thế?”.

Vương Y Bối thờ dài, cười đáp: “Tớ còn chưa kịp phản ứng”.

Thời điểm cô lấy lại phản ứng chính là nửa tháng sau đó. Cô ý thức rõ ràng cô đã mất Trần Tử Hàn, sau này anh và cô sẽ không có bất cứ liên quan nào nữa. Suy nghĩ ấy mọc rễ ăn sâu trong đầu cô, nhanh chóng đâm chồi nảy lộc. Cô dần dần nổi cơn điên, bắt đầu gọi điện cho Trần Tử Hàn liên tục, cãi cọ không biết mệt mỏi là gì, sau đó anh không nghe điện của cô nữa, cô liền đi tới nhà anh, gặp mặt là bám riết lấy anh. Trần Tử Hàn hiện tại có lẽ đã vô cùng chán ghét cô, không thèm để ý tới cô nữa, dần dần, ngay cả nhà anh cũng không về.

Bây giờ đáng vẻ Trần Tử Hàn lúc trông thấy cô chẳng khác nào gặp phải quỷ, luôn luôn tránh né. Nhớ lại quá khứ, Vương Y Bối lại cảm thấy không cam lòng. Cứ như vậy chia tay sao? Dựa vào đâu? Chia tay như vậy chẳng phải là tác thành cho anh và Hường Thần hay sao? Cô không vĩ đại đến thế, không muốn hai người họ được như ý.

Chỉ cần rảnh rỗi là cô lại gọi điện cho anh, gọi mãi, gọi mãi, cho tới khi anh tắt máy... Cô giống như một kẻ điên, không ngừng gọi điện, không ngừng đi tìm anh. Rõ ràng chính bản thân cô cũng không biết cô muốn nói gì với anh, nhưng vẫn không ngừng chế nôi bản thân tiếp tục những hành động điên rồ kia.

Cô vẫn luôn huyễn tưởng tới một ngày, khi cô thức dậy, cô và Trần Tử Hàn vẫn hạnh phúc bên nhau. Anh không trốn tránh cô, không tắt điện thoại khi cô gọi đến...

Đôi khi cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng cô không muốn buông tay. Cô

đổ lỗi toàn bộ sự thay đổi của anh lên người Hương Thần. Nếu như không có Hương Thần, hiện giờ cô và anh vẫn tốt đẹp. Cô từng hỏi qua một người bạn nam, cậu ta nói với cô, hai người yêu nhau được một thời gian dài sẽ nảy sinh chán nản lẫn mệt mỏi, lúc ấy nếu xuất hiện một kẻ thứ ba, người đàn ông rất dễ thay lòng đổi dạ. Nghe vậy, cô càng thêm khẳng định, mọi chuyện đến bước đường này đều là vì sự xuất hiện của Hương Thần.

Hôm nay, Vương Y Bối dậy sớm, đã lâu cô chưa gặp Trần Tử Hàn, cô muốn đến công ty tìm anh, có không tin không thể tìm được.

Nhưng cô đã không gặp đúng dịp, tới Quảng Vũ, gặp một đồng nghiệp của Trần Tử Hàn, cô mới biết anh được phái tới Hoàn Quang đàm phán một dự án. Cô cảm ơn đối phương rồi rời khỏi Quảng Vũ.

Lúc này cô lại lưỡng lự giữa việc về trường học và ở lại đợi anh, cuối cùng cô quyết định đợi anh về.

Cô lấy di động ra tìm chỉ dẫn đường tới Hoàn Quang. Cô nghĩ, chỉ cần đứng đợi ở một đoạn đường bắt buộc phải đi qua khi tới Hoàn Quang, nhất định có thể gặp được anh. Không biết vì sao phải gặp, cô chỉ biết cô muốn gặp anh.

Vương Y Bối đứng đợi ở đầu đường, tưởng tượng tới lúc nhìn thấy anh, cô nên bình tĩnh nói chuyện, hay cứ làm âm lên như trước? Cô còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào thì đã thấy bóng dáng Trần Tử Hàn, cô lập tức đứng dậy đi về phía anh.

Thế nhưng chỉ đi tới nửa đường thì mặt cô biến sắc. Bên cạnh Trần Tử Hàn còn có Hương Thần. Hai người họ đang vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, không ngừng nói cười.

Nụ cười ấy, anh đã bao lâu rồi chưa dành cho cô? Sự phẫn nộ đè nén trong lòng khiến cô run rẩy, dường như không cần suy nghĩ, cô lập tức chạy về phía họ bằng tốc độ nhanh nhất chưa từng thấy, thẳng tay giáng xuống mặt Hương Thần một cái tát.

Hương Thần và Trần Tử Hàn còn đang trong trạng thái chưa hết ngỡ ngàng. Lúc định thần lại, Trần Tử Hàn kéo Vương Y Bối ra, trên mặt Hương Thần còn hằn lên dấu tay, mái tóc rối bù.

Vương Y Bối bị Trần Tử Hàn lôi lại nhưng miệng không ngừng kêu la: “Bao nhiêu đàn ông như vậy sao cô không chọn, nhất định dụ dỗ bạn trai tôi? Cô thiếu đàn ông đến thế sao?”.

Trần Tử Hàn không thể kiềm chế được nữa: “Vương Y Bối, em quá đáng lắm rồi đấy!”.

Anh thẳng tay đẩy cô một cái, cô cắn răng nhìn anh: “Anh còn giúp cô ta? Anh đẩy em?”. Cô tủi thân, nước mắt ứa ra.

Hương Thần cũng rất tức giận, đi tới muốn đánh lại Vương Y Bối, nhưng tay vừa giơ lên đã bị Trần Tử Hàn nắm lấy, anh nhìn Vương Y Bối: “Anh không muốn nhìn thấy em, em đi đi!”.

“Em không đi, không đi đâu hết!”

Trần Tử Hàn trừng mắt: “Em biết bộ dạng hiện giờ của mình thế nào không hả?”.

Vương Y Bối đột nhiên khóc nức lên, còn bộ dạng gì nữa đây? Chẳng phải là người phụ nữ đánh đá chua ngoa hay sao. Nhưng lúc này cô còn hơi sức mà quan tâm nữa sao? Người yêu cô hiện giờ đang tay trong tay với một người con gái khác, còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Cô mím môi: “Trần Tử Hàn, em hận anh!”. Nói xong cô vừa khóc vừa chạy đi.

Thấy cô đi rồi, Trần Tử Hàn bấy giờ mới buông tay Hương Thần ra.

Vẻ mặt Hương Thần tràn đầy phẫn nộ, chỉ mình cô biết, nếu như anh không giữ tay cô lại, cô nhất định sẽ xông lên đòi lại cái tát kia. Anh vẫn còn bên vực một người con gái vô lý, ngang ngạnh như cô ta.

“Tớ thay Y Bối xin lỗi cậu.” Trần Tử Hàn nhìn Hương Thần, thấp giọng nói.

Hương Thần im lặng chỉnh lại mái tóc. Một lát sau bình tĩnh lại rồi, điều đầu tiên cô nghĩ chính là, nếu như cô không chấp nhận lời xin lỗi của anh, liệu có phải anh sẽ cảm thấy nợ cô, áy náy với cô?

Thế nhưng cô đã quên mất, đàn ông đôi khi rất vô tâm.

Một đồng nghiệp ở chung khu nhà nhân viên với Trần Tử Hàn đề nghị mọi người ra ngoài đi chơi, Trần Tử Hàn vừa nghe thấy liền bâng quơ nói một câu: “Cả tôi đi nữa!”. Anh vừa dứt lời, tất cả ánh mắt đồng loạt dồn về phía anh. Trước đây mỗi lần mọi người đề nghị đi bar, ngoại trừ công việc ra, Trần Tử Hàn luôn từ chối, giống như lúc nào anh cũng có việc phải làm. Không ngờ lần này anh lại đồng ý đi.

Đám người cùng nhau ra ngoài chơi, nói những chuyện rắc rối mình gặp phải trong công việc, không ngại bị cười nhạo. Trần Tử Hàn đi cùng mọi người nhưng lại không về cùng. Anh là kiểu người có chuyện gì cũng thích một mình giải quyết, không muốn tâm sự với người khác.

Tâm trạng Trần Tử Hàn không tốt, mặc dù muốn mượn rượu giải sầu nhưng lại không uống nhiều, không muốn khiến bản thân say xỉn. Anh thật sự không hiểu được vì sao Y Bối hiện giờ lại thay đổi đến vậy, ngoan cố, ngang ngược, hoàn toàn khác với cô gái ngây thơ, đáng yêu trong lòng anh. Những lúc rảnh rỗi, anh lại mông lung nghĩ, có lẽ anh biết lý do vì sao mọi chuyện lại biến thành thế này, anh quá mệt rồi, mệt đến mức không còn sẵn sàng yêu thương, chiều chuộng tính tình nhỏ mọn, bồng bột của cô ấy nữa rồi.

Anh thật sự không muốn nhìn thấy cô, lúc nào cũng có một cảm giác phiền muộn khó diễn đạt khiến anh mất đi kiên nhẫn khi đối diện với cô. Thậm chí chẳng cần biết đúng sai thế nào, anh luôn sẵn sàng gán cho cô cái mác “vô lý, cố tình gây sự”. Anh cười gượng, uống cạn ly rượu. Hường Thần vừa bước vào cửa, nhìn thấy Trần Tử Hàn, nhưng cô không có ý định đi tới chỗ anh. Suy nghĩ của cô rất kỳ lạ, nhiều năm qua cô không ngừng dõi theo mọi hành động của anh, rồi lại không sẵn lòng biến mình thành nhỏ mọn mà ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô không từ bỏ được sự kiêu ngạo của bản thân, cũng không từ bỏ được sự say mê đối với anh, từng bước chân của anh lúc nào cũng canh cánh trong lòng cô.

Hường Thần ngồi cách Trần Tử Hàn không xa không gần, vừa uống rượu vừa quan sát anh. Anh sẽ chẳng bao giờ biết, cô đã gắng sức bóng gió thăm dò mới biết được anh đang ở đây, sau đó mặc kệ mọi thứ lập tức chạy tới. Sự kích động ấy bắt đầu hình thành từ thời cấp ba, thỉnh thoảng những lúc ở một mình, Hường Thần lại cảm thấy biết ơn Trần Tử



Hàn, anh có thể khiến cô có dũng khí, khiến cô bị kích động đến vậy.

Trần Tử Hàn bỏ ly rượu xuống, nhú mày. Bạn bè nói uống rượu xong, bao nhiêu phiền muộn cũng trôi hết, đúng là dối trá! Chẳng qua chỉ là cách thức tự lừa mình dối người mà thôi. Anh lắc đầu. Thật sự anh không tìm được đáp án chính xác nào để khiến mình nhẹ lòng. Cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục, có lẽ thời gian sẽ cho câu trả lời cuối cùng.

Trần Tử Hàn vốn định uống xong ly rượu này rồi rời khỏi quán bar nhưng đúng lúc này lại có người đi tới bắt chuyện.

“Anh một mình uống rượu ở đây có phải đang có tâm trạng không?” Một cô gái trẻ trung xinh đẹp đứng bên cạnh anh: “Vừa hay em cũng đang buồn, chúng ta có thể uống cùng nhau. Một người uống rượu là đang mượn rượu giải sầu, nhưng hai người cùng uống biết đâu có thể vui vẻ hơn!”.

Trần Tử Hàn liếc mắt nhìn đôi phương: “Xin lỗi, tôi không phải đang mượn rượu giải sầu”.

Cô gái chột nhú mày, cô từng chủ động đến bắt chuyện với nhiều anh chàng đẹp trai, chẳng có ai từ chối cô, hiện tại không rõ trong lòng có cảm giác gì. “Những người tìm đến rượu giải sầu vẫn thường không chịu thừa nhận. Anh có chuyện gì buồn bực có thể nói với em, bạn em nói em rất biết cách an ủi người khác đấy!”.

“Cảm ơn, tôi không cần người khác an ủi!” Trần Tử Hàn không có lấy một chút hứng thú.

“Anh có diện mạo lạnh lùng, không ngờ ngay cả lời nói cũng vô tình. Nhưng mà không sao, em lại thích kiểu đàn ông vô tình lẫn lạnh lùng như thế!”

“Ồ, vậy thì cô thích hợp xem bộ phim Tứ đại danh bộ.”

“Không ngờ anh chẳng những vừa vô tình vừa lạnh lùng, mà lại còn hài hước nữa!”

Trần Tử Hàn chủ động cầm ly rượu cuối cùng lên, chạm nhẹ vào ly của cô ta: “Cảm ơn cô cùng tôi uống rượu. Chỉ có điều phụ nữ đi một mình

tốt nhất nên về nhà sớm một chút”. Uống cạn, Trần Tử Hàn cảm áo khoác đứng dậy ra khỏi đó, không quay đầu lại lần nào.

Lục Dĩnh nhìn theo Trần Tử Hàn rất lâu. Người đàn ông không lưu tình như thế lại khiến cho người ta kiên quyết muốn tiếp cận. Một người bạn của cô đi tới bên cạnh: “Lục Dĩnh, lần này sức quyến rũ của cậu đã bị khiêu chiến rồi”.

Lục Dĩnh cười khê: “Sức quyến rũ của bản tiểu thư xưa nay không cho phép người khác hoài nghi! Các cậu cứ đợi đấy, tớ nhất định sẽ tóm được anh ta cho mà xem”.

Từ lúc Lục Dĩnh đi tới bên cạnh Trần Tử Hàn, Hướng Thần đã dõi theo hai người họ không chớp mắt, trong lòng nảy sinh cảm giác ghen ghét Lục Dĩnh. Thế nhưng, cô quên mất, thực ra bản thân cô cũng chẳng khác gì Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh tới Quảng Vũ để bàn với Thân Thiệu An xem nên mua quà gì mừng sinh nhật ông ngoại, đương nhiên là quà do cô chọn, còn tiền do Thân Thiệu An chi. Khi ra khỏi thang máy, nhìn lướt qua những khuôn mặt xa lạ, cô chợt mở to mắt. Cái gọi là duyên phận, chính là khi bạn vô tình gặp được người mà bạn đang muốn gặp.

Lục Dĩnh nhìn không chớp mắt vào bóng người đang bận rộn kia, hóa ra anh làm việc ở công ty anh họ cô. Mới hôm qua thôi cô vẫn còn nghĩ nếu không gặp lại anh nữa thì thôi, nhưng nếu gặp được...

Lục Dĩnh vô cùng vui vẻ tiến vào phòng làm việc của Thân Thiệu An, nói qua một chút về chuyện mừng sinh nhật ông ngoại. Mọi người trong nhà đều rất yêu thương Lục Dĩnh, Thân Thiệu An cũng không ngoại lệ, cô nói thế nào đều chiều theo ý cô. Bình thường mỗi lần nói xong vấn đề cần nói, Lục Dĩnh đều tìm cơ nhanh chóng rời đi, tránh nghe những lời dằn dò nhắc nhở của người lớn, nhưng hôm nay xong việc cô vẫn còn nán lại, khiến Thân Thiệu An không khỏi thấy lạ: “Còn chuyện gì nữa?”.

Lục Dĩnh gãi đầu: “À... Anh họ, công ty anh...”.

Nghe cô lấp lửng miêu tả ngoại hình của một người đàn ông, Thân Thiệu An lập tức liên tưởng tới Trần Tử Hàn. Cô muốn có tất cả các tư liệu liên quan tới Trần Tử Hàn. Thân Thiệu An quá rõ tính tình cô em họ của

minh, liền lên tiếng cảnh tỉnh cô: “Cậu ta có bạn gái rồi”.

Lục Đinh bĩu môi tỏ vẻ không hài lòng. Chỉ là có bạn gái mà thôi, đâu phải đã kết hôn, cô vẫn còn cơ hội, không phải sao?

“Em mặc kệ, em nhất kiến chung tình với anh ấy rồi!”

Thân Thiệu An lắc đầu: “Nhưng anh cũng phải nhắc nhở em, hình như cậu ta đang cãi nhau với bạn gái”.

Lục Đinh mất mấy ngày để tìm hiểu mọi thứ liên quan tới Trần Tử Hàn, sau đó còn không khỏi tự khen ngợi mình có mắt nhìn người. Người đàn ông lọt vào mắt cô quả nhiên là một người ưu tú, hơn nữa cô tin chắc chẳng bao lâu nữa anh sẽ làm nên chuyện lớn. Chỉ có điều, trong quá trình tìm hiểu về Trần Tử Hàn, cô rất khinh bỉ người bạn gái kia của anh. Hai người họ đã chia tay rồi, vậy mà cô ta còn suốt ngày chạy tới công ty tìm anh, thật là không biết xấu hổ, người ta đã không cần đến mình nữa mà còn bám lấy không rời.

Từ sau khi Vương Y Bối tát Hương Thần ở trên đường, Trần Tử Hàn không gọi điện cho cô nữa. Vương Y Bối cũng không bận tâm, anh không gọi cho cô thì cô chủ động gọi cho anh, hoặc là chạy tới công ty đợi anh tan làm sẽ chặn anh lại. Cô không tin cả đời này anh không chịu nhìn cô, nhưng mà, cô chờ đợi được cái gì đây?

Trần Tử Hàn nói với cô: “Vương Y Bối, chúng ta cứ thế này, em mệt, anh cũng mệt, chúng ta chia tay đi!”.

Anh nói, chúng ta chia tay đi...

Vậy là cuối cùng cũng có một ngày, người đàn ông cô nhớ nhung trong lòng đã không còn chân chừ gì mà nói với cô hai chữ “chia tay”, lạnh lùng nói với cô rằng anh không cần cô nữa.

Cô không cam tâm, cô không phục, vì sao lại như thế chứ?

Vì sao anh có thể đòi chia tay với cô trong lúc cô còn yêu anh, còn quan tâm anh như thế?

Cô rất muốn hỏi vì sao, muốn hỏi: “Trần Tử Hàn, vì sao anh có thể

không cần em nữa?”.

Hương Thần gần đây rất bức bối vì công ty xuất hiện thêm một nữ đồng nghiệp, hơn nữa, cô ta còn là em họ của Thân Thiệu An. Chính vì mối quan hệ này mà các nhân viên khác trong công ty đều có thái độ đặc biệt với cô ta, tuy nhiên Lục Dĩnh chẳng mấy để tâm tới sự nhiệt tình của mọi người với mình, chỉ một lòng tập trung sự chú ý lên người Trần Tử Hàn. Hương Thần chợt thấy hận bản thân mình thị lực quá tốt, vừa nhìn thấy Lục Dĩnh bước vào công ty đã biết ngay đó là cô gái tiếp cận Trần Tử Hàn ở quán bar. Hơn nữa, trực giác phụ nữ mách bảo, Lục Dĩnh rõ ràng có ý với Trần Tử Hàn.

Cũng chính vì thái độ đặc biệt của Lục Dĩnh mà rất nhiều người trong công ty đã bắt đầu chĩa mũi nhọn về phía Trần Tử Hàn. Vị tiểu thư kia thì vẫn hồn nhiên không hề biết rằng mình đã rước rắc rối tới cho người khác. Hương Thần càng lúc càng không ưa gì cái bản tính tiểu thư của Lục Dĩnh. Cô ta chẳng làm gì chướng mắt cô, nhưng lấy gia thế ra mà so, Hương Thần cảm thấy cô hoàn toàn có tư cách coi thường Lục Dĩnh, chỉ có điều trong mắt cô ta, Hương Thần chỉ là một nhân viên làm công ăn lương quen mà thôi. Nhưng dù được gia đình hậu thuẫn, Hương Thần vẫn nỗ lực học tập, khi còn học đại học cũng đi làm thêm như các bạn khác, chưa bao giờ cô tỏ ra mình là tiểu thư, nên bây giờ mới thấy không ưa Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh nghĩ đủ mọi cách để có thể tiếp xúc với Trần Tử Hàn, không hiểu cái gì cũng tới hỏi anh, có dự án gì mới cũng muốn anh cho làm cùng. Những lúc quá bận rộn, Trần Tử Hàn sẽ đưa cho cô tài liệu để cô tự xem lấy, khiến cô tiến bộ rất nhiều.

Lục Dĩnh không những không cảm thấy phản cảm vì thái độ ấy của anh, mà ngược lại còn cho rằng anh là một người vừa nghiêm túc, vừa kiên trì.

Đối với những hành động của Lục Dĩnh, Trần Tử Hàn hoàn toàn áp dụng phương pháp không đến gần, không trốn tránh, không bận tâm.

Vương Y Bối phần lớn thời gian đều vui vẻ, vô tư, số chuyện có thể khiến cô cố chấp một cách ngốc nghếch thật sự rất ít, mà Trần Tử Hàn lại là người khiến cô cả đời này cố chấp cho bằng được. Anh không chịu gặp cô, cô lại càng muốn thấy anh, ý nghĩ ấy nổi loạn trong đầu, nhưng

cô biết rõ, nếu bản thân còn quán quýt lấy anh thì chỉ khiến anh càng chán ghét cô.

Cô đứng dưới tòa nhà Quảng Vũ, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào đó. Cô không biết vì sao Trần Tử Hàn nhất định phải ở lại đây làm việc, nhưng lúc này không phải lúc để cô tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề đó. Cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho anh, nếu anh không xuống, cô tuyệt đối không đi.

Nói được làm được, Vương Y Bôi tìm một chỗ ngồi trên con đường bên cạnh công ty anh. Trước tới đây, cô đã sạc pin đầy máy, còn mang theo cả củ sạc, chuẩn bị tinh thần sẽ phải đợi lâu.

Trần Tử Hàn bận không ngót việc, lại còn bị Lục Dĩnh quán lấy hỏi đông hỏi tây, lúc lấy điện thoại ra xem mới phát hiện có tin nhắn đến. Anh nhìn chằm chằm cái tên trên màn hình, hàng lông mày nhíu lại, nhưng cuối cùng không mở tin nhắn kia ra xem. Chiếc di động Nokia kiểu cũ này anh đã dùng từ khi mới vào đại học, không phải smartphone, chức năng không nhiều, yêu cầu của anh cũng không cao, chỉ cần nghe gọi, nhắn tin là được. Tin nhắn trên màn hình nhấp nháy không ngừng, ánh mắt anh tối sầm lại. Coi như chính anh là người đầu tiên nói ra hai chữ “chia tay” đi, nhưng cũng chỉ là lời nói mà thôi. Tận sâu trong lòng anh chưa bao giờ nhận định hai người đã đường ai nấy đi, đã trở thành người xa lạ. Hễ nghĩ tới khả năng đó, anh lại cảm thấy ngực đau thắt.

“Anh nhìn cái gì mà chăm chú thế?” Lục Dĩnh đi tới bên cạnh Trần Tử Hàn, muốn biết anh đang ngăn người vì cái gì.

Trần Tử Hàn nhanh chóng cầm lấy điện thoại: “Không có gì”.

Lục Dĩnh trề môi, vẫn mặt dày tiếp tục hỏi Trần Tử Hàn một vài vấn đề. Bình thường dù cô có hỏi anh những câu đơn giản thế nào, anh cũng đều trả lời hết, thế nhưng hôm nay biểu hiện của anh có vẻ không sẵn lòng. Lục Dĩnh rõ ràng nhận ra nhưng vẫn quán lấy anh không rời.

Đợi cô ta đi rồi, Trần Tử Hàn lúc này không kiềm chế được nữa, mở khóa bàn phím, quyết định đọc tin nhắn kia. Ngắn gọn mấy chữ, anh chỉ cần liếc qua đã thấy rõ. Anh nắm chặt di động trong tay, đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ. Phía đường cái bên kia, bóng dáng cô ngồi thu lu một góc, khiến anh bất giác cảm thấy cô dường như đã gầy đi rất nhiều.

Anh đứng rất lâu, do dự không biết có nên xuống đó hay không. Nếu xuống, liệu hai người có tiếp tục cãi vã? Nghĩ tới nghĩ lui, anh nghĩ đến tính cách của cô, nếu như không đợi được anh, nhất định cô sẽ về một mình.

Trần Tử Hàn tự nhủ bản thân như thế rồi ép buộc mình tiếp tục làm việc. Thế nhưng, dù anh có cố gắng tập trung thế nào cũng vẫn mắc lỗi, thậm chí tâm trạng đi ăn trưa cũng không có.

Đồng nghiệp đi ăn trưa quay lại, giờ làm việc chiều vẫn chưa tới nên lại ngồi tán gẫu với nhau. Có người thấy Trần Tử Hàn không đi ăn, quan tâm hỏi thăm anh vài câu, anh cũng chỉ trả lời qua quýt.

“À, có một người đẹp ngồi mãi ở gần cổng công ty chúng ta không chịu đứng dậy, chẳng rõ là bị cái gì kích thích nữa.”

“Sao ông biết người ta ngồi mãi ở đấy?”

“Lúc sáng xuống dưới đó mua điểm tâm đã thấy cô gái ấy ngồi đấy rồi, giờ đi ăn trưa về vẫn thấy, chắc chắn là thất tình rồi. Phụ nữ cũng chỉ có chuyện đó mà thôi!” Người đàn ông vừa nói vừa nhún vai.

“Hiểu rõ quá nhỉ, sao tôi lại thấy hai mắt ông cứ dán vào người ta không rời thế?”

“Người đẹp lại chẳng phải ngắm?”

...

Trần Tử Hàn nghe đồng nghiệp nói chuyện, không kịp chờ đợi đến bên cửa sổ nhìn xuống. Anh không chú ý tới mọi người ở đằng sau đã im bật, ngượng ngùng nhìn Thân Thiệu An vừa đi tới. Trần Tử Hàn nhìn không rời mắt khỏi bóng dáng kia, bàn tay siết chặt.

Thân Thiệu An lặng lẽ đi đến gần Trần Tử Hàn, đúng lúc anh vừa xoay người lại chuẩn bị xuống dưới kia thì Thân Thiệu An giữ tay anh lại: “Cậu định xuống đó?”

Trần Tử Hàn không đáp.

Thân Thiệu An hiểu rõ cô em họ của mình chịu đến công ty làm việc là vì cái gì. Làm anh của Lục Dĩnh, anh đương nhiên phải suy nghĩ cho cô, huống hồ khó khăn lắm cô mới chịu an phận như vậy.

“Cậu xuống đó rồi mọi chuyện lại đây đưa mãi không dứt. Đôi khi đàn ông phải dứt khoát mới khiến phụ nữ hoàn toàn thất vọng, chỉ cần cậu mềm lòng một chút là sẽ khiến cục diện trở nên bế tắc.”

Trần Tử Hàn lần đầu tiên nổi giận với Thân Thiệu An: “Đó là bởi vì người ngồi dưới kia không phải là bạn gái anh!”.

Thân Thiệu An sững sốt không nói ra lời, chỉ biết đứng đó nhìn Trần Tử Hàn vội vã rời đi.

Vương Y Bối đã nghe hết ba lượt những bài hát trong điện thoại, suy nghĩ miên man tới những chuyện cô và Trần Tử Hàn đã trải qua khi còn học cấp ba đến khi cô lên đại học gặp lại anh, rồi quãng thời gian hai người ở chung. Cuối cùng, cô chợt nhận ra, một chút thời gian ngắn ngủi này không đủ để cô hồi ức lại tất cả.

Trần Tử Hàn chạy tới gần cô, dừng lại cách cô ba bước chân rồi chậm rãi bước đến bên cạnh cô. Vương Y Bối dường như có thể cảm nhận được bầu không khí xung quanh sản sinh luồng sóng khác thường, cô tháo tai nghe xuống, quay đầu lại nhìn anh.

Cô chỉ đơn giản nhìn anh như vậy, không nhào tới anh mà đánh mà mắng như mọi khi.

Trời không quá nắng nhưng cũng đủ khiến khuôn mặt cô đỏ bừng lên. Lòng anh rối ren, mở miệng muốn nói mà không biết nên nói gì.

“Trần Tử Hàn!” Cô buồn bã nhìn anh: “Em không đứng dậy nổi!”.

Bao nhiêu do dự trong lòng Trần Tử Hàn thoáng chốc bị một câu này của cô xua tan. Giống như vô số lần trong quá khứ cô từng nói: Trần Tử Hàn, chân em đau... Trần Tử Hàn, em mệt... Trần Tử Hàn, em nhớ anh...

Anh ngồi xổm trước mặt cô, xoa chân cho cô, bất giác thở dài một tiếng. Anh đỡ cô đứng dậy, đi được một đoạn, anh hỏi: “Có thể tự đi được

không?”.

Cô gật đầu, vẻ mặt tủi hờn của cô khiến trái tim anh nhức nhối, anh cúi người, để cô leo lên lưng rồi cõng cô về. Trần Tử Hàn gọi điện cho Thân Thiệu An xin nghỉ, Thân Thiệu An cũng không hỏi lý do, lập tức đồng ý.

Về tới nhà, lúc Trần Tử Hàn thả cô từ trên lưng xuống, cô vội vàng tóm lấy áo anh: “Tử Hàn, đừng bỏ mặc em!”.

Anh nhìn đôi mắt ngấn nước của cô, trong lòng thầm thở dài: “Ừ!”.

Cô nhoẻn cười, vì hai mắt híp lại nên nước mắt trào ra. Cô nhào vào lòng anh, ôm thật chặt. Cô biết, anh sẽ không rời bỏ cô, trong trái tim anh vẫn có cô.

Hai người giảng hòa, lại bình yên như trước đây, chỉ cần không phải lên lớp là cô sẽ tới căn hộ của anh. Cô cố gắng ép bản thân phải ngoan ngoãn, phải hiểu chuyện. Nhìn qua có vẻ như mọi thứ vẫn tốt đẹp như xưa, nhưng chỉ là có vẻ mà thôi.

-----oOo-----

## **Chương 9: Khi tình yêu trôi dạt**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Bạn bè hỏi em, anh có ưu điểm gì mà khiến em thất điên bát đảo như thế? Em có thể trả lời ngay không cần suy nghĩ, liệt kê hết điều này đến điều khác mãi không có hồi kết. Nhưng khi họ hỏi, khuyết điểm của anh là gì? Em lại suy nghĩ thật lâu, thật lâu, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười trả lời là anh không cần em! Trong lòng em, đó chính là khuyết điểm lớn nhất của anh.

Trần Tử Hàn tập trung toàn tâm toàn ý vào công việc, chỉ cần Y Bối không ầm ĩ, anh đều cảm thấy vui vẻ. Lần trước anh và Hương Thần đi Hoàn Quang thương lượng dự án hợp tác nhưng bị Lộ Ôn Diên chơi một vở, anh ta để hai người chờ mấy tiếng đồng hồ, sau đó lại còn tỏ ra dửng dưng, không có ý định hợp tác với Quảng Vũ. Trần Tử Hàn đã từng tìm hiểu qua tính cách của Lộ Ôn Diên, biết anh ta xưa nay không bao giờ



chịu để bản thân bị tổn thất nên anh không trực tiếp hạ giá thành mà trái lại, tiếp tục đợi anh ta ra quyết sách cuối cùng. Quả nhiên, sau đó không lâu, khi Trần Tử Hàn quay lại đó lần thứ hai thì thái độ của Lộ Ôn Diên đã bớt căng thẳng hơn nhiều. Anh đưa ra giá hợp lý, Lộ Ôn Diên cuối cùng cũng chấp nhận.

Báo giá cao hơn khá nhiều so với tưởng tượng của Thân Thiệu An. Quảng Vũ có thể dựa vào danh tiếng của Hoàn Quang nên giá cả không thành vấn đề, ký được hợp đồng với Hoàn Quang là coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Lúc này công việc thuận lợi, toàn bộ nhân viên trong công ty đều tỏ ra rất hăng say, hoàn toàn tin tưởng vào viễn cảnh tương lai của công ty. Thân Thiệu An thấy mọi người làm việc nghiêm túc, hết giờ làm liền mời mọi người đi uống rượu, đương nhiên chẳng ai chê bai món hời ấy.

Trần Tử Hàn vốn không muốn đi, cuối tuần này Y Bội sẽ tới chỗ anh, quan hệ giữa hai người hiện giờ đã hòa hợp, anh không muốn phá hỏng lần nữa. Hơn nữa, từ sau khi giảng hòa, Y Bội tỏ ra rất yên phận, rất nghe lời khiến anh không khỏi tự ngẫm có phải bản thân đã dành quá ít thời gian cho cô hay không.

Trần Tử Hàn vừa mới từ chối đã bị mọi người phản bác. Anh là “công thần” của dự án hợp tác lần này, không thể không đi ăn mừng. Trần Tử Hàn nhìn về phía Thân Thiệu An, vốn nghĩ anh ta sẽ nói đỡ cho mình vài câu, nhưng Thân Thiệu An lại làm như không nghe thấy anh nói. Trần Tử Hàn không biết phải làm sao, đồng nghiệp lại nhất quyết nói nếu anh không đi thì quá coi thường mọi người, cuối cùng anh đành phải đồng ý.

Hương Thần lúc này mới nở nụ cười rạng rỡ.

Trần Tử Hàn gọi điện cho Vương Y Bội nói tối nay anh sẽ về muộn, dặn cô đi ngủ sớm, không cần chờ anh.

Dự án hợp tác lần này thuận lợi, mọi người phải tăng ca cũng cảm thấy bõ công. Thân Thiệu An cũng thấu hiểu suy nghĩ của nhân viên, rất hào phóng mời họ tới ăn ở khách sạn nổi tiếng nhất trong thành phố. Khó có dịp tất cả tụ tập đông đủ, mọi người vừa tán gẫu vừa uống rượu, không ít người đã bị chúc say.

Tiệc tan, Thân Thiệu An thu xếp người đưa những đồng nghiệp bị say về nhà. Lục Dĩnh nhìn lướt qua Hương Thần, phụ nữ với nhau, đôi khi chỉ cần liếc mắt một cái đã hiểu tâm tư đối phương. Lục Dĩnh kéo tay Thân Thiệu An: “Cô gái kia hình như cũng say rồi, anh đưa người ta về đi!”.

Thân Thiệu An thấy vừa rồi Hương Thần uống khá nhiều, liền chạy tới dìu cô. Lúc sau quay đầu lại, anh đã thấy Lục Dĩnh đang đỡ Trần Tử Hàn. Thân Thiệu An do dự xem có nên tới ngăn cản em mình hay không, nhưng ngẫm nghĩ một lúc lại cho rằng Lục Dĩnh dù hay làm những việc hoang đường nhưng vẫn còn biết chừng mực, hiểu được cái gì nên, cái gì không, vì thế anh làm ngơ như không thấy.

Trần Tử Hàn được Lục Dĩnh dìu lên xe, không biết còn đủ tỉnh táo hay không, chỉ thấy anh quay sang nói với cô địa chỉ nhà mình. Giúp Trần Tử Hàn ngồi vào ghế sau rồi, Lục Dĩnh mới bắt đầu khởi động xe. Cô quan sát anh qua kính chiếu hậu, sắc mặt anh đỏ bừng, dù vậy, cả người anh vẫn toát lên vẻ phong độ nhanh nhẹn, khác biệt một trời một vực với đám ma men kia. Anh không phải người đàn ông tài giỏi duy nhất cô từng gặp, nhưng lại khiến cô không thể quên được. Anh đối với mọi người không phải luôn lạnh lùng nhưng hành động và lời nói đều giữ một khoảng cách phù hợp nhất định.

Một người đàn ông như vậy, bạn gái của anh hẳn là rất hạnh phúc.

Rồi sau nữa? Nếu cô là bạn gái của anh thì tốt biết bao!

Suy nghĩ ấy xuất hiện trong đầu cô, khiến toàn bộ máu trong cơ thể cô cũng phải sôi sục. Cô vẫn lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của anh, nếu anh là của cô, có phải rất tuyệt không? Lục Dĩnh mím môi, cho xe chuyển hướng.

Trong khách sạn xa hoa nhất thành phố, Trần Tử Hàn tỉnh dậy, toàn bộ quần áo trên người đã bị cởi bỏ. Anh nhíu mày nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy xa lạ. Anh nhấc cánh tay lên, phát hiện một người phụ nữ đang nằm gối đầu lên tay mình. Trần Tử Hàn hoảng hốt nhìn Lục Dĩnh không mảnh vải che thân. Anh rất nhanh định thân lại, đẩy Lục Dĩnh ra khỏi người mình, nhặt quần áo lên và mặc vào.

Lục Dĩnh uể oải vươn vai, nheo mắt nhìn theo Trần Tử Hàn: “Anh tỉnh rồi à?”.

Sắc mặt Trần Tử Hàn rất khó coi, anh không trả lời cô. Lục Dĩnh ngây người, chống một tay nâng đầu dậy: “Hôm qua anh uống nhiều quá, em đưa anh về... Chuyện sau đó, anh hẳn đã rõ” .

Trần Tử Hàn là người lập công, đương nhiên bị chuốc rượu rất nhiều, đều là đồng nghiệp, anh không tiện từ chối ai. Anh mặc lại quần áo, mặc kệ bộ dạng khó coi, anh liếc nhìn Lục Dĩnh. Cô ta chột rùng mình như bị tạt một chậu nước đá.

Thấy anh một câu cũng không nói, chuẩn bị đi khỏi đây, Lục Dĩnh chủ động nói: “Anh định cứ thế bỏ đi ư? Chẳng lẽ không định chịu trách nhiệm với em?”.

Trần Tử Hàn lạnh lùng: “Tôi không biết mình phải chịu trách nhiệm gì với cô cả!”. Dù uống say, dù không nhớ chính xác những chuyện xảy ra đêm qua, nhưng anh biết rõ, anh sẽ không chạm vào Lục Dĩnh. Đối với phần lớn đàn ông mà nói, say rượu là chuyện cực kì thống khổ, chỉ sợ không thể yên ổn ngủ một giấc, những lúc như vậy mà làm những chuyện tổn hao thể lực có lẽ chỉ có cường đạo mà thôi. Anh nhận thấy bản thân mình không phải loại đàn ông đó.

Truyện được biên tập và post tại website: [WWW.ThichTruyen.VN](http://WWW.ThichTruyen.VN)  
(Thích Truyện.VN)

“Anh... Em thật không ngờ anh là người như vậy!”

Trần Tử Hàn thở dài: “Tôi biết cô là em họ của giám đốc Thân, cũng quý mến cô với tư cách đồng nghiệp. Nhưng mong cô hiểu rõ, nông nổi trong giới hạn nhất định còn có thể được khoan dung, đừng có vượt quá giới hạn ấy, nhất là chuyện liên quan đến sự trong trắng của bản thân. Chuyện lần này tôi coi như chưa xảy ra, cũng không nói với người khác, mong cô tự biết nên làm gì cho đúng!” .

Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ quá nhiên khác biệt rất lớn. Phụ nữ trong trường hợp này có lẽ sẽ chạy thật xa, sẽ mắng chửi. Còn với đàn ông, khi bị phụ nữ bày mưu hãm hại, chỉ cần mọi chuyện không quá âm ỉ thì sẽ coi như không có vấn đề gì. Huống hồ, Trần Tử Hàn biết Lục Dĩnh gài bẫy cũng chỉ vì có tình cảm với anh. Anh thương hại cô, nhưng cái đó không liên quan gì đến tình yêu.

Sắc mặt Lục Dĩnh biến đổi, khóe miệng không ngừng run: “Anh dám chắc không chạm vào người em?”.

“Tôi chắc chắn!”

Đây là ba chữ cuối cùng anh để lại cho Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh nằm trên giường, ánh mắt bám theo Trần Tử Hàn cho tới khi bóng anh đã rời khỏi tầm nhìn, tiếng bước chân anh đã mất hẳn. Cô cảm thấy bản thân thực sự đã hết đường cứu chữa! Trần Tử Hàn nói những lời như thế với cô nhưng cô chẳng những không tức giận mà trái lại còn bị sự tự tin của anh làm cho say đắm.

Đêm qua cô dùng mọi cách dụ dỗ anh, không phải anh không động lòng, chỉ là khi anh tới gần cô, đôi mắt anh cau lại rồi đột ngột đẩy cô ra. Cô đành phải dùng những lời dối trá vừa rồi để lừa gạt anh, thế nhưng anh lại vô cùng tự tin nói với cô, hai người hoàn toàn không xảy ra chuyện gì. Kế hoạch của cô trong mắt anh thật nực cười, thật ấu trĩ.

Ra khỏi khách sạn, Trần Tử Hàn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nặng nề thở dài.

Vì sao anh tự tin như vậy?

Anh vẫn nhớ lần sinh nhật năm đó, cả cô và anh đều muốn tạo bất ngờ cho đối phương rồi cuối cùng lại thành công dã tràng. Anh quay về trường học, mời cơm bạn bè, giới thiệu Y Bối sau đó hai người ra ngoài thuê phòng trọ. Dù thời gian đã trôi qua lâu nhưng anh vẫn nhớ rõ phút giây ấy, sự mê hoặc của cô đánh một đòn chí mạng vào anh, lúc đó anh vẫn kiềm chế được, ngay cả chính anh cũng cảm thấy kinh ngạc. Anh thâm nghĩ, hóa ra mình thật sự là một người đàn ông chịu đựng cảm dỗ giỏi.

Thời khắc ấy anh còn có thể đè nén bản thân, tôn trọng Y Bối, huống chi bây giờ năng lực tự kiềm chế của anh còn tốt hơn nhiều, hơn nữa, nằm bên cạnh anh lại là người phụ nữ mà anh không có hứng thú.

Trần Tử Hàn bắt đầu dĩ cười. Chợt nhớ ra vấn đề hiện tại, đêm qua anh không về, không biết Y Bối sẽ làm loạn đến thế nào?

Nhưng ngoài ý muốn chính là, khi anh về tới nhà, Vương Y Bối không hề trách móc anh, ngược lại, cô còn tỏ ra thông cảm với anh. Trần Tử Hán chủ động nói với cô chuyện công ty tụ tập ra ngoài uống rượu mừng công, vì uống quá chén nên đồng nghiệp đưa về nhà họ. Anh không đề cập tới Lục Dĩnh, sợ cô lại miên man suy nghĩ, hơn nữa anh cũng không muốn nhắc tới nữa, chuyện như vậy dù sao anh cũng cảm thấy khó mở miệng.

Tỉnh dậy sau cơn say, trong người khó chịu. Trần Tử Hán tắm rửa xong liền đi nằm nghỉ.

Bảy giờ Vương Y Bối mới thở dài, không phải cô không để tâm tới chuyện anh một đêm không về, chỉ là cô chợt nhận ra, tình cảm của hai người đã trở nên quá đổi mong manh, vậy nên cô không muốn làm nó càng yếu dần thêm nữa.

Cô cầm quần áo bẩn của anh mang đi giặt nhưng còn chưa tới máy giặt, bước chân cô khựng lại. Cô chậm chạp giơ tay ra, vuốt phẳng chiếc áo. Toàn thân cô run bắn lên. Một vết son môi còn rất mới...

Vương Y Bối cắn chặt răng, thật sự muốn đi vào phòng ngủ gọi Trần Tử Hán dậy hỏi cho ra nhẽ. Thế nhưng cô lại sợ hai người cãi vã, rồi chia tay... Cô không nở, cũng sợ anh sẽ rời xa cô.

Cô lặng người đứng trước máy giặt, phát hiện giữa kẽ tay có một sợi tóc nhuộm. Cô ngồi xồm xuống, lặng lẽ khóc.

Cô ở nhà đợi anh về, còn anh thì lại ở bên một người con gái khác. Cô phải làm sao đây? Cô sợ mất anh, nhưng không thể làm như không thấy những thứ bày ra trước mắt này.

Vương Y Bối lần đầu tiên thấy bản thân đáng ghét như vậy, ngay cả dửng khi đi chỉ trích anh cũng không có, tình nguyện giả vờ tỏ ra bình thản. Trước đây cô ghét nhất những người phụ nữ như thế, vậy mà lúc này cô lại làm những chuyện mà chính bản thân căm ghét. Sao cô biến thành bộ dạng như vậy?

Trần Tử Hán bắt đầu nhận ra số lần Y Bối tới căn hộ của anh ngày càng nhiều, như vậy không vấn đề gì, chỉ có điều cô liên tục tra hỏi anh làm

gì, đi đâu. Phần lớn anh đều trả lời cô, những lúc cảm thấy phiền muộn, anh sẽ không mở miệng, giả vờ như đã ngủ.

Điều khiến Trần Tử Hàn khó chịu nhất chính là Vương Y Bối kiểm tra tin nhắn và nhật ký cuộc gọi, quá đáng hơn, cô còn gọi điện cho đồng nghiệp hỏi, xem nội dung anh và người kia nói có giống nhau hay không.

Trần Tử Hàn rất chán nản, cảm giác lại giống như trước kia liên tục bị cô chất vấn, cô hỏi nhưng đâu có tin câu trả lời anh đưa ra. Trước mặt cô, anh dường như không có lấy một chút không gian tự do riêng.

Trần Tử Hàn ủ rũ nhìn Vương Y Bối: “Sao em phải kiểm tra điện thoại của anh?”

“Em chỉ muốn biết anh thường xuyên gặp gỡ người nào mà thôi, chẳng lẽ như vậy cũng sai? Hay là anh cảm thấy em không có tư cách xen cuộc sống của anh?” Vương Y Bối ngừng lại một chút: “Anh sợ em kiểm tra như thế, có phải đã làm chuyện gì xấu rồi không?”

Trần Tử Hàn bắt chéo hai tay trên thắt lưng, trước đây anh từng nói với cô nhiều lần, hai người yêu nhau mà không còn tin tưởng nhau chính là chuyện đáng sợ nhất trong tình yêu. Anh chưa bao giờ nghi ngờ cô, vì sao cô không thể dành lòng tin cho anh nhiều hơn một chút?

“Nói đến cùng cũng chỉ là em không tin anh.”

“Nếu anh trong sáng thì đâu cần phải tức giận như thế? Có phải là anh đang sợ em tìm ra cái gì không?”

“Anh cứ tưởng em đã thay đổi, hóa ra vẫn vô lý như trước!”

Vương Y Bối bật người đứng dậy, âm ức nói: “Em vô lý, vậy thì anh nói cho em biết, phải thế nào mới là có lý? Nhắm một mắt mở một mắt để anh qua lại với người phụ nữ khác ư? Giả vờ rằng anh vẫn còn quan tâm em như trước ư? Tự lừa dối bản thân rằng anh chưa từng lừa gạt em ư?”

“Cái gì mà phụ nữ khác?” Trần Tử Hàn tức giận. Rốt cuộc anh đã hiểu những gì bạn học từng nói, đàn ông đôi khi đi lảng nhãng bên ngoài thực ra là vì bị bạn gái bức, ngày nào cũng bị bạn gái càu nhàu bên tai rằng

mình qua lại với người phụ nữ khác, nếu người đàn ông mà còn không làm thật thì quả là đã uổng phí hoàn nghi của bạn gái mình rồi.

“Đến tận bây giờ anh vẫn còn lừa gạt em, anh cho rằng em là kẻ ngu si phải không? Đêm hôm nọ anh không về nhà, có phải đã ở bên cạnh người con gái khác không? Hai người đã làm những gì? Đó là Hương Thần phải không? Anh và cô ta đến khách sạn, là cô ta dụ dỗ anh phải không, thực ra anh không muốn đi...”

Trần Tử Hàn cắt ngang cô: “Em đừng có cả ngày nghi ngờ anh như thế được không? Chẳng lẽ anh không đáng để em tin tưởng?”

“Tin? Anh muốn em tin anh cái gì? Anh không muốn thôi việc ở Quảng Vũ, anh biết em không thích Hương Thần nhưng vẫn duy trì liên lạc với cô ta... Em thật sự không biết anh nghĩ cái gì nữa. Anh đã thay đổi rồi, trước đây anh không bao giờ lừa gạt em như thế.” Nước mắt cô từng giọt rơi xuống. Cô không muốn khóc, vì sao lần nào cũng là cô phải khóc, vì sao lần nào cũng là cô phải đau khổ. “Anh nói đi, mau nói anh không lừa gạt em, không qua lại với người khác đi!”

Trần Tử Hàn lặng lẽ nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô, đột nhiên anh cảm thấy anh đã sai lầm. Anh cho rằng cô khóc, anh phải thương yêu cô, nhưng giờ mới phát hiện, chính sự thương yêu ấy đã đẩy anh và cô đi tới vực thẳm. Hiện tại với những lần trước kia hoàn toàn giống nhau, anh ngỡ rằng rồi hai người sẽ tốt đẹp như lúc đầu, có thể vui vẻ bên nhau, nhưng anh không ngờ, giữa họ, ngay cả sự tin tưởng cũng chẳng còn.

Cô không hề tin anh. Dù anh không làm bất cứ chuyện gì, cô cũng sẽ nghĩ ra vô số chuyện, hễ anh phủ nhận là cô lại nghĩ rằng anh lừa dối cô.

Trần Tử Hàn thực sự đã đánh mất sự kiên nhẫn vốn có xưa kia. Trọng tâm cuộc sống của anh không còn là Y Bối nữa, anh không muốn hằng ngày phải nghe cô cầu nài, không muốn nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của cô.

Thân Thiệu An nói đúng, anh không nên mềm lòng!

“Vương Y Bối, chúng ta chia tay thôi. Có lẽ chúng ta không nên ở bên nhau!”

Vương Y Bối mở to hai mắt nhìn anh, nhưng rồi cô mỉm cười: “Câu này anh đã giữ trong lòng lâu lắm rồi phải không? Chia tay với em rồi anh có thể công khai ở bên cạnh cô ta phải không? Đấy chính là lý do anh muốn chia tay với em phải không?”.

Trần Tử Hàn thở dài mệt mỏi: “Tùy em muốn nghĩ sao thì nghĩ!”.

Vương Y Bối nhìn bóng lưng anh, không đuổi theo. Có lẽ chúng ta không nên ở bên nhau! Sau lúc ban đầu anh không nói với em câu đó? Vì sao đợi đến khi em đã toàn tâm toàn ý yêu anh, anh mới nói?

Không chỉ có phủ nhận hiện tại, mà ngay cả quá khứ cũng bị phủ nhận...

Vương Y Bối biết rõ như vậy, chỉ cần cô cãi cọ với anh, anh sẽ không lưu luyến mà nói lời chia tay, sẽ bỏ lại cô một mình mà đi.

Cô cố gắng đè nén nỗi buồn, cố gắng đối xử thật tốt với anh, vậy mà anh chẳng buồn dành cho cô một cái quay đầu. Chỉ một câu chia tay đã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa hai người.

Cô quá ngốc, ngốc nghếch đi níu giữ tình yêu đã biến chất này.

Ban đầu cãi nhau chỉ là vì một vài chuyện nhỏ nhặt mới nghe đã buồn cười, sau đó càng ngày càng nhiều, chỉ cần bất đồng ý kiến một chút, tâm trạng không thoải mái một chút là đã sẵn sàng cãi vã, nhìn thấy đối phương liền cảm thấy bực mình. Người này nói người kia thay đổi, đem hiện tại so sánh với quá khứ đẹp đẽ lại càng khó có thể chấp nhận được, cuối cùng chỉ còn lại hai chữ “biệt ly”.

Vương Y Bối từ đầu tới cuối chưa bao giờ nghĩ cô và Trần Tử Hàn lại đi tới bước đường này. Cô muốn trở thành vợ anh, nhưng vì sao lại khó như vậy? Cô không thể làm ngơ trước những việc vụn vặt kia, còn anh ngay cả đồ dành cho cô cũng không muốn, ánh mắt nhìn cô không còn yêu thương chiều chuộng như xưa, hết lần này tới lần khác chê trách cô vô lý, không hiểu chuyện, thậm chí trên mặt anh còn tỏ rõ sự chán ghét.

Cô không muốn xin lỗi anh, cô cho rằng mình không làm gì sai. Sau nhiều lần Ônng Thiển Ngữ làm công tác tư tưởng, Vương Y Bối mới chịu gọi điện cho Trần Tử Hàn, thế nhưng anh không nghe máy, cô lại càng phẫn nộ, tiếp tục cố chấp như trước, mỗi ngày đều gọi điện, gửi tin



nhấn, thậm chí đi tìm anh. Cuối cùng Trần Tử Hàn không chịu được phải thay số điện thoại.

Lần đầu tiên Vương Y Bôi cảm thấy lo sợ. Dù Trần Tử Hàn đã mấy lần nói chia tay nhưng cô chưa bao giờ cho rằng hai người sẽ chia tay thật sự, tình cảm bao nhiêu năm như thế đâu thể nói chia là chia, nói từ bỏ là từ bỏ. Anh không chịu gặp cô, không nghe điện thoại của cô, thậm chí cô còn ngồi đợi ngoài cửa công ty anh đến mỗi như hai chân cũng vẫn không thấy anh. Lê đôi chân tê nhừ rời đi, hóa ra cô chẳng là gì trong thế giới của anh, anh đã thật sự không cần cô nữa rồi. Nước mắt của cô, nỗi buồn của cô, anh sẽ không bao giờ để tâm tới nữa, cũng sẽ không đau lòng vì cô nữa.

Vẫn còn may là Trần Tử Hàn không hề lấy lại chìa khóa nhà mà cô giữ. Cô thậm chí còn nghĩ, nếu như căn hộ này không phải đã ký hợp đồng thuê hai năm thì có lẽ anh đã lập tức chuyển đi nơi khác.

Sau khi bị tổn thương nên mới hiểu ra, cô yêu anh nhiều hơn anh yêu cô, vì thế anh mới dễ dàng nói chia tay, còn cô lại không dám.

Cô một mình nằm trên chiếc giường hai người họ từng nằm chung, quá khứ lại hiện về rõ ràng trước mắt.... Anh giảng bài cho cô, ngồi bên cô dưới gốc cây trong sân trường, đưa cô đi dạo phố, cùng cô trốn học đến quán net... Một Trần Tử Hàn hết mực đối xử tốt với cô như vậy, sao có thể để mặc cô một mình trong gian nhà lạnh lẽo này?

Năm nhất đại học, vì muốn tới gặp anh trong ngày sinh nhật của anh mà cô đã phải ngồi xe đường dài, nôn mửa đến dạ dày rỗng tuếch, nhưng lúc ấy cô thấy rất đáng, bởi vì cô đã gặp người mà cô muốn gặp nhất, người mà cô nhận định cả đời này sẽ nắm tay cô không buông.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đã xảy ra chỉ là một giấc mơ chính cô tưởng tượng ra? Vì sao hiện giờ chỉ còn lại một mình cô nhớ? Vì sao lúc xa nhau, cô vẫn nghĩ tới những ưu điểm của anh, còn trong lòng anh, cô từ lâu đã là một người đầy rẫy khuyết điểm?

Vương Y Bôi ôm gối khóc, nhưng không dám khóc thành tiếng. Bây giờ sẽ chẳng có ai đến dỗ dành cô, cũng chẳng có ai vì cô mà đau lòng nữa... Cô nghĩ không ra, vì sao quá khứ vui vẻ như vậy mà hiện tại lại trở thành như thế này.

Cô khóc đến lúc ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, tóc dán trên mặt, gối đầu sưng nước mắt. Cô ngậy người trở dậy, đi vào toilet, trong gương là một cô gái trông rất thảm hại, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, quầng mắt thâm sì, chẳng khác nào vừa mới từ địa ngục chui lên.

Vương Y Bối giơ tay lên xoa mặt, hóa ra cô tệ hại đến mức này, thảo nào mà anh không cần cô nữa.

Cô gọi điện quấy rầy đồng nghiệp của Trần Tử Hàn rất nhiều lần mới hỏi được số điện thoại mới của anh, nhưng mấy ngày sau cô cũng không có dũng khí gọi đi. Cô bóng gió hỏi thăm người khác về tình hình của anh, đồng nghiệp của anh cũng rất thoải mái nói cho cô biết sắp đi công tác cùng Hương Thần, còn dặn cô không nên gọi điện làm phiền anh lúc này.

Vương Y Bối nhìn di động, ngay cả khóc cũng không còn sức lực nữa. Suy đoán của cô hoàn toàn chính xác, giữa anh và Hương Thần có mối quan hệ vượt quá mức bình thường, lẽ ra cô nên sớm nghĩ tới. Trước đây, anh một mực tránh xa Hương Thần chẳng qua là vì cô không thích Hương Thần, còn hiện tại, anh đã không còn quan tâm tới cảm nhận của cô nữa rồi.

Đúng thế, cô làm sao so bì được với Hương Thần? Hương Thần dịu dàng, hiểu lòng người, gia thế cũng tốt, ai lấy được cô ấy chẳng phải bót đi được ba mươi năm phần đầu ư?

Có phải những lúc cô và Trần Tử Hàn cãi nhau thì Hương Thần vẫn luôn ở bên anh nhỏ nhẹ an ủi anh hay không? Có phải những lúc cô quấy rầy anh thì Hương Thần vẫn luôn ở bên cạnh yêu thương anh hay không?

Nếu đã như vậy, màn thua thảm hại của cô có thể lý giải được rồi.

Vương Y Bối tìm hiểu lịch bay của Trần Tử Hàn, có được thông tin rồi cô lại trầm mặc, cô sẽ đến ngăn cản anh ư? Làm thế có lẽ anh sẽ cho rằng cô bị điên mất. Chẳng những cô làm không nổi mà còn khiến anh càng thêm ghét cô mà thôi.

Cô phần nộ đập vỡ toàn bộ đồ trang trí trong nhà, đập vỡ cả chiếc bình sứ và bộ ấm chén cô mua... Dù sao thì bày ở đây cũng chẳng có ai thưởng thức.

Đập vỡ tất cả rồi, cô vẫn không cam lòng. Vì sao trong đoạn tình cảm này chỉ có cô đau, chỉ có cô phải khóc lóc thảm thương như vậy? Cô không phục.

Cô lấy di động ra, nhìn dãy số mới kia hai giây, quyết định gọi đi.

Chuyến đi công tác chung với Trần Tử Hàn lần này là do chính Hương Thần cố gắng giành lấy. Từ sau lần Thân Thiệu An đưa cô về nhà, quan hệ giữa cô và Thân Thiệu An tốt lên rõ rệt. Lúc cô đưa ra quyết định này, Thân Thiệu An chỉ thờ ơ hỏi: “Có đáng không?”.

Nếu như mọi người biết rằng, người đàn ông kia là giấc mộng cô đã theo đuổi từ cấp ba cho tới giờ, có lẽ sẽ không ai hỏi cô câu đó. Chỉ cần có liên quan đến anh, câu trả lời của cô luôn là “yes”.

Đáp án nghe mới thật nực cười làm sao! Cô cũng đã từng nghĩ, cô dành tình cảm sâu nặng cho Trần Tử Hàn bao nhiêu năm trời như vậy có lẽ chỉ là vì cô chưa có được anh. Thế nhưng, chỉ có bản thân cô mới biết, mỗi lần nhìn thấy anh, trái tim cô đập rộn rã đến mức nào. Nếu đó còn không được gọi là tình yêu thì là cái gì?

Chỉ còn chừng hơn mười phút nữa là bắt đầu vào làm thủ tục lên máy bay. Hương Thần và Trần Tử Hàn đang ngồi chờ. Thời gian này tâm trạng anh có vẻ bất ổn, nếu không chờ người ra nhìn điện thoại thì sẽ vùi đầu vào công việc. Hương Thần biết rõ là vì quan hệ giữa anh và Vương Y Bối nảy sinh vấn đề.

Nói cô không cảm thấy may mắn thì nhất định là giả. Trong lòng cô thầm nghĩ, đây chính là thời cơ cho mình.

Hương Thần chăm chú quan sát sắc mặt của Trần Tử Hàn, bắt giác nhoẻn cười, cuối cùng cô cũng có cơ hội được ở với anh. Chợt tiếng chuông di động vang lên, Hương Thần có dự cảm không lành.

Giọng nói không chút khách khí của Vương Y Bối vang lên trong điện thoại: “Hương Thần, đưa di động cho Trần Tử Hàn, tôi có chuyện cần nói với anh ấy”.

Hương Thần muốn phản bác, dựa vào cái gì mà cô phải nghe lời Vương

Y Bối? Cô hoàn toàn có thể tắt máy ngay lập tức, thế nhưng, dù cô có hèn mọn dành tình cảm cho Trần Tử Hàn thì nội tâm cô cũng vẫn đầy kiêu ngạo. Người kiêu ngạo chẳng đáng phải dùng tới thủ đoạn ti tiện ấy.

Hương Thần nhìn sang bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn mình, Trần Tử Hàn quay lại: “Sao thế?”.

Cô đưa di động cho anh: “Điện thoại của cậu”.

Trần Tử Hàn hoài nghi nhận lấy. Nghe thấy giọng Y Bối, anh vừa giật mình vừa tức giận. Hương Thần ngồi bên cạnh yên lặng quan sát Trần Tử Hàn. Anh đối với người khác luôn dùng thái độ xa cách, không bao giờ biểu hiện như lúc này. Nghĩ vậy, trong lòng cô lại dâng lên sự chua xót, cô ghen tỵ với người có thể khiến anh tức giận như thế.

Câu đầu tiên mà Vương Y Bối nói với anh chính là: “Trần Tử Hàn, anh dám đi, em sẽ chết cho anh xem!”.

Trần Tử Hàn phẫn nộ đến mức muốn quăng điện thoại đi: “Em thôi ầu trĩ đi được không?”.

“Càng hay phải không, em chết đi sẽ có thể giúp hai người được ở bên nhau.” Nói xong, cô dập máy.

Bàn tay cầm điện thoại của Trần Tử Hàn nổi gân xanh. Nhìn sắc mặt anh hiện giờ, tốt nhất đừng ai dây vào.

Hương Thần thở dài, dự cảm của cô quả nhiên là linh nghiệm. “Đến giờ rồi, mình đi...”.

Trần Tử Hàn đưa điện thoại cho Hương Thần: “Cậu gọi cho giám đốc bảo tớ có việc gấp, không thể đi công tác được, xin lỗi...”.

Nói xong, anh lập tức đứng dậy rời khỏi sân bay.

Hương Thần nắm lấy di động còn vương hơi ấm của anh, khóe môi mấp máy. Cô vốn muốn nói với anh, Vương Y Bối chỉ đang dùng thủ đoạn lừa anh quay về, cách đó phụ nữ ai cũng biết. Nhưng cô không nói, anh cũng chẳng nghe lời cô, thủ đoạn bỉ ổi như vậy mà anh cũng bị mắc lừa.

Trần Tử Hàn vừa xuống taxi liền chạy lên căn hộ, tốc độ nhanh đến mức hoàn toàn có thể tham gia vào cuộc thi chạy nước rút 800 mét ở đại học. Anh thậm chí còn không muốn mở cửa, trực tiếp dùng chân đạp mạnh lên cánh cửa không được, sau đó mới tìm chìa khóa. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy cách thức dùng khóa kiểu cũ này thật phiền phức.

Trần Tử Hàn xông vào trong nhà, tim giật thót khi nhìn thấy dưới sàn vung vãi mảnh vỡ. Anh chạy vào nhà tắm, không biết giẫm phải cái gì, bàn chân đột nhiên đau buốt nhưng anh cũng không bận tâm.

Nhà tắm không có người, anh lại đạp tung cửa phòng ngủ ra.

Vương Y Bối nằm trên giường, nằm rất yên tĩnh, chỉ có những giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên mặt. Cô không suy nghĩ tới việc liệu anh có về anh không, vừa trông thấy anh, cô nhoẻn cười. Nụ cười giữa màn nước mắt khiến khuôn mặt cô trở nên méo mó kỳ lạ.

Trần Tử Hàn vốn đã sợ hãi đến mức tim đập chân run, bây giờ trông thấy cô bình thường như vậy, chợt cảm thấy sự lo lắng của mình đúng là trò hề. Anh phân nộ: “Em cảm thấy chơi đùa kiểu này vui lắm đúng không?”.

“Em...” Giọng nói của anh khiến cô hoảng sợ.

“Thấy anh bỏ công việc vì em, em cảm thấy mình rất lợi hại phải không? Biến anh trở thành thằng ngu, em vui lắm phải không?”

Vương Y Bối cắn môi: “Chẳng lẽ anh mong em tự sát? Chết trước mặt anh?”.

Trần Tử Hàn tức giận tới cùng cực, anh cười lạnh: “Em làm cái gì có liên quan tới anh nữa sao? Chúng ta đã chia tay rồi!”.

Nói xong, anh lập tức quay đầu bỏ đi.

Y Bối sững người nhìn bóng anh xa dần. Đây là kết quả cô muốn ư? Bắt anh quay về, để rồi anh nhục mạ cô một trận ư? Không phải... Cô không muốn... Vì sao lại trở thành như vậy?

Cô chỉ còn biết khóc, bây giờ, thật sự sẽ không còn ai đến an ủi cô nữa rồi.

Trần Tử Hàn chủ động xin được đi Hiệp Dương khảo sát. Dù Thân Thiệu An đã cảnh cáo anh điều kiện ở đó rất kém, nhiều trang thiết bị còn chưa đổi mới, nhưng Trần Tử Hàn rất kiên quyết. Thân Thiệu An khuyên không được cũng đành chấp thuận, hơn nữa nơi đó không có ai tình nguyện đi, nếu như Trần Tử Hàn đi thì lại càng ghi điểm trong mắt mọi người, một tháng sau trở về anh có thể công khai đề bạt Trần Tử Hàn mà không bị người khác dị nghị.

Tin tức Trần Tử Hàn sẽ đi Hiệp Dương hôm sau đã truyền khắp công ty. Hai người chịu chấn động mạnh nhất là Hương Thần và Lục Dĩnh.

Trước khi đi, Trần Tử Hàn đã tìm Hương Thần nói chuyện. Cuộc nói chuyện ấy đã triệt để giết chết hy vọng của Hương Thần. Cô còn muốn Thân Thiệu An điều cô đi cùng Trần Tử Hàn, nếu như anh ta không đồng ý, cô dọa sẽ thôi việc ở Quảng Vũ.

Về phần Lục Dĩnh, chuyện đầu tiên cô làm là đi tìm anh họ. Cô ngồi trước bàn làm việc của Thân Thiệu An: “Anh, em phải đi Hiệp Dương!”. Cô không nói là “muốn”, mà là “phải”.

Thân Thiệu An cười, không phải cười nhạo cô em gái của mình, mà là cười vì sức hấp dẫn của Trần Tử Hàn có thể khiến cho đám con gái phải thần điên bát đảo như vậy.

“Anh nói cho em biết, đây không phải là chuyện em mang ra đùa giỡn.”

Lục Dĩnh lập tức cắt ngang: “Anh nghe em nói hết đã. Trong mắt mọi người, em là một cô tiểu thư nông nổi vô trách nhiệm. Thật sự em cũng rất muốn biết, rốt cuộc tình cảm em dành cho Trần Tử Hàn liệu có phải chỉ là nhất thời hứng thú hay không. Em đã suy nghĩ ba ngày nay, cuối cùng cũng rõ ràng, em rất nghiêm túc. Không phải vì không có được anh ấy mà em không cam tâm, đây chỉ là tâm tư của một cô gái muốn có được trái tim người đàn ông mình thích mà thôi. Em nghĩ kỹ rồi, em phải đi Hiệp Dương, em muốn nỗ lực một lần. Anh, em đến chỉ để nói với anh một tiếng thôi”.

Nói cách khác, dù Thân Thiệu An không đồng ý, cô cũng sẽ tự mình đi.

Thân Thiệu An lắc đầu bắt đắ dĩ: “Tùy em, đừng khóc lóc quay về là đượ”.

Lục Dĩnh bưng bưng khí thế. Lần đầu tiên trong đời cô vì một người đàn ông mà đi đến một nơi xa xôi như vậy, nhưng cô rất vui, niềm vui không giống mỗi lần mua đượ một món đồ hàng hiệu, mà là niềm hưng phấn không thể kiềm chế.

Lục Dĩnh tới Hiệp Dương sau Trần Tử Hàn ba ngày. Trần Tử Hàn đã kịp thích ứng với nơi này, thấy Lục Dĩnh đến, anh cũng không có thái độ gì đặc biệt, nhưng dù sao cũng là đàn ông nên anh phải giúp đỡ cô nhiều thứ.

Lục Dĩnh hoàn toàn không áp dụng tẩn công triệt để như lúc đầu nữa. Cô đã nhận ra trước đây cô hành động thật sai lầm, lúc ấy anh còn chưa dứt khoát hẳn với bạn gái, cũng chưa nhận ra ưu điểm của cô. Bây giờ anh đã chia tay bạn gái rồi, nói cách khác anh đã độc thân, cô hoàn toàn có tư cách theo đuổi anh, anh cũng có thể thoải mái chấp nhận cô. Nhất định cô sẽ để anh thấy đượ điểm tốt của cô.

Ở đây dù rất vất vả nhưng Lục Dĩnh không một câu than vãn, mọi chuyện đều đích thân làm, không sợ mệt, không sợ khổ. Những việc làm của Lục Dĩnh hoàn toàn lọt vào trong mắt của Trần Tử Hàn, nếu nói không có cảm giác gì thì rõ ràng là nói dối. Một cô tiểu thư sẵn sàng tới đây chịu cực nhọc, hằng ngày không thể trang điểm, không thể mặc quần áo đẹp nhưng Lục Dĩnh rất kiên trì.

Gặp phải những chuyện không hiểu, Lục Dĩnh đều hỏi Trần Tử Hàn. Cô che giấu tâm tư của mình, dần dần phát hiện ra hiệu quả cao hơn cô tưởng tượng, bởi vì mới qua mấy ngày, thái độ của Trần Tử Hàn với cô đã không còn cách xa như ở công ty nữa. Cô hỏi gì anh cũng nhiệt tình giải đáp, hơn nữa còn rất kỹ càng, dường như sợ cô chưa hiểu. Thỉnh thoảng anh sẽ chủ động hỏi cô có cần giúp gì hay không, nếu như công việc của cô không thể hoàn thành đúng hạn, anh sẽ giúp đỡ.

Tình hình phát triển theo chiều hướng rất tốt.

Điều Lục Dĩnh thấy thỏa mãn nhất chính là hiện giờ có thể nói chuyện phiếm với Trần Tử Hàn.

Ở đây không chỉ có điều kiện sống không tốt mà đường cũng khó đi, xe lắc lư liên tục. Trên đường trải toàn là đá và cát, nghe nói phải một thời gian nữa mới được tu sửa lại.

Nhưng đôi lại, bầu không khí ở đây khá trong lành, non xanh nước biếc, đi bộ một đoạn là sẽ gặp được những bãi cỏ xanh tươi khiến người ta vừa nhìn đã muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lục Dĩnh phát hiện ra một sở thích thú vị của Trần Tử Hàn, lúc rảnh rỗi anh sẽ ra đây nằm xuống bãi cỏ, lấy hai tay làm gối đầu, lặng yên nhìn bầu trời. Cho dù là hình ảnh một Trần Tử Hàn lười nhác như vậy, Lục Dĩnh vẫn rất thích anh. Anh tốt hơn tất cả những cậu ấm môn đăng hậu đối với cô, tốt hơn tất cả những kẻ đã từng theo đuổi khi cô còn đi học. Hóa ra đây chính là cảm giác bị mê hoặc.

Lục Dĩnh đi tới gần, ngồi xôm xuống cạnh anh, tươi cười: “Nhìn bộ dạng này của anh khá giống với phong cách tiểu thanh tân[1] thịnh hành bây giờ”.

[1] Tiểu thanh tân: Ban đầu là cụm từ chỉ phong cách âm nhạc Indie Pop, dần dần trở thành một xu hướng độc lập ăn sâu vào trong cả các lĩnh vực nghệ thuật khác như văn học, điện ảnh, chụp ảnh... Hiện nay, tiểu thanh tân còn để gọi tên cách sống vui tươi, trẻ trung, lành mạnh của một bộ phận thanh niên châu Á, đặc biệt là ở Trung Quốc.

Trần Tử Hàn chọt cười: “Tôi tưởng bây giờ đang chuộng phong cách đại thúc[2] chứ!”.

[2] Kiểu đàn ông trưởng thành, chín chắn.

Lục Dĩnh ngồi bệt xuống: “Bây giờ người ta thích hoài niệm, tiểu thanh tân đương nhiên là được ưa chuộng hơn rồi. Anh cứ xem mấy bộ phim thanh xuân đang hot hiện nay là biết ngay thôi”.

“Tôi rất ít xem phim.” Trần Tử Hàn không hề ngại, không xem phim cũng chẳng phải tội gì lớn, hơn nữa anh cũng cảm thấy, hoài niệm chuyện cũ của mình là đã đủ rồi, hà tất phải xem phim, chuyện thanh xuân của người khác đâu có liên quan gì tới mình.



“Vì sao? Em thích xem phim lắm, nhất là thể loại này, rất sâu sắc!”

Trần Tử Hàn cười: “Không có lý do, chỉ cảm thấy không có hứng thú thôi. Bảo tôi ngồi mấy tiếng đồng hồ để xem phim không bằng đưa bản thiết kế cho tôi làm việc”.

Lục Dĩnh bật cười: “Chắc là môn Ngữ văn anh học kém lắm nhỉ!”.

“Tinh mắt thật đấy! Ngay cả chuyện đó mà cô cũng nhìn ra. Đúng là tôi học Văn rất kém, à không, phải nói là, kém nhất trong các môn học. Khi còn học cấp ba suốt ngày bị giáo viên Ngữ văn chê.”

“Thực ra em cũng ghét nhất là môn Văn. Anh có thấy cái môn đó học với không học cũng chẳng khác nhau là mấy không? Chỉ cần biết tiếng Hán và có năng lực đọc hiểu là được, chẳng lẽ người đọc hiểu kém giáo viên có thể dạy được à?”

Trần Tử Hàn đột nhiên ngồi bật dậy: “Tôi cũng nghĩ như vậy, môn Văn lại còn phải học thuộc thơ nữa, lãng phí thời gian. Vấn đề chính là dù mình có học thuộc rồi cũng chưa chắc đã nhớ được, dù có nhớ được thì chỉ cần chép sai một lỗi chính tả thôi cũng đi tong cả bài”.

Lục Dĩnh xem ra cũng đồng cảm về chuyện này, hai người tiếp tục nói chuyện về vấn đề Ngữ văn. Những ngày sau đó ở Hiệp Dương, Lục Dĩnh và Trần Tử Hàn càng ngày càng ăn ý, rất nhiều việc thậm chí không cần nói, chỉ cần hành động ra dấu là người kia đã hiểu. Lục Dĩnh rất hài lòng, thậm chí tin tưởng, chỉ cần tiếp tục nỗ lực nhất định cô sẽ có cơ hội.

Hôm nay Trần Tử Hàn có việc phải lái xe ra ngoài. Lục Dĩnh ở lại ký túc chờ. Anh không mang theo ô, mà ngoài trời lại đang mưa to, không biết anh có sao không, cô càng nghĩ càng lo lắng. Gió to khiến mưa quật vào người đau nhức. Cây cối ở đằng xa nghiêng ngả trong mưa gió, chẳng khác nào những hình ảnh đáng sợ báo hiệu sắp có yêu ma xuất hiện trong phim.

Chợt một tiếng “rầm” vang lên. Lục Dĩnh giật nảy mình.

Một cái cây lớn vừa bị gió quật đổ.

“Cô gái, đi vào thôi, đừng đứng ngoài này!” Ông lão bảo vệ cầm một cái

tàu, liên tục hút, làn khói xanh mờ ảo vừa tỏa ra lập tức bị gió đánh tan, hòa lẫn vào trong không khí. Ông lão lùi vào trong mấy bước, tránh vào nơi kín gió.

Quần áo Lục Dĩnh đã ướt sũng, gió bủa vây lấy người cô.

“Không sao ạ.” Cô cười với ông lão, mặc kệ bản thân nhếch nhác thế nào cũng không quan tâm. Hiện giờ cô chỉ thấy hối hận, sáng sớm đã thấy trời u ám, nếu như cô khuyên anh đừng đi thì có phải tốt rồi không.

Cô không ngừng gọi điện cho Trần Tử Hàn nhưng đều không liên lạc được.

Ông lão lắc đầu: “Gió thế này chắc chắn không ngừng ngay được đâu, tốt nhất vẫn nên vào nhà tránh để gió lùa. Lúc cô cậu chưa tới đây, cũng có một trận gió to thế này quật đổ một cái cây cổ thụ...”. Ông lão dùng hai cánh tay miêu tả lại thân cây đó to bằng vòng tay hai người ôm.

Lục Dĩnh vừa nghe, sắc mặt liền biến đổi. Gió lớn như vậy, liệu Trần Tử Hàn có việc gì không? Anh lái xe tải đi, chiếc xe ấy liệu có chống đỡ với cái cây kia được không?

Hơn nữa, giờ này lẽ ra anh phải về tới nơi rồi, dù có bị mưa gió làm chậm thì cùng lắm cũng chỉ muộn hai tiếng thôi chứ!

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi...

Lục Dĩnh nuốt khan, cô lấy di động ra nhìn, nếu nửa tiếng nữa mà anh chưa về, cô nhất định sẽ đi tìm anh.

Ba mươi phút chờ đợi trong lo lắng và hoảng sợ. Gió cứ thổi, mưa cứ rơi, người cô chờ lại chưa thấy xuất hiện.

Nửa tiếng trôi qua, không thấy bóng dáng Trần Tử Hàn đâu, Lục Dĩnh không bận tâm đến những điều khác nữa, vội vã lao vào màn mưa. Ông lão đằng sau lớn tiếng nói gì cô cũng không nghe rõ. Cô cứ thế chạy dọc con đường, thậm chí nhất định sẽ thấy được anh.

Mặt đường lầy lội, nhiều vũng nước đọng. Lục Dĩnh lật đật mà chạy, quần áo dính đầy bùn đất, thế nhưng cô không hề thấy lạnh, chỉ cảm thấy

nước mắt liên tục trào ra. Cô không muốn anh gặp chuyện không may, anh nhất định không được xảy ra chuyện.

Trên mặt đường chỉ có những dòng nước mưa không ngừng chảy, Lục Dĩnh không nhìn rõ nơi nào có vết bánh xe. Cô đành không ngừng hét lớn: “Trần Tử Hàn!” hét mãi, cho tới khi giọng cô khàn đặc.

Cô không hề biết rằng mình đã đi rất xa, đến một đoạn đường, cô trông thấy bên rìa có một chỗ thụt sâu khá lớn, giống như có vật gì lộn nhào xuống dưới. Nếu không phải vật to thì chắc chắn cô đã không phát hiện ra. Lục Dĩnh dừng chân, đi tới gần quan sát, nhưng nhìn không rõ lắm vì mưa và hơi nước dày đặc.

Cô đưa tay lên lau nước trên mặt, không kịp suy nghĩ mà đi thẳng xuống phía dưới. Mặt đất quá trơn, cô bị trượt một đoạn khá dài, khó khăn lắm mới đứng dậy được. Không quan tâm mình có bị thương hay không, ánh mắt cô lập tức bị chiếc xe gần đó thu hút, các bộ phận lỏng lẻo rời rạc chẳng khác nào một đồng sắt vụn.

Đây chính là chiếc xe lúc sáng Trần Tử Hàn lái đi. Lục Dĩnh liêu lĩnh chạy vọt tới, nhưng trong xe không có ai. Cô liên tục hét tên anh, rốt cuộc cũng thấy anh dưới một thân cây. Cô vội lao tới ôm lấy anh. Cô lo lắng cho anh, sợ anh gặp chuyện, giờ phút này tìm được anh rồi lại khiến cô càng muốn khóc.

Sắc mặt Trần Tử Hàn trắng bệch, môi tím tái, lời trần tĩnh cô cũng không nói ra được. “Quay về... tìm người tới giúp...”.

Lục Dĩnh một mực lắc đầu.

Trần Tử Hàn nói cũng khó khăn. Anh không ngờ cơn bão này lại lớn như vậy. Lúc trên đường lái xe, anh cũng vô cùng sợ hãi. Gió quá mạnh khiến xe không còn giữ được hướng chạy thẳng bằng. Anh cuống quýt, chạy xe nhanh hơn, muốn mau chóng về tới nơi. Không ngờ, đường quá trơn, xe mất phanh, cả người cả xe đều lao xuống dưới.

Biết ở trong xe sẽ gặp nguy hiểm, Trần Tử Hàn liêu mạng nhảy ra ngoài, nhưng sức lực đã cạn kiệt, cơ thể rã rời, không biết đã bị thương ở đâu.

Lục Dĩnh không khóc nữa, cô lau nước mắt: “Em sẽ không bỏ lại anh ở

đây, tuyệt đối không!”.

Anh có thể cảm nhận được, cô đang gắng sức nâng tấm lưng của anh dậy. Anh nói cô đừng để hao tổn sức lực như vậy nhưng cô nhất quyết không nghe. Trần Tử Hàn cảm thấy đầu óc văng vát, có lẽ đã phát sốt, đại não anh cũng không còn tỉnh táo nữa. Nhưng anh chợt muốn khóc, rất muốn... Đã lâu lắm rồi anh không có kích động muốn rơi nước mắt như thế. Anh nghĩ tới Y Bối, nếu giờ phút này cô đang ở bên cạnh anh, có lẽ cô chỉ biết bám lấy tay anh nói: Làm sao bây giờ, chúng ta phải làm gì bây giờ...

Hóa ra, anh vẫn có lòng tham. Anh biến mình thành nơi che mưa chắn gió cho cô bao nhiêu năm nay, nhưng tận sâu đáy lòng, anh vẫn muốn có một nơi để trú thân khi giông bão.

Thấy Lục Dĩnh cũng Trần Tử Hàn trở lại, tất cả mọi người đều kinh ngạc. Hai người họ toàn thân đầy bùn đất, Lục Dĩnh ngất vì kiệt sức.

Trần Tử Hàn tỉnh lại đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Chuyện xảy ra hôm đó anh đã được nghe đồng nghiệp kể lại, thậm chí họ còn không ngừng ao ước nhìn anh: “Nếu có một cô gái đối xử với tôi như thế, đời này nhất định tôi phải cưới bằng được cô ấy”. Một cô gái nhỏ bé như thế lại có thể một mình cõng anh trở về, việc đó cần biết bao nghị lực, sợ rằng một người đàn ông cũng chưa chắc đã làm được.

Vừa tỉnh lại, Lục Dĩnh đã lập tức hỏi thăm tình hình của Trần Tử Hàn, biết anh đã ổn, cô mới yên tâm.

Thời gian Trần Tử Hàn nằm viện, Lục Dĩnh thường xuyên túc trực bên cạnh chăm sóc anh, không ngại vất vả, chỉ sợ anh một mình buồn chán nên cô ở lại chuyện trò cùng anh. Nhưng cô không hề nhắc tới chuyện cô đã đưa anh về như thế nào, cô không muốn anh cảm thấy mắc nợ cô.

Tuy nhiên, cô không nói, không có nghĩa là Trần Tử Hàn không biết.

“Vì sao tốt với tôi như vậy?”

Tâm tư của Lục Dĩnh, không phải anh không biết. Từ lúc vào công ty, cô đã tỏ rõ cô có tình cảm đặc biệt với anh. Anh cảm thấy, một đại tiểu thư như cô chưa bao giờ chịu qua khổ cực, chỉ cần anh hờ hững, cô tự khắc

sẽ biết khó mà lui, chẳng mấy chốc sẽ hết hứng thú với anh. Lần trước cô cố tình gài bẫy anh, anh thật sự tức giận, nhưng hành động ấy của cô, anh có thể hiểu được, nên không để bụng nữa.

Còn hiện tại, anh chợt cảm thấy bản thân đã quá coi thường tình cảm của cô.

“Anh biết mà!” Lục Dĩnh kiên định nhìn anh: “Em muốn trở thành người yêu của anh”.

Một người đàn ông có thể dễ dàng từ chối tình yêu của người khác, chỉ cần không thèm để ý tới là được. Thế nhưng anh đã mắc nợ cô như vậy, không có cách nào bắt bản thân thờ ơ với cô được. Hơn nữa, anh không ghét Lục Dĩnh, cũng không muốn tiếp tục dây dưa không rõ ràng với Y Bối nữa. Thật sự rất mệt... Chi bằng, cho mỗi người một cơ hội bắt đầu cuộc sống mới.

Trần Tử Hàn mỉm cười nhìn Lục Dĩnh: “Được”.

Một tháng sau, sức khỏe đã bình phục khá nhiều, Trần Tử Hàn mới cùng Lục Dĩnh trở lại thành phố Yên Xuyên.

Trước đây, khi chưa trở thành bạn gái của Trần Tử Hàn, Lục Dĩnh cả ngày chỉ suy nghĩ đến việc làm thế nào để tiếp cận được anh, anh thích kiểu phụ nữ như thế nào, anh có cảm tình với cô hay không? Thế nhưng ngày ấy tới rồi cô lại cảm thấy không chân thực. Cô nắm lấy tay Trần Tử Hàn rất lâu, cố gắng cảm nhận, cố gắng xác minh, anh thật sự đã thuộc về cô rồi!

Lục Dĩnh thỉnh thoảng lại một mình cười ngây ngốc, giờ phút này quá tuyệt vời! cô thậm chí còn thấy mình nằm mơ cũng có thể bật cười mà tỉnh dậy.

Về tới Yên Xuyên, nghe đồng nghiệp nói, Lục Dĩnh mới biết được, một tháng qua Vương Y Bối liên tục tới công ty tìm Trần Tử Hàn. Cô rất khó chịu, Trần Tử Hàn đã quyết định chia tay với Vương Y Bối từ lâu rồi, vì sao cô ấy vẫn còn bám lấy anh không chịu buông tha? Dù không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là cô vẫn chưa hoàn toàn tự tin về Trần Tử Hàn. Hiện giờ cô đã trở thành bạn gái chính thức của anh, nhưng vẫn luôn lo sợ không yên.

Lục Dĩnh quyết định lấy tư cách là bạn gái của Trần Tử Hàn, đi tìm Vương Y Bối nói chuyện.

Lúc nhận được điện thoại của Lục Dĩnh, Vương Y Bối vừa mới tan học. Nghe đối phương nói muốn hẹn gặp, cô rất bất ngờ, nhưng không từ chối, bởi vì Lục Dĩnh nói có liên quan tới Trần Tử Hàn.

Vương Y Bối cảm thấy bất an nên kéo Uông Thiển Ngữ đi cùng. Uông Thiển Ngữ ngồi ghế ngay sau lưng cô, làm như đang chờ bạn.

Hai người đến nơi sớm hơn giờ hẹn. Đây là lần đầu tiên Vương Y Bối bị người ta gọi ra ngoài nói chuyện vì Trần Tử Hàn, trong lòng thấp thỏm, tay không ngừng run lên, cô chỉ có thể nắm lấy tách cà phê để cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Lục Dĩnh khoan thai đi đến, dáng vẻ tự tin ngồi xuống trước mặt Vương Y Bối, không hề vòng vo mà nói thẳng vào vấn đề chính: “Tôi tin cô rất tò mò lý do tôi hẹn cô ra đây. Thời gian của tôi rất quý giá, một khi đã gọi cô tới gặp mặt đương nhiên là có chuyện quan trọng. Thứ nhất, tôi phải cảnh cáo cô, mời cô đừng tới quấy rầy Trần Tử Hàn nữa, bằng không, tôi sẽ báo cảnh sát. Thứ hai, cô và Trần Tử Hàn đã chia tay, hiện giờ, tôi là vợ sắp cưới của anh ấy”.

Vương Y Bối kinh ngạc mở to mắt, ngay cả chiếc cốc trong tay đang run lên cô cũng không nhận ra. Cà phê nóng hổi rớt xuống tay nhưng cô không hề cảm nhận được: “Cô nói cái gì?”.

“Nếu tai cô không có vấn đề thì chắc chắn đã nghe được những gì tôi nói. Cô hẳn là rất muốn biết tháng vừa rồi anh ấy ở đâu đúng không? Tôi nói cho cô biết, anh ấy ở chỗ tôi. Một tháng qua chúng tôi ở bên nhau.” Lục Dĩnh tự tin cười: “À, tôi quên không giới thiệu, tôi là Lục Dĩnh, Thân Hào là ông ngoại tôi, Thân Thiệu An là anh họ tôi. Cô thử nghĩ xem, một người đàn ông bình thường sẽ chọn cô hay chọn tôi?”.

“Tôi không tin, anh ấy không phải là người như vậy.” Vương Y Bối phản bác. Trong lòng cô, Trần Tử Hàn tuyệt đối không phải loại người đó.

“Tôi tin cô còn nhớ một đêm anh ấy không về nhà, có một người phụ nữ gọi điện tới cho cô.” Lục Dĩnh cười: “Người đó là tôi, lúc ấy, Trần Tử

Hàn đang nằm trên giường của tôi...”.

Vương Y Bối bịt hai tai lại: “Tôi không muốn nghe, không muốn nghe...”.

Tâm trạng của cô đã mất kiểm soát, Ônng Thiên Ngữ cũng không kiềm chế nổi nữa, xoay người đi tới bên cạnh trấn an Vương Y Bối, sau đó trừng mắt nhìn Lục Dĩnh: “Giờ tôi mới biết thế nào gọi là không biết xấu hổ! Dụ dỗ bạn trai của người khác rồi còn tới mà khoe khoang. Ông ngoại cô là Thân Hào thì sao chứ, đàn ông đều là vì tiền nên mới chọn cô, thế mà cô vẫn còn tự hào được. Ha ha... Thật sự khiến tôi mở mang đầu óc!”.

Lục Dĩnh nổi giận: “Dụ dỗ? Nếu như anh ấy không có tình cảm với tôi thì sẽ ở bên tôi sao? Đúng rồi, hiện tại Tử Hàn đối xử với tôi rất tốt, chúng tôi yêu thương nhau, nhưng lại có một người phụ nữ đê tiện tới quấy rầy cuộc sống của chúng tôi. Đúng là xui xẻo!”.

“Cô nói dối, tôi không tin!” Vương Y Bối phẫn nộ nhìn Lục Dĩnh.

Cô ta hát hàm: “Cô tin hay không tùy cô, tôi không ép!”.

Lục Dĩnh nhìn ra bên ngoài lớp cửa kính. Trần Tử Hàn nhận được điện thoại của cô, lúc này đã tới nơi. Lục Dĩnh lập tức tỏ vẻ ra mặt âm ỉm.

Trần Tử Hàn đi vào trong, liếc mắt qua Vương Y Bối rồi cầm tay Lục Dĩnh: “Chúng ta về thôi!”.

Lục Dĩnh đứng dậy, khoác tay Trần Tử Hàn, không quên quay đầu lại tặng cho Vương Y Bối một nụ cười khiêu khích.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bối hoàn toàn không thể tin được vào mắt mình, cô kêu to: “Trần Tử Hàn, Trần Tử Hàn...”. Nhưng, anh không quay lại.

Cô muốn đuổi theo họ, muốn hỏi anh thật sự không còn cần cô nữa ư? Thật sự nhẫn tâm với cô như vậy ư? Thật sự đã yêu người khác rồi ư?

Ônng Thiên Ngữ vội giữ lấy cô: “Vương Y Bối, cậu giữ lại một chút thể

diện cho bản thân được không hả?”.

Nước mắt liên tục rơi. Thế diện ư? Nó là cái gì? Cô còn sao?

Uông Thiên Ngữ ôm lấy cô, để cô khóc trong lòng: “Tiểu Bối, con người không ai là không thay đổi, ai rồi cũng sẽ bị hoàn cảnh xung quanh tác động làm thay đổi để thích ứng hiện thực, như vậy mới có thể sống tốt... Không ai là vĩnh viễn bất biến cả!”.

Vương Y Bối ngẩng khuôn mặt đăm lẹ lên: “Vậy vì sao tớ không thay đổi, vẫn yêu anh ấy như vậy?”.

Uông Thiên Ngữ chỉ biết nhìn cô, không nói ra lời. Có lẽ là vì phụ nữ luôn ngốc nghếch hơn đàn ông, nên mới hết lần này tới lần khác chịu tổn thương. Đau khổ một lần chưa đủ, đến khi toàn thân đầy thương tích mới học được cách tự bảo vệ mình.

Trần Tử Hàn càng ngày càng dồn thời gian và sức lực vào công việc. Lục Dĩnh rất lo lắng nhưng cũng không dám để lộ thái độ gì, sợ anh thấy cô phiền phức. Có điều, dù anh đối xử với cô rất tốt, cô cũng vẫn cảm thấy sợ hãi, có cảm giác như anh có thể biến mất bất cứ lúc nào, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Lục Dĩnh đi tìm ông ngoại. Lần đầu tiên trong đời cô muốn có một người đàn ông như vậy, muốn ở bên anh mãi mãi, muốn nắm chặt tay anh không rời. Thân Hào chưa từng thấy cháu ngoại mình kiên định với một người đàn ông đến thế, lập tức đáp ứng yêu cầu của cô không do dự.

Trần Tử Hàn bị Lục Dĩnh đưa tới thăm ông, ông Thân đang bệnh nặng. Anh đứng bên giường bệnh, ông Thân nắm lấy tay anh nói, ông hy vọng trước khi nhắm mắt, có thể thấy cháu gái mình kết hôn, hy vọng hai người có thể hoàn thành tâm nguyện này của ông.

Lục Dĩnh thử thăm dò ý của Trần Tử Hàn, anh có vẻ không đồng ý. Hai người mới hẹn hò chưa được bao lâu, cứ như vậy kết hôn có phần chóng vánh. Thế nhưng Lục Dĩnh không chịu, cô giận dữ anh một trận, sau đó lại tới tìm anh, nói muốn anh giúp cô hoàn thành ý nguyện của ông ngoại, nếu như anh cảm thấy quá nhanh, thì trước tiên có thể làm lễ đính hôn.



Bị Lục Dĩnh khóc lóc kể lể, Trần Tử Hàn cuối cùng cũng chấp thuận.

Tin tức Trần Tử Hàn và Lục Dĩnh đính hôn truyền tới, Hương Thần hoàn toàn sững sờ. Thật nực cười! Bao nhiêu năm như vậy, cô vẫn không thể trở thành người phụ nữ bên cạnh anh, nhưng khi nghe tin anh và Lục Dĩnh đính hôn, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là về Vương Y Bối.

Thật sự nực cười!

Thân Thiệu An đứng bên cạnh cô: “Nếu cảm thấy khó chịu, em có thể không cần tới dự!”.

Hương Thần nheo mắt: “Hai chúng ta đánh cược đi! Em cá là lễ đính hôn của em họ anh nhất định sẽ xôi hỏng bỏng không!”.

Thân Thiệu An không lấy làm thoải mái lắm vì lời nói này của cô, tuy rằng cô em họ của anh tính tình bông bột, ngang ngạnh, nhưng anh cũng không cho phép người khác trù ẻo lễ đính hôn của cô.

“Đừng cho rằng em xấu bụng, em chỉ đang dặn dò anh trước thôi! Anh nhớ chăm sóc chu đáo cho em gái mình hôm đó, chồng sắp cưới bỏ chạy, đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều là chuyện không thể chấp nhận được!”

Thân Thiệu An tóm lấy tay Hương Thần: “Cho dù em có tình cảm với Trần Tử Hàn thì cũng không được...”.

Hương Thần vùng ra khỏi tay Thân Thiệu An: “Em rất nghiêm túc! Hơn nữa, anh cho rằng anh có tư cách nói những lời này với em sao?”. Cô cười nhạt. Cô thừa biết, Thân Thiệu An liên tục sắp xếp công việc để cô và Trần Tử Hàn tách xa nhau, trừ khi cô trực tiếp đến tìm anh yêu cầu, nếu không thì cả ngày cô cũng không được nhìn thấy Trần Tử Hàn.

Không ăn được cũng đừng có đập đồ! Đáng tiếc, điều đó chẳng có mấy người làm được.

Hương Thần nộp đơn từ chức. Cô tới Quảng Vũ là vì Trần Tử Hàn, hiện giờ có ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Buổi tối, Hương Thần gọi điện cho Vương Y Bối: “Ba ngày nữa, lễ đính hôn của Trần Tử Hàn và Lục Dĩnh sẽ diễn ra ở khách sạn Tây Lũng. Chuyện quan trọng như vậy, tôi nghĩ nên báo cho cậu biết!”.

“Cô là Hương Thần? Tôi không biết mục đích cô gọi đến là gì, nhưng tôi không muốn cô quấy rầy Tiểu Bối!” Ônng Thiên Ngữ tiếp điện thoại, vừa nghe nhắc tới Trần Tử Hàn, cô đã thấy bực mình: “Mong cô đừng gọi điện tới nữa!”.

Ônng Thiên Ngữ tắt máy, quay vào phòng, Vương Y Bối nằm lì trên giường đã mấy ngày rồi, từ sau khi gặp Lục Dĩnh trở về, cô liên đở bệnh, liên tục phải truyền nước. Hai ngày nay cô đã đỡ hơn một chút nhưng người gầy đi rất nhiều.

“Ai gọi thế?” Vương Y Bối yếu ớt mở miệng hỏi.

“Gọi nhầm số!”

Vương Y Bối gật đầu, không hỏi nữa. Gần đây, cô lúc nào cũng ngẩn ngơ như người mất hồn, suy nghĩ miên man về quá khứ, về những điều tốt đẹp mà Trần Tử Hàn dành cho cô, dường như tất cả thuộc tiềm thức về anh của cô đều dừng lại ở thời học sinh, nhưng cô lại không biết rằng anh từ lâu đã không còn là chàng trai thuở ấy nữa rồi. Anh không ngừng đi về phía trước, còn cô lại một mực quay đầu nhìn lại, để rồi không kịp bước theo anh... Thực ra trước đây cũng vậy, nhưng anh sẵn lòng đứng lại đợi cô, còn hiện tại, anh không muốn nữa rồi, khoảng cách giữa họ càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Vương Y Bối nỗ lực tự khuyên nhủ bản thân làm như không có chuyện gì xảy ra. Cô cảm thấy mình rất có lỗi với Ônng Thiên Ngữ, khiến cô ấy lo lắng cho cô quá nhiều, còn cô thì chưa làm được gì cho cô ấy. Vậy nên, chí ít cô cũng sẽ không khiến Ônng Thiên Ngữ lo lắng thêm cho cô nữa.

Hai ngày sau, Vương Y Bối nhận được tin nhắn, trong đó viết địa điểm lễ đính hôn của Lục Dĩnh. Cô nhìn tin nhắn kia thật lâu, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi.

Y Bối đi tới địa điểm kia, ở đó đã được trang hoàng lộng lẫy, hoa tươi trải dài, người người đi tới đi lui tấp nập. Cô chỉ đứng từ xa nhìn thoáng

qua, sau đó không dám nhìn nữa, cô lên xe buýt rời khỏi đó.

Vương Y Bối gọi điện nói với Uông Thiên Ngữ hôm nay cô không về ký túc, cô muốn ở một mình. Uông Thiên Ngữ dặn dò cô cẩn thận, nên nghĩ thoáng ra.

Vương Y Bối đi tới căn hộ của Trần Tử Hàn. Hình như sắp tới kỳ hạn, cô gặp bà chủ tầng dưới, bà dặn hai người đem trả chìa khóa trước khi hết hạn. Căn nhà đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ. Y Bối đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, chỉ còn lại đồ của cô, toàn bộ quần áo của Trần Tử Hàn đã được mang đi.

Cô ngơ ngác nhìn cái tủ trống trải, cơ thể từ từ trượt xuống, ngồi bệt trên nền nhà.

Anh đã đi rồi, mang đi mọi thứ thuộc về anh, chỉ còn lại mình cô...

Anh ấy đã không cần cô nữa rồi...

Vương Y Bối ép bản thân nghĩ thông suốt, nam nữ không còn yêu nhau nữa đương nhiên sẽ phải đường ai nấy đi. Lúc còn bên nhau, chỉ cần một câu thích là được, lúc chia tay, lại chỉ còn những câu than vãn: Mệt mỏi, chán nản, bất cứ một lý do gì cũng có thể trở thành nguyên nhân của cuộc tình tan vỡ.

Cô nên hiểu điều đó, nhưng làm sao có thể hiểu được đây? Người đàn ông ấy cô đã yêu bảy năm trời. Là bảy năm! Không phải ngày một ngày hai... Cô làm sao có thể nghĩ thông suốt được đây?

Anh đã không cần cô nữa thì cô có cầu xin, có nỗ lực đến thế nào cũng vô dụng. Anh thật sự từ bỏ cô rồi...

Anh sẽ đính hôn với người con gái khác, không còn là Trần Tử Hàn của cô nữa! Anh từng nói sẽ vĩnh viễn che chở cô, vĩnh viễn yêu cô, cả đời ở bên cô, vậy mà cuối cùng, anh lại không cần tới cô nữa.

Người ấy đã từng đưa cô khám bệnh lúc cô ốm, từng dỗ dành cô khi cô buồn, từng an ủi cô khi tâm trạng cô không tốt, bây giờ, người ấy đang ở đâu? Anh có biết lúc này cô đang khóc hay không?

Anh không biết, anh không quan tâm bởi vì... bên cạnh anh bây giờ đã có một người con gái khác.

Lễ đính hôn không được xem là quá khoa trương, một phần là vì tổ chức khá vội vã, phần là vì Trần Tử Hàn không quá để tâm, tất cả mọi thứ đều do một tay Lục Dĩnh chuẩn bị, từ việc chọn lễ phục, chọn địa điểm cho đến gửi thiệp mời.

Trần Tử Hàn khoác trên người bộ lễ phục sang trọng, nhưng trong lòng lại hoàn toàn trống trải, không có lấy một chút vui mừng khi hỷ sự đến gần.

Lễ đính hôn chưa chính thức bắt đầu, Thân Hào bảo Trần Tử Hàn và Lục Dĩnh cùng nhau đi thăm hỏi khách khứa. Dù tất cả làm đơn giản, nhưng không thể nói là không quy mô, thế nào thì nhà họ Thân gia thế cũng không phải vừa.

Trần Tử Hàn bị Lục Dĩnh kéo ra ngoài, giới thiệu với một vài vị khách.

Di động của anh đúng lúc này vang lên, anh lấy ra xem. Dù không lưu số điện thoại kia, nhưng anh chỉ cần liếc qua cũng đủ biết là ai.

“Ai thế?” Lục Dĩnh tò mò khi thấy anh cứ nhìn điện thoại mà không nghe máy.

“Anh qua bên kia nghe điện.”

Lục Dĩnh nhíu mày: “Đứng đây nghe luôn đi không được à, nói hai câu là xong chứ gì, đang bận như vậy mà anh vẫn còn muốn đi chỗ khác nói chuyện phiếm ư?”

Trần Tử Hàn đành đứng lại, ấn nút nghe.

“Trần Tử Hàn, anh dám đính hôn, em sẽ chết cho anh xem.”

“Vương Y Bối, em nghiện trò đùa này rồi hả?”

Vương Y Bối cười: “Được thôi, anh cứ tiếp tục đính hôn đi, ngày mai trên trang nhất các báo sẽ là tin có một cô gái chết trong căn hộ cũ của anh”.

Trần Tử Hàn không kịp nói gì thêm thì Vương Y Bôi đã cúp máy, anh vẫn cố nói “a lô” mấy tiếng. Lục Dĩnh đứng bên quan sát toàn bộ phản ứng của anh, không chịu được kéo anh sang một bên: “Sắp bắt đầu lễ đính hôn rồi, anh không được để mình bị ảnh hưởng!”. Cô rầu rĩ: “Bạn gái cũ của anh nhất định là muốn dọa anh, nghe nói lần trước cô ấy cũng dùng cách này lừa anh!”.

Thực ra những gì Lục Dĩnh nói cũng là những gì Trần Tử Hàn suy nghĩ trong lòng, nhưng anh có thể chấp nhận để bản thân suy nghĩ như vậy, chứ không thể chấp nhận nghe từ miệng người khác. Anh cố gắng đè nén sự lo lắng nhưng vô ích.

“Anh tới xem cô ấy thế nào.”

Lục Dĩnh phẫn nộ: “Anh xem hôm nay có bao nhiêu người như vậy, chẳng lẽ anh muốn em một mình đối diện với họ? Trần Tử Hàn, anh không thể đi, không thể ích kỷ như vậy!”.

Trần Tử Hàn cắn chặt môi, không lên tiếng.

Lục Dĩnh cuồng quát: “Ông ngoại em sức khỏe không tốt, chúng ta hoàn thành tâm nguyện của ông, được không? Anh quên rồi sao, là e đã công anh về lúc anh gặp nạn, ngoại trừ em ra, còn ai tốt với anh như vậy?”.

Trần Tử Hàn vẫn trầm mặc.

Đôi mắt Lục Dĩnh đã đẫm lệ: “Trần Tử Hàn, cô ấy chỉ lừa anh thôi. Cho dù không lừa đi nữa thì sống chết của cô ấy cũng đâu có liên quan gì tới anh? Cô ấy không còn liên quan gì tới anh, không còn liên quan gì tới chúng ta nữa rồi, tất cả những gì về cô ấy, chúng ta không nên can dự”.

Trần Tử Hàn đột nhiên trừng mắt: “Cô ấy không là gì của em, đương nhiên cô ấy sống hay chết chẳng ảnh hưởng gì tới em hết!”.

Anh cởi áo khoác, xoay người chuẩn bị chạy đi. Lục Dĩnh đuổi theo: “Trần Tử Hàn, vậy em là gì của anh?”

Bước chân Trần Tử Hàn khựng lại, nhưng anh không hề quay đầu. Cô lớn tiếng hét: “Trần Tử Hàn, anh mà đi thì đừng hòng quay về!”.

Trần Tử Hàn chỉ để lại cho cô một bóng lưng xa dần, Lục Dĩnh ngồi bệt trên sàn nhà, bật khóc. Muốn mơ một giấc mơ thật đẹp, chỉ tiếc là đã tỉnh giấc quá sớm...

Cửa căn hộ không đóng, Trần Tử Hàn xông vào, Vương Y Bối đang từ phòng vệ sinh đi ra, gương mặt nhòe nước mắt. Thấy anh trong bộ trang phục trắng toát, nụ cười nhợt nhạt hiện lên gương mặt cô: “Hóa ra anh đến thật. Nhưng mà lại khiến anh thất vọng rồi”. Cô giơ cánh tay trái của mình lên: “Em thật sự muốn chết, nhưng vừa mới rạch xuống một đường, em lại sợ đau, không có dũng khí tiếp tục rạch nữa!”.

Cô nhìn Trần Tử Hàn, vẻ mặt không chút kích động: “Em sợ khổ, sợ mệt, sợ đau, hễ gặp phải vấn đề gì cũng chỉ biết khóc, chỉ biết trông chờ người khác làm hộ mình, hy vọng có người thương em, chiều em, yêu em. Tử Hàn, anh nói đúng, em chỉ biết nói câu yêu anh ngoài cửa miệng, ngoại trừ nấu cơm, giặt giũ, làm mấy việc lặt vặt ra, em không làm được gì hết!”.

Y Bối chỉ rạch nhẹ một đường ở cổ tay, tựa như tự mình cắt đi dây thân kinh u mê đối với anh.

“Bây giờ em mới biết, anh không phải của em, là em tự cho rằng như vậy!”

Cô cắn môi, cố gắng cười thật tươi, nước mắt đọng ú trong khóe mắt bị xô đẩy trào ra: “Em xin lỗi, đã làm ảnh hưởng tới lễ đính hôn của anh, nhờ anh chuyên lời xin lỗi của em tới vợ sắp cưới của anh”.

Cô lướt qua anh đi ra cửa. Không phải là cô đã nghĩ thông suốt, chỉ là cô biết, bản thân đã nhát gan như vậy, ngay cả chết cũng không dám, vậy thì chỉ có thể dũng cảm sống tiếp, dũng cảm đối mặt với hiện thực mà thôi.

Vương Y Bối nắm lấy cổ tay trái, đau không? Thực ra không đau như trong tưởng tượng. Chỉ có một dòng máu lạnh lẽo chảy ra, vết thương dần dần rồi cũng sẽ lành lại...

Trần Tử Hàn đứng yên, bao nhiêu lời muốn nói cũng không nói ra được. Anh chậm chạp ngồi xuống sofa, thở dài bất lực. Anh dám mạnh xuống ghê. Cuộc sống của anh vì sao lại thất bại thảm như thế? Anh không

biết.

Vương Y Bối gọi điện cho Uông Thiên Ngữ, cô ấy nói địa chỉ rồi bảo cô đi thẳng tới. Vừa nhìn thấy Y Bối, Uông Thiên Ngữ không cần nghĩ nhiều cũng biết xảy ra chuyện gì, lập tức đưa Y Bối vào trong nhà.

Vương Y Bối cứng đầu không chịu để Uông Thiên Ngữ băng bó vết thương, cô muốn giữ lại, giữ lại để tự nhắc nhở bản thân. Cô ôm lấy Uông Thiên Ngữ: “Có lẽ, cả đời này tớ không thể yêu ai được nữa...”

Cô không kể lại đã xảy ra chuyện gì, chỉ im lặng ôm Uông Thiên Ngữ như thế, muốn khóc cho cạn nước mắt.

Uông Thiên Ngữ thì thâm an ủi cô, mãi cho tới khi cô ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Uông Thiên Ngữ nhận được một cuộc điện thoại. Là Trần Tử Hàn gọi đến.

“Tôi với anh còn chưa thân tới mức có thể nói chuyện điện thoại với nhau!”

Cô đang định dập máy thì Trần Tử Hàn đã vội lên tiếng: “Phiền em ra ngoài mở cửa!”.

Uông Thiên Ngữ sững người, không ngờ Trần Tử Hàn lại tìm được đến nhà. Cô vốn không muốn xuống dưới nhà, nhưng nghĩ tới việc Trần Tử Hàn đã tới trường tìm lại thấy không nữa. Cô ra mở cửa đã thấy anh đứng ở ngoài.

“Cô ấy đang ở đây phải không?” Giọng nói vô cùng nhẹ, dường như sợ sẽ làm vỡ điều gì đó.

Nghĩ đến chuyện Y Bối phải khóc đến đau lòng, Uông Thiên Ngữ lại càng phần nộ với Trần Tử Hàn: “Không có! Nhà tôi cũng không phải trại tị nạn, sao lại tới đây tìm người chứ?”.

Trần Tử Hàn vẫn nhìn cô: “Tiểu Bối không ở chỗ em thì có thể đi đâu được?”.

Uông Thiên Ngữ muốn châm chọc Trần Tử Hàn mấy câu nhưng trông

dáng vẻ anh thật sự mệt mỏi nên cũng không đành lòng: “Trần Tử Hàn, tìm được cô ấy rồi anh định làm gì?”.

Đúng vậy, tìm được rồi anh sẽ làm gì đây? Chỉ muốn biết hiện giờ cô ấy có ổn hay không ư? Sau đó thì sao? Anh không biết... Thừa nhận đi Trần Tử Hàn, giờ khắc này ngay cả bản thân mày cũng không biết phải làm sao!

Vẻ mặt anh chợt hiện lên vẻ mờ mịt. Ông Thiển Ngữ tựa hồ tìm ra được đáp án: “Nếu anh chỉ có thể khiến cô ấy rơi nước mắt, thì tìm cô ấy làm gì nữa?”.

Trần Tử Hàn không trả lời được, cười với vẻ bất lực: “Nhờ em chăm sóc cô ấy cẩn thận!”.

Ông Thiển Ngữ không nói tiếp, Trần Tử Hàn xoay người bỏ đi, cô mới thở dài ra một hơi, đáy lòng dường như nhẹ nhõm hẳn.

Có lẽ anh ta cảm thấy mệt mỏi rồi? Có lẽ anh ta cho rằng buông tay là kết cục tốt cho cả hai...

Ông Thiển Ngữ nặng nề đóng cửa lại, khép lại đoạn tình yêu thanh xuân không thể có kết quả kia. Nỗi lòng của Vương Y Bối và Trần Tử Hàn cũng bị chặn lại bên ngoài cánh cửa này, không thể nào tìm lại được nữa...

Cuối cùng thì Vương Y Bối cũng nghĩ thông suốt mọi chuyện. Con người ai cũng phải thay đổi. Cô của quá khứ chỉ bị cháy nắng cũng sẽ cả ngày than vãn, còn hiện tại, cô đi giày cao gót, nhận những ánh mắt lạnh băng của mọi người, nhưng cũng không buồn lên xe buýt, cô thả bước đi bộ, thậm chí gót giày đã hỏng, cô vẫn phải cố gắng chịu đựng đi về nhà, một mình!

Tình yêu sẽ dạy cho người ta một mình trưởng thành, cuộc sống sẽ dạy cho người ta biết một mình sinh tồn.

Giống như sau này cô hiểu ra, cô hoàn toàn có thể sống rất tốt, chỉ cần cô muốn.



## **Chương 10: Cảnh vật vẫn thế, chỉ có lòng người đổi thay**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Nếu có một ngày chúng ta không còn yêu nhau nữa, xin anh hãy làm như chúng ta chưa từng quen biết, dù trên đường có lướt qua nhau cũng xin đừng quay đầu nhìn lại. Em sợ nghe những câu hỏi thăm ấy lại càng cảm thấy xa lạ. Thật sự gặp lại không bằng cứ thế nhớ nhưng...

Hôn lễ tiến hành thông thả rồi cũng phải kết thúc. Tan tiệc, khách khứa ra về, hai bên gia đình đứng tiễn khách.

Vương Y Bối còn đang mải nghĩ có rời khỏi đây thì lại bị vây lấy kéo đến quán trà. Nhà hàng này đã được Đỗ Duy Khải bao để đám bạn học cũ ăn tiệc cưới xong sẽ tới đây nghỉ ngơi, vừa tán gẫu vừa chơi mạt chược. Đỗ Duy Khải uống nhiều đến nỗi mặt đã đỏ bừng nhưng vẫn bắt Trần Tử Hàn nhất định không được để một ai ra về trước, bằng không nhất định sẽ hỏi tội anh.

Vương Y Bối đứng giữa đám bạn cũ, có chút đau đầu. Cô vốn nghĩ, sẽ cố đợi đến lúc có người đầu tiên về thì cô cũng sẽ tìm có chuồn khỏi đây. Hôm nay là cuối tuần, bạn học tới dự đám cưới đều đang làm việc tại cùng một thành phố nên cũng khó mà lấy lý do bỏ về được. Huống hồ, những lời chú rể đã nói cũng đã động tới lòng mọi người, dù đã từng họp lớp mấy lần nhưng mọi người đều không tới đông đủ, có người này thì lại thiếu người kia, nên lần này nhân dịp lễ cưới của mình, Đỗ Duy Khải nhất quyết phải triệu tập tất cả các bạn học lớp 12/1 và 12/2 lại. Lúc này ở quán trà cũng coi như là một buổi họp lớp đi. Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, mỗi người một ngả, may ra được một vài người học chung trường đại học, hẳn gặp được người quen cũ là nhớ lại quãng thời gian học sinh, đương nhiên không ai muốn làm người đầu tiên ra về cả.

Vương Y Bối chậm chạp bước đi, điệu bộ bất đắc dĩ. Trước kia cô lúc nào cũng làm kẻ đầu têu, muốn làm gì là làm cái đó, Lương Nguyệt từng nghiêm túc nói, mọi người từ khi vào cấp ba đều đã học được cách cư xử khôn khéo rồi, nếu cô vẫn còn giữ tính cách thì rất dễ đắc tội với người khác.

Không ai đề cập tới chuyện ra về, Vương Y Bối cũng không tiện mở miệng, cùng mọi người đi theo sau Trần Tử Hàn, coi anh là chủ nhà.

Quán trà này nằm ngay cạnh khách sạn tổ chức hôn lễ, có phong cách khá mới lạ, mọi người vào trong, lần lượt ngồi xuống chơi mạt chược.

Vương Y Bối cũng biết chơi trò này nhưng cô không ngồi chơi cùng mọi người, cô ngồi xuống sofa. Thỉnh thoảng có một vài người bạn học gọi cô tới chỗ họ, cô đều tươi cười xua tay.

Vừa mới quay đầu lại, Vương Y Bối liền phát hiện Trần Tử Hàn đã ngồi đối diện với cô từ bao giờ. Bất giác, cô muốn đứng dậy, thế nhưng ý nghĩ ấy chỉ vừa mới xuất hiện trong đầu, cô lại cảm thấy mình hà tất phải “lập dị” như thế? Người ta đâu có làm gì, sao cô phải tỏ ra để tâm, làm vậy chỉ khiến cho người ta nghĩ cô nhỏ mọn mà thôi.

Dù không hề chú ý tới người trước mặt, nhưng khi ánh mắt cô vừa di chuyển thì đã thấy Hương Thần ngồi xuống bên cạnh Trần Tử Hàn, hai người họ nhìn nhau cười thân thiết.

Ngay cả bản thân cô cũng phải thừa nhận, họ rất đẹp đôi.

Một lúc sau, sofa bên cạnh chợt lổm xoảng. Lương Nguyệt vỗ vai Vương Y Bối, cười hiền hoà: “Sao không ra kia chơi cùng mọi người?”.

“Chẳng phải đang đợi cậu đấy ư?”

Lương Nguyệt đã thay chiếc váy cưới vương vীu, chỉ còn kiểu tóc và khuôn mặt trang điểm vẫn giữ nguyên, nhưng vẫn xinh đẹp như thiếu nữ bước ra từ trong bức ảnh nghệ thuật.

“Vậ á? Cảm ơn cậu nha!” Lương Nguyệt cố ý kéo dài giọng.

“Ông xã nhà cậu đi đâu rồi?”

“Anh ấy uống nhiều quá nên tớ bắt đi ngủ trước rồi. Buổi tối còn phải tiếp tục nữa, cái tên ngốc ấy, nói không được!” Lương Nguyệt vốn đã bày cho Đỗ Duy Khải uống nước trắng giả rượu, đằng nào thì cũng chẳng có ai biết đấy là đâu, thế nhưng Đỗ Duy Khải cho rằng, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần, nhất định phải uống rượu. Lương Nguyệt

thật không biết phải khen anh thành thật hay chê anh ngốc nghếch nữa.

“Thế cũng được.” Vương Y Bối sờ lên mặt Lương Nguyệt, “Tránh cho cậu ta lúc hôn cậu lại phát hiện trên mặt cậu toàn phần son”.

Lương Nguyệt tức đến suýt nữa thì nhảy dựng lên: “Có người đi chê bai người khác như cậu sao?”.

“Đừng có nghi ngờ, tớ chỉ chê bai mỗi cậu thôi đấy!”

Lương Nguyệt bật cười, có chút không đành lòng. Cô cứ tưởng Y Bối gặp Trần Tử Hàn sẽ không kiềm chế được bản thân, sẽ buồn, nhưng giờ mới nhận thấy mình đã sai. Cuộc sống đúng là người thầy xuất sắc, có thể dạy cho người ta biết che giấu cảm xúc. Lương Nguyệt cũng không biết nên nói gì cho phải, nếu như Y Bối đã thật sự không còn để tâm nữa, vậy thì cô động viên cũng trở thành vô nghĩa, còn nếu cô ấy vẫn giữ trong lòng thì dù có nói cũng chỉ khiến cô ấy thêm đau lòng hơn mà thôi.

Thế nhưng Lương Nguyệt vẫn cảm thấy Trần Tử Hàn quá đáng, biết rõ ở đây sẽ gặp nhiều người quen như vậy mà còn đi cùng Hường Thần, khiến Vương Y Bối thêm khó xử. Cho dù cô và Y Bối đã không lâu không liên lạc nhưng trong lòng cô, Y Bối mãi là người bạn tốt nhất, mặc kệ vật đổi sao dời.

Lương Nguyệt đang định nói gì đó thì chuông di động của Vương Y Bối vang lên. Cô lấy điện thoại ra nhìn, đang định đứng dậy ra ngoài nghe máy thì bị Lương Nguyệt kéo lại: “Ai gọi mà phải đi chỗ khác nghe, có gì phải ngại chứ?”.

Vương Y Bối đành ngồi xuống, ấn phím nghe.

“Hôm nay cuối tuần, cô đang ở đâu? Tôi mới phát hiện ra một nhà hàng rất được, có muốn tới thử không?” Giọng điệu của đối phương rất bình thản, nhưng cô vẫn nhận ra sự hào hứng trong đó.

“Haizz... Anh biết rõ tôi không thể chống cự lại được sức hấp dẫn của đồ ăn còn dụ dỗ tôi. Tôi rất rất muốn đến, nhưng mà hôm nay tôi đi dự lễ cưới, hiện giờ còn đang bị cô dâu kèm bên cạnh không động đậy được đây này. Tôi cực kỳ đau khổ!” Vừa nói, Y Bối tùm tùm cười, Lương Nguyệt ngồi bên không ngừng phản kháng bằng cách véo cô.

“Vậy có cần tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân không?”

“Thực ra cô dâu rất đoan trang hiền lành, cho dù cô ấy không kèm cặp bên cạnh tôi thì tôi cũng tình nguyện quỳ gối dưới gấu váy cô ấy!”

Lương Nguyệt nghe vậy mới bắt đầu cười hãnh diện. Thế nhưng ngay lập tức cô suy nghĩ đến quan hệ giữa Vương Y Bối và người gọi điện thoại tới là thế nào.

“Cô bị người ta dùng mỹ nhân kế làm cho chết mê chết mệt rồi!”

“Đúng thế, ở đây không những có gái xinh mà còn có cả trai đẹp nữa!”

“Hay vậy sao? Tôi cũng muốn tới thưởng thức và giám định xem rốt cuộc phụ nữ xinh xắn thế nào, đàn ông đẹp trai thế nào!”

“Tốt nhất anh đừng có tới thêm dầu vào lửa nữa! Anh mà đến thì chiếm hết cả hào quang của người khác, làm người vẫn nên tích phúc một chút!”

Nói liên miên một hồi, Vương Y Bối mới tắt máy. Lương Nguyệt lập tức hào hứng hẳn lên: “Sao không cho người ta tới, để tớ xem anh ta ưu tú đến cỡ nào mà có thể chiếm hết cả hào quang của người khác!”.

“Tớ dùng biện pháp nói quá thôi! Học Ngữ Văn có dịp cũng nên đem ra dùng.”

Hai người trò chuyện vui vẻ đương nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, có cô bạn đang chơi mạt chược còn quay ra nói: “Y Bối, nếu thật sự có người như thế thì gọi cho bọn tớ được chiêm ngưỡng đi, nhân tiện có “hoàng tử” lớp chúng ta ở đây, xem có thể so bì được hay không?”.

Mọi người nghe vậy ai cũng hưởng ứng nhiệt liệt. Trần Tử Hàn và Hương Thần cũng quay sang nhìn.

Vương Y Bối nhú mày, cảm thấy không thoải mái. Chuyện tình “tay ba” của bọn họ cũng đã qua lâu như vậy rồi, sao mọi người còn không buông tha, ba lần bảy lượt nhắc tới? Chẳng lẽ chỉ có chuyện giữa họ mới khiến mọi người vui vẻ hay sao?

Trần Tử Hàn lấy bài, bâng quơ nói: “Tốt hơn hết là không đến, đỡ khiến tớ mặc cảm. Chẳng lẽ các cậu còn không biết tớ giữ thể diện thế nào à?”.

Anh nói với thái độ hoàn toàn dửng dưng, cảm giác như lời nói hoàn toàn không có liên quan gì tới mình. Hương Thần khẽ cười, ghé vào bên tai Trần Tử Hàn nói gì đó, vô cùng thân mật.

Lương Nguyệt lại cảm thấy lời nói của Trần Tử Hàn có ý tốt, ít ra cũng giúp Vương Y Bối tránh được khó xử. Ừ thì thế cũng được, nhưng mà anh ta cần gì phải tình chàng ý thiếp với Hương Thần như vậy chứ? Vừa nghĩ vậy, Lương Nguyệt lại cảm thấy lửa giận trong lòng bùng lên, cô cướp lấy điện thoại trong tay Y Bối: “Vỏ Sò, ngay cả đến tớ mà cậu cũng giấu à? Để tớ xem anh ta là ai?”.

Lương Nguyệt mở nhật ký trò chuyện, ánh mắt dừng trên cuộc gọi đến gần nhất rồi bất ngờ tỏ ra kinh ngạc: “Vỏ Sò, cậu quá là không có nghĩa khí rồi! Có bạn trai rồi phải không?” Lương Nguyệt cố ý nói lớn tiếng để tất cả mọi người đều nghe thấy: “Thảo nào mà nói anh ấy đến thì khiến mọi người bị chiếm mất hào quang. Hương Vũ Hằng quả nhiên là người có năng lực ấy!”.

Vương Y Bối bắt lặc: “Anh ta là sếp của tớ!”.

“Sếp? Sếp mà còn mời nhau đi ăn, nói chuyện phiếm?” Lương Nguyệt cười mờ ám: “Hay là, anh ta đang theo đuổi cậu?”.

Vương Y Bối hít sâu, im lặng không đáp, chỉ cười trừ.

Trong lòng cô hiểu rõ, Lương Nguyệt đang cố ý làm vậy để mọi người không đem cô ra làm trò cười, biết cô cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt, thậm chí không thua kém gì Trần Tử Hàn, cô không phải thiếu Trần Tử Hàn thì không sống nổi. Ánh mắt đả kích của đám bạn học lặng lẽ chuyển thành ánh mắt ngưỡng mộ, ước ao. Nếu vừa nãy họ còn cho rằng biểu hiện của Y Bối là vì tự ti, thì hiện tại trong mắt họ, Y Bối đang khiêm tốn. Dù sao thì cái tên Hương Vũ Hằng cũng coi như có tiếng tăm ở thành phố này, thiếu gia nhà giàu cơ mà, lúc nào chả xuất hiện trên mấy tờ tạp chí lá cải.

Lương Nguyệt vì cô mà làm vậy, hiện giờ Y Bối có thể phớt lờ những

ánh mắt kia, nhưng không có cách nào làm ngưng cảm động dâng trào trong lòng, vì cô biết, dù đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn có người sẵn sàng đứng về phía cô, lo lắng cho cô.

Chợt có người í ới bắt Y Bôi gọi Hương Vũ Hằng tới đây, cô chỉ cười đáp: “Anh ấy bận”.

Chỉ mấy chữ đơn giản ấy thôi cũng đủ để khiến người khác tưởng tượng xa xôi.

Từ bao giờ cô đã biết sử dụng tâm kế như vậy? Thậm chí trong lòng còn thấy rất phân khích. Ừm, rốt cuộc cô đã có thể dùng cách này để thắng Trần Tử Hàn một ván. Không phải không có anh thì cô không sống được, cô có thể một mình sống hạnh phúc, một mình yêu lấy bản thân. Cho dù, tất cả chỉ là ảo giác...

Vương Y Bôi chợt nổi lên áy náy trong lòng. Giám đốc Hương, xin lỗi mượn tạm danh anh một lần!

Cô lơ đãng lướt ánh mắt qua Trần Tử Hàn. Anh và Hương Thần, hoàn toàn không có biểu hiện gì khác lạ.

Cô chợt cảm thấy... bi thương!

Cảm giác ấy đã từng xuất hiện khi cô còn học đại học, khi nghe một người bạn kể chuyện của cô ấy. Cô gái ấy khi còn học cấp ba đã làm rất nhiều chuyện thiếu suy nghĩ, tìm một anh bạn đẹp trai của lớp chuyên Văn chơi trò yêu đương, kết quả bảy ngày sau đã chia tay, nhưng cô ấy không từ bỏ, hết lần này tới lần khác cầu xin người con trai kia quay lại. Anh ta nói muốn tập trung học tập, không muốn yêu đương sớm. Cô gái biết đấy chỉ là cái cớ vì rõ ràng anh ta học rất kém, nên cô vẫn cứ theo đuổi anh ta, lễ Tình nhân còn tặng sô-cô-la cho anh ta. Nhưng cuối cùng, cô gái ấy lại trở thành bạn gái của một người khác, ít nhất thì lúc ấy nghe cô bạn kia kể chuyện, Y Bôi cũng thấy nực cười.

Hiện giờ, chính cô lại đang làm những chuyện ngốc nghếch như thế.

Hành động của cô khiến người khác hiểu lầm, nhưng anh, một chút phản ứng cũng không có.

Cô tốt hay xấu, đối với Trần Tử Hàn mà nói, cũng chỉ là một người xa lạ, một người anh đã từng yêu.

Đối với cô mà nói, những người bạn học này, gặp lại cô mới biết ai là ai, còn không gặp, cô cũng chẳng muốn nhớ đến.

Có lẽ trong lòng Trần Tử Hàn cũng định nghĩa về cô như vậy, thấy cô mới biết cô là ai, không thấy cô sẽ chẳng nhớ tới cô.

Là cô quá tự tin, cứ coi mình là trung tâm, còn tưởng rằng mình vẫn ảnh hưởng tới anh.

Lừa mình dối người!

Đối với Trần Tử Hàn, cô từ lâu đã trở thành, ừm, người yêu cũ!

Cho dù anh và Hương Thần không thành đôi thì anh cũng có thể giới thiệu với bạn gái hiện tại của mình rằng cô chỉ là mối tình đầu của anh mà thôi, chỉ là quá khứ mà thôi, bây giờ anh đã quên cô rồi.

Người của quá khứ, chuyện của quá khứ...

Chính bản thân cô không chịu đi ra khỏi cái bóng đó, vẫn còn muốn níu giữ.

Thời gian từ lâu đã chạy tới hiện tại rồi, còn cô thì vẫn chưa thể trốn chạy được quá khứ.

Cô tự nhủ: Vương Y Bối, tình mộng đi thôi!

Bữa tiệc cưới hôm ấy có lẽ không mấy vui vẻ với Vương Y Bối. Từ sau khi đi dự đám cưới của Lương Nguyệt trở về, Vương Y Bối liên tục được mấy người lớn tuổi trong công ty giới thiệu đối tượng xem mặt, mặc kệ cô có khéo léo từ chối thế nào cũng không chịu dừng. Cô chỉ còn biết dờ khóc dờ cười nhận lấy những tấm ảnh của đối tượng. Kỳ thực cũng có mấy anh chàng nhìn rất được, làm việc ở bệnh viện có tiếng, lương tháng cũng cao. Chợt nghĩ đến mẹ suốt ngày gọi điện ca than, Vương Y Bối bắt đầu do dự.

Dù có mạnh mẽ đến nhường nào, đôi khi cũng sẽ bị thua thê thảm trước

hiện thực không thể thay đổi.

“Định đi gặp mặt đối tượng đây à?” Hương Vũ Hằng đột nhiên từ đâu chui ra, liếc nhìn bức ảnh trong tay cô, hỏi với thái độ biết rõ câu trả lời.

“Vôn có hứng thú, nhưng vừa nhìn thấy anh liền mất sạch!” Vương Y Bối bỏ tấm ảnh xuống. Nhìn thấy Hương Vũ Hằng là biết chắc lại có công việc phải làm rồi.

“Trời, thế chẳng phải tôi phá vỡ tình duyên của người khác sao? Xin lỗi nhé!” Hương Vũ Hằng tỏ ra vô tội: “À đúng rồi, lần trước đã hứa mời cô đi ăn, cô thật sự không muốn à?”.

Vương Y Bối hừ lạnh trong lòng. Giá một bữa cơm của anh ta thật là quá cao! Cùng anh ta đi bàn bạc dự án với khách, hao tâm tốn lực không ít, đối phương có thể xem là tay khó chơi nhất mà cô từng gặp. Hoàn thành được nhiệm vụ thương lượng ấy mới đổi được một bữa cơm của Hương Vũ Hằng, ông sếp này của cô quả nhiên là hào phóng!

“Đương nhiên là muốn rồi!” Sao có thể để anh ta được hỏi như vậy.

“Vậy thì đi bây giờ thôi, để lâu mất hứng!” Hương Vũ Hằng giả vờ tỏ ra thần bí.

Vương Y Bối nhún vai, cầm túi xách chuẩn bị theo sếp ra ngoài. Ăn cơm đương nhiên so với ngồi lì ở phòng làm việc phải nhiệt tình hơn nhiều.

Lúc xe dừng trước cửa một nhà hàng năm sao, Vương Y Bối không khỏi xúc động, không ngờ anh ta lại mời mình tới ăn một nơi sang trọng như thế, chợt cảm thấy suy nghĩ lúc trước của mình đúng là đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hương Vũ Hằng nhận ra biểu cảm của cô, cúi đầu cười thầm.

Mở cửa phòng VIP ra, Vương Y Bối lập tức rút lại toàn bộ ý nghĩ ban nãy. Hương Vũ Hằng rõ ràng là đã vì công việc mà hủy lời hẹn mời cô đi ăn rồi, dù cô không đồng ý lời mời của anh ta thì bữa cơm này cũng không trốn được.

Trong phòng đã có một người đàn ông ngồi đợi sẵn.



Người này nhìn qua có vẻ là một người thành đạt, dù không được coi là đẹp trai nhưng lại toát lên một vẻ phong độ đặc biệt, thậm chí ngay cả nụ cười của anh ta cũng mang đầy vẻ bí hiểm.

Vương Y Bối lập tức lấy lại tinh thần, trong lòng nghĩ, chắc chắn đây sẽ lại là một tay khó đối phó.

“Giám đốc Thân, đã lâu không gặp!”

Hương Vũ Hằng đi lên trước, tươi cười bắt chuyện, rồi ngồi xuống ghế.

Vương Y Bối quan sát kỹ vẻ mặt của hai người họ, không giống với sắp sửa bàn công việc. Cô ngồi vào ghế bên cạnh Hương Vũ Hằng, phát hiện họ chưa có ý định gọi đồ ăn, có lẽ người còn chưa đến đủ? Không hiểu sao, người đàn ông họ Thân kia liên tục phóng ánh mắt nghiền ngẫm về phía cô.

Vương Y Bối hoài nghi nhìn sang Hương Vũ Hằng, cuối cùng cũng hiểu ra, anh ta đưa cô tới đây làm lá chắn. Hiện giờ anh ta đang chăm chú cầm tách trà lên thỉnh thoảng lại nhấp một ngụm, trả lời cô bằng ánh mắt biết nói: “Bây giờ mới hiểu ra hả?”

Xem ra, cô đã bị anh ta lợi dụng triệt để rồi!

Vương Y Bối lờ mờ đoán bữa cơm này là do chủ tịch hội đồng quản trị cố tình sắp đặt cho Hương Vũ Hằng đi xem mặt, nhưng vì anh ta không muốn nên kéo cô tới làm bia đỡ đạn. Không biết nhà gái rốt cuộc là ai?

Cửa bị đẩy ra.

“Anh!” Lục Dĩnh đi thẳng tới bên cạnh Thân Thiệu An rồi ngồi xuống.

Thân Thiệu An gọi phục vụ mang đồ ăn lên. Lục Dĩnh còn chưa bỏ túi xách xuống, bĩu môi với anh mình một cái. Cô vốn chẳng có hứng thú gì với trò này, chẳng qua là vì ông ngoại ép cô đi, hơn nữa còn sai anh họ tới trông chừng.

Vương Y Bối vừa nãy còn tò mò về đối phương, nhưng hiện giờ thấy người xuất hiện là Lục Dĩnh, trong lòng thầm thở dài. Thành phố quen

thuộc này cứ đưa những người quen thuộc tới trước mặt cô...

Hương Vũ Hằng đưa cô theo, không biết là tốt hay không nữa.

Lục Dĩnh ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện. Đẹp trai, phong độ, nhưng... không khiến cô rung động. Cô đảo mắt qua bên cạnh anh ta, khựng lại trước khuôn mặt Vương Y Bối. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp.

Đồ ăn đều đã được dọn lên, Lục Dĩnh đặt túi xách xuống bên cạnh, gương mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, dường như rất hứng thú với Hương Vũ Hằng: “Từ lâu ông ngoại em đã nói giám đốc Hương tuổi trẻ tài cao, cứ bắt em tới gặp anh, nhưng em sợ làm phiền anh bận rộn công việc nên cứ lần nữa mãi. Thật khó mới có cơ hội hôm nay!”.

Thận Thiệu An nhú mày. Cứ tưởng Lục Dĩnh sẽ thẳng thừng bỏ đi, không ngờ lại nói ra những lời này, anh đành lên tiếng phối hợp: “Cô em này của tôi rất hiếm khi khen người khác, ngay cả với tôi nó cũng suốt ngày chê bai, trách móc”.

“Cô Lục khách khí mà thôi!” Hương Vũ Hằng không có ý định hưởng ứng, anh cầm đôi đũa lên gấp thức ăn vào bát Vương Y Bối: “Ăn nhiều một chút, chẳng phải em vẫn nói đồ ăn ở đây ngon nhất sao?”.

Y Bối suýt nữa thì không thở ra được, cô nén giận, cố gắng cười nói: “Cảm ơn”.

Lục Dĩnh giả bộ như không trông thấy màn diễn vừa rồi, vẫn nhiệt tình: “Nghe nói anh Hương du học ở Mỹ? Cách đây không lâu em cũng mới từ Mỹ về, đúng là trùng hợp!”.

“Đúng là trùng hợp, chỉ có điều tôi thích cuộc sống trong nước hơn nên mới gấp gấp quay về.” Vừa nói, Hương Vũ Hằng vừa tiếp tục gấp thức ăn cho Y Bối. “Đây là món em thích, ăn nhiều vào!”.

Vương Y Bối cúi đầu, không thèm để tâm tới họ nữa.

Lục Dĩnh vẫn khăng khăng bắt chuyện với Hương Vũ Hằng nói từ chủ đề sinh hoạt, âm nhạc, cho đến chuyện thương trường. Hương Vũ Hằng tuy tỏ thái độ không mấy quan tâm, nhưng vì đối phương quá cố chấp nên không thể không nể mặt người ta, vẫn phải đôi qua đáp lại.

Bữa cơm này quả nhiên là ăn ngon, chuyện vui.

Lúc thanh toán, Lục Dĩnh còn chủ động nói mời khách, khiến Hương Vũ Hằng không kịp từ chối.

Ra khỏi nhà hàng, Lục Dĩnh đi tới bên cạnh Hương Vũ Hằng: “Hôm nay em rất vui, chúng ta tìm một dịp khác gặp mặt ăn cơm được không?”.

Hương Vũ Hằng đưa danh thiếp của mình ra: “VẬY TÔI XIN CHỜ”.

Lục Dĩnh tươi cười nhận lấy danh thiếp của anh ta.

Hương Vũ Hằng và Vương Y Bối đi ra bãi đỗ xe. Đi được một đoạn khá xa rồi, anh ta dừng lại: “CÔ QUEN LỤC DĨNH?”.

Thái độ vừa rồi của Lục Dĩnh đương nhiên không qua khỏi mắt anh, nghe đồn cô gái này sau khi bị từ hôn, liền mất hết hứng thú với chuyện hôn nhân đại sự, chứ đừng nói đến chuyện đi xem mắt. Hôm nay, cô ta biểu hiện như thế, anh không cho rằng đó là vì mình có sức hút đặc biệt. Người khiến Lục Dĩnh mất đi thái độ bình thường hẳn là Vương Y Bối.

“TRƯỚC HẾT ANH NÊN NÓI RÕ CHUYỆN HÔM NAY ĐÃ LỢI DỤNG TÔI CHỨ NHÌ?”

“CHẲNG PHẢI CÔ VỪA MỚI ĂN CƠM RỒI ĐẤY Ừ?” Hương Vũ Hằng giả vờ vô tội.

Cô hừ lạnh.

Nếu đã vậy thì cô cũng chẳng cần giải thích nghi hoặc trong lòng anh ta: “CÔ LỤC ĐÓ NGOẠI HÌNH ỔN, GIA THẾ TỐT. MẤU CHỐT LÀ CÔ ẤY RẤT HỨNG THÚ VỚI ANH, XEM RA, CHÚNG TÔI SẮP PHẢI CHUẨN BỊ PHONG BAO RỒI. HOA THỊNH CHẲNG MẤY CHỐC MÀ CÓ PHU NHÂN TỔNG GIÁM ĐỐC”.

“TÔI CŨNG CẢM THẤY KHÔNG ĐẾN NỖI NÀO!” Hương Vũ Hằng ha hả cười, nhất quyết không phản bác để cô được như ý.

“VẬY THÌ TÔI CŨNG PHẢI NHANH CHÓNG BÁO TIN VUI CHO CHỦ TỊCH RỒI, ÔNG SẮP CÓ CON DẬU!” Vương Y Bối không tin Hương Vũ Hằng còn cố chấp được.

Hương Vũ Hằng cuối cùng cũng phải bỏ cuộc: “Đừng đùa như thế!”.

“Tôi nào dám! Chỉ có thể là công cụ cho người khác lợi dụng thôi!”

Hương Vũ Hằng lắc đầu: “Thật sự cô không có ý định nói chuyện liên quan tới cô Lục kia? Tôi có thể suy nghĩ tới chuyện tăng lương cho cô”.

“Rõ ràng là cô Lục đó thích anh!”

“Cô thôi đã kích tôi đi.” Hương Vũ Hằng mở cửa xe cho Y Bối ngồi vào: “Cô không nói thì tôi cũng chẳng ép, nhưng mà cô nên biết chuyện này ảnh hưởng khá lớn tới cuộc sống của tôi, vẫn nên thận trọng một chút!”.

“Thực ra tôi và cô Lục đó không thân thuộc lắm, còn không hiểu rõ nhau bằng anh và cô ta.”

“Nghĩa là có quen biết?”

Vương Y Bối khẽ cười, liếc qua mặt Hương Vũ Hằng: “Cô ấy là bạn gái cũ của bạn trai cũ của tôi!”.

Hương Vũ Hằng quay sang nhìn cô, nhưng trên mặt Y Bối lúc này là một nụ cười đầy châm chọc.

Sự xuất hiện của Lục Dĩnh khiến cô càng rõ ràng một chuyện. Trần Tử Hàn là bạn trai cũ của cô, nhưng cô lại chẳng thể được xem là bạn gái cũ của anh! Dựa vào thứ tự thời gian, liệu anh cũng sẽ nhớ về Lục Dĩnh như vậy không?

Có một vài suy nghĩ nổi lên trong đầu sẽ trở thành chất độc, chậm rãi khuếch tán. Cuộc sống luôn dùng những bằng chứng xác đáng để thức tỉnh con người ta khỏi những giấc mộng xa vời.

Trần Tử Hàn không chỉ chia tay với cô, mà còn qua lại với một người con gái khác, thậm chí... suýt nữa đã đi tới hôn nhân.

Hương Vũ Hằng không hề lôi vấn đề này ra hỏi lại, mà cho dù có hỏi thì Vương Y Bối cũng không có ý định trả lời. Cứ coi như cô ích kỷ đi, cô có thể sẵn sàng nhắc tới thời khắc hạnh phúc nhất của mình chứ tuyệt đối không muốn phơi bày nỗi đau khổ của mình ra trước mặt bất cứ ai. Dù

đau nhức đến thế nào cô cũng một mình gặm nhấm vết thương, không để ai trông thấy.

Bộ dạng thê lương, nhếch nhác của cô, chỉ cần cô biết là đủ, người khác không có quyền chia sẻ.

Vương Y Bối cảm thấy rất hài lòng, nhiều năm qua cô đã luyện được cách biểu diễn, dù bây giờ có nói sự thật với Hường Vũ Hằng nhưng thái độ của cô cũng sẽ không để lộ bất cứ suy nghĩ nào trong lòng.

Vương Y Bối xuống khỏi xe của Hường Vũ Hằng, quay đầu lại nói: “Cảm ơn anh đưa tôi về!”.

Hường Vũ Hằng nhìn cô một cái đầy thâm ý, sau đó mới khởi động xe rời đi.

Vương Y Bối đứng nhìn theo bóng chiếc xe từ từ biến mất.

Cô không ngờ sẽ gặp lại Lục Dĩnh, dù rằng khi quyết định quay về Yên Xuyên, cô đã biết chắc mình sẽ tái ngộ rất nhiều người, rất nhiều chuyện liên quan tới quá khứ. Vậy cũng tốt, ai cũng đều có lúc như vậy, không hôm nay thì ngày mai. Tất cả mọi thứ cùng xuất hiện vào một lúc, bản thân sẽ hiểu được thế nào là bách độc bất xâm. Quá khứ cô nhu nhược, nhưng hôm nay thì đã khác, cô không còn nhu nhược nữa.

Chỉ khi thật sự đối mặt cô mới có thể sống một cuộc sống bình thường nhất. Cô chưa từng nghĩ cả đời này mình sẽ nhất quyết “không phải người kia thì không cưới”, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ sống độc thân, dù thế nào thì cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, sẽ phải tìm một người đàn ông để đi tiếp đoạn đường còn lại. Cô phải đối mặt, mới có thể buông xuôi được.

Rất tốt, những ngày này trôi qua cũng không quá tệ. Cô không cần phải tiếp tục bận tâm xem cuộc sống sẽ lại có những điều ngoài ý muốn nữa. Bạn học cũ đã gặp lại, Trần Tử Hàn cũng đã gặp lại, tình địch lớn nhất cũng đã gặp lại, thậm chí còn có cả người từng là vợ sắp cưới của anh cũng đã xuất hiện.

Không còn ai có thể khiến cuộc sống của cô dậy sóng được nữa rồi, mọi thứ trở lại làm một mặt hồ tĩnh lặng như gương.

Cô từng bước đi về căn hộ, cái bóng đổ trên mặt đất từ từ bị kéo dài ra, mang theo một vẻ cô đơn, lẻ loi.

Đột nhiên, bên cạnh cái bóng ấy của cô, xuất hiện một bóng người khác.

“Vương Y Bối.”

Cô đứng yên, không quay đầu lại, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Không phiền nói chuyện một chút chứ?” Lục Dĩnh đi tới trước mặt cô.

Vương Y Bối hiện giờ không còn là cô gái ấu trĩ ngu ngốc nữa, Lục Dĩnh cũng không còn là cô gái năm xưa bất chấp mọi thứ để có được người đàn ông mình yêu. Lúc này, họ đã đối mặt với đối phương bằng một con người hoàn toàn mới.

Vương Y Bối đi tới chiếc ghế dài trong sân khu chung cư, ngồi xuống. Cô bây giờ đã trở thành một người phụ nữ có công việc sớm đi tối về như bao người khác, cô có giấc mộng của một cô gái trẻ, đồng thời cũng có một trái tim cứng rắn. Cô đã hiểu được chỉ có bản thân mới đủ khả năng tự làm tổn thương mình.

Lục Dĩnh đứng đối diện chiếc ghế, không có ý định ngồi cùng một chỗ với Vương Y Bối. Cô ta châm một điếu thuốc, nhếch miệng: “Muốn hút một điếu không?”.

Họ đã từng dành tình cảm cho một người đàn ông.

Người ta nói phụ nữ không nên làm khó lẫn nhau, thế nhưng khi đối mặt với con mồi chung, ngay cả đàn ông còn sẵn sàng cấu xé lẫn nhau, vậy thì sự tranh giành của phụ nữ có là gì?

Vương Y Bối giơ tay ra, Lục Dĩnh nở nụ cười, lập tức ném cả điếu thuốc và cái bật lửa cho cô. Y Bối nhận lấy, đưa điếu thuốc lên miệng, châm lửa. Mùi vị quá đỗi quen thuộc... Năm xưa cô đã từng vui mình trong khói thuốc và men rượu, cô vẫn cứ là một đứa con gái ngu xuẩn, khi người khác đã không cần mình, cô vẫn tự giày vò bản thân, dùng những vết thương kia để chứng minh sự rẻ mạt của chính mình.

“Vẫn còn độc thân?” Lục Dĩnh nheo mắt, không có ý định hỏi thăm cuộc sống của nhau, dù sao hai người chẳng phải là bạn bè, không tới lượt mình quan tâm những thứ đó.

Hỏi như vậy cũng chỉ là thăm dò mà thôi.

“Cô hy vọng tôi vẫn độc thân?” Vương Y Bối cảm lấy điều thuốc trên miệng, nhiều năm rồi chưa động đến thứ đồ này nhưng động tác của cô vẫn rất thành thạo.

“Xem ra, dù có chia tay Trần Tử Hàn thì sức quyến rũ của cô vẫn không hề tầm thường, chớp mắt một cái đã câu được Hương Vũ Hằng.”

“Cảm ơn cô đã quan tâm tới cuộc sống của tôi, rất tiếc tôi không có gì để nói với cô!”

Lục Dĩnh lạnh lùng: “Không có gì để nói? Chẳng sao, dù hai người có quan hệ gì đi nữa thì cuối cùng cũng sẽ biến thành không liên quan cả thôi”.

“Cô muốn làm cái gì?”

“Giờ mới bắt đầu sợ ư? Hơi muộn rồi thì phải?”

Vương Y Bối búng tàn thuốc rơi xuống đất: “Tôi tin cô Lục không đến nỗi làm ra những chuyện thiếu đạo đức như vậy”.

“Vậy cũng chỉ còn biết trách cô vì sao lại để tôi bắt gặp được cô mà thôi. Nếu ông trời đã để tôi gặp cô, đương nhiên tôi không thể cho qua dễ dàng được, bằng không lại phụ lòng ông trời rồi.”

Vương Y Bối vẫn chỉ cười, hóa ra lâu nay không chỉ có mình cô không buông xuôi được. Thật tốt, còn có cô ta chịu đau đớn cùng cô! Nhưng mới nực cười làm sao, hai người phụ nữ ở đây giành giật nhau, còn người đàn ông vốn phải làm nam chính thì đã chẳng còn đếm xỉa gì tới nữa rồi. Anh đang đi tiếp trên con đường thuận buồm xuôi gió của mình, dù đang yêu hay đã kết hôn sinh con, cũng chẳng có ai đi chỉ trích lỗi lầm của anh.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vậy mà, chẳng rõ lý do gì, hai người phụ nữ cuối cùng đều không có được anh lại còn đang coi nhau là kẻ thù. Cuộc sống quả nhiên luôn khó giải thích.

“Vậy thì tôi cũng chỉ còn biết trách bản thân mình xui xẻo thôi!” Vương Y Bối khẽ cười. Chuyện này dù sao cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn tới cô cả, cùng lắm thì từ chức, hy sinh một công việc cô khá yêu thích mà thôi.

Thấy Vương Y Bối vẫn ung dung, Lục Dĩnh bật cười, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào đối phương: “Cô không biết tôi hận cô đến thế nào đâu!”.

Vương Y Bối muốn nói: “Tôi cũng vậy”. Nhưng cô sẽ không mở miệng. Năm xưa khi biết Trần Tử Hàn và Lục Dĩnh qua lại, cô đã tưởng chừng như cả bầu trời vừa đổ sụp xuống, bởi vì cô chưa từng nghĩ tới chuyện anh sẽ nắm tay, sẽ ôm ấp, che chở cho người con gái khác.

Tất cả những thứ cô “cho là đương nhiên” đều đã bị người phụ nữ này phá vỡ, thậm chí Trần Tử Hàn còn từng muốn kết hôn với cô ta. Trái tim của cô như bị dao cứa, nỗi đau của cô biết đổ lên đầu ai đây?

Vẫn may, tất cả đã trở thành quá khứ rồi, cô bây giờ còn có thể坦然 nhiên đối mặt với những vết thương của mình, cũng có thể坦然 nhiên nhìn người khác chìm trong đau khổ.

“Vậy thì tôi cũng chỉ biết nói một câu xin lỗi được thôi.” Vương Y Bối dừng dung.

Trần Tử Hàn từng nói cô là một cô gái không giấu nổi tâm trạng, vui buồn gì cũng đều thể hiện rõ trên mặt, nhưng cô bây giờ không ngốc như vậy nữa rồi. Chỉ tiếc là, anh sẽ không bao giờ nhận xét về cô nữa...

Vương Y Bối càng bình坦然 bao nhiêu thì Lục Dĩnh càng phần nộ bấy nhiêu.

Cô yêu Trần Tử Hàn nhiều đến mức nào chỉ mình cô biết rõ. Dựa vào quan hệ với Thân Thiệu An để tới làm việc ở Quảng Vũ, ngay từ lúc ánh mắt đầu tiên chạm vào Trần Tử Hàn, Lục Dĩnh đã biết mình trúng mũi tên của thần Tình yêu, không còn tự kiểm chế được bản thân nữa. Trước



đó, cô chẳng bao giờ nghĩ mình yêu một người đàn ông sâu sắc đến vậy, yêu đến mức cô phải khinh bỉ chính mình, yêu đến mức tự biến mình thành loại phụ nữ đáng ghét. Vậy mà cô cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, cô đều sẵn lòng.

Từ nhỏ tới lớn, cô muốn gì liền được cái đó, Trần Tử Hàn cũng không ngoại lệ. Thế nhưng vào giờ khắc cô tưởng đã chiếm được anh rồi thì ông trời lại đột nhiên nói cho cô biết, tất cả chỉ là đùa thôi. Lễ đính hôn của cô, chú rể chạy mất, cô trở thành người phụ nữ bị ruồng bỏ trong mắt người khác.

Nỗi đau của cô giây phút ấy, nên tìm ai tính sổ đây?

Nhiều năm qua mọi người đều đã sống hạnh phúc, còn cô vì sao phải một mình ôm lấy đau khổ?

Lục Dĩnh căm phẫn nhìn Vương Y Bối. Cô đã gặp lại Trần Tử Hàn, anh bây giờ còn hấp dẫn hơn cả trước kia, nhưng cô chỉ có thể đứng nhìn anh từ xa. Chỉ có điều khi biết anh sống vui vẻ, cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng cô không xuất hiện để làm anh tổn thương, cô không nỡ làm vậy với người đàn ông mà cô đã dùng cả sinh mệnh để yêu.

Còn với người con gái đang ở trước mặt cô lúc này, cô không thể nào bỏ qua cho cô ta. Thật sự bất công! Nhưng đây là hiện thực, cô biết trách ai?

Cô rời khỏi Trần Tử Hàn, một mình ôm lấy âm ức, một mình chịu ánh mắt dè bieu của mọi người. Vì sao Vương Y Bối lại sống vui vẻ như thế? Lại còn có thể tìm được một người đàn ông như Hướng Vũ Hằng? Mọi người ai cũng sống hạnh phúc, chỉ mình cô là không, vì sao lại bất công như vậy? Nếu như bản thân cô đã phải chịu đau khổ, vậy thì người khác cũng đừng hòng sống yên ổn!

Lục Dĩnh lãnh đạm nhìn Vương Y Bối, lửa giận trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Thật ra, chúng ta không xấu xa, chỉ là bị tình yêu làm cho mê muội, nhìn thấy nỗi đau của mình, nhưng lại không trông thấy vết thương của người khác.

Mọi người trong công ty đều biết gần đây công ty liên tục gặp rắc rối,

không những không nhận được bất kỳ dự án nào mà mỗi lần đi thương lượng ký hợp đồng đều bị đối phương từ chối bằng đủ mọi lý do.

Nhân viên ai nấy đều ủ rũ chán chường, bởi vì lợi nhuận của công ty có liên quan trực tiếp tới miếng cơm của mình, nếu tình trạng này còn kéo dài, sợ rằng tương lai công ty sẽ...

Dù đây chỉ là một công ty con, nhưng gắn bó lâu dài ít nhiều cũng nảy sinh tình cảm, không ai lại muốn công ty của mình làm ăn thất bát cả.

Sắt mặt tổng giám đốc Hương Vũ Hằng dạo gần đây luôn ủ rũ khó coi. Lần nào Y Bối đi vào phòng anh ta cũng thấy anh ta đang nói chuyện điện thoại, nhìn vẻ mặt là biết đối phương hẳn đang nói những lời khiến anh ta không vui.

Vương Y Bối đứng ngoài cửa, đợi Hương Vũ Hằng kết thúc cuộc gọi. Do được bồi dưỡng mấy năm trời, hiện giờ dù có bao nhiêu bực bội, Hương Vũ Hằng cũng không hề phát giận ra ngoài, chỉ muốn ngồi một mình yên tĩnh mà thôi.

Hương Vũ Hằng cúp điện thoại, sắc mặt nghiêm trọng.

Vương Y Bối gõ cửa mấy tiếng thu hút sự chú ý của anh ta. Bấy giờ Hương Vũ Hằng mới quay lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế, khẽ nhắc mắt lên nhìn cô. Vương Y Bối đi tới đứng đối diện anh ta, đặt tập tài liệu xuống bàn. Hương Vũ Hằng cầm lên, chăm chú xem rất lâu, lúc ngẩng đầu lên vẫn thấy Vương Y Bối còn đứng đây, anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Mấy hôm nay một loạt công ty đối tác hủy hợp đồng, tôi tin giám đốc cũng biết rõ nguyên nhân.” Vương Y Bối nói giọng đều đều, ánh mắt cũng rất bình tĩnh nhìn Hương Vũ Hằng, không hề có sợ hãi hay bất lực nào.

“Thì sao?” Nhận thấy giọng điệu của mình không ổn lắm, Hương Vũ Hằng lập tức ho khan hai tiếng để trấn tĩnh, thế nhưng khi ánh mắt đảo qua phong bì nằm trong tay cô, anh ta lại sa sầm mặt: “Trong lúc công ty gặp khó khăn, điều cần nghĩ là làm sao giúp công ty vượt qua khó khăn chứ khôn phải chối bỏ trách nhiệm của mình!”.

Vương Y Bối siết chặt phong bì trong tay: “Trước khi vào đây đúng là

tôi đã nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì hết rồi”. Cô xé tan phong bì trước mặt Hương Vũ Hằng, bình thản cười: “Tôi đi làm việc tiếp!”.

Cô Lục Dĩnh kia đúng là người nói được làm được! Không tiếc thủ đoạn ép Hương Vũ Hằng phải đuổi việc Vương Y Bối. Rõ ràng anh ta biết rõ Lục Dĩnh nhắm vào mình, nhưng không hề mở miệng nhắc tới. Thái độ ấy của Hương Vũ Hằng khiến Vương Y Bối thay đổi suy nghĩ tiêu cực của mình. Người đàn ông này, đúng là một người quang minh lỗi lạc.

Cô không giải thích quan hệ giữa mình và Hương Vũ Hằng cho Lục Dĩnh sở dĩ là vì cô cảm thấy không cần thiết. Cô ta chẳng qua muốn tìm mọi cách khiến cô sống không yên, nên cô có giải thích cũng vô dụng. Huống hồ, Hương Vũ Hằng cũng không muốn dây dưa gì tới Lục Dĩnh, mọi chuyện như ngày hôm nay chí ít có thể khiến bố mẹ anh ta không bức bách anh ta nữa.

Trái lại với Vương Y Bối, Hương Vũ Hằng suy nghĩ rất đơn giản. Người ta muốn đối đầu với anh, anh càng không thể để cho họ được như ý, nếu công ty lâm vào nguy cơ phá sản thì điều đó chỉ có thể chứng minh rằng năng lực của anh quá kém, chứ không phải là do một người phụ nữ gây ra.

Vương Y Bối kiểm tra lại danh sách những người gần đây có liên hệ với công ty, đối với các bên đã hủy hợp đồng, thực ra cũng không thể nói họ không có đạo nghĩa. Những công ty nhỏ hợp tác với Hoa Thịnh này không dám vì Hoa Thịnh mà đắc tội với một công ty mạnh như Quảng Vũ. Mấy năm nay tuy không đến mức như mặt trời ban trưa nhưng Quảng Vũ vẫn đi lên đều đều, dù không so bì được với những tập đoàn lớn mạnh nhưng ít ra cũng hơn hẳn những công ty nhỏ, hơn nữa hiện tại Hương Vũ Hằng còn chưa được cha mình chuyển Hoa Thịnh sang tay, anh đương nhiên không thể đấu lại với Quảng Vũ.

Tình trạng việc làm ăn xưa nay vẫn vậy, quan hệ xã hội giữa người và người thực ra cũng chẳng khác là bao, ai cũng đều muốn tìm một điểm tựa vững chắc cho mình. Đàn ông coi sự nghiệp là chỗ dựa, phụ nữ thì lại coi đàn ông là chỗ dựa.

Những điều trên chỉ là những suy nghĩ tế nhị, tiếp tục phân tích mấy cái dự án này.

Chỗ dựa? Nếu như Hoa Thịnh có thể hợp tác được với một công ty thật lớn thì đã chẳng cần phải hạ giọng đi thương lượng với mấy công ty kia, hơn nữa còn có thể ngồi yên một chỗ mà đợi vô số cuộc điện thoại tới mong được hợp tác.

Lý tưởng đương nhiên tốt, ai mà chẳng mong thuận buồm xuôi gió. Vương Y Bối mở thư mục tài liệu ra, trong đó có một bản kế hoạch để hợp tác với Hoàn Quang nhưng còn chưa kịp triển khai thì đã vướng phải khó khăn. Hoàn Quang đang bắt đầu chuyển hướng sang việc xây dựng các khu nghỉ dưỡng. Thanh niên sống ở thành phố hiện nay có xu hướng tới những nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, Lộ Ôn Diên từ lâu đã chú ý tới vấn đề này, vài năm sau, Hoàn Quang nhất định sẽ thu hút được sự quan tâm của mọi người.

Bản kế hoạch này đã hao tổn rất nhiều tâm huyết và sức lực của cô và Hướng Vũ Hằng, nhưng lại chưa thu hút được một chút hứng thú nào từ đối phương. Cô xem lại một lượt, sửa chữa rồi lại sửa chữa.

Từng có một thời gian rất dài, cô cố gắng phủ định sự ấu trĩ trong quá khứ của mình, tự dán lên mình cái mác “ngu xuẩn”, mãi tới tận bây giờ mới thay đổi được suy nghĩ của bản thân. Mỗi giai đoạn đều có một hành vi, một tâm trạng không thể thay thế, dù sau này nghĩ lại sẽ cảm thấy thật khó tin, nhưng vào thời khắc ấy chỉ có thể cứ “ngu xuẩn” như vậy mà thôi.

Quá khứ, cô nhất định sẽ không làm chuyện như vậy.

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với những gì mình làm. Hoa Thịnh hiện lại lâm vào khốn đốn, nguyên nhân thực ra là xuất phát từ cô, cô nên chịu trách nhiệm. Cô muốn chứng minh bản thân không hề nhu nhược, lúc cần phản kháng thì nhất định phải phản kháng.

Vương Y Bối đi tới Hoàn Quang. Đúng như dự liệu, cô được thư ký tiếp. Y Bối mỉm cười thân thiện: “Mong cô báo với giám đốc Lộ, tôi thật sự có chuyện quan trọng”.

Đối phương gọi một cuộc điện thoại, sau đó áy náy nhìn cô ám chỉ rõ câu trả lời, Lộ Ôn Diên không muốn gặp cô, đồng thời cô cũng không cần chờ.

“Không sao, tôi có thể đợi được đến lúc giám đốc Lộ hết bận.” Vương Y Bối ngồi xuống sofa bên cạnh, không bận tâm tới ánh mắt nhòm ngó của người khác.

Cô mang bản kế hoạch ra xem kỹ lại một lần. Chợt cô cảm thấy có điều gì thật lạ, trước đây, cô ghét nhất là xem đi xem lại một thứ gì đó, nhất là những thứ bản thân mình làm hoặc tham gia làm. Vậy mà, ngày hôm nay, sở ghét đã biến thành thói quen.

Vương Y Bối ngồi đợi rất lâu, ngay cả cô thư ký kia cũng liên tục nhìn cô, nhin không được đành mang một tách cà phê ra mời cô.

Vương Y Bối nói cảm ơn, không làm khó đối phương.

Trần Tử Hàn cầm tài liệu mang tới phòng của Lộ Ôn Diên. Anh dừng chân lại, nhìn sang phía Y Bối đang ngồi lật giở tập giấy tờ trong tay. Anh đi tới bàn thư ký, hất cầm ra hiệu, cô thư ký hiểu ý liền kể lại sự việc.

Trần Tử Hàn siết chặt tập tài liệu trong tay. Từ bao giờ? Từ bao giờ cô ấy lại trở nên nhẫn nại như vậy? Cô gái năm xưa muốn ăn cái gì cũng phải ăn bằng được, muốn có cái gì cũng phải có bằng được, không ngờ lại có ngày kiên trì ngồi đợi một chỗ, dù biết đối phương đã từ chối còn quyết không đi.

Môi anh mím chặt thành một đường thẳng, lặng lẽ thở hắt ra một hơi, rồi tiếp tục đi về phòng Lộ Ôn Diên.

Trần Tử Hàn trình bày ngắn gọn ý kiến của mình về dự án để Lộ Ôn Diên quyết định. Nói xong, anh vẫn còn đứng yên chưa đi ngay.

Lộ Ôn Diên lấy làm lạ hỏi: “Còn việc gì nữa?”.

“Kế hoạch hợp tác trong dự án Lam Sơn...” Trần Tử Hàn nói nửa chừng, ánh mắt không rời khỏi Lộ Ôn Diên.

“Chẳng phải đã để cho giám đốc Lý phụ trách rồi sao? Chi tiết cụ thể đã bàn bạc với Quang Vũ xong xuôi rồi!”

Lộ Ôn Diên nhận thấy sắc mặt Trần Tử Hàn không có vẻ như thật sự

quan tâm tới dự án kia. Anh ta lập tức tủm tỉm cười: “Sao tự nhiên lại nổi lên về thương hại như thế? Cậu cảm thấy tôi sẽ để mắt tới công ty Hoa Thịnh sắp phá sản kia sao?”.

Thấy Trần Tử Hàn im lặng, Lộ Ôn Diên nói tiếp: “Không phải vì tên Hường Vũ Hằng kia từng giờ trò đùa mỹ nhân kế khiến cậu động lòng rồi đấy chứ?”.

Biết rõ là Lộ Ôn Diên chỉ cố ý trêu để mình không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa, nhưng anh vẫn không nhịn được mà lên tiếng: “Đúng vậy! Anh có muốn ra ngoài kia xem chút không? Xem xem có điểm gì khác lệnh tôn phu nhân không?”. Nói xong, Trần Tử Hàn bỏ đi, ra đến cửa, anh quay đầu lại: “Lộ Ôn Diên, người phụ nữ của anh tốt nhất là đừng có phiền em đi đón nữa thì hơn!”.

Lộ Ôn Diên nhếch môi cười, nhìn theo Trần Tử Hàn. Thật hiếm có dịp thấy cậu ta lộ ra mặt tính cách này!

Vương Y Bối không gặp được Lộ Ôn Diên, nhưng cô không hề thất vọng, lúc quyết định tới đó cô đã biết trước Lộ Ôn Diên sẽ không chịu gặp cô. Mục đích cô tới chỉ là muốn dùng hành động để chứng tỏ cho Lộ Ôn Diên biết cô đã tới Hoàn Quang. Trong lòng cô hiểu rõ, Lộ Ôn Diên vốn không thèm để một công ty nhỏ như Hoa Thịnh lọt vào tầm mắt.

Thế nhưng, Vương Y Bối thật sự không ngờ rằng, lúc cô chuẩn bị ra về thì bên cạnh cô lại xuất hiện bóng dáng Trần Tử Hàn. Vừa trông thấy anh, cô lập tức từ bỏ ý định xoa bóp đôi chân tê mỏi của mình.

Hiện tại cho dù có bao nhiêu khó chịu cô cũng không muốn để lộ cho anh thấy. Cô muốn có thể mạnh mẽ, quật cường mà xuất hiện trước mặt anh. Ngay cả giờ phút lúng túng này cũng phải lưu lại cho anh hình ảnh đẹp đẽ của cô chứ không phải là bộ dạng cùng quẫn.

Tập đi tập lại quả nhiên là không uổng công. Hiện tại chí ít thì cô cũng không căng thẳng đến mức phải khinh bỉ chính mình. Cách gặp mặt này còn tồi tệ hơn cả lần gặp nhau ở đám cưới của Lương Nguyệt. Ngày hôm ấy có bao nhiêu ánh mắt, bao nhiêu lời nói ý vị sâu xa để giúp cô nhìn ra chỗ khác, còn hôm nay, cô chỉ có thể nhìn anh, muốn tránh cũng không được.

Vương Y Bối nắm chặt tập tài liệu trong tay, ít nhất làm vậy cũng giúp cô có thêm chút dũng cảm.

Anh vẫn nổi bật như xưa!

Khi cô đứng ở vị trí người ngoài cuộc nhìn anh, cũng phải thừa nhận rằng, anh ăn mặc rất đơn giản nhưng lại toát lên một thứ khí chất không giống người bình thường.

Dù là quá khứ hay hiện tại, sự khó chịu trong lòng cô vẫn chưa hề tiêu tan, nhưng ít ra thì cô cũng không lựa chọn cách chạy trốn, mà sẽ cố gắng cười thật tươi.

Trần Tử Hàn đi tới bên cạnh cô, sắc mặt không lộ rõ vui buồn. Anh lấy di động ra nhìn giờ: “Cùng đi ăn cơm được không?”.

Cũng may, anh không nói: “Em vẫn khỏe chứ” hay “Gần đây thế nào?”. Những câu hỏi ấy tuy bình thường nhưng sẽ khiến cô khó xử, cô sợ nhất là một ngày nào đó, giữa họ không còn gì để nói với nhau, thậm chí không bằng cả những người xa lạ.

Tan tâm rồi mà cô vẫn đợi ở đây, chắc chắn là còn chưa ăn cơm. Từ khi nào anh lại thích làm khó cô như vậy? Nếu như cô từ chối, anh sẽ cho rằng cô đang trốn tránh, mặc dù cô hoàn toàn không hề có ý định từ chối.

Dù sao cũng phải đối mặt, trước kia cô không hiểu vì sao những người yêu nhau chia tay rồi còn có thể làm bạn tốt, thường xuyên gặp mặt tâm sự đủ chuyện trên trời dưới biển. Cô không biết bọn họ làm thế nào, nhưng chí ít thì việc cô có thể làm là: Giả vờ sống rất ổn!

Y Bối gật đầu.

Trần Tử Hàn không hề hỏi cô tới đây làm gì, cũng không tỏ ra tò mò. Như vậy cũng tốt, có thể khiến cô an tâm. Hai người cùng nhau đi vào thang máy, nhìn con số trên bảng điện tử không ngừng giảm dần, giảm dần.

Thang máy có vài người nhưng hầu như ai cũng lên tiếng chào anh và tặng cho Vương Y Bối một ánh mắt dò xét. Cô chỉ yên lặng đứng đó, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cho dù trong lòng không thoải mái, cô cũng sẽ không tỏ thái độ mỉa mai nào với họ. Đó là những hành động ngốc nghếch khi còn trẻ cô đã làm, hiện tại không thể nào hoài niệm lại được.

Xuống tới đại sảnh tầng một, Trần Tử Hàn bảo cô đợi anh đi lấy xe, cô gật đầu, nhưng cái gật đầu ấy của cô lại khiến anh đi rồi vẫn không kìm được mà quay lại nhìn cô thêm một chút. Có lẽ là không quen chăng? Anh thật không ngờ một người suốt ngày lú ra lú rú bên tai mình lại biến thành một người yên tĩnh đến vậy.

Y Bôi khẽ cười. Cô hoàn toàn hài lòng với biểu hiện vừa rồi của mình. Cô cảm hận bản thân trước đây khi bị anh rời bỏ luôn tỏ ra chán chường như không sống nổi. Mặc kệ là thật hay giả, Vương Y Bôi bây giờ có thể ung dung thoải mái đứng trước mặt anh được rồi, dù chỉ là tự diễn cho mình xem cũng tốt.

Trần Tử Hàn lái xe tới, hạ cửa kính xuống.

Nụ cười trên mặt Y Bôi càng tươi. Chính là chiếc xe này! Ngày nào nó cũng dừng trước cửa công ty cô, để đón một cô gái khác. Cô đã từng đứng bên cửa sổ chỉ để đợi nhìn thấy nó. Giờ phút ấy như đưa cô quay trở lại cuộc sống mà cô hằng mong muốn, cô làm việc ở một công ty bình thường, ông xã của cô mỗi ngày đều lái xe tới đón cô vào lúc tan tầm...

Rất nhiều lần sau khi hết giờ làm việc, Y Bôi đứng dưới cổng công ty, cô lặng lẽ nhìn theo đồng nghiệp từng người, từng người một được đón về. Còn cô, chỉ có thể một mình đứng đó. Đột nhiên có một ngày, cô phát hiện ngoài cổng công ty cô xuất hiện người đàn ông mà cô cho rằng chỉ xuất hiện trong những giấc mơ của mình. Chỉ tiếc rằng, anh đến để đợi một người khác! Cánh cửa kính trong nhìn ra được nhưng ngoài không nhìn vào được vừa vặn có thể giúp cô che giấu tâm trạng.

Vương Y Bôi ngồi vào trong xe, đường nhìn di chuyển ra cảnh vật bên ngoài.

“Muốn đi đâu ăn?” Tiếng Trần Tử Hàn vang lên giữa khoảng không gian trống trải, kéo ánh mắt của cô quay về.



“Trở lại đây chưa lâu lắm, ở đâu có đồ ăn ngon cũng không nhớ nữa, tuy anh tới đâu cũng được!” Lời cô nói là thật, cô quả đúng là không biết những thứ đọng lại trong ký ức của cô còn tồn tại hay không.

Nghe Y Bối nói vậy, Trần Tử Hàn liền chuyển bánh lái. Quan hệ giữa hai người họ chính xác đã không còn thích hợp để đi tới những địa điểm trong hồi ức nữa rồi. Con phố đồ ăn vặt ngay ngoài cổng trường đại học của cô là nơi mà cô đã từng hí hửng lôi kéo anh tới ăn. Anh còn nhớ rõ vẻ mặt rạng rỡ của cô khi ấy, thế nhưng, dù con phố đó còn đi chăng nữa thì có thể chứng minh được điều gì đây?

Trần Tử Hàn lặng lẽ quan sát cô qua tấm gương chiếu hậu. Vẫn quen thuộc như thế! Nhưng lại pha lẫn một thứ cảm giác xa lạ...

Rốt cuộc là ai thay đổi? Rõ ràng biết thời gian rất độc ác, vậy mà vẫn cứ ôm hy vọng nó có thể đáng yêu một chút.

Xuống xe, đập vào mắt quả nhiên là một nơi xa lạ. Vương Y Bối theo Trần Tử Hàn đi vào trong, vừa nãy đã nói tùy anh chọn địa điểm nên bây giờ chỉ có thể im lặng mà thôi.

Cô quan sát xung quanh, đây là một nhà hàng đồ Tây. Trần Tử Hàn cầm lấy thực đơn, nhìn cô: “Muốn ăn gì?”.

“Gì cũng được.” Cô không muốn nhìn anh, buột miệng nói ra rồi mới chợt cảm thấy không ổn lắm.

“Hai suất thịt bò tái, tám phần chín.” Nói xong, anh đưa trả thực đơn cho bồi bàn.

Bấy giờ Y Bối mới ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt xẹt qua một chút bất mãn. Cô ghét nhất ăn mấy thứ đồ Tây này.

Từng có thời gian cô khá tò mò về những món ăn này nên đã cùng anh tới thử. Anh giả bộ rất giống, ăn rất ngon miệng, nhưng cô lại không thích chút nào, ức một nỗi không thể lao ra khỏi nhà hàng, sau đó cách mặt không bao giờ bước vào nữa.

“Thịt bò tái ở đây rất ngon!” Trần Tử Hàn vươn tay ra lấy khăn giấy, cũng không thèm để ý tới vẻ mặt của cô.

Y Bối mím môi, vốn nghĩ sẽ lặng yên ăn cho xong bữa cơm này rồi đi, nhưng nghĩ tới món ăn cô đã cảm thấy ảo não.

Trần Tử Hàn khẽ cong bờ môi mỉm cười, anh hoàn toàn đọc được suy nghĩ trong đầu cô. Anh cố ý đưa cô tới đây ăn thứ mà cô không thích, anh muốn thấy vẻ mặt ôn hoà của cô lộ ra một cảm xúc khác, thà trông thấy cô tức giận còn hơn là thấy bộ dạng trầm mặc không nói một lời của cô.

Bồi bàn mang đồ ăn lên: “Xin mời! Chúc quý khách ngon miệng”.

Y Bối nhìn đĩa thịt bò, cắn răng cầm lấy con dao và cái đĩa, bắt đầu cắt. Cô cắt miếng rất nhỏ mới dám cho vào miệng.

“Không hợp khẩu vị à?”, Trần Tử Hàn nhìn cô: “Có thể nói với đầu bếp kiểu em thích”.

Y Bối ngẩng đầu lên: “Em rất thích”.

Nhà hàng yên tĩnh này thích hợp làm địa điểm hẹn hò cho các cặp tình nhân, vừa nói chuyện thân mật, vừa có thể nhìn đối phương. Trên bàn ăn còn bày một bó hoa hồng tươi cắm trong lọ pha lê tinh xảo. Trang trí giản đơn nhưng lại làm tăng thêm vẻ tao nhã. Chỉ có điều, dù có tao nhã đến mức nào cũng không bù lại được sự bất mãn trong lòng cô.

“Thế thì tốt rồi, anh còn tưởng em không thích”. Biết rõ cô đang cố gắng đè nén nổi bực tức trong lòng, Trần Tử Hàn vẫn muốn đổ thêm dầu vào lửa. Cô muốn bình tĩnh đối phó nhưng anh sẽ không để cô như ý.

Có một vài thói quen, cho dù được che giấu bởi vẻ ngoài bình thản nhưng thật ra vẫn cứ lộ ra ngoài.

“Anh lo lắng quá rồi!” Y Bối từng phải đối mặt với những vụ làm ăn khó nhằn, mỗi lần cô đều tự nhủ với bản thân, đây là công việc, nhất định phải chịu đựng. Khi bên cạnh mình không có một người đàn ông làm chỗ dựa, thì cô lại càng phải tự nỗ lực, chẳng thể trách được ai.

Trần Tử Hàn chỉ qua quýt nói mấy câu nhưng lại khiến những thứ cô đã cố chịu đựng rất lâu để dàng lộ ra ngoài.

Là vì anh quá tài giỏi hay là bản thân cô quá vô dụng?

Anh ấy rõ ràng biết cô không thích ăn đồ Tây mà vẫn đưa cô tới, là vì anh đã quên mất sở thích của cô ư? Hay là xưa nay anh vốn chẳng để tâm?

Chỉ có chút chuyện con con ấy thôi cũng khiến cô phải suy nghĩ. Cô không tìm được ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt không rõ cảm xúc.

“Lần trước có gặp qua giám đốc Hương, anh ta có nhắc tới em, nói em là cánh tay đắc lực.”

“Giám đốc quá đề cao em thôi.” Chát lỏng chảy ra trong đĩa thức ăn khiến Y Bối liên tưởng tới máu trên người con bò, cô mím môi, ép mình bỏ đi ý nghĩ đó.

“Thế ý em là con mắt giám đốc Hương không tốt sao?” Trần Tử Hàn cố ý làm như hiểu lầm. Anh đã ăn xong, ung dung ngồi nhìn cô.

Trong đầu Vương Y Bối nổi lên vô số suy nghĩ: “Chắc là vậy!”. Cô vốn muốn nói một, hai câu phản bác, nhưng nụ cười kia của anh giống như đang chờ đợi sự phản bác ấy của cô, để rồi tiếp tục nói ra những lời khiến cô khó chịu. Cô không muốn để anh được như ý, nên thẳng thừng kết thúc vấn đề này ở đây thôi.

“Môi trường làm việc ở Hoa Thịnh quả nhiên rất tốt.” Anh gõ gõ ngón tay xuống bàn.

“Lấy gì mà chắc chắn như vậy?”

“Ít nhất thì nó cũng có thể khiến một người có tâm trạng hay buồn bực trở nên trầm mặc, bình thản. Kiểu người điềm đạm như vậy không phải công ty bình thường nào cũng có được.” Ánh mắt anh nhìn cô rất dịu dàng.

Thế nhưng cô lại nhìn ra trong đó thứ khiến cô vô cùng khó chịu. Vì sao lại đồng ý đi ăn với anh ấy chứ? Dù bị coi là trốn tránh cũng còn tốt hơn là tình huống bây giờ.

“Em no rồi, chúng ta về thôi!” Cô nhẹ thở hắt ra.

Trần Tử Hàn đảo mắt qua miếng thịt bò cô chưa ăn hết: “Em bỏ phí miếng thịt bò rất hợp khẩu vị kia à?”.

Vương Y Bối im lặng một chút, sau đó quay đầu nhìn bồi bàn đang đứng bên kia chờ phục vụ khách: “Không ăn hết có bị phạt tiền không? Phạt bao nhiêu?”.

Bồi bàn tròn mắt nhìn cô. Trần Tử Hàn chậm rãi đứng dậy, cười với cô nhân viên kia: “Cô ấy thấy cô đáng yêu nên nói đùa thôi!”. Nói xong, anh đi thanh toán.

Tâm trạng của Vương Y Bối bị anh phá hỏng hoàn toàn.

“Cảm ơn anh đưa em về!” Xuống xe, Vương Y Bối vẫn duy trì nụ cười như lúc đầu.

“Em trở nên khách sáo quá rồi!” Nói xong, Trần Tử Hàn lái xe rời đi ngay lập tức.

Y Bối đứng yên, không chịu thừa nhận rằng, dù bản thân rất khó chịu nhưng cô không thể đưa anh vào danh sách đen. Cô không nên nghĩ về những điều tốt đẹp trong quá khứ mà lẽ ra nên nghĩ về những khuyết điểm, những chuyện làm cô bực bội mới đúng! Như vậy cô mới biết thấy thực ra anh rất đáng ghét.

Chẳng hạn như, mỗi lần cô không chịu đọc sách đều bị anh cốc đầu, mỗi lần cô muốn hưởng ứng trò náo nhiệt nào đó đều bị anh kéo lại, mỗi lần cô không chịu ăn cơm đều bị anh phớt lờ, mỗi lần cô say mê đọc tiểu thuyết đều bị anh tịch thu điện thoại... Những chuyện vụn vặt ấy cứ xuất hiện luẩn quẩn trong đầu cô, nhưng cô nhận ra, cô thật sự không nhớ nổi một khuyết điểm nào của anh.

Nếu anh có khuyết điểm, thì đó có lẽ là: Anh không cần cô nữa!

Tâm trạng Vương Y Bối hoàn toàn bị chính cô đẩy vào tình cảnh hoạ vô đơn chí. Cô quay đầu đi về phía căn hộ, trông thấy cái cây nhỏ ven đường, không nhịn được chạy tới liên tục đá chân vào thân cây. Nhìn lá cây xanh tươi rơi xuống, trong lòng cô lại cảm thấy sáng khoái. Cô dừng

chân lại rồi mà cái cây nhỏ vẫn còn không ngừng rung.

Vương Y Bối thở hắt hắt, nhìn thân cây bằng ánh mắt hồ thẹn: “Xin lỗi nhé, hôm nay chị không vui, cung lượng thứ cho chị nhé!”.

Một chiếc lá rơi xuống đầu cô, cô giơ tay lên cầm lấy: “Hoá ra cung cũng nhỏ mọn như thế!”.

Ở một vị trí gần đấy, Trần Tử Hàn thích thú nhìn cảnh tượng trước mắt, nụ cười thấp thoáng cuối cùng cũng xuất hiện trên gương mặt.

Rất nhiều lúc, chúng ta đều hay nói một người nào đó đã thay đổi, nhưng chỉ những ai hiểu rõ người ấy mới biết, dù người ấy thay đổi đi chăng nữa nhưng vẫn còn một điểm bất biến, chỉ là chúng ta có muốn tìm ra nó hay không mà thôi.

Ngày hôm sau, Vương Y Bối lại tiếp tục đến Hoàn Quang. Thư ký nhìn thấy cô, liền tươi cười nói: “Giám đốc chúng tôi đang họp”.

“Không sao, tôi đợi được.” Cô ngồi xuống vị trí hôm qua, lại mở tập tài liệu ra đọc.

Thư ký mang cho Vương Y Bối một tách cà phê. Những người biết điều và không rầy rà như Vương Y Bối khiến cho công việc của cô ta cũng bớt rắc rối đi khá nhiều, nên cô ta rất có cảm tình với Y Bối.

Kết thúc cuộc họp, Lộ Ôn Diên đi ra ngoài nhìn thấy Vương Y Bối. Anh ta cau mày, không ngờ hôm qua đóng cửa tiễn khách như vậy mà vẫn không khiến cô nhụt chí.

Lộ Ôn Diên ra hiệu cho cô thư ký rồi mới đi vào phòng làm việc. Thư ký lập tức đi tới bên cạnh Vương Y Bối: “Giám đốc Lộ mời chị vào gặp”.

Vương Y Bối gấp tài liệu lại, mỉm cười với thư ký, rồi đứng dậy đi vào phòng làm việc của Lộ Ôn Diên. Lần đầu tiên cô bước chân vào đây, căn phòng quả thực rất có phong cách.

Lộ Ôn Diên ngồi trên ghế xoay, sắc mặt không để lộ cảm xúc, sau khi Vương Y Bối đi vào, anh ta trực tiếp nói thẳng vấn đề không chút e dè: “Cô Vương, chúng tôi đã họp bàn về dự án khu nghỉ dưỡng Lam Sơn với

Quảng Vũ, và hiện tại cũng đã đi đến thoả thuận cụ thể. Trong vòng năm phút, cô có thể thuyết phục tôi từ bỏ một công ty có thực lực mạnh hơn Hoa Thịnh rất nhiều hay không?”.

Vương Y Bối đi lên trước, đặt tập tài liệu trên bàn Lộ Ôn Diên. Anh ta lướt mắt qua: “Cô định nói với tôi cái này?”. Về coi thường hiện rõ trên mặt.

Vương Y Bối từ lâu đã nghe nói, người đàn ông này là một kẻ không thèm để mắt tới bất cứ ai, một khi anh ta đã không muốn thì đừng hòng có ai thay đổi được suy nghĩ của anh ta.

“Phó giám đốc của anh từng khen môi trường làm việc ở Hoa Thịnh rất tốt, tôi tin giám đốc Lộ cũng biết rõ?”

Lộ Ôn Diên thay đổi sắc mặt, thấy Vương Y Bối cười rất tự tin. Đây là lần đầu tiên có một cô gái đối diện với anh ta bằng thái độ坦然 nhiên đến vậy, dù anh ta tỏ ra cương quyết cự tuyệt cũng không khiến cô dao động.

Lộ Ôn Diên nhếch mép.

Vương Y Bối vẫn nhìn anh ta, nói tiếp: “Tuy Hoa Thịnh chỉ là một công ty nhỏ, nhưng cũng đã thành lập được một thời gian dài, mấy năm gần đây tách biệt khỏi tổng công ty nhưng nhân viên chúng tôi vẫn bám trụ ở công ty không rời”.

“Cô muốn nói gì?”

“Giám đốc Lộ là người thông minh, đương nhiên hiểu rõ, Hoa Thịnh là một nơi làm việc không tồi, nhân viên lâu năm ở đó nhất định có cảm tình với công ty.” Vương Y Bối không rời mắt khỏi anh ta, cô hiểu rõ, nói về kế hoạch, về phương án hợp tác, nhất định không thể thắng được Quảng Vũ, nhưng... Cô mỉm cười: “Đặc biệt là cô Giang”.

Ánh mắt Lộ Ôn Diên đột nhiên sắc bén, tay đặt trên bàn, rõ ràng tâm trạng của anh ta lúc này không tốt: “Không có ai nói cho cô biết, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp sao?”.

Vương Y Bối rất bình thản: “Giám đốc Lộ bí mật kết hôn nhiều năm như vậy, hẳn là cũng không muốn cho người khác biết bà xã của mình là ai

phải không?”.

Cô vẫn còn muốn tiếp tục chơi, ánh mắt nhìn Lộ Ôn Diên không hề sợ hãi.

Lộ Ôn Diên trầm mặc hồi lâu rồi bật cười: “ĐỂ Hương Vũ Hằng đích thân tới đây nói chuyện với tôi”.

Vương Y Bối thở phào: “Cảm ơn giám đốc Lộ đã cho Hoa Thịnh cơ hội này!”.

Lộ Ôn Diên không đáp, chỉ lắc đầu ngán ngẩm. Không ngờ người phụ nữ này lại can đảm đến vậy.

Vương Y Bối thông thả rời khỏi phòng làm việc của Lộ Ôn Diên.

Khi cô đứng bên cửa kính của Hoa Thịnh để nhìn Trần Tử Hàn đến đón Giang Ý Phi, nhiều lần cô thấy không phải xe của Trần Tử Hàn, mà là một chiếc xe sang trọng màu đen bóng, toả ra khí chất uy nghiêm đặc biệt. Chiếc xe đó cô cũng từng được nhìn thấy ở một nơi khác, chính là xe của Lộ Ôn Diên. Cả thành phố này chỉ có một chiếc.

Tin đồn truyền tai nhau rằng Lộ Ôn Diên rất ít có quan hệ qua lại với phụ nữ, xưa nay đều không dính dáng gì tới những vụ tai tiếng, tuy nhiên vài năm trước anh ta từng có một trận đại chiến với gia đình, nghe đâu bố mẹ anh ta còn tuyên bố từ mặt anh ta. Thời điểm đó cũng là lúc Hoàn Quang đang ở trong tình hình khó khăn.

Sự việc đó đủ khiến vị trí của Hoàn Quang bấp bênh, dựa vào gia thế như vậy, nhưng cũng chỉ vì chuyện hôn nhân mà chấm dứt. Có một vài người đàn ông, trong mắt người khác, khuyết điểm của anh ta chính là cả đời yêu một người con gái mà không hề dao động.

Cũng thật tình cờ, một lần Vương Y Bối bắt gặp Lộ Ôn Diên tự mình lái xe, đến một đầu ngõ nhỏ thì mất hút. Sau khi tan ca, Giang Ý Phi cũng đi về phía con ngõ đó.

Một người đàn ông thành đạt có thể dễ dàng để cho người phụ nữ của mình đi nơi khác làm việc, hơn nữa không hề quấy rầy mà còn tự mình lái xe đến đón, cẩn thận không để người khác phát hiện, rõ ràng là anh ta

rất quan tâm tới người con gái đó.

Điều này chứng tỏ, cô gái kia chính là điểm yếu của Lộ Ôn Diên.

Vương Y Bôi đứng trong thang máy, cười chua chát. Một tình yêu cảm động như vậy mà cô cũng nỡ lợi dụng để đạt được lợi ích của bản thân ư?

Chỉ cần có cơ hội, cô đều sẵn sàng. Con người của cô quả nhiên rất đáng ghét, dù đã đạt được mục đích mà vẫn dần vật bản thân. Không phải là vì cô áy náy với người khác, mà là cô tự căm ghét chính mình.

Lúc Trần Tử Hàn tới văn phòng, đúng lúc thấy Lộ Ôn Diên ném tập tài liệu sang một bên: “Gọi điện cho Thân Thiệu An, xin lỗi anh ta, nói tôi sẽ hợp tác với người khác”.

Trần Tử Hàn hoài nghi nhìn Lộ Ôn Diên: “Anh xác định là muốn em gọi?”.

Lộ Ôn Diên chợt nghĩ tới điều gì đó: “Bỏ đi! Tôi bảo người khác gọi”. Nói rồi anh ta bật cười: “Hôm nay tôi bị một người phụ nữ uy hiếp! Thật là...”.

“Cảm giác thích chứ?”

“Tôi thích phụ nữ can đảm!”

Trần Tử Hàn hừ lạnh: “Có mà anh đang hứng chí trong đầu suy nghĩ xem về nhà làm thế nào để khoe công trạng thì có”. Về điểm này, làm việc với Lộ Ôn Diên nhiều năm, Trần Tử Hàn có thể nhìn rõ mồn một.

Lộ Ôn Diên không phản bác, anh ta chỉ thầm nghĩ, về nhà sẽ cố ý xỉ mặt ra mà nói mình đã thua lỗ nhiều thế nào cho Hoa Thịnh, tất cả đều là vì nể mặt Giang Ý Phi. Anh rất muốn hưởng thụ sự dịu dàng của bà xã, cảm thấy cuộc sống như vậy thật hoàn hảo.

Trần Tử Hàn nhặt bản kế hoạch từ dưới sàn nhà lên, hàng lông mày nhíu lại.

Lộ Ôn Diên trông thấy biểu hiện của Trần Tử Hàn như vậy, bấy giờ mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng: “Kế hoạch này cậu đích thân xem đi, cứ



để vậy chắc chắn không ổn. Nên làm thế nào cậu tự biết, đừng có để mọi thứ hỏng bét! Lam Sơn là dự án quan trọng nhất nửa năm tới đây”.

“Em biết rồi! Chi tiết cụ thể, anh tự đi thương thảo hay là...”

Lộ Ôn Diên chợt cảm thấy có gì kỳ lạ: “Cậu có vẻ rất hứng thú với dự án này nhỉ?”.

“VẬY anh tự đi đi!” Trần Tử Hàn buông bản kế hoạch xuống, xoay người đi ra phía cửa.

Lộ Ôn Diên quan sát anh, mãi đến lúc thấy Trần Tử Hàn ra tới cửa rồi mới gọi lại: “Cậu còn nóng nảy hơn cả ông chủ như tôi cơ đấy!”. Trần Tử Hàn quay đầu lại, anh ta nói tiếp: “Giao chuyện cậu đang phụ trách cho giám đốc Uông, cậu qua nhận vụ này!”.

Trần Tử Hàn gật đầu.

Lộ Ôn Diên bật cười: “Cái cô Vương kia, còn khiến tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp cậu!”.

Cũng là gan lì ngồi đợi, mặc dù anh ta đã đóng cửa tiễn khách. Dáng vẻ ngồi đợi một mình cam chịu ấy lại khiến người khác lần đầu nhìn thấy đã có thể cảm nhận được hoài bão trong lòng anh lớn thế nào.

Trần Tử Hàn đã khi ấy đã khiến cho Lộ Ôn Diên nổi lên kích động muốn lôi kéo người về phe mình. Nhiều năm qua, năng lực của Trần Tử Hàn quả nhiên đã chứng minh mắt nhìn người của Lộ Ôn Diên quả không tầm thường.

“Hoá ra hoài ức của anh còn có cả em nữa cơ đấy!” Trần Tử Hàn cười hề hững: “Em ra ngoài đây!”.

Lộ Ôn Diên gật đầu.

Sau khi Hường Vũ Hằng từ Hoàn Quang đàm phán trở về, nhân viên trong công ty ai nấy đều rất phấn khởi. Có thể hợp tác với Hoàn Quang đồng nghĩa với việc Hoa Thịnh đã bước lên một nấc thang mới. Nếu như dự án này hoàn thành tốt, tương lai của Hoa Thịnh chắc chắn sẽ đầy hứa hẹn. Chỉ có điều, Hường Vũ Hằng lại chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về

văn phòng của mình trước ánh mắt đang căng tràn hào hứng của mọi người.

Nhận thấy thân sắc của Hương Vũ Hằng khác lạ, Vương Y Bôi liền đi theo anh ta vào phòng làm việc. Cô đứng ở cửa gõ hai tiếng lên cánh cửa: “Anh có vẻ hoàn toàn không mấy hứng thú với lần họp tác này với Hoàn Quang nhỉ?”.

Hương Vũ Hằng ủ dột, hai tay bắt chéo sau lưng, vàng trán cau lại: “Bố tôi từng nói, tôi rời khỏi bố chỉ được chừng hai, ba năm rồi sẽ nhất định phải quay lại về cầu cạnh bố. Lúc ấy tôi còn tràn ngập tự tin mà cười nhạt với những lời ấy. Còn bây giờ...”. Năm xưa khi anh mới về nước, hiệp định giữa anh và bố chính là ông giao một công ty con cho anh quản lý, nhưng phương thức hoạt động thế nào là do anh quyết định.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Vương Y Bôi lặng lẽ nhìn Hương Vũ Hằng, khẽ cắn môi. Hương Vũ Hằng ngay từ đầu đã biết thân phận của Giang Ý Phi nhưng anh không cho phép bản thân dùng một người phụ nữ làm con bài. Điều này thực ra cũng là một phần tính cách kiên quyết của anh. Cho dù sự kiên trì ấy không thể giúp anh đi một đường thông suốt trong xã hội này, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh rằng anh đã sai.

“Anh như vậy khiến tôi cảm thấy kính nể.” Vương Y Bôi khẽ cười, nụ cười vô cùng điềm tĩnh.

“Không phải là đang châm chọc tôi đấy chứ?” Hương Vũ Hằng nheo mắt. Về chuyện này, quả thực là anh có phần không thoải mái lắm, nhưng cũng không đến mức khiến anh phải sinh lòng hoài nghi đối với mọi người xung quanh. Mỗi người đều có một quan điểm riêng về cuộc sống.

“Tôi rất nghiêm túc. Phần lớn mọi người đều phải thay đổi để thích ứng với xã hội này, tìm được con đường sinh tồn thuộc về bản thân. Nhưng tôi còn kính nể anh hơn là bởi vì anh là một người kiên trì, không bao giờ chịu từ bỏ, kể cả khi đối mặt với khó khăn”. Y Bôi lắc đầu: “Chỉ có điều, tôi không làm được như vậy”.

Hương Vũ Hằng nhìn cô hồi lâu: “Dự án Lam Sơn kia, cô đảm nhận!”.

“Cái gì?”

“Cô giúp công ty chiếm được hợp đồng đó thì đương nhiên phải để cô phụ trách rồi, chẳng lẽ cô sợ không đảm đương nổi?”

“Xem ra, nếu muốn chứng minh năng lực bản thân thì tôi phải tiếp nhận thôi!” Vương Y Bối cố ý thờ dài. Cô biết đây mới là lúc thể hiện mình.

Vương Y Bối cùng tổ dự án tới Lam Sơn thăm dò tình hình, trước là để hiểu rõ địa hình Lam Sơn, sau là để tìm ra một phương án khả thi có thể áp dụng được với nơi này. Ngồi trong xe nhìn ra ngoài, Y Bối mới hiểu ra nụ cười khinh thường của Lộ Ôn Diên không phải không có cơ sở. Bản kế hoạch của cô và Hường Vũ Hằng đúng là thiếu cơ sở thực tế. Lam Sơn rất rộng, điểm đặc biệt nhất là nằm trên một ngọn núi, đường cao tốc tựa như một con rắn khổng lồ quấn quanh chân núi, bốn phía đều phủ cây cối xanh tươi.

Vào trong Lam Sơn rồi mới cảm thấy con người tách biệt hẳn với chốn phồn hoa, náo nhiệt. Bầu không khí trong lành, mát mẻ, có thể tưởng tượng ra cảnh sắc trên đỉnh Lam Sơn kiêu diễm đến thế nào.

Đường không quá dốc nhưng xe chạy lên vẫn khá chậm. Lúc đi được một đoạn khá xa, hai bên cây cối càng lúc càng thưa thớt, có thể nhìn thấy rõ cả những lùm hoa dại. Những cây hoa thân dây leo màu hồng phấn lan rộng trên sườn núi, từng mảng lá xanh um tươi tốt, cúc vàng lại mọc đơn độc từng khóm, khác hẳn với loài hoa mào hồng kia. Từ trong xe nhìn ra bên ngoài có thể thấy một thảm cỏ mênh mông như mạ non, ngọn cây bị gió đung đưa như đang không ngừng lắc đầu. Thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài loài cây dại không tên.

Phong cảnh trước mắt hoàn toàn chưa chịu bất kỳ sự tác động nào của bàn tay con người, giống như một vật báu được cất giữ cẩn thận. Nếu là cô, nhất định cô cũng mong muốn được tới nơi này, hoà vào thiên nhiên gần gũi, không cần bất cứ ai dẫn dắt giới thiệu, làm vậy lại có cảm giác thiếu tôn trọng khung cảnh mỹ lệ này.

Xe dừng lại trên đỉnh núi Lam Sơn. Điều khiến Vương Y Bối mừng rỡ nhất chính là ở nơi này vẫn vẹn nguyên vẻ hoang sơ, hoàn toàn chưa bị khai thác, khắp nơi đều là những tảng đá phủ đầy rêu xanh, cây cối mọc

chen chúc tự nhiên.

Trên đỉnh núi còn có một căn nhà nhỏ làm nơi nghỉ chân. Căn nhà này do Hoàn Quang xây dựng, cử người tới đây trông nom để ngăn chặn sự khai phá trước khi họ đưa ra phương án cuối cùng về khu nghỉ dưỡng.

Xuống xe, Vương Y Bối quan sát cảnh vật xung quanh. Đúng là một món bảo bối của thiên nhiên. Nếu cô được lựa chọn, cô sẽ cứ để nó nguyên vẹn như vậy, đây chính là một thiết kế hoàn mỹ nhất rồi. Thật đáng tiếc!

Mọi người đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, có phần sơ sài nhưng cũng đành chấp nhận.

Chỉ có Vương Y Bối là suy nghĩ tới chuyện khác. Con đường này, chạy xe đến để du ngoạn thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng vận chuyển nguyên vật liệu thì chắc chắn sẽ tổn hao rất nhiều nhân lực và chi phí, hơn nữa thời gian cũng không đảm bảo. Cô không rõ Hoàn Quang cần một phương án như thế nào, nhưng căn cứ vào tính cách Lộ Ôn Diên mà nói, nếu như không đáp ứng được yêu cầu của anh ta, kiểu gì anh ta cũng sẽ chọn đối tác khác. Hiện tại công ty cô chỉ là đang nắm giữ một cơ hội mà thôi.

Vương Y Bối ngồi trong chòi nghỉ chân, đắm chiêu suy nghĩ. Làm việc nhiều năm rồi, thực ra cô vẫn chưa từng tham gia vào những việc thế này, vì sao cô lại không từ chối Hướng Vũ Hằng? Bản thân cô cũng không rõ, có lẽ là vì muốn thách thức bản thân một lần chăng? Thôi thì cố gắng hết sức là được rồi, cô không thích cứ bó buộc bản thân mãi.

Tuy nhiên, vấn đề thực sự nan giải. Cho dù đưa ra được phương án có tính thuyết phục cao với Lộ Ôn Diên, nhưng việc vận chuyển nguyên vật liệu thì không dễ dàng giải quyết ổn thoả, có thể sẽ phải kéo dài thời gian.

Y Bối thuận tay dứt một cọng cỏ, bỏ vào trong miệng.

Lúc nhận được điện thoại của Lương Nguyệt, cô vẫn còn chưa nghĩ ra được ý tưởng nào.

“Hợp lớp nhất định phải tới đây!” Lương Nguyệt vừa mở miệng đã nhả

ra một câu mệnh lệnh. “Lần này họp mặt khác mọi lần, mọi người tham gia rất đông đủ, cuối tuần này đi Nông Gia Lạc[1] ngày một đêm. Thế nào? Thích không?”.

[1] Những khu nông trang có hình thức du lịch, nghỉ ngơi.

“Cậu đúng là rói tính rói mù! Đã bắt người ta nhất định phải tới rồi mà cuối cùng còn hỏi một câu ra vẻ tôn trọng nhân quyền lắm không bằng!”

“Vậy ý cậu là sẽ tới đúng không? Tớ biết mà, tớ đợi cậu!” Lương Nguyệt không cho cô có cơ hội lên tiếng, vừa nói xong cô đã lập tức dập máy.

Vương Y Bối bất lực nhìn di động tắt ngấm. Cô bạn này đúng thật là!

Cô lắc đầu, đứng dậy quay về căn nhà nhỏ để bàn bạc một vài chi tiết với mọi người trong tổ dự án. Trước mắt cứ quan sát kỹ địa hình ở đây đã, sau đó sẽ dựa vào tình trạng đất đai mà quyết định nên xây dựng kiểu phòng nghỉ thế nào.

Những chuyên gia về mảng này ở lại Lam Sơn, còn Vương Y Bối không quen với nơi này nên một mình quay về thành phố trước, tuần sau sẽ lại tới. Cô vừa xuống núi thì bắt gặp một chiếc xe chạy ngược hướng. Chiếc xe ấy cứ thế lướt qua cô, giống như một quăng đời đã trôi qua của họ.

Cuối tuần, Vương Y Bối vẫn tới địa điểm mà Lương Nguyệt đã nói. Mọi người và cả Lương Nguyệt đều có người đi cùng, chỉ có cô là vẫn một mình. Cả lớp tụ tập tại một địa điểm sau đó mới lên xe du lịch đi tới Nông Gia Lạc.

Gần đến giờ xuất phát, mọi người đã tới khá đông đủ, nhiều người bắt chuyện với cô, hỏi thăm tình hình công việc và cuộc sống, cô cũng đã quen rồi. Kiểu gì cũng sẽ có những câu hỏi như: “Cậu làm việc ở đâu?”, “Lấy chồng chưa?”, nếu ai đó đã kết hôn rồi thì nhất định sẽ bị hỏi: “Có con chưa? Trai hay gái?”...

Cô vẫn trả lời rất bình thản.

Cũng may là trước khi đi, Vương Y Bối đã sớm có chuẩn bị. Cô lôi kéo Ônng Thiển Ngữ cùng đi với mình, tránh tình trạng cô phải cô độc ngồi một chỗ. Vừa nhìn thấy Ônng Thiển Ngữ xuất hiện, Y Bối liền kéo cô ấy

đến trước mặt Lương Nguyệt: “Đây là người tớ đã từng kể với cậu, bạn tốt của tớ, Ông Thiên Ngữ”.

Lương Nguyệt và Ông Thiên Ngữ cùng quan sát đôi phương rồi chào hỏi nhau. Lương Nguyệt cầm lấy tay Ông Thiên Ngữ, nói: “Cảm ơn cậu đã chăm sóc con bé bóc đồng này!”.

“Tớ bóc đồng lúc nào?” Vương Y Bôi bĩu môi.

Trong khi ba người các cô đang trò chuyện sôi nổi thì đột nhiên ai đó kêu lên: “Hương Thần đến rồi đấy à? Trần Tử Hàn đâu sao không đi cùng cậu?”.

Vương Y Bôi nhếch môi. Cô ý nói lớn tiếng để cho cô nghe thấy chứ gì?

Năm xưa hình như trong lớp còn có một nhóm là “Hương Thần đảng”, suốt ngày xun xoe bên cạnh Hương Thần, ủng hộ Trần Tử Hàn chia tay cô để đến với Hương Thần.

Hương Thần còn chưa kịp trả lời thì nam chính cũng xuất hiện.

“Xin lỗi mọi người, bận chút việc nên đến muộn!” Trần Tử Hàn nói với giọng áy náy.

Đông đủ rồi, tất cả cùng lên xe.

Vương Y Bôi và Ông Thiên Ngữ ngồi cùng nhau, Trần Tử Hàn ngồi ghé phía sau các cô. Vương Y Bôi chẳng nói chẳng rằng nhưng lại hết sức chăm chú nghe Trần Tử Hàn và Hương Thần nói chuyện với nhau. Hai người họ nói rất nhiều vấn đề xa lạ với cô, giống như chưa từng có liên quan gì tới cô cả.

Cô biết Hương Thần cô ý, nhưng khi nghe thấy vậy trong lòng cô vẫn cảm thấy đau xót. Vị trí bỏ trống sau khi cô rời đi, đã có một người thay thế...

Ông Thiên Ngữ khẽ lay tay cô. Y Bôi quay sang mỉm cười để cô ấy yên tâm.

Đến Nông Gia Lạc, dù ở đây có phần hơi lộn xộn nhưng mọi người vẫn

rất hào hứng. Vừa xuống xe đã có người gào đói, vội vàng lấy dụng cụ nướng thịt ra bắt đầu nấu ăn.

Vương Y Bôi đứng một bên nhìn mọi người bận rộn.

Chức danh “lớp trưởng Trần Tử Hàn” tựa hồ đã ăn sâu trong đầu mọi người, ai cũng tuân thủ sự chỉ huy của anh. Cô nhìn bóng dáng kia, vô thức xoay người đi.

Thịt đã tẩm gia vị, bếp nướng cũng nhóm lửa xong, mọi người lấy đồ ăn ra, cho lên vỉ nướng.

Lương Nguyệt liếc về phía bếp: “Nướng thế kia thì bao giờ mới được ăn? Nướng xong thì cũng chết đói cả với nhau rồi, sao không bỏ tất cả vào nướng cùng lúc đi?”

“Đề nghị không tòi!” Ai đó lên tiếng hưởng ứng, bắt đầu tìm củi chất thành một đống lớn.

Vương Y Bôi kéo Ưông Thiển Ngữ tới bên cạnh bếp lửa mà Lương Nguyệt vừa mới nhóm xong, sau đó lấy đồ ăn cùng nhau nướng.

Vương Y Bôi cầm lấy một cái đùi gà dày thịt, ngồi nướng thịt thế này khiến trong lòng cô dễ chịu đôi chút.

Lửa khá lớn, cô lùi lại đằng sau theo quản tính. Những đóm lửa li ti bắn tung toé khiến tay cô khẽ run lên, đùi gà trong tay rơi xuống đất. Cô nhìn vào nó, đột nhiên cảm thấy bực bội.

Ưông Thiển Ngữ thấy cô chột ngây người ra, đang định kéo cô lại an ủi một chút nhưng còn chưa kịp phản ứng thì đã có một người khác xuất hiện trước mặt Y Bôi.

“Cho em.”

Vương Y Bôi ngẩng đầu, trông thấy gương mặt quen thuộc, trên tay anh là một cái đùi gà đã nướng xong.

Mọi người đều nhìn về phía hai người họ.

Cô đẩy anh ra: “Giờ em không muốn ăn nữa”.

Nếu hiện tại chỉ có một mình, cô nhất định sẽ khóc lớn một trận. Khóc vì miếng đùi gà kia rơi, cô không thể ăn!

Một câu nói trong hồi ức, thỉnh thoảng lại vang vọng bên tai cô: “Em muốn cái gì anh cũng sẽ mang về cho em...”.

Mọi người đều là người thông minh, chỉ lặng im nhìn, cho dù trong lòng có bao nhiêu liên tưởng cũng sẽ không ai đi hỏi đương sự.

Màn đêm phủ xuống, Y Bối đứng giữa khoảng đất trống bên ngoài gian nhà, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Uông Thiên Ngữ đi tới bên cạnh cô, vai sóng vai, ánh mắt cũng nhìn thẳng về phía trước.

“Y Bối!” Uông Thiên Ngữ khẽ gọi: “Có chuyện này tớ vẫn luôn giấu cậu”.

“Chuyện gì?”

“Anh ấy từng đi tìm cậu.” Uông Thiên Ngữ ngừng một chút, quan sát sắc mặt Vương Y Bối: “Cái đêm cậu khóc lóc chạy tới nhà tớ, anh ấy đã tới tìm cậu”.

Cô lặng im nhìn Uông Thiên Ngữ, không lên tiếng.

Uông Thiên Ngữ thở dài: “Khi ấy thấy cậu quá đau khổ, tớ nghĩ, cho dù anh ấy có tìm cậu về thì sao chứ? Nếu người con trai này khiến cậu sống khổ sở như vậy, thì hai người làm sao có thể tiếp tục ở bên nhau được nữa? Vì thế, tớ đã không nói cho anh ấy biết lúc ấy cậu đang ở trong nhà tớ”. Uông Thiên Ngữ dừng lại, không nói tiếp việc Trần Tử Hàn cũng đoán được Y Bối ở đó.

Vương Y Bối mím môi, nhưng nghe xong thì cũng chỉ khẽ cười: “Nói thật đi, có phải cậu cảm thấy chúng tớ không hợp nhau hay không?”.

Uông Thiên Ngữ im lặng.



Vương Y Bối ngày ấy ngây thơ, đáng yêu, một cô gái như vậy thực sự cần một người đàn ông yêu thương, chiều chuộng hết lòng, vĩnh viễn không được để cô ấy rơi lệ, không được khiến cô ấy bị tổn thương.

Nhưng Trần Tử Hàn lúc đó không có khả năng ấy. Hơn nữa, Y Bối cũng không phải một cô gái hiểu lòng người khác. Nếu như đánh giá hai người họ có hợp nhau hay không, chỉ có thể nói rằng, thời điểm ấy, họ không hợp nhau.

“Cậu đã làm đúng.” Vương Y Bối dựa vào vai Uông Thiển Ngữ. Năm đó, cô và Trần Tử Hàn đã đi tới đường cùng cho dù có gặp mặt thì cũng chỉ mang lại đau khổ cho nhau mà thôi.

Đứng trên tầng hai nhìn xuống dưới, Hường Thần quay đầu lại nói với người phía sau: “Vì sao không giải thích?”.

Trần Tử Hàn trầm mặc đứng đó, không trả lời, cũng không bỏ đi.

“Thực ra tớ rất muốn biết, cậu có từng hối hận hay không?”

Anh liếc nhìn cô: “Không”.

Anh chưa từng hối hận, chỉ cảm thấy thật tiếc nuối.

-----oOo-----

## **Chương 11: Đừng dễ dàng nói lời yêu**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Sau này, tôi cuối cùng cũng hiểu được, tình yêu phức tạp nhất trên đời chính là, A yêu B, B yêu C. Tình cảm đâu có nhiều đến mấy cũng chỉ là một cái khung, sau đó, tùy vào mỗi người khác nhau mà sẽ có những họa tiết khác nhau, chỉ có điều, họa tiết chính đều là một. Ví dụ như, kết thúc của một tình yêu, nếu không là vĩnh viễn bên nhau, thì cũng sẽ là đường ai nấy đi. Tình yêu của tôi và anh cũng vậy, cứ ngỡ là khác biệt, ai biết rằng cũng chỉ đến thế mà thôi. Chỉ vì chúng ta đều muốn nhìn thấy một cái kết viên mãn, một cái kết hạnh phúc, đặc biệt là chuyện của bản thân mình.

Trở về từ Nông Gia Lạc, Vương Y Bối ra lệnh cho bản thân đặt toàn tâm toàn ý vào công việc, không được suy nghĩ những chuyện liên quan đến Trần Tử Hàn nữa. Thế nhưng, cứ hễ rảnh rỗi một chút là trong đầu cô lại nổi lên hình ảnh của anh, lại không tìm được mà tự hỏi rốt cuộc anh có ý đồ gì? Rõ ràng anh và Hương Thần thân thiết đầy mờ ám như vậy, tại sao anh còn liên tục xuất hiện trước mặt cô? Nghĩ ngợi lan man, Y Bối chợt phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm cực kỳ lớn. Người ta có thể chỉ là tốt bụng cho cô một cái đùi gà mà thôi, vậy mà cô lại vin vào đó mà tưởng tượng xa xôi. Anh chỉ nhất thời mời cô ăn một bữa, vậy mà khiến cô mãi chưa quên.

Cô cười tự giễu, rồi lại lắc đầu, không nhìn được mà oán giận bản thân. Đã hàng ngàn hàng vạn lần cô tự nhủ sẽ bỏ ba chữ “Trần Tử Hàn” kia vào sổ đen, kể cả ai nhắc tới cũng làm như không quen biết, phải nghĩ thật lâu, thật lâu mới nhớ ra anh ta là ai. Vậy mà hiện tại, hễ nghe người khác nói đến cái tên ấy, trái tim cô cũng theo bản năng mà lòi nó ra, rồi cố gắng nghe ngóng xem người ta nói gì về anh, cuộc sống của anh ra sao, có bạn gái hay chưa, kết hôn hay chưa...

Cuối cùng thì cô cũng có thể chấp nhận sự thật được rồi. So với cô, anh sống rất tốt, anh cảm lên được thì cũng có thể bỏ xuống được. Cô tin, rồi sẽ có một ngày cô làm được như thế, sẽ biến tên anh hoàn toàn trở thành “lịch sử”, mờ dần, mờ dần trong cuộc sống của cô.

Khu nghỉ dưỡng Lam Sơn là dự án lớn nhất của công ty, nhiều người nôn nóng muốn được tham gia, nhân cơ hội để chứng minh thực lực bản thân, nhưng cũng có một vài người rụt rè, sợ lần này hợp tác với Hoàn Quang không được thuận lợi.

Thái độ của Vương Y Bối thì trái lại, hoàn toàn bình tĩnh. Nếu là quá khứ, hẳn là cô sẽ vô cùng lo lắng, vô cùng căng thẳng, chỉ biết bám víu lấy người bên cạnh mà không ngừng hỏi: “Làm sao bây giờ?”. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng phải chịu khổ cực, dù điều kiện gia đình không phải thuộc hàng giàu có, chỉ có hộ khẩu ở vùng nông thôn mà thôi, nhưng cô chẳng bao giờ phải động chân động tay vào những việc nhà nông, hơn nữa, bố mẹ còn nâng niu cô như bảo bối trên tay. Tính cách cô tùy hứng, muốn làm gì thì làm cái đó. Có lẽ trong cuộc đời, đến giờ phút này cũng chỉ có hai việc đả kích cô trầm trọng nhất, đó là trượt đại học và chia tay Trần Tử Hàn. Sau này mỗi khi nghĩ tới hai lần đau thương ấy, cô chỉ cảm

thấy buồn cười. Dù sao thì đó cũng chẳng phải là chuyện khiến thiên hạ chê cười, chắc là do trước đây cuộc sống của cô quá xuôi chèo mát mái, nên khi chịu một cú đả kích nhỏ như vậy cô cũng tưởng chừng như trời long đất lở. Khi học năm tư đại học, Trần Tử Hàn bỏ rơi, cô đã từng chán chường một thời gian dài, rồi cuối cùng vẫn cứ phải bước vào đội quân tốt nghiệp đi tìm việc làm; từng phỏng vấn, cũng từng bị từ chối. Lúc ấy cô mới phát hiện, bốn năm đại học của cô không có lấy một lần được học bổng, không có lấy một mảnh giấy khen. Cô vốn tưởng rằng Trần Tử Hàn sẽ nuôi cô cả đời, nhưng sự thật là anh đã rời bỏ cô... Ngay cả khóc cô cũng không có thời gian khóc nữa, cô phải tiếp tục nỗ lực tìm việc làm. Cô từ một cô gái đỏ mặt tía tai trong lần phỏng vấn đầu tiên, dần dần biến thành một người có thể bình thản nói chuyện với bất kỳ ai, từ một người đi đâu cũng phải bắt taxi đến một người có thể đứng cả tiếng đồng hồ trên xe buýt đồng người với đôi giày cao gót. Thời gian dùng cách gì để khiến cô thay đổi, chỉ có mình cô biết. Cuộc sống chưa từng lừa dối chúng ta, chỉ có những điều tốt đẹp ngay hiện tại tung hoành, khiến đôi mắt chúng ta không nhìn thấy được viên kẹo đắng bọc đường kia mà thôi.

Khi đó, cô từng trò chuyện với một sư tử khoá trên, cô ấy tìm được công việc ở thành phố, nhưng bạn trai lại quay về quê hương làm việc, hai người không tránh khỏi chia tay. Y Bối đã hỏi, vì công việc mà từ bỏ người yêu, có đáng hay không? Cô ấy thản nhiên đáp, chẳng qua là vì người ta thường đánh giá quá cao tình yêu, thực tế nó không quan trọng như trong tưởng tượng của chúng ta. Nếu giao toàn bộ mọi thứ của bản thân đặt lên vai một người đàn ông, đó là một điều xuẩn ngốc! Đây không phải vấn đề khách quan hay không, mà là bản thân cần phải học cách sống độc lập. Công việc sẽ giúp người phụ nữ độc lập về mặt tài chính, chỉ có tài chính độc lập mới giúp phụ nữ không còn phụ thuộc vào người đàn ông, cho dù yêu anh ta đi nữa cũng sẽ không vì anh ta mà hy sinh mọi thứ.

Y Bối nghe xong những điều cô ấy nói, đã im lặng suy nghĩ rất lâu. Thời gian đó, cô chẳng bao giờ nghĩ được rằng bản thân cũng sẽ có một ngày tự lập, cô chỉ nghĩ sẽ đi theo Trần Tử Hàn, anh tới đâu, cô cũng theo tới đó. Sau này cô mới biết mình sai, vấn đề không phải là yêu hay không yêu, mà là cô đã tự biến mình thành một kẻ lệ thuộc vào người khác, không biết tự lo cho bản thân, càng không biết thế nào là tự lập.

Bây giờ nghĩ lại, rốt cuộc thì cô cũng trả lời được câu hỏi vì sao ngày ấy

Trần Tử Hàn không nghe theo yêu cầu của cô, bỏ việc ở Quảng Vũ. Nhưng hiểu cũng chỉ là hiểu mà thôi, dù sự việc có phát sinh một lần nữa, cô vẫn sẽ hành động như vậy. Cuộc sống không bao giờ lặp lại, cũng không có thuốc hồi hận để mà uống.

Gần hết giờ làm việc, Hương Vũ Hằng lười nhác đi đến bên cạnh bàn của Vương Y Bối, đứng trước mặt cô: “Đi thôi, mời cô đi ăn”.

Vương Y Bối nhác mí mắt nhìn Hương Vũ Hằng với vẻ hoài nghi. Cô làm sao quên được trò khôi hài lần trước khi anh ta mời cô đi ăn chứ.

“Haizz.. Tuy rằng tôi rất muốn đi, nhưng để tránh cho bản thân chịu đả kích, vẫn không đi thì hơn.”

Hương Vũ Hằng chống một tay xuống bàn làm việc của cô: “Cô không dám à?”.

“Nói đi, lần này là vì chuyện gì?”

Hương Vũ Hằng thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Hình tượng của tôi trong mắt cô có vẻ tệ quá nhỉ. Tôi chỉ muốn mời cô đi ăn thôi, hai ngày nữa cô lại phải tới Lam Sơn một thời gian khá dài rồi, nên mới muốn động viên cô một chút. Nếu cô thật sự không muốn thì thôi vậy”.

Vương Y Bối cầm túi xách: “Thế mà anh không nói sớm!”.

Được ăn cơm mà không mất tiền, không đi thật là uổng phí.

Hương Vũ Hằng để cho cô chọn địa điểm, nghe cái tên cô nói ra, anh không nén được cười. Đúng là một cô gái dễ ghi thù! Địa điểm cô chọn là một nhà hàng xa hoa, giá mỗi món ăn đều khiến người ta run sợ. Cô đang cố ý “làm thật” anh đây mà, xem ra là để báo thù anh, lần trước cố ý lừa cô đi, khiến cô trở thành kẻ thù của đối tượng xem mắt của anh.

Lục Đình sau khi cố ý gây sự cũng không dám có hành động nào khác nữa, có lẽ nhà họ Thân đã lên tiếng cảnh cáo. Bên này, ông Hương cũng chưa ra tay giúp con trai mình ngay, vẫn muốn chờ đợi xem biểu hiện của Hương Vũ Hằng thế nào, có thể tự lực thoát ra khỏi nguy cơ khó khăn này không. Từ sau khi Quảng Vũ bắt đầu hợp tác với Hoàn Quang, Hương Kỳ Lai bất ngờ cho gọi điện khen ngợi Hương Vũ Hằng làm tốt,

còn nói bữa cơm lần này lẽ ra phải để ông mời mới đúng.

Hương Vũ Hằng hôm nay vẫn duy trì tác phong lịch lãm như mọi khi, lúc xuống xe mở cửa giúp Y Bôi, anh ta còn cúi người làm động tác rất chuẩn, khiến mấy lời châm chọc chưa kịp nói ra miệng, Vương Y Bôi đành nuốt ngược trở lại. Thật chẳng biết hôm nay anh ta uống nhầm thuốc gì nữa!

Trong lúc cùng Hương Vũ Hằng đi vào nhà hàng, Vương Y Bôi chợt nhớ đến năm cuối đại học, sau khi phỏng vấn thất bại hàng loạt, cô đã mất hết niềm tin, nói với Uông Thiển Ngữ rằng cô chẳng còn hy vọng xa vời kiếm được công việc tốt nữa, chỉ mong sau này được một lần vào ăn cơm tại nhà hàng ngon nhất thành phố mà thôi. Vậy mà sau khi đã đi làm, cô lại tiếc không dám bước vào. Quá đắt! Không phải không đủ sức trả, mà là cảm giác thích thú được vào đó ăn không thắng được nỗi đau tiền chảy ra khỏi ví.

Hương Vũ Hằng nhận thấy tâm trạng cô rất tốt, liền tiếp tục làm một người đàn ông lịch thiệp, kéo ghế ra mời cô rồi anh mới ngồi xuống.

Vương Y Bôi rốt cuộc không chịu được nữa: “Anh dõ dành bạn gái cũng như vậy đấy chứ?”. Nhìn cũng có vẻ được, vừa phong độ vừa có giáo dục tử tế, khác hẳn với bộ dạng lêu lổng, phóng túng ngày thường.

Hương Vũ Hằng chợt kêu lên thảm thiết: “Tôi mà phải đi dõ dành phụ nữ à?”, vừa nói anh ta vừa chớp mắt: “Đây là đãi ngộ đặc biệt dành cho cô thôi”.

Những lời nói này cô mà tin thì đúng là kẻ đại ngu đàn.

Bồi bàn đưa thực đơn tới, Hương Vũ Hằng để cô gọi, anh không kén chọn lắm, thế nào cũng được. Vương Y Bôi lúc đầu còn từ chối nhưng rồi cũng không thoái thác nữa. Dù mấy năm gần đây ngồi ở bàn ăn, cô rất ít khi tỏ ra kén chọn, nhưng vì dự tiệc nhiều nên những khi chỉ có một mình, cô lại càng kén ăn hơn.

Y Bôi gọi đơn ăn xong, bồi bàn đi.

“Trước đây tôi từng khao khát được một lần tới nhà hàng sang trọng như này ăn cơm.” Nghĩ đến quá khứ, cả gương mặt cô chợt sáng bừng lên,

năm xưa là khao khát, còn bây giờ đã thành hiện thực, thậm chí còn vượt xa cả mong muốn. Không ngờ cảm giác chờ mong lại hoàn mỹ như thế.

“Vậy cô cũng nên tỏ ra cảm kích tôi đã giúp cô thực hiện được giấc mộng đẹp chứ nhỉ?”

“Thôi đi! Rõ ràng là anh phá tan giấc mộng đẹp của tôi thì có. Nếu không thì bây giờ tôi vẫn còn được chờ mong.” Y Bối cố ý tỏ ra xem thường: “Hơn nữa, mới nghĩ đến đi cùng tôi tới đây là anh... Haizz...”.

Vẻ mặt của cô quá khoa trương, khiến Hường Vũ Hằng không khỏi bật cười: “Thế cô mong là đi cùng ai? Bạn trai à?”.

Sắc mặt Vương Y Bối chột cứng lại. Một câu nói vô ý của Hường Vũ Hằng đã chạm tới đúng nơi thiếu phòng ngự trong trái tim cô. Đúng vậy, cô năm đó có một tâm nguyện là có thể cùng Trần Tử Hàn ăn những món ăn ngon nhất ở đây một lần, quan trọng hơn là hai người có thể gánh vác nỗi giá cao ngất trời kia, quả nhiên là tuổi trẻ chẳng biết ưu sầu. Bây giờ cô không thể nghĩ ra được, trong lúc cô đang huyền tưởng cùng anh sống thoải mái thì anh đang chờ mong điều gì...

Hường Vũ Hằng nhận ra sự khác thường của cô, mắt híp lại, đang định lên tiếng thì bồi bàn dọn đồ ăn lên. Vương Y Bối vừa nhìn thấy đồ ăn, khuôn mặt lập tức vui mừng hơn hờ như cô bé con, thần sắc u sầu ban nãy cùng tiêu tán.

Bài học mà thời gian dạy chúng ta có thể không phải là sự dối trá, mà chỉ là cách đưa tâm trạng đang lộ rõ ràng trên mặt cát vào sâu trong đáy lòng mà thôi.

Vương Y Bối vừa ăn không ngừng bình phẩm món ăn ở đây. Cô không rõ lắm cái gì là giữ nhiệt độ thích hợp khi nấu ăn, cô chỉ đơn thuần biết đây là hương vị mình thích, biết chúng rất hợp khẩu vị của cô. Những món đậu phụ cô từng ăn trước đây đều là vị cay vì khẩu vị của cô khá nặng, nghe nói nhà hàng này có món đậu phụ xào rất nổi tiếng, quả nhiên là không sai, mặc dù thanh đạm nhưng cô lại khen không dứt.

<http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Hường Vũ Hằng không quá chú ý tới chuyện ăn uống. Trước đây ở nước

ngoài anh cũng khá kén chọn, nhưng về nước rồi cảm thấy cái gì cũng có thể nuốt trôi, không có gì là không thể ăn. Quả nhiên là có so sánh mới biết cái gì hay, cái gì dở.

Trong lúc hai người họ đang ăn vui vẻ thì Vương Y Bối nhìn thấy bàn ăn gần đó có một đôi nam thanh nữ tú cũng đang ngồi ăn cơm. Cô mở to mắt, cứ ngỡ nhìn nhầm, nhưng sự thật là thị lực của cô rất tốt.

Thời đại học cô thích nằm sấp trên bàn xem phim trên máy tính. Bạn cùng phòng thấy vậy, tốt bụng nhắc nhở cô: “Đừng có ngồi xem kiểu đấy, cậu nghĩ mắt cậu tốt lắm đấy hả?”. Lúc ấy cô trả lời: “Tốt, cực kỳ tốt, tớ chưa bị cận thị, hồi cấp ba tớ còn ngồi đọc tiểu thuyết suốt từ sáng sớm đến tận buổi tự học tối. Đọc xong ngẩng lên trước mắt đen kịt một mảnh dù trong phòng bật đèn sáng choang. Như thế mà sau đó cũng không bị cận thị...”. Bạn cùng phòng sắc mặt không chút biến đổi, bỏ đi, sau đó chẳng bao giờ quản việc mắt cô tốt hay không nữa.

Lúc này, Vương Y Bối nheo mắt, tay cầm đũa cũng buông xuống.

Hương Vũ Hằng quay đầu lại nhìn theo ánh mắt cô, cảm thấy khó hiểu: “Giám đốc của Quảng Vũ và con gái thứ hai nhà họ Hương, cô quen à?”.

Quả nhiên, những người có thân phận xếp cùng một hàng luôn nằm trong một phạm vi nhất định. Vương Y Bối lắc đầu: “Chỉ thấy người ta trai tài gái sắc ngồi cùng một chỗ thu hút ánh nhìn thôi. Nghe anh nói vậy thì có vẻ như họ rất môn đăng hộ đối, càng nghĩ càng thấy đẹp đôi”.

Vương Y Bối không thân quen gì với Thân Thiệu An, trước đây qua Trần Tử Hàn, cô mới gặp anh ta một hai lần, ngay cả nói chuyện cũng chưa từng nói với nhau một câu. Cô chỉ cảm thấy tò mò, vì sao Thân Thiệu An và Hương Thần lại đi cùng nhau? Cô còn nhớ có lần từng nghe người khác nói Hương Thần đã rời khỏi Quảng Vũ rồi.

“Tôi qua đó một chút.” Hương Vũ Hằng cười với Vương Y Bối, lập tức đứng dậy. Nếu như đã tình cờ gặp thì đương nhiên không thể làm như không thấy được.

Vương Y Bối nhìn theo Hương Vũ Hằng, lòng đầy hối hận vì đã chọn chỗ ngồi này. Thành phố này thật nhỏ bé, đi đâu cũng gặp người quen cũ, lần nào cũng bị đánh động tới dây thần kinh, muốn giả vờ quên cũng

không thể.

Hương Vũ Hằng tới chào hỏi, Thân Thiệu An dù không mấy thoải mái nhưng vẫn duy trì thái độ lịch sự: “Giám đốc Hương quả nhiên là không ra tay thì thôi, nhưng một khi đã ra tay thì khiến cho người ta không thể không tròn con mắt mà nhìn. Thật sự còn phải học tập giám đốc Hương nhiều”.

Chi tiết cụ thể cho hợp đồng đã bàn bạc cụ thể đến thế rồi, thật không ngờ còn bị đá bay, Quảng Vũ vì dự án này đã hao tổn rất nhiều nhân lực và tiền của, cuối cùng lại để cho người khác hưởng lợi.

“Giám đốc Thân châm chọc tôi rồi, chẳng qua tôi chỉ gặp may mà thôi. Bỏ tôi lúc nào cũng dặn tôi phải học tập anh. Giám đốc Thân tài giỏi như vậy, khiến tôi cảm thấy rất áp lực.”

Thân Thiệu An lắc đầu, không thể không cười, cầm lấy ly rượu lên mời Hương Vũ Hằng một ly.

Hương Thần hết nhìn Hương Vũ Hằng, rồi lại nhìn Thân Thiệu An, đối với chuyện giữa đàn ông với nhau, cô không quan tâm nhiều. Cô chỉ để ý tới người phụ nữ đang ngồi bàn bên kia mà thôi. Cô đứng dậy nói: “Tôi cũng nên qua bên kia ôn chuyện cũ mới phải”.

Hương Thần vừa nói hết câu, trên mặt Hương Vũ Hằng chợt hiện lên sự kinh ngạc.

Hương Thần đi đến bên cạnh Vương Y Bối, đảo mắt qua bàn thức ăn, khẽ cười: “Đã lâu không gặp!”.

Vương Y Bối nhìn khuôn mặt xinh đẹp lay động lòng người của Hương Thần, khuôn mặt mà cô từng rất ghét, và đã từng tát một cái, vậy mà hiện giờ cô chẳng hề cảm thấy có chút phần nộ nào nữa: “Mới chỉ có vài ngày, xem ra trí nhớ cậu kém đi rất nhiều so với trước đây”.

Còn nhớ thời cấp ba, Hương Thần học thuộc lòng bài rất nhanh, từng được các thầy cô khen ngợi.

Hương Thần cười ra tiếng: “Cậu cũng quan tâm tới tôi quá nhỉ, ngay cả trí nhớ của tôi thế nào cũng biết rõ”. Dù biết Vương Y Bối không hoan



ngheh nhưng Hương Thần vẫn ngồi xuống ghế: “Cậu và sếp có vẻ khá thân thiết nhỉ?”.

Vương Y Bối liếc nhìn cô ta, không hiểu lời nói kia ám chỉ điều gì. Càng để tâm suy nghĩ thì lại càng khó giải thích.

“Trần Tử Hàn vẫn độc thân.” Hương Thần thật sự không ngờ lại có ngày mình có thể nhìn thẳng vào khuôn mặt kia một cách thoải mái đến vậy. Quá khứ bao nhiêu hận, bao nhiêu không cam tâm, bây giờ đã hoá thành khói thuốc mà lặng lẽ bay đi. Hương Thần chợt cảm thấy bản thân nực cười, thậm chí yêu Trần Tử Hàn ngần ấy năm mà không được, Vương Y Bối chính xác là tình địch số một của cô, theo lý mà nói thì lẽ ra khi thấy hai người họ chia tay, cô phải hài lòng mới đúng. Thế nhưng, cô lại chẳng hề thấy vui vẻ, giống như cảm giác năm xưa khi nghe tin Trần Tử Hàn đính hôn với Lục Dĩnh, cô nghĩ, nếu người bên cạnh anh không phải Vương Y Bối thì đó chính là một khuyết điểm.

Vương Y Bối tròn mắt kinh ngạc, nhưng chỉ lướt ánh mắt qua mặt Hương Thần, không nói gì.

Hương Thần muốn giải thích rất nhiều, giải thích chuyện cô và Trần Tử Hàn cùng có mặt tại hôn lễ của Lương Nguyệt chỉ là một chuyện ngẫu nhiên, giải thích hai năm trước, cô và Trần Tử Hàn vẫn duy trì ở mối quan hệ bạn bè bình thường, có việc cần thì giúp đỡ, không có việc tự khắc sẽ không quấy rầy nhau. Thế nhưng cuối cùng Hương Thần cũng không nhiều lời, quá chủ động thúc đẩy quan hệ tình cảm của người khác, còn chưa biết là lợi hay hại. Cô cười với Vương Y Bối: “Được rồi, không làm phiền cậu ăn cơm nữa”.

Vương Y Bối nhìn theo bóng Hương Thần, phát hiện cô ấy cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán Thân Thiệu Anh.

Điều mà Hương Thần giấu tận đáy lòng không nói rõ, chính là cô giả vờ thân mật với Trần Tử Hàn ở đám cưới của Lương Nguyệt, chẳng qua chỉ muốn trả thù Vương Y Bối một chút vì quãng thời gian cấp ba, giúp lòng mình hoàn toàn thoải mái.

Vì vừa rồi Hương Thần nói muốn ôn chuyện cũ với Vương Y Bối nên lúc này thấy cô ta đã đi rồi, Hương Vũ Hằng mới quay về chỗ.

Vương Y Bối cười với anh: “Bạn học cấp ba, không ngờ thay đổi nhiều quá không nhận ra”. Nói xong cô mới thấy lời nói của mình lỗi sai chổng chát, vì vừa rồi còn nói là không quen biết hai người họ. “Lúc này không chắc chắn lắm nên không dám qua chào hỏi, thật không ngờ cô ấy vừa nhìn đã nhận ra tôi”.

Hương Vũ Hằng há miệng, nhưng chỉ để bỏ một miếng đậu phụ vào. Anh thật sự muốn nói với cô gái này, nếu không thích thì đừng nói, chứ đừng nói dối làm gì, thái độ miễn cưỡng như vậy như vậy vừa làm cho bản thân khó chịu vừa khiến người khác không thoải mái.

Làm việc với nhau đã lâu, Hương Vũ Hằng phân nào hiểu được con người cô. Ngày hôm nay tâm trạng cô lộ ra ngoài rất nhiều, hẳn là đã có điều gì chạm vào nơi nhạy cảm nhất trong lòng cô.

Ăn cơm xong, Hương Vũ Hằng mời cô ra bờ sông ngắm cảnh. Cảnh đêm của thành phố này rất đẹp, chỉ có điều người ta cứ mãi theo đuổi cái đẹp của anh đèn lung linh mà quên mất đi thứ ánh sáng đẹp nhất của màn đêm chính là ngàn vạn ngôi sao trên bầu trời kia. Con gió nhẹ dịu dàng lướt qua mặt Vương Y Bối, thổi mái tóc của cô khẽ bay. Cô chăm chú quan sát một đám trẻ con đang nô đùa gần đấy, lòng dễ chịu hơn rất nhiều, nụ cười lấp lánh trên mặt, đôi mắt như mặt hồ xanh trong và tĩnh lặng, phản chiếu lại từng tia sáng chiếu vào nó.

“Cô có tâm sự?”

Cảm giác này đã xuất hiện trong lòng Hương Vũ Hằng từ lâu, bình thường Y Bối che giấu quá giỏi, thỉnh thoảng lơ đãng để lộ ra nhưng cũng chỉ có một chút, còn hôm nay lại biểu hiện ra bên ngoài rất rõ rệt. Rõ ràng cô quen biết Thân Thiệu An và Hương Thần vậy mà lại nói không quen, sau đó lại còn vụng về giải thích.

“Sao thế, hôm nay anh nhàn rồi quá nên muốn tìm một người đang đầy tâm sự để khuyên bảo à? Thảo nào mà lại đưa tôi ra đây. Tiếc là phải để anh thất vọng rồi, chỗ này cảnh đẹp như vậy làm gì có ai nữ lòng tìm tới đây để tự sát chứ, nên anh hãy từ bỏ cái ý nghĩ tìm được một người đang tuyệt vọng ở đây đi.”

Vương Y Bối vô tư cười, khiến Hương Vũ Hằng không khỏi thở dài: “Có nhiều lúc không thể chỉ dùng lỗ tai để nghe người khác nói, bởi vì

lời nói chưa chắc đã biểu đạt thật sự tâm tình của người ta. Cần phải nghe tiếng từ trái tim người đó”.

“VẬY anh thử nói xem, tim tôi đang nói cái gì?” Y Bối vẫn cười thản nhiên, thậm chí còn tỏ ra rất hứng thú với những gì anh nói.

“CÔ không quên được một người.” Hương Vũ Hằng nói bằng giọng chắc nịch.

Nụ cười trên gương mặt cô dần dần mất đi về tự nhiên, nhưng vẫn bình thản nhìn Hương Vũ Hằng: “Anh tiếp tục đi!”.

“CÓ lẽ không phải là cô không quên được anh ta, mà chỉ là cô không muốn quên thôi.”

Vương Y Bối nhếch môi, chỉnh đốn lại tâm trạng rối như mớ bong bong: “Ồ, vậy thì đại sư, mong ngài nói cho tôi biết làm thế nào mới có thể quên được?”.

“Tìm một người khác đến để đuổi người kia đi!”

Vương Y Bối tròn mắt kinh ngạc, rồi đột nhiên phá lên cười: “Không ngờ anh còn có tính hài hước như vậy. Anh diễn giỏi lắm, tôi phối hợp cũng không tồi phải không?”.

Hương Vũ Hằng không nói gì, chỉ lặng yên nhìn cô.

Vương Y Bối hít sâu: “Hơi lạnh rồi, phiền anh đưa tôi về!”.

Cô không thể phủ nhận, mấy câu nói của Hương Vũ Hằng đã đả kích tới tâm tư vốn chôn sâu dưới đáy lòng cô. Không phải là cô không quên nổi Trần Tử Hàn, mà là cô không muốn quên. Cô một mặt khuyên nhủ mình phải quên anh đi, nhưng một mặt lại nhắc nhở mình, nếu cứ thế quên thì tình cảm bao nhiêu năm ấy còn lại cái gì để ghi lòng tạc dạ? Nếu ngay cả bản thân mình cô cũng quên, thì chuyện tình cảm coi như chẳng còn gì để nói nữa rồi.

Thật sự là cô không muốn, không muốn quên anh.

Đi làm mấy năm nay, được mọi người giới thiệu cho rất nhiều người đàn

ông ưu tú, nhưng cứ mỗi lần có ý định thử bắt đầu lại thì cô đều do dự, cuối cùng đóng cửa trái tim. Suy nghĩ đó hết như khi cô mới học đại học năm đầu, lúc ấy cô tự nhủ với bản thân rằng, chỉ cần biết Trần Tử Hàn có bạn gái mới, cô sẽ thôi hy vọng. Còn hiện tại, cô lại ngầm hứa hẹn với bản thân, chỉ cần anh kết hôn, cô sẽ đi tìm người đàn ông khác. Có lẽ đó mới chính là kết cục mà cô cho rằng viên mãn, hai người họ thật sự trở thành những kẻ xa lạ.

Cô chưa từng nghĩ tới việc tiếp tục duyên phận với anh, nhưng buồn cười ở chỗ cô lại muốn đợi anh kết hôn rồi mới tìm cho mình một người đàn ông khác. Cô quá coi trọng đoạn tình cảm kia nên mới dùng cách này để tôn trọng tình yêu đã từng chiếm trọn tuổi thanh xuân của mình.

Hương Vũ Hằng mời thêm một vài chuyên gia về đủ mọi lĩnh vực cùng Vương Y Bối đến Lam Sơn. Thực ra Lam Sơn cũng không phải một nơi xa xôi lắm, chỉ có điều vị trí tương đối hẻo lánh. Mấy năm trước, người tới đây du ngoạn rất đông nhưng từ sau khi Hoàn Quang tiếp nhận khu vực này đã cấm xe tư nhân lên núi, nên con đường này mới đầy vẻ hiu quạnh. Nghe nói để có được quyền sử dụng khu vực này, Hoàn Quang không những phải ký rất nhiều hiệp định với chính quyền địa phương mà còn phải đồng ý hợp tác với những vùng lân cận, nên suốt mấy năm qua, công ty đã làm công tác di dời và tiến hành tu sửa đường quanh chân núi.

Lần trước tới đây vội vội vàng vàng còn không kịp quan sát kỹ, bây giờ cô mới nhận thấy Lam Sơn khác xa tưởng tượng của mình, mấy cái chòi nhỏ đã bị dỡ bỏ hết. Cô cứ nghĩ Lam Sơn không quá rộng, nhưng khi băng qua một cánh rừng nhỏ mới phát hiện nơi này thật sự rất rộng lớn, cảm giác như lạc vào chốn bồng lai, cảnh đẹp như tranh, thiên nhiên kiêu diễm.

Mấy ngày đầu mới tới, Vương Y Bối còn không thích ứng được với khí hậu ở đây, nhiệt độ trên đỉnh núi thấp hơn dưới chân núi mười độ, cũng may mà cô có mang theo áo dài tay. Những ngày sau đó là họp hành liên miên, các chuyên gia toàn dùng từ ngữ chuyên ngành để nhận định về địa hình nơi này, Vương Y Bối nghe cứ mơ mơ hồ hồ, phải không ngừng hỏi lại.

Ngày nào cũng bàn đi tính lại như thế mới cho ra được bản kế hoạch đầu tiên, nhưng mà nghe nói gửi đến Hoàn Quang để xét duyệt thì Lộ Ôn Diên chẳng thèm liếc mắt lấy một lần. Vương Y Bối không quá thất

vọng, xưa nay cô chẳng gặp nhiều chuyện thuận buồm xuôi gió lắm nên gặp phải gió lắm nên gặp phải giông tố nhiều cũng thành quen.

Theo như cô phân tích, Hoàn Quang muốn biến nơi này trở thành một khu du lịch đặc sắc, quan trọng là phải thể hiện rõ hai chữ “đặc sắc” kia, hơn nữa còn phải có dấu hiệu nhận biết riêng. Địa hình Lam Sơn không cho phép nhiều xe cộ qua lại, dựa theo hướng nghĩ ban đầu thì hẳn là khu du lịch này sẽ chỉ áp dụng cho hội viên, những ai muốn tới đây nghỉ dưỡng đều phải đặt chỗ trước. Nhưng vấn đề là làm sao mới có thể thu hút được những kẻ lắm tiền nhiều của đã quen mắt vô số cảnh đẹp kia tới nơi này?

Vương Y Bối một mình đi tản bộ, con đường lỏm chớm toán đá sỏi. Cô nhặt một viên đá lên, trầm nghĩ, con người đứng là kẻ huỷ diệt thiên nhiên, phong cảnh xinh đẹp thế này mà cũng nở lòng phá hỏng. Thế nhưng rõ ràng hiện tại cô đang ở đây để tiến hành phá hỏng nó.

Công việc tiến hành không hề thuận lợi chút nào, bao nhiêu phương án giao cho Hoàn Quang đều bị loại. Lòng nhiệt tình của mọi người cũng vì thế mà bị ảnh hưởng rõ rệt, dần dần trở thành mệt mỏi, chán chường. Hường Vũ Hằng đã mấy lần đích thân tới đây xem xét, Vương Y Bối đề nghị anh nên tìm người có kinh nghiệm dày dặn tới giúp đỡ, về mảng nhân sự cô có thể lo liệu ổn thoả, nhưng về việc xây dựng dự án này, thất sự là có chút quá sức. Cô nói rõ quan điểm của mình như thế, nhưng Hường Vũ Hằng lại động viên cô, cái gì cũng có lần đầu, không nên nản chí. Cuối cùng, Y Bối cũng đành tiếp tục nỗ lực.

Nghe nói, vì chưa thấy công ty cô có tiến triển gì nên Hoàn Quang cử người tới hỗ trợ. Tin này với Vương Y Bối mà nói không tốt cũng không xấu, có lợi nhưng cũng có hại. Điểm lợi chính là, nếu có người của Hoàn Quang ở đây thì cô sẽ có thể tìm ra hướng đi chính xác, thoát khỏi tình trạng vò đầu bứt tai không biết đâu mà lần, điểm bất lợi chính là bên cạnh cô sẽ xuất hiện thêm một tai mắt của đối phương, những người không có năng lực mới khiến cho người khác hoài nghi không thể tự mình xử lý tốt công việc. Tuy nhiên Vương Y Bối chẳng mấy bận tâm, cô vốn không quá quen thuộc với công việc này, nên cũng không có yêu cầu cao với bản thân.

Ăn cơm xong, Vương Y Bối và đồng nghiệp ra ngoài đón người của Hoàn Quang. Cô không quá tò mò về người này, chỉ mong người ta tới

có thể giúp tiến độ công việc được đẩy nhanh, như vậy cô cũng được quay về nhà sớm. Máy đồng nghiệp của cô thì tỏ ra khá háo hức, không biết người được cử đến là người như thế nào, thậm chí còn đánh cược với nhau xem là nam hay nữ, ngoại hình bắt mắt hay không... Vương Y Bối không tham gia, chỉ lặng yên nghe họ bàn tán, cảm thấy cũng vui tai.

Xe đối phương vừa dừng lại, Vương Y Bối còn chưa kịp đi ra đón thì trợ lý Ngô bên cạnh đã nhanh chân bước lên một bước. Trợ lý Ngô đã theo Hương Vũ Hằng khá lâu, việc Hương Vũ Hằng giao dự án này cho Vương Y Bối khiến cô ta hoàn toàn không phục. Sau khi tới Lam Sơn, cô ta một mực không nghe theo sự sắp xếp của Y Bối, hơn nữa còn ỷ vào kinh nghiệm dày dặn của bản thân mà gạt cô sang một bên.

Vương Y Bối hoàn toàn không để bụng, cô là người được điều từ tổng công ty ở Mạc Xuyên về Hoa Thịnh, trợ lý Ngô không phục cô cũng là chuyện thường tình.

Mấy đồng nghiệp khác thấy vậy, tỏ thái độ bênh vực cô, cô cũng chỉ cười đáp lại. Cô không bận tâm người khác tranh đoạt danh tiếng gì với mình, thế nhưng, khi lần nữa nhìn về phía chiếc xe kia, nụ cười trên môi cô lập tức cứng đờ, cười tiếp thì không thể, ngừng lại thì trông thật kỳ dị.

Cô thật không ngờ, lại được gặp anh.

Trần Tử Hàn mặc comple, toàn thân toát lên phong thái nhanh nhẹn, từ đầu tới chân đều khiến cho người khác cảm nhận được sự cẩn thận, tỉ mỉ trong tính cách. Khuôn mặt góc cạnh đầy tinh tế, không quá cứng nhắc nhưng cũng không hề tỏ ra yếu thế. Kiểu tóc anh để vẫn luôn đơn giản như thế, nhưng nhìn vào hoàn toàn không có cảm giác tầm thường.

Trần Tử Hàn bắt tay với trợ lý Ngô, khoé miệng hiện lên nụ cười xã giao.

Ánh mắt anh bắt đầu di chuyển tới chỗ Y Bối. Anh nheo mắt, mỉm cười với cô, nụ cười này mới thật sự là xuất phát từ nội tâm. Vương Y Bối còn tưởng anh sẽ nói gì nhưng anh lại rất nhanh nhìn đi chỗ khác. Cô cúi đầu, đôi mắt u sầu. Không phải đau khổ, cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để hai người tránh được cục diện đối mặt nhau hỏi những câu khách sáo: “Trùng hợp quá!”, hay “Đạo này thế nào?”.

Bữa tiệc tối phong phú hơn thường ngày khá nhiều. Từ sau khi bọn họ tới đây công tác, điều kiện sống ít nhiều cũng đã được cải thiện hơn. Hôm nay bữa ăn có cả phó giám đốc Hoàn Quang nên lại càng được chăm chút hơn, có thể không so bì được với tiệc rượu ở khách sạn cao cấp nhưng cũng đã là tốt nhất ở nơi này rồi.

Cánh đàn ông ngồi một chỗ vừa uống rượu vừa hàn huyên. Vương Y Bối âm thầm quan sát Trần Tử Hàn, anh không thể từ chối rượu mời của những người khác, chỉ có thể mỗi lần nhấp môi một chút, tĩnh tại như tính cách của anh. Về mặt anh thể hiện rõ thái độ xa cách, bất luận người khác tặng bốc, nịnh bợ thế nào anh cũng có thể chỉ cần dùng dăm ba câu để kết thúc, hoàn toàn không chút lưu tâm.

Hai đồng nghiệp nữ ngồi bên cạnh Vương Y Bối đang khích lệ nhau đến mời rượu Trần Tử Hàn. Cô ngẩng đầu nhìn lên trần nhà không lấp bất cứ thiết bị gia dụng nào. Thật sự cô không hề có ý định nghe bọn họ nói chuyện...

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

“Anh ấy đẹp trai quá! Không biết có người yêu chưa nhỉ? Người như anh ấy nhất định yêu cần cao lắm!”

“Hơn nữa anh ấy còn tự lực từng bước đi lên đến ngày hôm nay, tốt hơn khối vị công tử bột lắm tiền từ khi lọt lòng. Nghe nói thời đại học anh ấy nổi tiếng lắm, tiếc là không được gặp anh ấy sớm!”

Hai đồng nghiệp nữ cười với nhau.

Vương Y Bối uống mấy ly cho phải phép, sau đó đứng lên lặng yên đi ra ngoài.

Trăng đã lên cao, ánh sáng lạnh lẽo hoà lẫn vào cơn gió. Cô ôm hai tay trước ngực, đi về một góc. Những lúc tâm trạng không tốt, cô thường leo lên nóc nhà, ngồi trên mái ngói và ngắm nhìn khoảng không rộng lớn. Mặc kệ mái tóc đã rối bù vì gió, cô cứ thế lặng lẽ nhìn lên bầu trời trông trơn không một vì sao, chỉ có một vầng trăng tròn sáng yếu ớt như một cô công chúa nhỏ. Rõ ràng bị những tầng mây mờ nhạt che phủ nhưng vẫn cố tỏ ra đẹp đẽ, giống như một con người giả dối, rõ ràng sống không hề vui vẻ, nhưng lại nỗ lực tỏ ra mình rất hạnh phúc.

Y Bối vô thức nhoèn cười. Trước kia cô đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ lúc làm việc của anh, vẽ đủ hình ảnh, thế nhưng chẳng thể nào so sánh với anh hiện tại được. Anh tự tin, nổi bật, lời nói và cử chỉ đều có chừng mực, biết lúc nào tiến khi nào lùi. Rất tốt, rất phù hợp với thân phận hiện giờ của anh.

Y Bối không ngừng tự huyễn hoặc bản thân, cô chỉ đang nhân lúc hoài niệm quá khứ mà tranh thủ nghĩ về anh một chút. Năm xưa, cô chỉ trích anh thay đổi, anh chỉ trích cô thay đổi, bọn họ đều không chịu thừa nhận rằng, cả hai đều đã khác, không còn coi đối phương là người quan trọng nhất nữa, hoàn toàn đã đánh mất chính mình.

Đang đắm mình trong dòng suy nghĩ miên man, Vương Y Bối chợt bị một tiếng ho khan làm cho giật mình. Trần Tử Hàn đứng đó, không biết anh đã ra đây bao lâu rồi. Vương Y Bối khẽ chau mày nhưng rất nhanh chóng tươi cười trở lại: “Sao lại còn chưa đi nghỉ?”. Chắc là anh đã bị chuốc khá nhiều rượu.

“Uống nhiều quá nên ra ngoài hóng gió cho tỉnh táo.” Trần Tử Hàn tiến lại gần cô, ngồi xuống bên cạnh: “Em ở đây hình như đã quen rồi?”.

Vương Y Bối không biết rốt cuộc anh ra đây làm gì, hơn nữa câu hỏi kia của anh, rõ ràng cô cũng vừa tìm ra được đáp án, nhưng lúc này lại chẳng biết phải trả lời anh thế nào.

“Ồ đây rất tốt, em rất thích.”

“Ừm, môi trường đúng là rất tốt.”

Lần này, Vương Y Bối thật sự đã cười ra tiếng. Anh đúng là ra dáng lãnh đạo, nói một câu bình phẩm rất hời hợt.

“Ừm, môi trường rất tốt, nhất định là đất thiêng mới có người tài, nên phó giám đốc Hoàn Quang mới được cử tới đây. Tuy nhiên, nếu đã tới đây rồi thì cũng mong “người tài” không làm “đất thiêng” phải thất vọng.”

Trần Tử Hàn quan sát sắc mặt cô, cô có thể nói một cách坦然 nhiên như vậy, dường như không còn là cô gái năm xưa nữa. Cảm giác lạnh lẽo lúc



này không biết có phải là do gió mang tới hay không, sự hụt hẫng xen lẫn mất mát cứ quanh quẩn trong lòng khiến anh khó chịu.

Về sau, Trần Tử Hàn từng nghĩ, anh và cô giống như đang tham gia một cuộc đua chạy đường dài. Lúc mới bắt đầu thì khí thế bừng bừng, dần dần uể oải, mệt mỏi, dần dần cảm thấy mất hết sức lực, bắt đầu nghi ngờ liệu bản thân có thể tiếp tục chạy đến đích được hay không, cơ thể mình có thể chịu đựng được nữa hay không? Thế rồi, lựa chọn từ bỏ, nghĩ rằng đó là quyết định tốt nhất cho bản thân. Chỉ có người ngoài cuộc đang đứng xem mới biết, họ chỉ cần nỗ lực thêm một chút nữa thôi là đã có thể chạm đích rồi.

Khi ấy, anh không kiên trì bảo vệ cô, không có lòng tin có thể cho cô tương lai mà cô ao ước, anh bắt đầu cảm thấy cuộc sống quá mơ hồ, không nhìn rõ ngày mai sẽ thế nào...

Trần Tử Hàn cười, cởi áo ra khoác lên người cô.

Toàn thân Vương Y Bối cứng đờ lại, muốn cự tuyệt, nhưng khi quay sang nhìn thấy vẻ mặt anh lại từ bỏ ý nghĩ ấy. Thái độ của anh rất thần nhiên, nếu cô từ chối thì rõ ràng là vì cô nghĩ luẩn quẩn trong lòng, làm vậy thật kỳ lạ.

Ngón tay cô chạm vào chiếc áo, có thể cảm nhận được hơi ấm của anh. Quá khứ đã có vô số lần như thế rồi, nhưng lần nào cô cũng cho đó là chuyện đương nhiên, chẳng bao giờ suy nghĩ xem hành động của anh có phải là đang biểu hiện cho tình yêu hay không. Đến hiện tại mọi thứ đã tan thành mây khói, cô lại sợ vì sự quan tâm này của anh mà cô càng không thể từ bỏ được.

Vương Y Bối đột nhiên không muốn nói gì nữa, cô chỉ muốn ngồi đây yên tĩnh một lát. Lặng ngắt gió thổi, ngắt cây cối khẽ lay động, lòng sẽ cảm thấy bình yên.

“Em thay đổi nhiều quá!” Trần Tử Hàn chột lên tiếng. Anh nắm trong tay một hòn đá, không hiểu sao trong lòng rất khó chịu.

“Thay đổi tốt hay xấu?” Cô cười dịu dàng nhìn sang phía anh.

Cô từng vô số lần nói với bản thân, khi anh xuất hiện giữa cuộc đời

mình, cô nhất định phải sống thật tốt, dù không tốt cũng phải giả vờ tốt. Nhận ra sự phức tạp trên mặt anh, cô lại mơ hồ có cảm giác sáng khoái như người vừa trả thù được. Thừa nhận đi Vương Y Bối, rằng mày đang bất bình, mọi chuyện đã xảy ra rất lâu rồi, nhưng chỉ có duy nhất mày còn nhớ, còn hoài niệm, nên mày mới không can tâm.

Trước kia khi đối diện với sự từ chối hết lần này tới lần khác của người phỏng vấn, cô từng trốn vào WC một mình lén lút khóc, cô cần bờ vai đã từng thuộc về mình kia biết bao. Khi cô đi giày cao gót ngoài đường bị sưng chân, gót giày gãy, cô vẫn phải một mình đi về tận nhà, muốn khóc cũng không khóc được, lúc ấy, người đã từng nói vĩnh viễn sẽ ở bên cô đang ở nơi nào?

Bây giờ, trước mặt cô, người ấy nói với cô “Em thay đổi nhiều quá!”, nhưng, anh có biết cô đã phải trả giá nhiều thế nào cho sự thay đổi ấy hay không? Anh chỉ đơn giản dùng câu nói đó để tóm lược toàn bộ những tháng ngày đau khổ của cô. Quảng thời gian đó, thỉnh thoảng nhớ tới những lần làm nũng với anh, cô lại tự cười mình ấu trĩ. Nhưng cả đời này, chỉ có ở trước mặt anh, cô mới ấu trĩ và vô lý như vậy.

Trần Tử Hàn không trả lời câu hỏi của cô. Y Bối ép mình cười thật tươi, cô cởi áo ra trả anh: “Cảm ơn anh, khuya rồi, em phải về phòng đây”.

Anh vẫn không lên tiếng. Cô không đợi anh trả lời, một mình rời khỏi đó. Thực ra, trong lòng dù không thể buông xuôi thì cũng chẳng thể chống đỡ lại được một sự thật: Cuối cùng rồi cũng phải từ bỏ, phải kết thúc, bản thân vẫn phải sống tiếp.

Trần Tử Hàn quay đầu lại nhìn theo bóng lưng cô, chỉ có cảm giác cô thật gầy. Lòng anh sao mà hoang liêu, sao mà cô đơn! Anh nắm chặt chiếc áo trong tay.

Trần Tử Hàn tới đây hình như cũng không có hiệu quả nhiều, anh hoàn toàn không quan tâm tới tiến độ làm việc của họ, khiến một vài người tỏ ra khá thất vọng. Thế nhưng Trần Tử Hàn chẳng bận tâm, anh không có nghĩa vụ phải làm gì cả. Anh tới đây chẳng qua là để giám sát và đốc thúc tiến độ công việc của họ, nhân thể lập kế hoạch phương hướng khái quát đối với dự trù của họ mà thôi.

Ngày nào cũng phải họp hành, bàn bạc, sửa chữa chỗ này chỗ kia, ý kiến

liên tiếp bất đồng. Mỗi khi thấy mọi người tranh cãi, Vương Y Bối đều ngồi im một bên lạnh lùng theo dõi. Đi làm đã lâu, cô nhận ra rằng cãi nhau âm ỉ hoàn toàn không cho ra được kết quả gì hết, không có ai tin tưởng và nghe theo ai cả.

Buổi tối, để giải quyết nỗi phiền muộn này, Vương Y Bối và mấy đồng nghiệp khác đi tìm vỉ nướng chuẩn bị nướng thịt. Ý định lúc đầu đơn giản chỉ là kiếm trò tiêu khiển, không ngờ về sau mọi người nhập hội rất đông, người thì vội vàng đi tìm vỉ nướng, người thì làm đồ ăn, người thì nhóm lửa. Bọn họ vào ngay rừng cây nhỏ gần đấy để lấy củi, lúc này người mỗi lúc một đông, chẳng khác nào một nhóm đang đi du lịch mạo hiểm, chỉ có điều là rừng cây không đủ rộng mà thôi.

Không biết Trần Tử Hàn cũng tới từ bao giờ, giả vờ dè dặt hỏi: “Tôi tham gia được không?”.

Mấy cô đồng nghiệp lập tức gạt đầu như gà con mổ thóc.

Trần Tử Hàn mỉm cười với họ, rồi lẳng lặng đi tới chỗ Vương Y Bối. Anh nhìn chiếc đùi gà trong tay cô, lại nhớ tới lần họp lớp ở Nông Gia Lạc, không nén được lên tiếng hỏi: “Sao chỉ nướng mỗi đùi gà?”.

Vương Y Bối không hề suy nghĩ mà lập tức trả lời: “Mấy thứ đồ nướng này rất mất thời gian, đùi gà nhiều thịt, mất công nướng còn đáng giá một chút, những thứ khác bé quá mà vẫn tốn công nướng, phí sức!”.

Nói liền một hơi xong mới phát hiện người hỏi là Trần Tử Hàn, cô gượng gạo cười.

“Thế này mới giống em.”

Vương Y Bối mở to mắt nhìn anh, thật sự muốn biết anh nói câu đó có ý gì. Giống cái gì? Giống việc cô sẽ làm, giống lời cô sẽ nói, hay là giống tính cách vốn có của cô? Nhưng cô không hỏi lại anh, tự đi lấy rau về nướng. Trong tay Trần Tử Hàn lúc này có một mớ rau hẹ, đây là thứ mà mỗi lần ra ngoài ăn đồ nướng cô nhất định sẽ phải ăn, dù hàm răng cô không tốt, lần nào ăn cũng bị mắc vào kẽ răng.

Vương Y Bối di chuyển đường nhìn ra chỗ khác, muốn tự hỏi bản thân, rốt cuộc còn đang hy vọng cái gì?

Đồng nghiệp Tiểu Thu và Tiểu Huệ ghé vào hỏi cô: “Trợ lý Vương, chị và anh chàng đẹp trai kia quen biết hả?”.

Vốn định phủ nhận, nhưng thấy vẻ mong chờ hiện rõ trong đôi mắt họ, cô lại không đành. Cô trước đây cũng đã từng có một thời nhìn Ưng Thiên Ngữ bằng ánh mắt như thế để kéo cô ấy đi ngắm một anh bạn đẹp trai có tiếng. Ánh mắt khờ khạo ngây ngốc ấy đã rời xa cô lâu lắm rồi.

“Bạn học cấp ba...” Ý thức được lời mình nói có chút không ổn, cô vội bổ sung: “mà thôi”.

Ý Bối còn chưa kịp nói thêm bất cứ điều gì thì đã bị tấn công điên cuồng.

“Anh ấy thời cấp ba như thế nào? Có phải cả tá người đẹp theo đuổi không...”

“Lúc đó, anh ấy có người yêu không? Thật sự muốn biết anh ấy có yêu sớm không quá!”

“Anh ấy là mẫu người thế nào ạ?”

“Hiện giờ anh ấy có người yêu chưa?”

Vương Ý Bối vội vã giơ tay lên ra hiệu cho các cô ấy dừng lại.

“Cấp ba từng học chung một thời gian, sau đó phân lại lớp thì mỗi người một lớp, tôi không biết rõ lắm.”

Thấy Tiểu Thu và Tiểu Huệ ỉu xìu, Vương Ý Bối chợt cảm thấy có một chút hổ thẹn.

Đồ nướng ở đây mùi vị không phải là ngon lắm, nhưng mọi người tụ tập một chỗ ăn uống nên cũng cảm thấy ngon miệng. Một người ngồi chính giữa nhóm lửa, còn lại tất cả ngồi xung quanh thành vòng tròn, bầu không khí vô cùng thoải mái, có người chợt đề nghị chơi trò chơi. Trò này rất đơn giản, dùng một chiếc chìa khóa chuyền tay nhau rồi bất ngờ hét lớn dừng lại, người cuối cùng cầm được chìa khóa sẽ phải trả lời câu hỏi của mọi người.

Cái trò này đối với những người trưởng thành như bọn họ thì quả là trò chơi của trẻ con tiểu học. Câu hỏi quá nửa là xoay quanh vấn đề bạn gái, nụ hôn đầu...

Mấy người đàn ông ở đây đương nhiên ưu tiên các cô gái, biết bọn họ đều đang tò mò về Trần Tử Hàn, liền cố ý để chiếc chìa khoá rơi vào tay anh rồi hét dừng. Trần Tử Hàn cầm chiếc chìa khoá trong tay, nét mặt vẫn bình tĩnh.

“Mối tình đầu của anh là khi anh bao nhiêu tuổi?” Một cô gái hỏi.

“Mười bảy.”

...

“Bây giờ anh vẫn còn nhớ về cô ấy chứ?”

Trần Tử Hàn cười, nhìn về phía Vương Y Bối: “Chưa từng quên, sao cần phải nhớ?”.

Hình như có người đã nhận ra điều gì đó, bởi vì, người tiếp theo tóm được chìa khoá là Vương Y Bối.

“Mối tình đầu của chị là khi chị bao nhiêu tuổi?”

Vương Y Bối vẫn vờ chiếc chìa khoá trong tay, nụ cười lấp trên gương mặt: “Vậy thì còn phải xem mọi người định nghĩa về mối tình đầu thế nào đã, là người đầu tiên thích, hay người đầu tiên yêu thầm, hay là người đầu tiên hẹn hò... Lần đầu tiên tôi rung động hình như là khi xem bộ phim Bắt đầu bằng một nụ hôn”.

Vương Y Bối cười vô tội: “Tôi rất nghiêm túc mà!”. Cô tròn mắt vẻ hồn nhiên, mọi người cũng không làm khó nữa.

Trần Tử Hàn ngồi ở vị trí đối diện Vương Y Bối, anh ngẩng mặt lên nhìn cô. Ngày ấy, anh không thích cô giới thiệu với mọi người anh là bạn trai của cô, anh làm việc ở nơi nào. Anh có cảm giác như cô đang mượn có khoe khoang. Vậy mà giờ phút này, ngay cả việc cô và anh có quen biết, cô cũng không muốn thừa nhận chứ đừng nói đến những điều khác...

Trần Tử Hàn gượng cười, nhìn thấy nắm rau hẹ trên vỉ nướng hình như đã cháy đen, anh không động tay, bởi vì anh rõ hơn ai hết, cô nhất định sẽ không ăn.

Thời gian trôi đi, tình hình cũng thay đổi, lúc ấy người ta mới đành lòng thừa nhận rằng mình năm xưa ấu trĩ đến thế nào. Anh tưởng rằng mình đã cố gắng làm tốt mọi thứ nhưng không biết hoá ra mình đã sai quá giới hạn. Anh muốn thành công, muốn chứng tỏ bản thân, nhưng sự nghiệp và tình yêu không nên nảy sinh xung đột như thế. Lúc ấy, anh biết cô cũng đã cố gắng hết mình, nhưng anh lại chỉ biết dốc tâm trí và sức lực vào sự nghiệp, nên đã phóng đại vô hạn những hành ấu trĩ của cô.

Tình cảm khi ấy đã đi tới ngõ cụt, bây giờ nhìn lại mới thấy những chuyện dẫn đến chia tay là những chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng kể, thậm chí còn mơ hồ không rõ vì sao năm xưa hai người lại đi vào đường cùng như thế.

Dù biết vậy, nhưng anh hiểu rõ, nếu mọi chuyện có tái diễn thì e rằng vẫn cứ là kết cục đó. Chúng ta lúc nào cũng chỉ thông suốt mọi chuyện khi nó đã xảy ra và ta đứng ở vị trí người ngoài cuộc để nhìn lại, còn lúc chưa thoát ra được thì lại luôn ngốc nghếch.

Lam Sơn rất rộng, Vương Y Bối rất muốn đi du ngoạn khắp ngọn núi này một chuyến, muốn thưởng thức cảnh đẹp tự nhiên mà tạo hoá ban tặng cho nơi đây.

Cô vừa mới chuẩn bị xong mọi thứ, định xuất phát thì Trần Tử Hàn xuất hiện.

“Nghe nói em muốn đi ra ngoài thăm thú.” Anh đảo mắt qua chiếc ba lô của cô: “Trùng hợp anh cũng đang có ý định đi tản bộ”.

Y Bối xoay người lại nhìn anh, đang định từ chối thì thấy anh cười. Ánh mắt như muốn nói cho cô rằng anh biết thừa cô sẽ từ chối, hơn nữa còn ẩn hiện ý thách đố xem cô có dám đi cùng anh hay không.

Vương Y Bối gật đầu: “Chẳng có mấy khi có hứng thú!”.

Trần Tử Hàn không nói gì, đường nhìn chậm rãi di chuyển xuống đôi

giày cao gót của cô. Vương Y Bối vẫn thờ ơ, trong lòng thầm nghĩ, anh nhất định không biết được rằng, năm đó sau khi hai người chia tay, cô đã một mình chạy lên núi trong bộ dạng rất điên khùng, chân đi giày cao gót mười phân, leo lên rồi lại chạy xuống, đến nỗi chân không còn cảm giác. Xuống núi rồi, cô cảm thấy rất tự hào, cảm thấy mình thật vĩ đại. Bởi vì trong quá trình chạy xuống, cơ thể dồn trọng tâm về đằng trước, cô có cảm giác như sắp lặn xuống, nhưng không, cô vẫn không chế được, vẫn bình an sống sót. Đến bây giờ cô đã quen với giày cao gót rồi, dù đi đường dài cũng không sợ.

Thấy Y Bối không nói gì, cũng không có ý định đổi giày, Trần Tử Hàn cau mày, định nhắc nhở cô, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thôi.

Anh đi đằng sau cô, nhìn thẳng vào bóng lưng gầy kiên nghị kia, không muốn thừa nhận cô đã vô thức thay đổi đến nỗi khiến anh cảm thấy xa lạ. Lúc này anh chợt cảm thấy thật nực cười cho cái ý nghĩ rằng mình hiểu rất rõ cô. Bước chân của cô rất nhanh, đã không còn là cô gái năm nào suốt ngày cần anh kéo tay đi nữa rồi.

Trần Tử Hàn cười chua chát, có cảm giác món báu vật anh cất giấu kỹ vừa bị người ta trộm mất.

Vương Y Bối đi một đoạn xa mới ngồi xuống một tảng đá lớn nhắm bóng để nghỉ chân. Cô không để ý tới Trần Tử Hàn, hiện giờ chỉ có hai người, cô không cần thiết phải tiếp tục giả vờ hoà nhã với anh. Cô lấy chai nước ra uống, uống xong cũng không nhìn anh, ánh mắt cô rơi trên sườn núi trước mặt. Ngọn núi đó hình như nối liền với Lam Sơn, điều khiến cô tò mò là ngọn núi đó có một mảng trống rất rộng.

“Chỗ đó trước đây là trường học.” Trần Tử Hàn trả lời cho nghi hoặc trong lòng cô.

Vương Y Bối cười, tỏ ý đã hiểu. Trần Tử Hàn hiểu rõ nụ cười của cô ẩn chứa điều gì, chắc chắn cô đang nghĩ Hoàn Quang rất ghê tởm, chỉ vì muốn khai thác nơi này làm khu nghỉ dưỡng mà dọn dẹp cả trường học của bọn nhỏ.

Trần Tử Hàn không ngại thái độ của cô, anh đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, chừa lại một khoảng cách thích hợp ở giữa.

“Ngôi trường đó điều kiện vật chất không tốt, cũng không có giáo viên tình nguyện ở lại dạy học, tụi trẻ muốn đi học cũng phải leo đường núi chênh vênh hiểm trở.” Anh liếc sang cô: “Công ty anh đã xây dựng một trường học khác thay thế, cung cấp trang thiết bị dạy học miễn phí, mời giáo viên giỏi tới dạy, cung cấp một môi trường học tập tốt nhất có thể cho bọn trẻ”.

Anh còn không nói hết, ý kiến này là do anh đề ra, mục đích một phần cũng là vì muốn động viên người dân ở đây chuyển đi. Các bậc làm cha mẹ ai cũng mong con cái mình có điều kiện sống tốt, mà giáo dục chính là bước đệm đầu tiên. Đương nhiên đề nghị này dễ dàng nhận được sự ủng hộ của chính quyền địa phương, đồng thời cũng giúp tạo một hình ảnh đẹp cho Hoàn Quang.

Không cần anh nói thì thực ra Vương Y Bối cũng biết mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Làm gì có ai làm việc tốt mà không có mục đích chứ, ngay cả việc các công ty lớn quyên tiền từ thiện còn là nhằm mục đích quảng bá hình ảnh nữa là, Hoàn Quang đương nhiên không ngoại lệ.

Thấy cô tiếp tục im lặng. Trần Tử Hàn cũng không có biểu hiện gì khác. Nghỉ ngơi một chút, Vương Y Bối quay sang cười với anh: “Em chỉ muốn đi loanh quanh một chút, không có ý định khác. Anh muốn đi đâu thì cứ đi, không cần theo em đâu”.

Tốt nhất là đi hai con đường khác nhau.

“Nhưng anh đang nghĩ, lúc đi chúng ta cùng nhau đi, bây giờ nếu tách ra mà em có việc gì bất trắc, người khác sẽ nghĩ anh thế nào đây?”

Vẻ thản nhiên của anh khiến cô chột tức giận không rõ lý do: “Chẳng lẽ em bị dã thú ăn thịt hay sao?”.

“Cái đó không chắc.”

Vương Y Bối nhếch môi cười nhạt, tiếp tục đi về phía trước. Cô phát hiện con đường này mang giày cao gót thật khó đi, gót chân rất dễ bị thụt xuống. Sau mấy lần gót giày cô bị thụt, Trần Tử Hàn mới nói: “Có thể đi con đường đằng kia, không có đá vụn và bùn đất”.

Vương Y Bối nghi hoặc nhìn anh, nhưng cô cũng biết không thể tiếp tục



đi đường này, đành nghe theo ý kiến của Trần Tử Hàn.

Cô không ngờ ở đây lại có một con đường nhân tạo, dù không rộng nhưng bề mặt khá bằng phẳng. Cô đã tới đây lâu như vậy mà không phát hiện ra, không tránh khỏi tò mò vì sao anh biết.

Trần Tử Hàn giải thích qua loa: “Trước kia từng tới đây một thời gian”. Anh ở đây suốt mấy tháng trời, đầu tiên là tới để thuyết phục người dân ở đây di dời, sau đó đi khắp cả vùng này xem xét một lượt, bàn bạc với Lộ Ôn Diên về tình hình ở đây, điều kiện sinh hoạt thật sự rất tệ, người dân thì không ưa bọn họ, nhiều lúc còn chẳng kiếm được thức ăn. Bằng cách này, anh đã đặt từng bước từng bước chân vững chắc ở Hoàn Quang. Anh không gia đình chống lưng, nên anh muốn cuộc sống thế nào thì phải dựa hoàn toàn vào mình.

Vương Y Bối không hỏi thêm, dù có thể nhận ra trong ánh mắt anh có gì đó không bình thường.

Dọc đường, Trần Tử Hàn chẳng khác nào một hướng dẫn viên du lịch, giải thích với cô rất nhiều thứ. Y Bối nghiêm túc lắng nghe, nhưng trong lòng rất băn khoăn, rốt cuộc anh đã ở đây bao lâu mà lại thông thuộc đến thế?

Cô do dự, cuối cùng vẫn quyết định đưa chai nước trong túi cho anh.

Đôi mắt Trần Tử Hàn chợt hiện lên nụ cười. Từ sau khi gặp lại nhau, đây là lần đầu tiên cô chủ động tốt với anh. Anh có thể cảm nhận được, thỉnh thoảng cô để lộ ra tâm trạng bức bối và sự căm ghét trong mắt.

Trần Tử Hàn nhận lấy chai nước, thành thật nói: “Đằng trước có một con suối”.

Vương Y Bối liếc anh một cái, chẳng cần nói cô cũng có thể nhận ra được anh quen thuộc nơi này đến thế nào, biết rõ chỗ nào nghỉ chân được, chỗ nào có cảnh đẹp, chỗ nào có suối. Cô không muốn suy nghĩ quá nhiều lý do anh hiểu nơi này, cô nhắc nhở bản thân đừng tìm hiểu anh quá kỹ, giảm đi được chút nào, tốt chút ấy.

Trần Tử Hàn dừng chân, uống hết hai chai nước, rồi đi tới phía trước lấy nước suối. Đây là lần đầu tiên Vương Y Bối được thấy nước trong suốt

nư vậy, không tìm được đi tới dùng tay hứng nước để uống. Hương vị mát lành hoàn toàn khác với nước uống hằng ngày.

Dòng suối xanh trong, đến mức nhìn rõ lớp đất bùn dưới đáy. Cô cố ý thò tay xuống khuấy khuấy, một lát sau nước nổi lên những vẩn đục ngàu, nhưng lại chờ thêm chút nữa, toàn bộ đất cát lắng xuống, nước lại trong veo như cũ.

“Chỗ này thật giống một viên ngọc quý.” Cô không nén được khẽ than.

Trần Tử Hàn hưởng ứng: “Đất thiêng người ta, bỗng lai tiên cảnh, chính là như thế này”.

Ánh mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá cây cản lại, bầu không khí bị bao vây giữa rừng cây rất lâu không thể tuần hoàn. Cô từng rất muốn đi du lịch với người đàn ông này, chỉ có hai người với nhau. Hôm nay có lẽ là ông trời dành cho cô một cơ hội để bù đắp tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời.

Cô gạt bỏ thành kiến về những ngày đã qua, thoải mái tán gẫu với anh, chỉ có điều, nhất mực không đề cập tới quá khứ. Cô tự nhủ, có lẽ chỉ có gạt bỏ thành kiến mới có thể buông nổi không cam lòng lâu nay, mới là cái phao tốt nhất để cứu lấy mình.

Hai người quay về tới nơi thì trời đã tối. Vương Y Bối vẫn cố gắng giữ khoảng cách với Trần Tử Hàn, cô không muốn người khác nhìn mình với vẻ mặt dò xét.

Cuộc họp buổi tối, Vương Y Bối trình bày rõ ràng vấn đề lấy nhiệm vụ bảo vệ môi trường làm ý tưởng thiết kế kiến trúc nơi này, điểm khác biệt với các khu du lịch truyền thông sẽ là bảo toàn cảnh vật nơi đây đến từng cành cây, từng ngọn cỏ. Trợ lý Ngô là người đầu tiên phản đối, nhưng lần này Y Bối rất kiên quyết, dự án là do cô đứng mũi chịu sào, nếu như thất bại, cô sẽ tự tìm tới tổng giám đốc chịu tội. Mọi người họp tới tận khuya, đầu tiên là trao đổi về bố cục địa hình nơi này, sau đó là cách thức vận chuyển nguyên vật liệu lên đây. Ý tưởng Vương Y Bối đưa ra là, không thiết kế kiểu cách quá cầu kỳ, xa hoa, mà trái lại, “giản dị” sẽ là phong cách chủ đạo. Đối với cảnh quan nơi này, cô đã ít nhiều quen thuộc. Ở đây sẵn có rất nhiều đá, hoàn toàn có thể tận dụng chúng để xây dựng những căn nhà đá nhỏ, bề ngoài không cần mài nhẵn nhụi mà sẽ để so le tự nhiên như thế. Trong phòng sẽ được lắp đặt trang thiết bị hiện

đại.

Ý tưởng này của cô hoàn toàn có căn cứ. Hiện nay, càng ngày càng có nhiều người thích tới vùng nông thôn để du lịch kỳ nghỉ, vì bầu không khí ở đó trong lành, nhiều cây cối xanh tươi, chỉ có một khuyết điểm là điều kiện sinh hoạt không thuận lợi. Nếu như có thể cung cấp một nơi vừa gần gũi thiên nhiên, vừa có đầy đủ tiện nghi cần thiết thì nhất định sẽ rất thu hút. Hơn nữa, dùng đá để xây dựng sẽ là một kiến trúc độc đáo.

Vương Y Bối còn suy nghĩ tới việc bên ngoài những căn nhà đá sẽ trồng các ruộng rau xanh, cho phép khách du lịch có thể vào tự chọn loại mình thích, tự nấu ăn, như vậy phần nào sẽ giúp mọi người cảm thấy thân thiết và gần gũi hơn. Nghe qua ý tưởng có vẻ phức tạp, nhưng thực ra sẽ cắt giảm được khá nhiều chi phí. Đối với những người không muốn tự làm cơm, đương nhiên khu nghỉ dưỡng sẽ cung cấp dịch vụ này.

Mọi người đều cảm thấy phương án của cô rất mới lạ và có phần khó tin, hoàn toàn phá vỡ quan điểm truyền thống. Vương Y Bối vẫn tỏ ra kiên quyết, nhanh chóng chốt lại kế hoạch.

Mấy ngày nay bọn họ nghiên cứu bàn luận, Trần Tử Hàn không tham gia một câu. Anh chỉ quan sát Y Bối không ngừng trao đổi với đồng nghiệp, giải thích những vấn đề khó hiểu, những lúc cô mải mê làm việc, không ai có thể quấy rầy được cô.

Anh nhìn cô như vậy, không hiểu sao lại có cảm giác như mình đã đánh mất thứ gì đó, vĩnh viễn không bao giờ tìm lại được.

Trần Tử Hàn không ngờ Vương Y Bối lại chủ động tới tìm mình, đương nhiên là vì chuyện công việc. Cô trình bày toàn bộ suy nghĩ và giải thích phương án của mình cho anh nghe. Cô biết rõ quan điểm của anh và Lộ Ôn Diên nhất định tương đồng, chỉ cần có thể nhận được ý kiến của anh cũng coi như đã thành công một nửa rồi. Trần Tử Hàn không có bất cứ hoài nghi gì về bản kế hoạch của cô, chỉ có một vài vấn đề nhỏ, anh phát hiện ra và lập tức chỉ ra cho cô thấy rõ những điểm không hợp lý. Vương Y Bối nghiêm túc lắng nghe và ghi nhớ, trở về sẽ tiến hành sửa chữa.

“Em chăm chỉ thế này có được sếp tăng lương không thế?” Trần Tử Hàn muốn phá vỡ bầu không khí nghiêm túc ngột ngạt này, tiếc là quan hệ hiện tại giữa họ chẳng còn gì có thể nói với nhau.

“Anh có thể ý kiến trực tiếp với sếp của em.” Vương Y Bối cười.

Cô sẽ không bao giờ nói ra, rằng khi ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn không muốn mình tỏ ra là một kẻ nhu nhược, không có chí tiến thủ.

“Cái này có thể cân nhắc.” Anh thân nhiên nói, ngón tay chỉ vào một chỗ ý bảo cô sửa chữa.

Vương Y Bối kinh ngạc. Người đàn ông trước đây từng bị cô chê là học dốt Văn, vậy mà hiện giờ anh chỉ cần liếc mắt qua văn bản một lần đã nhìn thấy sơ hở.

“Dự định sẽ ở lại Hoa Thịnh lâu dài sao?” Anh biết cô lâu nay vẫn làm ở công ty này.

Vương Y Bối ngẩng đầu: “Anh định “săn đầu người”[1] đây à?”.

[1] Hành vi mời mọc, câu dẫn nhân viên tài giỏi của các công ty khác tới công ty mình làm việc. “Săn đầu người” hiện nay đã trở thành một nghề.

Trần Tử Hàn cười: “Anh chỉ đang nghĩ, em làm việc ở đây lâu rồi, chắc là đãi ngộ rất tốt, sau này mời anh đi ăn một bữa chắc không thành vấn đề?”.

Cô nhú mào nhìn anh.

Trần Tử Hàn lại gõ gõ xuống tập tài liệu, ý muốn nói mình đang dùng thời gian riêng tư để giúp đỡ cô. Y Bối trợn trừng mắt, quay đầu đi giả vờ không thấy. Thấy cô như vậy, nỗi phiền muộn trong lòng anh tan biến. Đáng vẻ cô lúc này mới thật sự giống cô trước đây, hễ bất mãn là sẽ lộ rõ ra ngoài mặt để mọi người xung quanh đều biết cô đang tức giận.

Phương án lần này gửi đến Hoàn Quang nghe nói Lộ Ôn Diên rất hài lòng. Nghe được tin đó, Vương Y Bối mới thấy nhẹ người. Họ rời khỏi Lam Sơn, về tới công ty, Hướng Vũ Hằng cho tất cả một ngày nghỉ phép, còn mời cả tổ đi ăn mừng. Ở Lam Sơn lâu như vậy, hôm nay được trở về ai nấy đều rất hưng phấn.

Đồng nghiệp hết người này tới người khác tới chúc rượu Vương Y Bối,

khen ngợi công lao của cô lần này. Cô không thể từ chối, bị chuốc uống khá nhiều.

Mọi người đều quyết không say không về, mãi đến lúc mấy người say khướt rồi, Hương Vũ Hằng mới đứng dậy đi thanh toán, phân công mọi người đưa nhau về.

Vương Y Bối phải uống nhiều, dù không say nhưng cũng váng đầu. Hương Vũ Hằng đỡ cô đứng dậy, chuẩn bị đưa cô về. Ra khỏi nhà hàng, gió đêm ủa tới khiến Vương Y Bối tỉnh táo hơn một chút, cô nhẹ nhàng rời khỏi cách tay Hương Vũ Hằng.

Vào trong xe, cô hạ cửa kính xuống. Xe lao đi vù vù khiến mái tóc của cô rối bù, nhưng cô cảm thấy rất sáng khoái.

Hương Vũ Hằng nhìn cô qua tấm gương chiếu hậu, dịu giọng nói: “Đi Lam Sơn lâu vậy rồi, đã có thể quét người kia ra khỏi đáy lòng chưa?”.

Y Bối nhìn anh ta, cảm thấy con người này thật là khiến người khác mất hứng, tâm trạng đang vui vẻ của cô đột ngột bị phủ mây đen.

“Không biết anh đang nói gì.” Cô nhắm mắt lại, giả vờ không hiểu ý.

Hương Vũ Hằng vẫn cố chấp nói: “Bố tôi gọi điện tới căn dặn nhất định phải chiêu đãi cô một trận ra trò, ông cụ xem ra có vẻ rất hài lòng về dự án lần này, còn hỏi tôi, cô có bạn trai chưa?”.

Y Bối hé mắt nhìn Hương Vũ Hằng, rồi lại tiếp tục nhắm lại làm bộ như đang ngủ. Hương Vũ Hằng chỉ tủm tỉm cười, không hề tỏ ra bất mãn với hành động của cô.

Tới trước cửa khu chung cư, Vương Y Bối lập tức mở mắt, xuống xe bằng tốc độ nhanh nhất. Cô loáng thoáng cảm nhận được ánh mắt sâu xa của Hương Vũ Hằng, nhưng cô không muốn nghĩ nhiều về nó, cũng không muốn có bất cứ dây dưa gì với anh.

Y Bối đứng trước cửa xe, đang định nói tạm biệt thì Hương Vũ Hằng hạ cửa kính xuống, lên tiếng trước khi cô kịp nói: “Bây giờ trả lời được rồi chứ?”.

“Cái gì?” Cô tỏ ra ngây ngô không hiểu. Vẻ mặt vô cùng thích thú.

Hương Vũ Hằng giơ tay chống lên cửa sổ xe: “Bố tôi hỏi cô có bạn trai chưa? Cô không thể khiến tôi không hoàn thành nhiệm vụ được. Cô cũng biết tính bố tôi rồi đấy, nếu tôi không làm xong, ông cụ nhất định ngày nào cũng gọi điện tới cầu nhau. Giúp đỡ sếp trừ lo giải nạn cũng là một trong những trách nhiệm của cô đấy!”.

Vương Y Bối gượng gạo cười: “Chắc là chủ tịch chỉ thuận miệng hỏi đùa thôi, không có ý gì đâu”.

“Nhỡ có ý khác gì sao?” Hương Vũ Hằng không chịu từ bỏ, sự kiên nghị trong mắt càng thêm rõ ràng, anh nhìn thẳng cô: “Cô phản ứng như vậy cho thấy cô còn chưa có bạn trai. Nếu cô không ngại, tôi...”.

“Ngại!” Vương Y Bối vội thốt ra, không để Hương Vũ Hằng nói tiếp.

Sắc mặt Hương Vũ Hằng chợt hiện lên vẻ khó xử. Anh chỉ muốn thăm dò cô một chút, đúng là bố anh có ý định tác hợp anh và cô, trong lòng anh vốn không có tâm tư này nhưng lúc nghe bố nói ra, anh không hề có ý thoái thác. Có điều, anh không phải kiểu người thích ép buộc người khác nên mới thăm dò ý của cô, thật không ngờ cô lại nhanh chóng từ chối không một chút do dự như vậy, trong lòng anh chợt nổi lên một chút buồn phiền.

“Cô biết tôi định nói gì sao?”

Vương Y Bối im lặng.

Anh dời ánh mắt từ trên mặt cô xuống cái bóng của cô đổ dưới ánh đèn xe nhợt nhạt: “Tôi nghĩ, chúng ta có thể thử xem”. Đây đã là cực hạn mà anh có thể biểu đạt ra ngoài rồi, anh tin, cô hoàn toàn hiểu.

“Vì sao?” Y Bối ngẩng đầu, sắc mặt rất nghiêm túc,

“Tôi nghĩ... tôi thích em.”

Y Bối nhìn Hương Vũ Hằng rất lâu, chợt cô cười: “Thích tôi ở điểm gì?”.

“Em làm việc nghiêm túc, gặp chuyện gì cũng rất bình tĩnh, biết cách đối xử với mọi người, năng lực rất tốt...”

Vương Y Bối khẽ gật đầu: “Cảm ơn anh! Nhưng mà trò đùa này của anh không buồn cười chút nào. Với lại, hôm nay không phải Cá tháng Tư”.

Khoé miệng Hương Vũ Hằng mấp máy, cuối cùng không nói gì thêm. Vương Y Bối vẫy tay chào anh, sau đó quay người đi.

Hương Vũ Hằng nhìn theo bóng lưng cô, biết chắc cô sẽ cự tuyệt, nhưng anh vẫn muốn nói rõ lòng mình, nói rõ ra rồi, bị cự tuyệt thẳng thừng rồi mới có thể tự nhủ với bản thân đó là kết quả cuối cùng.

Vương Y Bối xách túi, đi giày cao gót, trong khoảnh khắc vừa xoay người lại, nước mắt cô tuôn rơi như mưa.

Cô rất muốn nói với Hương Vũ Hằng, những gì anh vừa nói đều là ưu điểm của cô, đều là những thứ mà người khác khen ngợi cô. Nhưng trái tim cô phiền muộn, bởi vì, cả đời này, vĩnh viễn sẽ chẳng có ai thích cô vì khuyết điểm của cô cả, sẽ không còn ai sau khi biết rõ khuyết điểm của cô mà còn nói với cô: “Sao em lại đáng yêu đến thế được chứ!”.

Còn ai nữa không? Ai có thể coi khuyết điểm của cô trở thành điểm đáng yêu đây? Sẽ không còn nữa. Không còn ai có thể trốn học tới quán net với cô dù anh rất ghét nơi ấy, không còn ai kiên trì giảng đi giảng lại bài tập Vật lý cho cô dù biết cô không chăm chút lắng nghe, không còn ai tươi cười ôm cô vào lòng, khẽ cốc lên trán cô lúc cô cố tình gây sự...

Sẽ không có một ai như vậy nữa!

Cũng như cuộc sống của cô sẽ không bao giờ xuất hiện một người có thể đại diện cho cả tuổi thanh xuân của cô, không bao giờ nữa...

Nước mắt, chỉ khi chảy ngược vào trong lòng, ta mới biết mùi vị của nó là đắng cay, là chua chát...

Quãng thời gian đã mất sẽ không bao giờ quay về được nữa...

-----oOo-----

## Chương 12: Tình yêu công bằng

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Tình yêu mà em muốn, nó giản đơn đến nực cười. Vì quá giản đơn, nên càng khó khăn. Em hy vọng mình được làm diễn viên chính trong chính câu chuyện của em, và anh là diễn viên phụ. Quá khứ, em coi anh là trọng tâm của cuộc đời mình, nhưng hiện tại, em lại vô cùng ghét bản thân vì vẫn không thể không có anh. Cuối cùng em cũng đã rõ, em đang tham lam cố gắng đi tìm một tình yêu công bằng. Chỉ đơn giản là em yêu anh và anh cũng yêu em, chứ không phải tình yêu em dành cho anh nhiều hơn anh dành cho em.

Khi nhận được đơn nghỉ phép của Vương Y Bối, Hương Vũ Hằng rất kinh ngạc. Anh hoàn toàn không ngờ cô sẽ đưa ra quyết định này, bởi vì theo những gì anh hiểu về cô, cô tuyệt đối không phải người như vậy. Anh buông chiếc bút trong tay xuống, nhìn thẳng vào cô, muốn nhất nhận được một chút thông tin nào đó từ vẻ mặt cô. Đáng tiếc, anh không thể nhìn ra tâm trạng của cô.

“Nếu là vì chuyện hôm qua...” Anh có thể xin lỗi! Chuyện nam nữ, không hợp thì không thể miễn cưỡng, dù thật sự anh có cảm tình với cô. Nếu không thể làm người yêu thì vẫn có thể làm bạn, không cần phải vì chuyện này mà khiến đôi bên không thoải mái.

Vương Y Bối vội lắc đầu: “Không phải!”. Cô nhìn thẳng vào mắt anh: “Đã bảo là anh nói đùa rồi cơ mà, tôi sao có thể để bụng chứ? Tôi chỉ cảm thấy làm việc lâu quá rồi nên có chút mệt mỏi. Kế hoạch Lam Sơn cũng vừa hoàn thành, tôi muốn tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ, thư giãn một thời gian”.

Hương Vũ Hằng không có cách nào nghĩ xem những lời cô nói là thật hay chỉ là cái cớ. Anh thở dài: “Thật sự chỉ muốn nghỉ ngơi?”.

“Chẳng lẽ lừa người sẽ được tăng lương?”

Nụ cười của cô khiến Hương Vũ Hằng càng thêm phiền muộn. Dù cô đã nói không để trong lòng chuyện kia, nhưng chắc là ít nhiều vẫn suy nghĩ, anh có thể nhận ra thái độ của cô đối với mình đã thay đổi phần nào. Anh



hoàn toàn có thể hiểu: “Nếu vậy thì tôi muốn cử em đi Tây Lý”.

Hương Vũ Hằng ngần ngại đề cập tới kế hoạch phát triển của công ty ở Tây Lý, cô qua đó làm việc sẽ rất nhẹ nhàng, coi như là mượn công việc đi du lịch, tiền lương vẫn sẽ như cũ. Vương Y Bối ngẫm nghĩ một lát, không có ý định từ chối, cô vốn đã có tình cảm với công ty, à không, có lẽ đó là một loại ý lại mới đúng! Đã ở đây cắm rễ ăn sâu, nếu không phải nguyên nhân khách quan ép buộc thì cô sẽ không rời đi nơi khác.

Cô gật đầu: “Vậy thì cảm ơn giám đốc đã cho tôi công việc béo bở này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người ghen tỵ với tôi đấy”.

Hương Vũ Hằng cười. Có lẽ nếu không có chuyện tới qua thì hai người họ vẫn sẽ làm việc vui vẻ với nhau.

Vương Y Bối muốn nghỉ ngơi một thời gian, nguyên nhân quả thực là không liên quan gì tới Hương Vũ Hằng. Từ lâu cô đã muốn có một kỳ nghỉ dài, đi đâu đó du ngoạn một tháng rồi sẽ lại trở về làm việc. Sau khi quay về từ Lam Sơn, cô đã bắt đầu lên kế hoạch thực hiện quyết định này, thậm chí nếu không xin nghỉ phép được, cô đã nghĩ tới chuyện thôi việc. So sánh công việc với sức khoẻ, cô vẫn cho rằng sức khoẻ quan trọng hơn.

Vương Y Bối nhanh chóng thu xếp tới Tây Lý, trước khi đi, cô hẹn gặp Ông Thiển Ngữ. Ông Thiển Ngữ trước giờ vẫn theo học chương trình nghiên cứu sinh, hiện tại lại đang có kế hoạch thi lên tiến sĩ, khiến Vương Y Bối cảm thấy áp lực nặng như núi.

Hai người hẹn gặp ở một quán Teppanyaki[1] gọi đồ ăn xong, Ông Thiển Ngữ còn yêu cầu chủ quán cho thêm vị cay, hôm nay cô rất muốn ăn cay. Dù Yên Xuyên cũng khá nổi tiếng với đồ ăn cay nhưng so với những nơi khác thì không bằng, vị cay của đồ ăn Yên Xuyên chỉ là thoáng qua, ớt đều đã qua xử lý, lúc cho vào món ăn thì độ cay đã giảm đi một nửa

[1] Một kiểu nấu ăn của Nhật.

Thần sắc Vương Y Bối khá phức tạp, nhìn Ông Thiển Ngữ bằng ánh mắt thích thú: “Hôm nay sao thế hả?”, rõ ràng Ông Thiển Ngữ thích ăn nhạt, mỗi lần đi ăn cùng cô mới chịu ăn cay một chút, “Nói xem nào, bị

cái gì kích thích thế?”.

“Lâu rồi không ăn cay, đột nhiên hôm nay muốn thôi, không được hả?”  
Uông Thiên Ngữ cảm thấy vô vị: “Cậu mới là vừa bị cái gì kích thích thì có. Đang yên đang lành tự dưng đòi đi Tây Lý!”

“Cậu không hiểu đâu. Cái này gọi là mượn danh công tác để đi du lịch.”  
Vương Y Bối phản đối.

Đồ ăn được đưa lên, vừa mới ngửi thấy mùi thơm, cô đã thấy thèm rồi.  
Ăn đồ teppanyaki, cô thích nhất là ăn đậu phụ khô, hương vị rất đặc biệt, ăn rất ngon miệng.

Uông Thiên Ngữ vừa ăn vừa nhìn Vương Y Bối: “Này, thật sự không phải cậu bị đả kích đấy chứ?”.

“Haizz...” Y Bối than thở: “Tớ đang rất khinh bỉ bản thân vì trước đây không biết cái gì gọi là du lịch. Hiện giờ muốn lập lại trật tự một chút, không phải do chịu kích thích mãnh liệt gì cả”.

Uông Thiên Ngữ bật cười, nhìn Vương Y Bối bằng ánh mắt sâu xa:  
“Nghe nói lần trước cậu nhận được một dự án hợp tác với Hoàn Quang?”.

Vương Y Bối im lặng nhìn Uông Thiên Ngữ, biết chắc cô ấy chưa nói hết câu.

“Hiện tại dự án đó hình như do Trần Tử Hàn phụ trách.”

Vương Y Bối tiếp tục ăn, không dừng động tác, cô chỉ liếc qua Uông Thiên Ngữ một chút: “Cậu nắm tin tức nhạy bén quá nhỉ!”.

Uông Thiên Ngữ đặt đôi đũa trong tay xuống, khẽ nghiêng người về phía trước, nhìn Vương Y Bối: “Vẫn không được sao?”.

Y Bối vẫn ăn như bình thường, Uông Thiên Ngữ lại trái ngược hoàn toàn với cô: “Vẫn không buông xuôi được sao?”.

Vương Y Bối không chịu được ánh mắt của Uông Thiên Ngữ nữa, cuối cùng cũng phải buông đũa: “Không phải, chỉ muốn đi du lịch một

chuyến thôi, trước giờ không có cơ hội như thế. Hồi học đại học tớ cũng chẳng đi đâu chơi, sau đó đi làm lại càng không có thời gian. Bây giờ muốn tranh thủ đi một chuyến, dù phải thôi việc cũng được, nhưng mà sếp của tớ không có ý định thả người đi, nên mới giao cho tớ công việc kia. Dù thế nào cũng phải nể mặt người ta một chút”.

Uông Thiển Ngữ nhìn cô như thể đang xác định điều gì đó một lúc sau mới gật đầu: “Cũng được, nên đi ra ngoài thăm thú, nhưng không quên mang quà về cho tớ là được”. Còn một điều cuối cùng Uông Thiển Ngữ không nói ra, hồi còn học đại học, cô từng gặp Trần Tử Hàn, hai người còn đi ăn một bữa cơm. Lần đó, Trần Tử Hàn đại diện Hoàn Quang tới ký thoả thuận gì đó với trường đại học của cô, có lẽ là cung cấp thiết bị giảng dạy. Nhưng cô nghĩ, những chuyện này có nói ra cũng không quan trọng đối với Y Bối. Không phải là vì Trần Tử Hàn không quan trọng với cô ấy, mà là dù muốn có được tin tức về anh thế nào đi chăng nữa thì cô ấy cũng không muốn nghe được từ miệng người khác.

Hai người tiếp tục ăn, món nào món đấy đều hết sạch, vừa ăn vừa uống không kiêng dè gì. Đến khi quay về nhà Uông Thiển Ngữ, cả hai đều bị đau bụng, nhưng vẫn còn nằm trên giường vừa ôm bụng vừa mắng mỏ lẫn nhau rồi phá lên cười.

Vương Y Bối ôm lấy tay Uông Thiển Ngữ. Cô thật sự cảm động, cuộc đời này của cô vẫn còn một người bạn tốt như vậy ở bên cạnh, có thể cầu giân, thấu hiểu cô, lúc cô gặp phải khó khăn, cô ấy đều sẵn sàng giúp đỡ cô, lúc cô vui vẻ, cô ấy cũng ở bên chung vui.

Trước đây, cô vì những thứ đã đánh mất mà tiếc nuối, mà buồn bã, mà thất vọng, hiện tại, cô trân trọng tất cả những gì mình đang có, cẩn thận nâng niu những thứ nằm trong tay mình.

Chuyện mà Vương Y Bối không ngờ nhất chính là Hường Vũ Hằng cử Giang Ý Phi đi Tây Lý cùng mình. Dù rất tò mò nhưng cô không hỏi nhiều, dẫu sao cũng không ảnh hưởng gì tới cô, cô cứ làm tốt công việc của mình là được.

Thân phận của Giang Ý Phi có phần đặc biệt, Vương Y Bối hạn chế tiếp xúc với cô ta. Thế nhưng cô gái này lại không nghĩ như vậy, lúc ngồi trên máy bay còn chủ động bắt chuyện với Vương Y Bối: “Chị giỏi thật đấy! Nghe nói phương án xây dựng khu Lam Sơn là do chị đề ra, lổi suy nghĩ

rất độc đáo, em rất thích”.

“Đây là công lao của tất cả mọi người.” Y Bối cười, không muốn nói quá nhiều.

Giang Ý Phi tinh ý nhận ra Vương Y Bối giữ khoảng cách với mình nên cũng không nói gì nữa mà chỉ cười cho qua.

Vương Y Bối không hiểu lắm về con người Giang Ý Phi, cũng không có ý định tìm hiểu. Từ lúc xuống máy bay, điện thoại của Giang Ý Phi reo liên hồi, hề nghe máy là cô ta lại khai báo với đối phương mình đang ở đâu, rồi lại dặn dò người đó không cần lo lắng, không cần tới thăm, cô ta có thể tự chăm sóc tốt bản thân, sẽ nhanh chóng quay về.

Vương Y Bối chứng kiến cảnh tượng này, không thể phủ nhận, cô rất ngưỡng mộ, huống hồ lại là một người đàn ông xuất chúng như thế.

Giang Ý Phi cúp máy, Vương Y Bối lập tức than thở: “Ông xã em đôi xứ với em thật tốt!”.

Giang Ý Phi cười, sắc mặt không vui không buồn: “Ừm, phần lớn thời gian đều như vậy, nhưng mà hôn nhân cứ tốt đẹp mãi cũng không nên, nếu bị đối phương quản lý quá gắt gao sẽ cảm thấy mình như bị nhốt vào một cái lồng lớn, cảm thấy mất tự do, rất muốn được ra khỏi đó để hít thở bầu không khí bên ngoài”.

Vương Y Bối cất tiếng trêu: “Hoá ra hiện giờ em đang ra ngoài hít thở cho thoáng khí hả?”.

Bị nhốt trong lồng sắt cũng chưa chắc là chuyện xấu, dẫu sao thì phần lớn mọi người đều thích chui vào đó, thích bị ràng buộc.

Nơi ở của hai người ở Tây Lý điều kiện khá tốt, công việc cũng nhẹ nhàng, đúng là đãi ngộ hậu hĩnh của công ty.

Ở chung được một thời gian, Vương Y Bối nhận thấy Giang Ý Phi có thể sống cùng được, cô ta rất hiếm khi làm phật ý người khác, hề có ý kiến bất đồng, cô ta sẽ không cố ý làm khó người khác, nhưng cũng không hoàn toàn nghe theo ý đối phương, cô ta biết giữ vững quan điểm của mình đồng thời tôn trọng người khác. Hai người ở cùng cũng khá vui vẻ.

Vương Y Bối vừa dọn dẹp phòng vừa nhìn Giang Ý Phi ngồi ăn mì gói, khoé miệng bất giác cong lên. Dù trong mắt người khác, Giang Ý Phi có là một người ngồi tít trên cao, nhưng thật ra cô ta cũng sống một cuộc sống bình thường như bao người khác mà thôi, không có bất cứ điểm gì khác biệt. Sau khi kết hôn với Lộ Ôn Diên, cô ta vẫn có thể giữ nguyên tính cách của mình, hơn nữa còn không hề tỏ ra kiêu căng hay làm cao. Với Vương Y Bối, cô ta làm được như vậy đã là rất khó rồi.

“Chị ra ngoài đi dạo, cô muốn đi cùng không?” Ở chung ít ngày nhưng Y Bối đã rất quý Giang Ý Phi, chủ động lên tiếng mời.

Tuy rằng đối với người khác chuyện này chẳng có gì khó khăn, nhưng riêng với Vương Y Bối thì lại không thể dễ dàng. Cô rất ít khi mời người khác làm gì cùng mình, dù từ sau khi đi làm, tác phong làm việc ấy đã ít nhiều thay đổi. Nếu không cần thiết, cô vẫn luôn thích một mình hơn, ngoại trừ bạn thân.

Giang Ý Phi hơi ngạc nhiên: “Vâng, em cũng muốn đi dạo một lát”.

Hai người cùng nhau ra ngoài, đến một khu trung tâm thương mại và mấy nơi có cảnh đẹp. Vương Y Bối phát hiện ra mình và Giang Ý Phi có khá nhiều điểm chung. Cô luôn cho rằng, du lịch thật sự không phải là đến những thành phố xa xôi, những địa danh nổi tiếng, mà đơn thuần là giữ cho tâm tư yên tĩnh, cho dù chỉ đi tới một ngọn núi vô danh nào đó cũng đã là du lịch rồi. Cô và Uông Thiển Ngữ từng đi tới một vùng nông thôn xa xôi của Yên Xuyên, nơi mà đường đi cũng không nhìn thấy rõ vì bị cỏ dại che lấp, nơi đó có những con suối nước nóng trong thấy đá, nói có những dãy núi nối liền nhau không biết đâu là tận cùng... Hai người đứng trên đỉnh núi không người, giữa rừng cây cối rậm rạp mà hét to, đi đào những củ khoai lang dại để ăn. Còn nhớ lúc đăng ảnh chụp lên mạng weibo, có người vào hỏi cô đi tu à, khiến Vương Y Bối cười nghiêng ngả.

Giang Ý Phi cũng có khả năng đi giày cao gót được rất lâu, hai người thoải thích đi thật xa. Trước đây mỗi lần đi mua sắm với Uông Thiển Ngữ, vào tới trung tâm thương mại, y như rằng việc đầu tiên cô ấy làm là tìm một băng ghế dài ngồi nghỉ, khuyến khích Vương Y Bối đi mua giày, như thế cô ấy sẽ có thể ngồi lâu một chút.

Giang Ý Phi xách giỏ đi mua rất nhiều đồ, sau khi thu hoạch được khá khá rồi, tâm tình cũng hào hứng hẳn lên: “Chị có muốn vào trong trường đại học này chơi chút không?”.

Vương Y Bôi chột thay đổi sắc mặt, cô bước đi rất nhanh, đang định cứ thế lướt qua cổng sau ngôi trường này, giả vờ như không trông thấy, thế nhưng lại bị Giang Ý Phi gọi lại. Thứ mà trong lòng cô cố ý lảng tránh, cô không hề muốn nó lại bị vạch trần ra.

Y Bôi nhìn Giang Ý Phi, thấy vẻ mặt cô ấy tràn ngập chờ mong.

“Ngày trước em từng muốn thi vào trường đại học này.” Giang Ý Phi hỏi tương, vẻ mặt tràn đầy sự ám áp: “Nhưng mà về sau lại không có cơ hội”. Điểm thi đại học của Giang Ý Phi cao hơn hẳn điểm tuyển sinh của trường này, nhưng vì học phí, tiền xe cộ và các loại chi phí khác ở đây quá cao nên cô đành phải lựa chọn một ngôi trường hạng hai khác. Ngôi trường này sẵn sàng miễn học phí cho cô cả bốn năm đại học, hơn nữa còn có trợ cấp sinh hoạt phí.

Vương Y Bôi vốn không muốn đi, nhưng thấy ánh mắt chờ mong của Giang Ý Phi lại bất giác lùi bước lại: “Được, chị cũng muốn đi xem xem rốt cuộc thì trường đại học nổi danh toàn quốc này có điểm gì đặc biệt”.

Giang Ý Phi mừng rỡ gật đầu. Thấy cô ấy vui vẻ như vậy, Vương Y Bôi cũng tự nhiên nhớ lại quá khứ của mình. Ngày ấy cô khao khát thi đỗ vào Đại học Yên Xuyên, nhưng rồi chính Đại học Yên Xuyên lại trở thành vết thương không thể xóa mờ trong lòng cô, mỗi khi có người nhắc tới nó, cô đều vô thức bực bội. Về sau thi lại đại học, cô lại không muốn thi vào đó nữa, cô lựa chọn một ngôi trường khác không đến nổi tệ. Đối với những thứ mà bản thân không đạt được, Vương Y Bôi không cố sức giành lấy bằng được, mà cô áp dụng biện pháp lảng tránh, chỉ cần không ai nhắc tới nữa là dần dần cô cũng có thể quên.

Giảng Ý Phi nhìn về phía ngôi trường kia đầy say mê, ánh mắt tràn ngập vẻ ngưỡng mộ dành cho những nhóm sinh viên đang ôm sách vở đi lại bên trong sân trường. Vương Y Bôi lặng yên dẫn đường, đưa Giang Ý Phi tới một vài chỗ nổi bật của ngôi trường này. Biểu hiện của Giang Ý Phi thật sự chẳng khác nào một sinh viên năm nhất, nhìn thấy cái gì cũng tò mò, Vương Y Bôi chỉ biết lắc đầu bất lực, bản thân cô cũng không đến nỗi háo hức như thế.

Ngày ấy, tất cả những sự quan tâm của cô đều dành cho người con trai kia, ngay cả việc cô tìm hiểu về ngôi trường này cũng là vì anh học ở đây. Nhiều năm trôi qua, dường như nơi này không có gì thay đổi.

Cô nhớ lại năm đó vào sinh nhật anh, hai người đều muốn tạo bất ngờ cho nhau, để rồi cuối cùng lại thành sai lệch. Cô nhớ lại năm lớp mười hai thi phân lớp, cô vì muốn được học cùng anh mà nỗ lực đạt được kết quả vượt xa tưởng tượng, còn anh lại sơ xuất để bị xếp vào lớp 12/2. Cô nhớ lại lúc mình chủ động tới gặp giáo viên xin chuyển sang 12/2 thì Trần Tử Hàn lại cũng vì một nguyên nhân khác mà được vào 12/1. Cô cứ nghĩ rằng đó chỉ là những sai sót ngẫu nhiên, thậm chí còn cho rằng ông trời đang tạo cơ hội cho họ rèn luyện, trải nghiệm, nhưng bây giờ thì cô đã hiểu, đó là dấu hiệu trời xanh muốn nói rằng họ có duyên mà không có phận.

Bước chân của cô chậm dần, nỗi ưu tư chợt thoáng hiện lên mặt. Giang Ý Phi quan sát Vương Y Bối rất lâu, rốt cuộc lắc lắc tay cô: “Chị đang nghĩ gì thế?”.

Vương Y Bối cười: “Không có gì”.

Năm đó cô tới đây gặp anh, vì không muốn xa anh ngay nên cô đã tìm cơ ở lại. Cô nói với anh, muốn đi thăm hết ngôi trường này, bằng không lúc về bạn bè hỏi lại không biết trả lời thế nào, không thể chứng minh được là mình đã tới thăm trường đại học nổi tiếng nhất này. Trần Tử Hàn bắt đắ dĩ chiều ý cô, hôm nay đưa cô đi thăm chỗ này, ngày mai lại đưa cô đi xem chỗ kia, chẳng khác nào hướng dẫn viên du lịch của cô. Cuối cùng, Trần Tử Hàn cũng phải chịu thua cô, nhìn cô đầy sủng nịnh: “Nếu chân anh bị tàn phế vì đi cùng em thế này, em có bỏ anh không đấy?”.

Em có bỏ anh không đấy?

Hai chúng ta, cuối cùng là ai bỏ ai?

Vương Y Bối lắc đầu cười. Quãng thời gian ấy, cô khăng khăng đi phía sau anh, một mực tin tưởng rằng người đàn ông ngay trước mắt sẽ là người ở bên mình cả đời, tin tưởng rằng mình sẽ chẳng bao giờ cảm thấy chán anh.

Giang Ý Phi không hề vạch trần tâm trạng đang che giấu của Vương Y Bối mà làm bộ vô tình hỏi: “Chị hình như rất quen thuộc nơi này?”.

Bị người khác phát giác, Vương Y Bối cũng không hề ảo não, trái lại rất nhiệt tình trả lời: “Ừ, trước đây đã tới một lần, để chị làm hướng dẫn viên cho cô nhé”.

Giang Ý Phi gật đầu.

Vương Y Bối gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, nghiêm túc giới thiệu với Giang Ý Phi cảnh vật nơi này.

Hai người tới hành lang triển lãm, mặt trên trưng bày tác phẩm của những sinh viên xuất sắc, nhằm khích lệ các thế hệ sinh viên đi sau.

Ánh mắt Vương Y Bối dừng lại rất lâu trước một tác phẩm. Góc dưới bên phải có dòng chữ viết theo lối chữ thảo: Trần Tử Hàn.

Cô đưa tay lên chạm vào cái tên đó, nhưng chỉ cảm thấy sự lạnh lẽo của thủy tinh. Cô quên không để ý, tất cả các tác phẩm trưng bày ở đây đều được bảo vệ bởi một lớp kính trên bề mặt.

Giây phút này, dường như cô đang được quay trở về năm xưa, thời điểm anh liên tục vẽ những hình thù cô không bao giờ hiểu, cô chỉ biết đứng một bên cười anh có niềm đam mê thật kỳ lạ...

Giang Ý Phi có lẽ hiểu được tâm trạng hiện tại của cô, kiềm cố đi ra chỗ khác xem, để cô đứng một mình tại đó.

Vương Y Bối thu cánh tay lại, lặng nhìn cái tên ấy.

“Bạn cũng học chuyên ngành XX à?” Có người đi qua thấy cô nhìn vào tác phẩm kia, tưởng cô học về nó nên tiến tới hỏi.

“Không phải, xem bừa thôi.”

Đối phương tỏ ra thất vọng, nhưng một lúc sau lại hào hứng trở lại: “Thế có phải bạn cũng thấy bản vẽ này rất được không?”.

Vẻ mặt cô gái hiện lên vẻ chờ mong, pha chút hồn nhiên của tuổi trẻ, đôi



mắt ánh lên một chút ngây ngô, một chút ngượng ngùng. Vương Y Bối không nỡ nói những câu khiến cô ấy thất vọng, thậm chí dài trong lòng rồi đáp: “Ừ rất tốt”.

“Minh cũng thấy vậy!” Cô gái hưng phấn hẳn lên: “Minh nói cho bạn biết nhé, anh ấy không chỉ giỏi chuyên môn...”.

Vương Y Bối yên lặng đứng nghe mất vài phút đồng hồ: “Bạn quen anh ấy à?”.

Vẻ mừng rỡ trên gương mặt cô gái chợt biến mất, thay thế bằng một sự hụt hẫng, đôi môi cũng mím lại: “Minh dù có muốn cũng không được ý. Anh ấy đã tốt nghiệp lâu rồi”.

Vương Y Bối cười: “Thế sao trước kia không tóm lấy cơ hội?”.

Cô gái bất giác đỏ bừng mặt: “Anh ấy có bạn gái rồi”.

Lòng Vương Y Bối chợt quặn thắt: “Có thể đợi họ chia tay mà”. Nói xong câu này, cô mới nhớ tới một lời thoại kinh điển của một cô bạn nào đó: Tấn công đi! Có bạn gái chứ đâu phải đã kết hôn, dù kết hôn cũng có thể đợi người ta ly hôn mà...

Sắc mặt cô gái lại biến đổi, lời nói cũng cuống quýt cả lên: “Không thể... Minh cũng không có ý đó... Hai người họ rất yêu nhau, anh ấy đối xử với bạn gái tốt lắm”. Cô gái nói tới đây rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, vẻ mặt cũng đầy kiên định: “Họ sẽ ở bên nhau mãi, nhất định sẽ ở bên nhau mãi”.

Vương Y Bối vô thức bật cười, trong lòng thầm nói: Họ chia tay rồi, không còn ở bên nhau nữa rồi.

“Sau bạn biết họ còn yêu nhau? Biết đâu đã chia tay từ lâu rồi ấy chứ.”

Cô gái lắc đầu: “Không đâu, anh ấy tốt với người yêu lắm, chia tay sao được. Anh ấy nhất định không nỡ chia tay đâu, người yêu anh ấy lại càng không nỡ”.

Vương Y Bối cười đầy mỉa mai, quả nhiên chúng ta đều thích một cái kết cổ tích, cho dù chuyện đó chẳng liên quan gì tới mình.

Cô gái nhận thấy vẻ châm chọc trên mặt Vương Y Bối, cho rằng cô đang tỏ ra xem thường. Cô gái cảm thấy là vì Vương Y Bối không biết tình cảm tốt đẹp giữa anh và bạn gái nên mới có thái độ như vậy.

“Anh ấy rất tốt với người yêu, dù có bận đến mấy cũng vẫn dành thời gian gọi điện nói chuyện với người yêu. Mỗi lần đi ăn, anh ấy đều chọn món rẻ nhất, quần áo cũng rất ít mua, đây là vì muốn tiết kiệm tiền để tới trường của chị kia và mua quà tặng chị ấy. Anh ấy học rất xuất sắc, có công ty lớn mời anh ấy về làm việc, bao nhiêu người muốn có cơ hội đó mà không được, thế mà anh ấy từ chối, là vì anh ấy muốn về làm việc ở thành phố mà người yêu anh ấy đang sinh sống. Nếu có bạn trai tốt với mình như vậy, bạn có bỏ không?”

Cô gái nói liền một hơi, cảm thấy mình quá nhiều lời rồi, tự dung nói với một người xa lạ nhiều thứ như vậy mà chẳng phải là chuyện của mình. Huống hồ, những tin tức này đều là cô tốn rất nhiều công sức mới thu nhập được, vì thế, nói xong cô liền quay đầu đi thẳng.

Vương Y Bối nhìn theo cô sinh viên kia. Những điều đó thật sự đã xảy ra ư? Cô cho rằng bản thân đã ôn tập đi ôn tập lại những chuyện này n lần rồi, nhưng trong bài ôn tập của cô lại hoàn toàn không có những nội dung ấy. Cô tuyệt đối không biết một chút nào về những sự việc được thốt ra từ miệng người kia. Mọi người đều rõ ràng, nhưng cô lại không hề biết.

Lần thứ hai tới khu vực trưng bày tác phẩm này, Vương Y Bối lại nhìn vào cái tên rỗng bay phượng múa kia, rốt cuộc không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Dự án khu nghỉ dưỡng Lam Sơn rốt cuộc cũng bắt đầu khởi công, mọi thứ đều đã được chuẩn bị xong. Hướng Vũ Hằng gọi điện yêu cầu Vương Y Bối quay về, dù sao thì dự án này cô cũng phụ trách từ đầu, bây giờ mà giao cho người khác thì có vẻ như không tôn trọng cô. Chỉ có điều, Vương Y Bối tỏ ra không mấy hứng thú, cũng nói rõ không ngại người khác tranh công đoạt vị gì cả. Nói chuyện với cô xong, Hướng Vũ Hằng chỉ biết lắc đầu cười. Sao anh lại quên được chứ, cô không phải là người đặt công việc lên trên hết. Tính cách của cô có rất nhiều chỗ tùy hứng, cho dù cô có cố gắng che giấu đi thỉnh thoảng vẫn cứ bị rò rỉ ra ngoài.

Hương Vũ Hằng buông di động xuống, day day trán, có lẽ bản thân anh đã để tuột mất điều gì đó. Thực ra từ trong ánh mắt của một người, anh có thể nhìn thấy sự xuất hiện thoáng của cô, nhưng anh không còn là chàng thanh niên sẵn sàng theo đuổi tình yêu nữa. Hoá ra, con người ta một khi đã qua độ tuổi ấy, rất nhiều thứ chỉ có thể để trôi đi, không còn sức lực và lòng nhiệt tình để mà đuổi theo nữa.

“Tổng giám đốc! Phó giám đốc Trần của Hoàn Quang muốn gặp anh.”  
Thư ký nói qua điện thoại nội bộ.

Hương Vũ Hằng sững sốt mất vài giây, sau đó mới bảo thư ký để Trần Tử Hàn vào phòng làm việc của mình. Anh không hiểu Trần Tử Hàn đột ngột tới đây làm gì, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Trần Tử Hàn ở Hoàn Quang được hai, ba năm đã leo lên tới vị trí ngày hôm nay, lúc ấy, rất nhiều người tò mò về thân phận anh ta, cho rằng chắc chắn có ô dù. Đến lúc có được đáp án, ai nấy cũng đều thất vọng, bởi vì Trần Tử Hàn hoàn toàn dựa vào thực lực của mình, anh ta là người có thiên phú, so với phần lớn mọi người lại càng dễ dàng đạt được thành công hơn.

Trần Tử Hàn cũng rất thân nhiên, vẻ mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc nào. Anh chỉ nêu ra một vài ý kiến về dự án Lam Sơn.

Nếu Trần Tử Hàn đã nói như vậy, Hương Vũ Hằng cũng đành phải xóc lại tinh thần thôi. Nghe giọng điệu của Trần Tử Hàn, anh cũng phải cảm thấy khâm phục. Chỉ nói đơn giản có mấy câu mà đã thể hiện rõ Trần Tử Hàn đang giành lợi ích về cho Hoàn Quang, nếu như Hương Vũ Hằng không chú ý, nhất định sẽ bị Trần Tử Hàn dắt mũi.

Cách đây khá lâu, Hương Vũ Hằng từng nghe nói, khi Trần Tử Hàn còn ở Quảng Vũ, có một lần tới Hoàn Quang để thương lượng ký kết hợp đồng với Lộ Ôn Diên khi ấy đã lừng lẫy bốn phương. Trần Tử Hàn đã khiến cho Lộ Ôn Diên phải thoả hiệp, cũng vì thế mà về sau Lộ Ôn Diên rất xem trọng Trần Tử Hàn, không màng tới việc sẽ đắc tội với Quảng Vũ để sẵn đón bằng được Trần Tử Hàn về bên mình.

Trần Tử Hàn tới nhanh, đi cũng nhanh, từ đầu tới cuối không hề khiến Hương Vũ Hằng có bất cứ nghi ngờ gì. Mãi cho tới một ngày, thư ký đột nhiên hỏi anh một câu: “Sao anh Trần kia lại tới Hoa Thịnh chúng ta nhỉ?”.

Hương Vũ Hằng đang định trả lời là về dự án Lam Sơn thì chợt dừng lại suy nghĩ. Cứ coi như là về dự án Lam Sơn đi, cũng đâu cần phải đích thân anh ta tới? Huống hồ, đây cũng chỉ là một việc nhỏ nhặt, hoàn toàn không cần tới phó giám đốc như anh ta nhọc công.

“Hay là... anh ta thấy công ty chúng ta đãi ngộ nhân viên tốt?” Hương Vũ Hằng lẩm nhảm hồ đồ.

Sau đây, anh bắt đầu chú ý hơn tới Trần Tử Hàn. Lần tiếp theo lại là Trần Tử Hàn tới. Đợi anh ta ra về, Hương Vũ Hằng mới đi ra bàn thư ký hỏi: “Vừa nãy anh ta nói gì với cô?”.

“Anh ta hỏi trợ lý Vương phụ trách dự án Lam Sơn có đang ở công ty không, anh ta có việc cần bàn bạc với chị ấy.”

Trong đầu Hương Vũ Hằng chợt nổi lên vẻ mặt của Vương Y Bôi trong lần hai người ra bờ sông hóng gió. Lúc ấy, trong đôi mắt cô tràn ngập tâm tình phức tạp. Giờ khắc này, anh đã hiểu ra lý do.

Lần thứ ba Trần Tử Hàn tới, Hương Vũ Hằng làm như vô tình nói ra miệng rằng, trợ lý Vương phụ trách dự án sắp từ Tây Lý trở về, anh có vấn đề nào không hiểu có thể đợi cô ấy về nói chuyện.

Và sau hôm ấy, Trần Tử Hàn không xuất hiện ở Hoa Thịnh nữa.

Vương Y Bôi và Giang Ý Phi ở Tây Lý chơi vui đến quên cả trời đất, còn rủ nhau đi nhảy bungee[2] , mãi tới khi phải rời khỏi đây quay về công ty mà vẫn còn luyến tiếc. Hai người trêu chọc lẫn nhau, chẳng ai thấy nhớ nhà cả, đúng là “mất gốc”! Thế nhưng, dù có “mất gốc” đi chăng nữa thì các cô vẫn phải ngoan ngoãn mua vé máy bay trở lại Yên Xuyên.

[2] Thất dây an toàn và nhảy từ trên cao xuống.

Vừa xuống khỏi máy bay, Vương Y Bôi lập tức cảm nhận được nhiệt độ Yên Xuyên còn thấp hơn cả ở Tây Lý rất nhiều. Có lẽ, mùa đông cũng sắp tới rồi!

Mùa thu của Yên Xuyên, đôi khi có thể bị xao nhãng bỏ quên. Mới hôm

qua còn mặt trời chói rọi trên đỉnh đầu, hôm sau nhiệt độ lập tức đã tụt hơn mười độ mà chào đón mùa đông, ngay cả một bước chuyển ngoặt dần dần cũng không có.

Trước đây, Vương Y Bối luôn cảm thấy thời tiết Yên Xuyên thật là kỳ quái đến chết! Nhưng lúc này cô lại cảm thấy biến đổi nhanh như vậy giống một đôi tình nhân dứt khoát, không dây dưa, một ngày trước còn mận nồng, nhưng ngày hôm sau đã có thể mỗi người mỗi ngả.

Vương Y Bối nói suy nghĩ này của mình cho Giang Ý Phi nghe. Giang Ý Phi không nhịn được cười cô giỏi liên tưởng. Hình như... lời này trước đây cũng từng có người nói. Trần Tử Hàn cũng đã hình dung về cô như vậy lúc cô nhận rồi đi nghiên cứu thời tiết trong những đợt thi đại học...

Chia tay với Giang Ý Phi, Vương Y Bối liền đi thẳng tới nhà Ônng Thiển Ngữ, mang quà đến tặng cô ấy. Ônng Thiển Ngữ ngó nghiêng nhìn qua, làm ra vẻ miễn cưỡng có lòng tốt mời Vương Y Bối ở lại nhà chơi một đêm, miễn phí tiền cơm.

Ngày hôm sau, Vương Y Bối đến công ty điếm danh. Cô cũng không ngờ, mình vừa mới quay lại đây đã nhận được thiệp hồng. Vương Y Bối kinh ngạc nhìn Hương Vũ Hằng, thấy hàng lông mày anh nhíu lại: “Em không cho rằng anh kết hôn đấy chứ?”.

Vương Y Bối đáp lại bằng vẻ mặt “lại còn không ư?”.

Mở thiệp cưới ra, thấy tên cô dâu chú rể, Vương Y Bối vẫn còn chưa hết băn khoăn. Cô làm sao có thể ngờ được chứ? Hương Thần và Thân Thiệu An kết hôn, họ còn lại mời cô tới dự.

Hương Vũ Hằng đưa cho cô một số điện thoại, nói là của Hương Thần để lại, nhắn cô liên lạc lại với cô ta.

Vương Y Bối vừa mới liên lạc thì lập tức dính vào một mối phiền phức: Hương Thần mời cô làm phù dâu! Cô khăng khăng từ chối, nhưng Hương Thần không ngừng khích cô, buộc cô phải đồng ý.

“Tôi không hiểu, vì sao cậu cứ phải muốn tôi làm phù dâu bằng được?” Vương Y Bối nghĩ mà thấy buồn cười, quan hệ giữa cô và Hương Thần chẳng tốt tẹo nào, không, phải là cực kỳ tệ mới đúng.

“Cậu cứ tới đi, nhất định sẽ không hối hận đâu.”

Vương Y Bối nhìn điện thoại vừa ngắt, hình như đôi phương đang dùng chiêu đánh vào lòng hiếu kỳ của cô bằng một bí mật nào đó mà cô không biết.

Buổi tối, Vương Y Bối gọi điện thoại về nhà cho mẹ, kể về chuyện đi tới Tây Lý của mình, khi nào có dịp nhất định sẽ đưa bố mẹ đi tới đó chơi. Chuyện đi chuyện lại, cuối cùng nhắc tới việc Lương Nguyệt kết hôn, bây giờ lại thêm một người bạn cũ hồi cấp ba cũng sắp kết hôn, còn mời cô làm phù dâu.

Phương Di Vi lại bắt đầu khuyên cô nên tìm một người mà ổn định cuộc sống, cũng không còn trẻ nữa, đến lúc phải lo nghĩ tới chuyện chung thân đại sự rồi. Trước đây mỗi khi nghe mẹ nói cô đều thoái thác, nhưng lần này cô lại buông xuôi, còn nhờ bố mẹ để ý xung quanh giúp mình kéo lỗ mắt người đàn ông tốt.

Cúp máy, Vương Y Bối ngã nhào lên giường. Cô đưa tay lên đặt ở ngực. Đột nhiên, cô cảm thấy, nơi ấy không còn đau nữa, chỉ còn lại một chút, một chút xót xa mà thôi.

Vương Y Bối suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tới dự hôn lễ của Hường Thần. Cô không quá hứng thú với cái bí mật kia của Hường Thần, một bí mật nằm trong tay người mà cô từng rất ghét chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới cô cả. Hường hồ, bản thân cô hiểu rõ, hiện tại đã chẳng còn bất cứ điều gì ảnh hưởng tới cô quá nhiều nữa rồi.

Lúc nhỏ, cô luôn cho rằng đen trắng phân minh, đúng sai rõ ràng, về sau, có người nói với cô, trên thế gian này không có đúng sai thật sự. Đến khi trưởng thành rồi, cô cuối cùng cũng hiểu rõ, cái gọi là đúng sai, phải trái phụ thuộc vào vị trí lựa chọn. Thế nhưng bây giờ, cô lại ngưỡng mộ cái rạch ròi năm xưa của mình.

Đến giờ phút này, cô thật sự đã hiểu, bản thân không có cách nào thay đổi thế giới này cả, chỉ có thể cố gắng tránh để cho thế giới tác động vào mình khiến mình thay đổi mà thôi, phải kiên định với suy nghĩ của mình, không được để người khác làm ảnh hưởng.

Vương Y Bối đã trang điểm, thay quần áo xong xuôi. Cô quyết định tới dự lễ cưới của Hương Thần vì dấu sao cũng là bạn học cũ, cô không nhận lời làm phù dâu, đơn giản chỉ là vì không muốn, chứ chẳng có nguyên nhân nào khác. Cô kiên quyết từ chối, Hương Thần cũng không miễn cưỡng nữa.

Tới nơi, còn chưa vào bên trong khách sạn, Vương Y Bối đã có thể ngửi thấy hương hoa hồng thơm nồng, trên mặt đất trải đầy cánh hoa, những quả bóng bay màu hồng bay phất phới thu hút ánh mắt của rất nhiều người qua đường. Bầu không khí hạnh phúc có lẽ thật sự cần được khuếch tán rộng thêm.

Giẫm lên con đường trải cánh hoa hồng, Vương Y Bối theo Hương Thần đi vào. Bên trong khách sạn trang hoàng theo phong cách mộng ảo, toàn bộ đại sảnh giống như được bao bọc bởi một lớp ngọc lưu ly, ánh đèn khúc xạ ra thứ ánh sáng lung linh đủ màu sắc tựa cầu vồng. Đứng trong này khiến người ta có cảm giác như đứng trong một toà thành cổ tích.

“Ông xã của cậu nhất định rất yêu cậu.” Vương Y Bối chân thành nói. Một lễ cưới xa hoa có lẽ chỉ là vì thể diện, nhưng một lễ cưới lãng mạn như mơ thế này chắc chắn là một món quà quý giá mà người đàn ông muốn dành tặng cho người phụ nữ của mình.

Hương Thần một tay nâng váy cưới, vừa đi vừa quay đầu lại cười với Vương Y Bối: “Tôi đâu thể khiến cậu ganh tỵ được chứ”.

Vương Y Bối mím môi không đáp. Hiện tại ai có thể khiến cô ước ao đồ kị cũng là một loại bản lĩnh rồi. Người khác có được hạnh phúc, cô sẽ chúc phúc họ, nhưng sẽ không ước ao, không đồ kị. Cô tin tưởng, mọi người rồi sẽ đều tìm thấy hạnh phúc thuộc về mình, miễn là chúng ta đủ hài lòng với cuộc sống.

Hương Thần đưa Vương Y Bối vào đại sảnh rồi mới đi tiếp đón các vị khách khác. Vương Y Bối ngồi một chỗ, lặng im quan sát xung quanh. Từ nhỏ cô đã thích những thứ đồ tránh trí sáng và trong suốt, cô cảm thấy nó giống như tình yêu thuần khiết và mỹ lệ.

Phù dâu của Hương Thần có tới mấy người, Vương Y Bối đảo mắt qua một lượt, chợt dừng lại khi thấy một người. Trùng hợp, đối phương cũng nhìn thấy cô.

Vương Y Bối vẫn thản nhiên ngồi nhìn Lục Dĩnh. Gặp Lục Dĩnh ở đây cũng không có gì ngạc nhiên, cô ta là em họ của Thân Thiệu An thì đương nhiên không thể vắng mặt. Hiện tại, Vương Y Bối đã chẳng còn bận tâm tới những người từng xuất hiện trong quá khứ nữa rồi. Có thể đối diện với quá khứ mới là thách thức chân thực nhất dành cho bản thân.

Vương Y Bối tươi cười nhìn bộ váy phù dâu trên người Lục Dĩnh: “Rất đẹp!”.

Vải tơ tằm xếp lớp màu trắng, có cảm giác như vô tận không có điểm dừng. Lục Dĩnh không mấy vui vẻ với lời khen của cô, quan sát cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt nửa cười nửa không: “Nhất định cô không biết được tôi căm ghét cô đến mức nào!”.

Vương Y Bối vẫn duy trì điệu bộ ban đầu. Ghét thì ghét, ai có thể khiến người khác mãi yêu thích được đây? Hơn nữa, bị người khác ghét cũng chẳng thiệt gì, đâu cần phải bận tâm.

Hàng lông mày cau có của Lục Dĩnh chậm rãi dần ra, cô ta ngồi xuống bên cạnh Vương Y Bối, nụ cười ẩn hiện nổi chua chát, rồi lại thấp thoáng sự nhẹ nhõm: “Tôi đã từng muốn có một hôn lễ, cho dù là không to, không đẹp, không tinh tế, nhưng mà có thể nắm tay người mà tôi yêu đã rất hạnh phúc rồi. Tôi cứ tưởng giấc mộng ấy của mình sắp thành hiện thực, không ngờ lại bị một cú điện thoại của cô cắt đứt!”.

Vương Y Bối tròn mắt nhìn Lục Dĩnh.

Lục Dĩnh nhìn thẳng cô: “Tôi đã khóc xin anh ấy đừng đi, khóc lóc giữ anh ấy lại, nhưng anh ấy cũng không thèm quay đầu nhìn tôi lấy một cái. Tôi vì anh ấy mà nhận hết mọi đau khổ, cuối cùng cũng không so bì được với một cuộc điện thoại mà anh ấy biết rõ là một trò lừa đảo”.

Thua, thua một cách triệt để.

Vương Y Bối không biết nên nói gì, nếu là hiện tại, cô nhất định sẽ không làm cái trò ngu ngốc ấy. Thế nhưng không ai biết rằng, ngày hôm ấy cô ngồi trong phòng tắm, thật sự có ý định cắt đứt mạch máu trên cổ tay, thật sự muốn người đàn ông kia phải hối hận cả đời, khiến ngày hạnh



phúc của anh biến thành ngày giỗ của cô.

Bao nhiêu không can tâm, bao nhiêu tâm tình chôn giấu dưới đáy lòng, tất cả đều đã bị thời gian tàn nhẫn ăn mòn, cuối cùng tan thành mây khói mà bay đi.

“Đã là quá khứ rồi.” Nụ cười chậm rãi hiện lên trên gương mặt Vương Y Bối, mọi thứ đã trở thành quá khứ, dù bây giờ có không cam lòng, có khó chịu thì cũng sẽ trôi qua, lẽ dĩ nhiên giống như ngày mai nhất định rồi sẽ tới.

Lục Đình bật cười: “Đúng, đã là quá khứ”. Cô đứng dậy, chân chừ mấy giây cuối cùng cũng không nói cho Vương Y Bối biết một chuyện. Điều khiến cô thật sự nghĩ thông suốt chính là sự việc xảy ra trong khách sạn năm đó. Cô cố tình đưa Trần Tử Hàn tới khách sạn thuê phòng, nhưng anh khẳng định chắc nịch rằng anh hoàn toàn không chạm vào người cô. Lúc ấy cô đã bị ánh mắt kiên nghị của anh làm cho say mê. Đến khi hồi tưởng lại, cô mới hiểu được, một người đàn ông phải yêu bạn gái của mình nhiều đến cỡ nào mới có thể khẳng định rằng bản thân sẽ không bao giờ chạm vào người phụ nữ khác?

Đôi khi, thua chỉ đơn giản là thua, dẫu không can tâm cũng đành phải chịu.

Mọi người đến hôn lễ mỗi lúc một đông. Vương Y Bối nhìn theo Hương Thần và Thân Thiệu An đang bắt chuyện với khách khứa, những người xa lạ kia khiến cô đột nhiên nghĩ, mình cũng nên tìm một người thuộc về sinh mệnh của mình thôi. Mùa đông sắp tới rồi, mùa đông Yên Xuyên lạnh lẽo lắm! Cô cần một cái ôm ấm áp...

Hôn lễ kéo dài tới tận khuya, Vương Y Bối chẳng mấy khi ở lại một lễ cười từ đầu tới cuối như vậy. Hương Thần đi đến bên cạnh cười một cách gian trá: “Tôi đã tự dặn mình ngay từ đầu, nếu cậu mà ra về sớm thì sẽ không nói gì cho cậu hết!”.

Vương Y Bối thản nhiên cười: “Tôi chỉ cảm thấy làm việc gì cũng nên đến nơi đến chốn thôi!”.

Hương Thần kéo Vương Y Bối lên ban công tầng ba, vừa mở cửa ra, gió lạnh lập tức ùa vào ôm lấy toàn thân cô. Gió Yên Xuyên, lúc nào cũng

mang theo hơi ẩm ướt và lạnh lẽo, vừa mới chạm tới đã thấy tê buốt.

“Thực ra cũng chẳng có gì cần nói với cậu cả. Tôi chỉ muốn tâm sự với cậu một chút thôi.” Hương Thần lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo, cô quay sang quan sát sắc mặt Vương Y Bối. Giờ phút này, cô không thừa nhận cũng không được, cô gái mà quá khứ cô cho rằng là một người ngu ngốc, ấu trĩ, đã thật sự thay đổi rồi.

Vương Y Bối chống hai tay lên lan can, hơi lạnh lan toả khắp bàn tay, nhưng cô lại chẳng có bất cứ cảm giác gì. Cô không sợ lạnh, cô chỉ sợ nóng. Nhưng nếu có lạnh cô cũng mong đừng lạnh quá, yêu cầu ấy thật sự là vô lý đến kỳ quái.

“Tâm sự chuyện gì?” Cô cất tiếng.

“Ngày ấy, cũng ở một ban công như thế này...” Hương Thần tựa người vào lan can, ngược mắt lên nhìn bầu trời xám trắng, giống như có ai đó dùng sơn mài tro quét lên từng lớp, từng lớp, che phủ đi những đám mây trắng xoá và nền trời xanh lam. “Tôi và Trần Tử Hàn cũng đứng ở đó như thế này.”

Hàng mi của Vương Y Bối khẽ chớp động, cô cúi đầu, dường như nhìn rơi xuống con đường tấp nập bên dưới, xe cộ qua lại không ngớt, dường như mãi mãi chẳng dừng lại.

Hương Thần hít sâu, không bận tâm tới sự trầm mặc của cô: “Tôi hỏi cậu ấy, tôi có cơ hội hay không, cậu ấy có thể cho tôi một cơ hội được không. Đó là lần duy nhất tôi có dũng khí làm như vậy, bởi vì tôi cần có một đáp án chính xác, có thể tôi mới có thể tiếp tục đi lên phía trước mà không lưỡng lự, không tiếc nuối, có thể dứt khoát mà từ bỏ mọi hy vọng. Tôi cần cậu ấy cho tôi câu trả lời, kể cả đó là sự cự tuyệt”. Hương Thần quay sang nhìn Vương Y Bối: “Cậu biết cậu ấy đã nói gì với tôi không?”.

“Nói gì?”

Sự phối hợp lấy lệ của Vương Y Bối khiến Hương Thần không nhìn được mà bật cười: “Cậu ấy nói, cậu ấy chưa từng nghĩ tới việc sẽ ở bên tôi”.

Ánh mắt của Hường Thần quá sáng, Vương Y Bối dù có muốn giả vờ như không thấy cũng không được, đành phải nhìn lại cô ấy: “Ừm, vì thế nên cậu từ bỏ?”. Câu chuyện rồi vẫn sẽ cần một cái kết hoàn chỉnh.

Hường Thần lắc đầu: “Tôi hỏi cậu ấy lý do. Trần Tử Hàn nói: Từ trước tới giờ tớ không hề có bất cứ ý nghĩ nào về việc sẽ đi quá giới hạn tình bạn với cậu, bởi vì cậu cũng biết đấy, Tiểu Bối không thích cậu! Cho dù có một ngày tớ và Tiểu Bối chia tay, trở thành những người xa lạ, tớ cũng không chọn người mà cô ấy ghét làm người yêu. Vì tớ không muốn khiến cô ấy sau khi chia tay vẫn còn điều khó chịu cạnh trong lòng...”.

Toàn thân Vương Y Bối đột ngột cứng ngắt. Cô không ngờ anh lại lo lắng cho cô nhiều như thế, hoàn toàn không ngờ.

“Cuối cùng, tôi buông tay. Tình yêu say đắm mà tôi dành cho cậu ấy chẳng khác nào một câu chuyện cười đặc sắc nhất thế gian này. Ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã thua triệt để.”

Những điều Hường Thần nói vẫn còn lờn vờn trong đầu Vương Y Bối, khiến cho mặt hồ tĩnh lặng trong lòng cô đột nhiên dậy sóng. Cô vốn tưởng mình sẽ không còn bị bất cứ điều gì tác động nữa nhưng lúc này lại bị chấn động kịch liệt như xưa.

Vương Y Bối trở lại công ty tiếp tục làm việc bình thường, nhìn qua chẳng có điểm gì bất thường. Cô vẫn theo Hường Vũ Hằng đi dự tiệc, họp hành, cùng nhau tán gẫu, đùa giỡn. Hường Vũ Hằng nói cô thay đổi, nhưng thay đổi cái gì thì anh không thể nói ra được. Chỉ có mình Vương Y Bối biết, tâm trạng của cô đã thay đổi, cô không còn cảm thấy không cam lòng, cũng không còn khó chịu nữa.

Hơn hai tháng sau, Hoàn Quang và Hoa Thịnh cùng tổ chức tiệc rượu mừng công, cũng coi như đây là phúc lợi cuối năm dành cho nhân viên đã vất vả làm việc vì dự án hợp tác lần này. Bữa tiệc sẽ tổ chức thêm nhiều trò chơi, phần thưởng đều do công ty chi trả, mọi người ai ấy đều hào hứng.

Trai tài gái sắc trở thành trung tâm của bữa tiệc. Vương Y Bối đi theo Hường Vũ Hằng, nhưng lúc anh tiếp chuyện với lãnh đạo cao cấp của Hoàn Quang thì cô tránh quá một bên, trộm lườm nhác một lần. Bây giờ

cô càng ngày càng thích yên tĩnh một mình, không phải cô tự coi mình là Thượng Đế có thể nhìn rõ lòng người, chỉ là có thể thấy rõ nhiều mặt của mọi người hơn mà thôi. Cô cầm ly rượu trong tay, ánh mắt từ từ di chuyển. Bên kia, tổng giám đốc Lộ Ôn Diên đang kéo tay Giang Ý Phi đi về một chỗ. Vương Y Bối nở nụ cười nhẹ, mỗi người đều có một cách sống riêng, chỉ cần mình thích là được.

Cô tiếp tục di chuyển đường nhìn đi chỗ khác, nhưng lần này đã gặp phải ánh mắt của một người khác. Cô nheo mắt. Từ sau khi đi Lam Sơn về, cô chưa từng gặp lại Trần Tử Hàn, nghe nói anh giải quyết xong dự án khi nghỉ dưỡng Lam Sơn thì lại được Lộ Ôn Diên cử ra nước ngoài công tác.

Cô lặng im dõi theo bước chân anh mỗi lúc một gần mình. Anh mặc bộ comple đúng kiểu, đôi giày bóng loáng dường như có thể phản chiếu lại bóng người, mái tóc của anh cũng được cắt sửa cẩn thận. Ý nghĩa đầu tiên hiện lên trong đầu cô lúc này là, rốt cuộc thì tóc của anh có thể đâm thủng bóng bay được hay không?

Khi anh tới bên cạnh, cô mới phát hiện ra mình đang cười với anh.

Trần Tử Hàn rất hiếm khi thấy cô bình thản như vậy: “Rốt cuộc cũng đành quay về rồi đấy à?”. Anh nghe nói cô ở Tây Lý chơi vui đến quên cả trời đất, ngay cả Hương Vũ Hằng cũng bất lực không làm cách nào kéo cô về được.

Vương Y Bối nâng chiếc ly trong tay lên, chạm vào ly của anh: “Câu này phải để em nói chứ nhỉ?”.

Trần Tử Hàn cười: “Anh đi công tác đấy chứ”. Câu này là đang trá hình nói cô đi Tây Lý chỉ vì sở thích cá nhân.

Vương Y Bối chẳng hiểu sao lại rất vui vẻ: “Hôm Hương Thần kết hôn hình như anh không tới, em còn tưởng anh nhất định sẽ tham gia cơ”.

Trần Tử Hàn khẽ chau mày, vì chuyện giữa anh và Lục Dĩnh, anh tới dự đám cưới của Hương Thần và Thân Thiệu An có vẻ không hay cho lắm. Anh cởi cúc áo cổ ra, có lẽ trong này nhiệt độ hơi cao: “Vì sao anh nhất định phải tới?”. Anh nheo mắt nhìn cô, ánh mắt giống như có thể xuyên thấu nội tâm của cô.

Vương Y Bối không nhìn thẳng vào mặt anh, mà nhìn xuống lớp áo sơ mi bên trong của anh. Cô thích anh mặc đồ trắng để thoả mãn nội tâm thiếu nữ, trong lòng, cô luôn coi anh là một chàng thanh niên anh tuấn, nhanh nhẹn bước ra từ truyện tranh: “Dù sao cũng là bạn học cũ”.

Cô nhấp chút rượu, trong lòng cảm thấy bình yên lạ. Chẳng bao giờ cô nghĩ tới sẽ có một ngày có thể cùng anh nói chuyện vô tư như vậy, những chuyện xảy ra trong quá khứ đã không còn là cái có để cô né tránh anh nữa.

Trần Tử Hàn chăm chú quan sát cô, vừa mới mở miệng định nói thì Lộ Ôn Diên đi tới vỗ vai anh: “Tôi còn tưởng anh không về kịp”.

Đàn ông nói chuyện với nhau đương nhiên chỉ có chuyện công việc, người ngoài tự khắc sẽ ngồi một bên lắng nghe. Vương Y Bối lặng yên nghe hai người họ nói chuyện, cũng không phải chuyện gì cơ mật, mà dường như chỉ là đang tìm chủ đề để tiếp tục tán gẫu. Lúc trước, Lộ Ôn Diên là người bị vây quanh nhiều nhất, hiện tại, tâm điểm chú ý đều đã dời lên người Trần Tử Hàn.

Tiết mục trò chơi bắt đầu, mọi người đều cố gắng chuốc rượu người khác bằng mọi cách, nhất định không say không về. Vương Y Bối chẳng mấy khi nổi hứng tham gia chơi với mọi người như hôm nay, gặp đồng nghiệp cũng đứng lại tán gẫu mấy câu, biết được nhiều bí mật thú vị, đồng thời cũng bị chuốc kha khá rượu.

Trần Tử Hàn chẳng thể chạy đi đâu được mà phải đi cùng Lộ Ôn Diên. Lộ Ôn Diên bóng gió rằng anh ta muốn có con rồi, Trần Tử Hàn lập tức hiểu ra anh ta muốn anh uống thay. Thế nên không những phải uống phần của mình mà Trần Tử Hàn còn phải chống đỡ cả phần của Lộ Ôn Diên.

Cả bữa tiệc rượu, ai nấy cũng uống đến say mềm chỉ tiếc một nỗi không thể đi chuốc say được tất cả những người mình quen biết, đi làm quanh năm suốt tháng mới có được một cơ hội hiếm hoi này, coi như được trút hết nỗi lòng bực tức với công việc ra ngoài.

©STE.NT

Vương Y Bối uống cũng nhiều, đầu óc bắt đầu vánh vát nhưng cô vẫn

còn khác hơn nhiều người, biết tự mình phải về nhà. Vừa ra khỏi đại sảnh, không khí lạnh lẽo bên ngoài ủa vào khiến cô khẽ rùng mình, cũng tỉnh táo hơn một chút. Hướng Vũ Hằng, đuổi theo ngay phía sau cô, kéo tay cô lại: “Đề anh đưa em về!”.

Y Bối còn chưa kịp trả lời thì một chiếc xe khác đã dừng ngay trước mặt họ, cửa kính từ từ hạ xuống để lộ ra khuôn mặt Trần Tử Hàn.

Hướng Vũ Hằng rất nhanh hiểu ra mọi chuyện, buông tay Vương Y Bối, còn cười đầy mờ ám với Trần Tử Hàn.

“Anh đưa em về.” Trần Tử Hàn lạnh lùng lên tiếng, giọng nói kiên định khiến người ta không thể thờ ơ.

Vương Y Bối uống rất nhiều nhưng lại cảm thấy đầu óc mình đột nhiên tỉnh táo. Lúc này cô dường như quay trở lại quá khứ, không hề có một chút năng lực kháng cự nào đối với lời nói của anh, bất cứ điều gì anh nói cô đều hoàn toàn nghe theo. Cô ngoan ngoãn bước lên xe anh.

Ngồi vào trong xe rồi cô vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng, cô không biết anh đi lấy xe lại đây từ khi nào, không biết quan hệ hiện tại giữa họ là gì, buồn cười nhất chính là cô lại không muốn biết rõ ràng những điều đó.

“Đưa em về nhà?”

Vương Y Bối giơ một ngón tay lên lắc lắc trước mặt anh, bộ dạng cô giống người say thật sự: “Không!”, cô bật cười: “Đến chỗ anh đi, em muốn xem xem nơi ở của phó giám đốc Hoàn Quang trông như thế nào?”.

Trần Tử Hàn lắc đầu, còn thế nào được chứ, vẫn là một căn hộ đi thuê thôi, chẳng có gì đặc biệt cả.

Mặt cô ửng hồng, ánh mắt mơ màng. Rốt cuộc cô ấy đã uống bao nhiêu rượu? Trước đây rõ ràng mỗi lần đi họp hành hay dự tiệc cô ấy đều tận lực tránh bị chuốc rượu, hôm nay vì sao ai mời cũng không từ chối?

Dừng xe, Trần Tử Hàn đỡ cô xuống. Y Bối tựa vào người anh, đôi mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn bốn phía xung quanh, nụ cười chột hiện lên trên mặt cô: “Anh thật sự đưa em tới đây...”.

“Không phải thì sao?”

Cô không nói tiếp, cứ thế tùm tùm cười, cười đến nổi... nước mắt trào ra. Trần Tử Hàn không biết hiện giờ tâm trạng cô ra sao, chỉ đơn thuần nghĩ rằng cô say rượu. Anh nhớ lại quá khứ, chưa bao giờ anh trông thấy cô trong bộ dạng này, có lẽ là do cô đã uống quá nhiều, không biết có cần ra ngoài mua thuốc giải rượu cho cô không.

Vương Y Bối không hề mượn rượu làm càn, chỉ yên lặng dựa vào người anh, khiến anh cảm nhận được trước ngực mình có thứ gì đó mềm mại. Anh lấy chìa khoá ra mở cửa vào trong nhà, một tay ôm cô, một tay bật đèn. Ánh đèn vừa sáng lên, Vương Y Bối lập tức ngẩng đầu nhìn anh. Trần Tử Hàn cũng nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt cô còn lấp lánh hơn cả ánh đèn. Khuôn mặt cô càng lúc càng gần lại, khiến anh có cảm giác như trước mặt mình là một đoá hoa kiêu diễm đang từ từ nở rộ.

Cô cười, gơ bàn tay bé nhỏ của mình lên chạm vào mặt anh: “Anh không thấy đưa một cô gái say rượu về nhà rất nguy hiểm à?”.

Ánh mắt cô ấy sáng quá! Rốt cuộc cô ấy có say thật hay không? Trần Tử Hàn đành nửa đùa nửa thật đáp: “Anh tưởng người bị nguy hiểm phải là em chứ”.

Cô bật cười thành tiếng rồi đột ngột ôm lấy anh, cô nhón chân lên, ghé sát môi mình vào bên tai anh, thì thầm: “Có thể thử một lần”. Trần Tử Hàn cảm thấy như có một con sâu lông lá xù xì bò vào trong tai, nhưng kỳ lạ chính là anh không hề muốn lôi nó ra. Cảnh tượng trước mắt phát triển vượt quá dự liệu của anh, anh không thể phán đoán được mình sẽ có phản ứng thế nào.

“Sao! Không dám?” Cô thổi nhẹ vào mặt anh.

Mùi rượu vang thơm nồng tản ra luân quần trước chớp mũi khiến Trần Tử Hàn chợt thấy mình cũng đang say.

Cho dù người đàn ông có giỏi kiềm chế bản thân thế nào đi nữa, khi đối mặt với sự khiêu khích của đối phương cũng không thể trấn tĩnh được.

Trần Tử Hàn nuốt khan: “Thế nào mới được coi là “dám”?”.

Anh thật khó mà tin được đó là giọng nói của mình. Âm u mà dịu dàng, thậm chí còn là sự trầm thấp của giọng mũi.

Y Bối choàng tay qua cổ anh. Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, hình như có thứ gì đó đang không ngừng dần dặt...

Không rõ là ai chủ động, đôi môi hai người chạm vào nhau, triền miên thật lâu, càng lúc càng mãnh liệt. Trần Tử Hàn ôm đi cô thẳng vào phòng ngủ, không khí đột ngột tăng cao, dường như thân thể cũng không chịu nổi nhiệt độ này.

Vừa ngã xuống giường, họ xé rách quần áo trên người đôi phương. Khi da thịt anh dán lên người cô, cô đột nhiên đưa tay lên ngăn khuôn mặt anh đang định cúi xuống hôn mình. Cô cười: “Từng làm chưa?”, nửa vế sau cô không nói ra miệng là: Từng làm chưa? Với người khác?

Trần Tử Hàn như bị kích thích, động tác của anh đột nhiên trở lên mãnh liệt, nụ hôn cuồng dã như cắn môi cô. Hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề.

Cô cười khẽ, để mặc anh rong ruổi trên người mình.

Giữa những tiếng thở dốc không ngừng, chợt vang lên một câu trả lời hỗn loạn: “Chưa từng! Trước giờ chưa từng có người khác”.

Cô ôm anh chặt hơn, dùng toàn bộ sức lực của mình mà ôm lấy anh. Khoé mắt lặng lẽ rơi một giọt nước mắt...

Cô không chấp nhận người khác, là bởi vì cô muốn đợi anh lập gia đình rồi mới đi tìm hạnh phúc. Đáy lòng cô cất giữ một nỗi sợ hãi, sợ nếu như vội vã tiếp nhận một người đàn ông khác, nhớ đâu anh trở về thì cô phải làm sao?

Cô không biết rằng, trong khi cô ôm ý nghĩ ấy, anh cũng lại lo lắng như vậy. Anh thật sự sợ mình đi nhầm một bước rồi không thể quay về chỗ cũ, sợ hai người không thể tìm lại nhau giữa biển người xa lạ, sợ anh và cô không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa...

Ngày hôm sau Trần Tử Hàn tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Anh không hề



say, anh biết rõ đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Theo bản năng, anh quơ tay lần mò sang bên cạnh. Trống trơn! Anh hoảng hốt ngồi dậy, không thể tin nổi vào mắt mình. Trong phòng chỉ còn lại mình anh, dường như tất cả những chuyện xảy ra đêm qua chỉ là một giấc mộng xuân. Trên đầu giường, bộ quần áo đêm qua anh cởi ra đã được gấp gọn gàng.

Anh nhú mày nhìn bộ quần áo, trong lòng càng lúc càng lo sợ. Ngay cả quần áo cũng không kịp mặc, anh lao xuống giường. Phòng khách, ban công, phòng tắm tất cả đều không có bóng dáng cô. Anh day trán, không khí phảng phất mùi hương xa lạ khiến anh thật sự hoài nghi, tất cả đều là những thứ anh đã từng phán đoán.

Anh thật sự muốn tìm ra một manh mối chân thực, anh đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng bất lực ngồi xuống giường. Đột nhiên nghĩ ra điều gì, anh nhìn chằm chằm xuống giường. Ga trải giường đã bị thay bằng một tấm khác. Anh nắm chặt một góc. Sự phát hiện này khiến anh hoàn toàn bị kích động.

Bằng tốc độ nhanh nhất, Trần Tử Hàn lái xe tới Hoa Thịnh. Từ Hương Vũ Hằng, anh mới biết cô đã gửi đơn thôi việc cách đây mấy ngày, mọi thủ tục đã làm xong xuôi, hiện giờ cô không còn là nhân viên của Hoa Thịnh nữa.

Chuyện nam nữ, nhiều khi lại xảy ra hiện tượng trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Lúc người đàn ông cho rằng tất cả mới chỉ là bắt đầu thì người phụ nữ lại nghĩ đã đến lúc kết thúc.

Sau khi ăn cơm cùng với một đối tượng xem mắt, Vương Y Bối và anh ta để lại cách thức liên lạc cho nhau. Người đàn ông này đã được bà Phương tuyển chọn kỹ lưỡng từ rất nhiều đối tượng, gặp mặt rồi Vương Y Bối cũng nhận thấy anh ta rất khá. Anh ta có bằng cấp, có công việc ổn định, ăn nói biết chừng mực. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì hai người có thể tiến thêm một bước. Người đàn ông này là người mà cô thấy hài lòng nhất trong số những người cô đã xem mắt gần đây.

Từ sau khi đi Tây Lý về, cô đã chuẩn bị xin thôi việc.

Đúng vậy, đêm hôm đó cô không hề say, cô nhớ rõ từng chi tiết. Thậm chí, cô còn cô tình tìm cơ hội thúc đẩy sự việc đó xảy ra.

Năm đó sau khi kết thúc kỳ thi đại học, cô và Trần Tử Hàn tới quán net xem Sắc giới. Lúc ấy cô đã nghĩ, cô nhất định sẽ không hành động như nữ chính, sẽ không bao giờ tuý tiện trao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông bất kỳ. Cô muốn dành toàn bộ cho người mà mình yêu.

Nghĩ tới quá khứ, gương mặt cô lại thấp thoáng nụ cười, cánh tay cầm túi xách vung vẩy đáng yêu, bước chân thoăn thoắt.

Bây giờ cô rất hài lòng, bộ phận từng bị khuyết trong trái tim đã được lấp đầy rồi. Bao nhiêu năm qua cô cứ canh cánh trong lòng một điều, giữa cô và anh, cô mới là người yêu anh nhiều hơn. Vì thế cô mới luôn không can tâm, không cam tâm vì mình cứ nhớ về anh, cứ yêu anh, không cam tâm nhìn thấy anh sống hạnh phúc sau khi rời bỏ mình, không cam tâm để anh hoàn toàn quên mất cô.

Nhưng những điều bản thân học được cho tới bây giờ đã giúp cô lật đổ hoàn toàn những suy nghĩ trong quá khứ. Hoá ra trong khi cô toàn tâm toàn ý yêu anh, anh cũng toàn tâm toàn ý yêu cô. Chỉ vì cô luôn coi tình cảm của mình là chủ đạo, không ngừng quan trọng hoá cảm xúc của bản thân, để rồi bị chính tình cảm của mình che mắt, đến nỗi không nhìn thấy một sự thật hiển nhiên: Anh yêu cô, toàn tâm toàn ý.

Cô thậm chí còn cảm thấy hành động của mình thật ấu trĩ. Cô mang tất cả những chuyện anh đã làm ra để ôn lại, nhằm chứng minh bản thân coi trọng đoạn tình cảm giữa mình và anh biết bao nhiêu. Nhưng anh lại không bao giờ kể với cô những việc anh đã làm vì cô, anh sẽ không nhắc tới chuyện mình đã tiết kiệm từng khoản chi tiêu để đủ tiền đi tàu tới gặp cô, anh sẽ không nhắc tới chuyện vì một câu “không muốn rời xa Yên Xuyên” của cô, anh đã từ bỏ công việc tốt ở công ty mà anh ngưỡng mộ.

Nghĩ tới những điều đó, cô cảm thấy như vậy đã đủ rồi. Cô không ngừng ầm ức chỉ vì nghĩ rằng tình yêu của họ không cân xứng, không công bằng. Hiện tại, đã rất công bằng!

Cán cân tình cảm cuối cùng cũng về vị trí thăng bằng, từ nay về sau có thể hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của nhau.

Ngày hôm nay, rốt cuộc cô đã có thể từ bỏ anh, thậm chí một câu chia tay cũng không cần nói, tự ý rời xa. Bởi vì hai người đều bình đẳng, nếu anh rời khỏi cô mà có thể sống hạnh phúc, thì vì sao cô không thể chứ?

Cô đã không còn là con bé ngốc nghếch muốn tìm đến cái chết vì mất đi Trần Tử Hàn nữa rồi. Cô hiện giờ là một người phụ nữ độc lập, bất kể mất đi ai, cô đều có thể kiên định sống tiếp, dù có bao nhiêu tiếc nuối, bao nhiêu đau khổ cũng vẫn sống mạnh mẽ.

Vương Y Bối hít thở không khí tràn ngập mùi cây cỏ, tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trên đường về nhà, cô nghĩ xem lát nữa sẽ bảo mẹ làm món gì, đồ ăn mẹ làm vừa ngon lại vừa hợp khẩu vị của cô. Cô đã có kế hoạch rồi, thời gian tới sẽ ở nhà với bố mẹ, từ sau khi bắt đầu đi làm, cô không có nhiều thời gian dành cho họ. Đợi qua Tết, cô mới đi tìm việc khác.

Chân cô giẫm trên đường đá phát ra những tiếng động giòn tan rất vui tai. Càng về tới gần nhà, bước chân cô càng nhanh, thậm chí muốn chạy về như ngày con bé, nhưng cúi xuống nhìn đôi giày cao gót, cô liền từ bỏ ý định đó, sợ mẹ nhìn thấy lại bảo con gái mà không biết giữ hình tượng. Trước đã bị một lần rồi, lúc ấy mẹ còn cốc đầu cô nữa. Cô đưa tay lên xoa vào chỗ trán từng bị cốc, khoé miệng bất giác nở nụ cười.

Đi qua một con phố nhỏ nữa là tới nhà, Y Bối thoăn thoắt bước chân, vừa mới rẽ vào khúc ngoặt, nụ cười trên mặt lập tức bị quét sạch.

Gặp được anh ở đây là điều mà cô không nghĩ tới.

Cô không căng thẳng đến nỗi tim đập loạn nhịp, không mất kiểm chế đến nỗi hơi thở trở nên gấp gáp. Cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cảm thấy mình bất thường.

Cô chậm rãi lê từng bước về phía anh, đằng nào thì đây cũng là lối đi duy nhất dẫn về nhà cô.

Khuôn mặt anh không chút biểu cảm, lặng yên nhìn cô đi về phía mình. Anh chẳng còn hơi sức đâu mà nói cho cô biết anh đã tới Hoa Thịnh bao nhiêu lần mới xác định được thật sự cô đã bỏ việc, đã đi tìm gặp Ôn Thiên Ngữ bao nhiêu lần mới thật sự tin cô không ở nhà cô ấy, đã tới nhà cũ của mới biết gia đình cô chuyển đi nơi khác.

Anh đã đi qua bao con đường, hỏi thăm bao nhiêu người, vội vã bao nhiêu, rốt cuộc cũng tìm thấy cô. Nhưng anh không muốn nói ra, nỗ lực nhiều như vậy chẳng qua là vì cảm thấy đáng giá để mình đánh đổi, chứ

không phải để chứng minh rằng mình đã cố gắng thế nào.

Vương Y Bôi đã tới rất gần anh, nhưng vẫn không chịu dừng chân lại. Giọng nói đầy kiên định của Trần Tử Hàn vang lên: “Vương Y Bôi, anh cho em thời gian suy nghĩ bằng một trăm bước, nếu em thật sự muốn đi, anh sẽ vĩnh viễn không đuổi theo!”.

Bước chân của cô vẫn chưa dừng lại.

Anh quay đầu lại nhìn theo cô, bóng dáng cô mỗi lúc một xa dần...

Y Bôi bắt đầu đếm nhẩm trong đầu: Một bước, hai bước, ba bước...

Bước đầu tiên, lần đầu cô gặp anh là lúc anh đang đứng vừa ăn thịt nướng vừa nhìn đám thanh niên đánh nhau...

©STE.NT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Bước thứ hai, anh đứng trên bục giảng đọc tên từng bạn một vào chỗ ngồi, cô nghĩ, anh đúng là một người nghiêm túc...

Bước thứ ba, cô trốn buổi tự học, anh đi tìm cô, và từ đó cô nhận ra anh đặc biệt hơn những người con trai khác...

Bước thứ tư, giáo viên yêu cầu anh kèm cô học Vật lý, cô lén lút quan sát khuôn mặt anh, lần đầu tiên cảm thấy: Anh thật rất đẹp trai...

...

Từng bước, từng bước giống như cuộc sống này mãi mãi không bao giờ ngừng.

Đến bước thứ chín mươi chín, cô đột ngột dừng lại, xoay người về phía sau, nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nụ cười lấp lánh trên gương mặt cô. Cô đưa hai bàn tay lên kề bên miệng làm thành hình cái loa và bắt đầu hét lớn: “Em chỉ đi chín mươi chín bước!”.

Cô chỉ đi chín mươi chín bước, nên anh cũng phải đuổi theo cô chín mươi chín bước. Cô có thể chấp nhận mình mất nhiều thời gian hơn anh để đi đoạn đường này, nhưng không thể chấp nhận độ dài đoạn đường

mình đi dài hơn của anh.

Cuộc sống có lẽ cũng là một trăm bước chân, cô dùng chín mươi chín bước để chứng minh tình yêu của mình với anh, còn một bước cuối cùng, cô muốn thấy tình yêu của anh dành cho mình.

Thứ cô muốn chỉ đơn giản như vậy, chỉ vền vẹn là: Cô yêu anh, anh cũng yêu cô.

Trần Tử Hàn chạy tới phía cô, ôm cô vào lòng, cảm nhận được đôi tay cô đang ôm lấy anh.

Giữa cơn gió lạnh buốt của mùa đông, chỉ một vòng tay ấm áp cũng dễ dàng xua tan đi cái giá rét.

-----oOo-----

### **Chương 13: Hương vị của hạnh phúc**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Hạnh phúc giống như những bông hoa, mỗi người thích một màu sắc khác nhau nhưng chỉ khi bông hoa ấy nở trong tim, nó mới trở thành bông hoa đẹp nhất. Em không cần thiên trường địa cửu, cũng không cần lấy lại những thứ em đã từng có... Em chỉ mong người phụ nữ bên cạnh anh chính là em, đó là đoá hoa nở rộ trong lòng em rồi...

Về sau, anh hỏi cô: “Nếu anh không đi tìm em, em thật sự sẽ lấy người khác à?”.

Y Bối kiên định gật đầu: “Gặp được người thích hợp đương nhiên phải lập gia đình chứ!”.

Nghe cô nói vậy, Trần Tử Hàn tức giận cũng không phát ra được, trừng mắt lườm cô cả ngày đến khi hết giận mới thôi. Vương Y Bối hiện tại đặc biệt có tài chọc giận người khác. Cô sẽ không ngừng khen ngợi đối tượng xem mắt kia hoàn hảo thế nào, bằng cấp, nhân cách ra làm sao. Mãi đến khi trông thấy sắc mặt anh không ngừng biến đổi, cô mới hài lòng bật cười.

Hôm ấy, Vương Y Bối không chút do dự đưa Trần Tử Hàn về nhà mình. Vợ chồng Vương Bác Siêu và Phương Di Vi vừa nhìn thấy Trần Tử Hàn liền giật mình kinh ngạc. Họ kinh ngạc như vậy cũng là bởi vì Vương Y Bối chẳng gọi điện báo trước lấy một câu.

Phương Di Vi trước đây mới chỉ gặp Trần Tử Hàn một lần nhưng vẫn còn ấn tượng, Vương Bác Siêu thì tỏ ra vô cùng hứng thú với anh, dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên con gái đưa một người khác giới về nhà, chẳng cần suy nghĩ cũng biết quan hệ không bình thường.

Bà Phương không ngớt trách mắng con gái không báo sớm để bà đi mua thức ăn về làm cơm.

Đợi mẹ đi chợ về, Y Bối cùng vào bếp giúp mẹ nấu cơm. Vương Bác Siêu và Trần Tử Hàn ngồi ngoài phòng khách nói chuyện, ông hỏi thăm về gia đình, công việc của Trần Tử Hàn, thật chẳng khác nào đang điều tra hộ khẩu.

Wương Y Bối vừa rửa rau vừa nghĩ lại hôm cô đứng trước cửa sổ nhìn mẹ mình và Trần Tử Hàn nói chuyện, cô không kìm được ngẩng đầu lên nhìn mẹ: “Mẹ không có gì hỏi con à?”.

Bà Phương bình tĩnh nói: “Làm mẹ đương nhiên muốn tìm hiểu tất cả, muốn biết người đàn ông ở bên con gái mình suốt quãng đời còn lại có tính cách ra sao, gia đình thế nào, có thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình hay không. Nhưng những điều này mẹ có biết cũng chỉ đứng ở vị trí người ngoài cuộc mà thôi, thật sự có hạnh phúc hay không còn phụ thuộc vào cảm nhận của con”.

Chỉ cần không phải điều kiện cậu ta quá kém, hoàn toàn không thể mang lại hạnh phúc cho con gái mình, người làm cha mẹ sao có thể nhẫn tâm đi huỷ hoại hạnh phúc của con mình đây?

Y Bối tự nhiên bật cười: “Vì sao mẹ lại quan tâm người đàn ông mà con gái mẹ tìm về có tốt hay không, mà lại không nghĩ tới chuyện dạy con gái mình biết cách bảo toàn tính mạng chạy thoát khi gặp đàn ông xấu xa?”.

Nghe thấy vậy, bàn tay đang bóc tỏi của bà Phương run lên, viền mắt bà

giống như bị xông khói, chột hoen đỏ. Bà nhìn Y Bối, thở dài: “Hoá ra con gái tôi đã trưởng thành rồi!”.

Những người làm cha mẹ luôn coi con cái mình là đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng lại không biết rằng sau khi chúng rời xa mình, chúng sẽ được thế giới bên ngoài rèn giũa trưởng thành rất nhanh, biến thành người có thể kiên cường đối mặt với tất cả mọi chuyện.

Y Bối tươi cười, hiện giờ cô không muốn suy nghĩ qua nhiều. Nếu giờ khắc này đã hoàn mỹ, đã mang đến sự kiên định về tương lai, thì hà tất phải tự hù dọa bản thân?

Hôm đó, Vương Y Bối nói với mẹ thế nào thì tới tận hôm nay cô vẫn làm y như vậy. Quá khứ cô coi Trần Tử Hàn quá quan trọng nên đã đánh mất chính mình, cũng mất luôn cả phương hướng cuộc đời. Hiện giờ, không phải là cô đã bớt quan tâm tới anh, mà là song song với việc quan tâm anh, cô cũng có cuộc sống của riêng mình. Cho dù những thứ khác sụp đổ, nhưng cuộc sống của cô mãi mãi sẽ bình yên.

Trần Tử Hàn xin nghỉ phép khá dài, lúc nói chuyện qua điện thoại, Lộ Ôn Diên còn khăng khăng không chịu thả người đi. Trần Tử Hàn không quá để tâm tới thái độ của anh ta, quả thực từ khi vào Hoàn Quang, anh luôn làm việc “bán mạng”, chưa khi nào nghỉ ngơi.

Trần Tử Hàn tỏ thái độ kiên quyết, Lộ Ôn Diên liền nửa đùa nửa thật nói: “Không phải vấn đề cá nhân thì không được phép xin nghỉ!”.

Trần Tử Hàn đáp lại anh ta bằng cách cúp điện thoại. Anh nhìn đi động, khoé miệng nở nụ cười tươi rói. Lộ Ôn Diên vẫn là Lộ Ôn Diên, bất kể làm việc gì, anh ta cũng thích moi móc được điều gì đó từ miệng đối phương, ngay cả việc Trần Tử Hàn xin phép cũng vậy. Lộ Ôn Diên muốn biết Trần Tử Hàn định làm gì, anh cũng không ngại mà nói cho anh ta biết.

Lần này trở về nhà, Trần Tử Hàn cũng tranh thủ nói với bố mẹ chuyện giữa mình và Y Bối. Không ngờ mẹ anh còn nhớ Y Bối, hỏi anh có phải chính là cô bạn gái hồi cấp ba hay không. Câu hỏi của mẹ khiến Trần Tử Hàn bị rơi vào một tâm trạng kỳ lạ. Cảm giác này đã xuất hiện từ sau khi anh và Vương Y Bối gặp lại nhau. Hai người rõ ràng đã chia tay lâu như vậy, nhưng từ lúc nắm tay nhau một lần nữa, anh lại có cảm giác như

khoảng thời gian kia bị cắt bỏ, tất cả đều thuận lợi, nước chảy thành sông, khiến anh lăm lăm thấy thật khó tin. Thế nhưng chẳng ai có thể nói rõ được chuyện diễn ra như vậy là tốt hay không.

Năm nay anh đã hai mươi sáu tuổi, nếu nói bố mẹ không lo lắng cho chuyện riêng tư của anh thì nhất định là nói dối, hiện tại anh chủ động đề cập tới, bố mẹ bắt anh đưa bạn gái về nhà ra mắt ngay lập tức. Trần Tử Hàn không quên dặn dò mẹ đừng tỏ ra nhiệt tình thái quá, sợ cô bị dọa cho hồn bay phách lạc.

Trong thâm tâm, anh không hề lo lắng bố mẹ có ấn tượng đầu tiên không tốt về Y Bối. Anh tin tưởng, chỉ cần là cô gái mà anh coi trọng, thì nhất định người nhà anh cũng sẽ chấp nhận.

Trước khi Trần Tử Hàn trở lại Hoàn Quang làm việc, anh và Y Bối hẹn nhau quay về thăm trường cũ. Từ lúc tốt nghiệp đại học tới giờ, hai người chưa trở lại trường cấp ba. Vương Y Bối coi nơi này là nỗi bi thương của mình, Trần Tử Hàn lại không phải là người thích hồi tưởng quá khứ, thế nên cũng không có ý định một mình trở về trường cũ, dù rằng cách nhà anh không xa lắm.

Vương Y Bối tới nơi đã thấy Trần Tử Hàn đứng ở cổng trường chờ cô. Cô từ xa nhìn về phía anh, cảm thấy thời gian thật thú vị, trước kia ở nơi này cũng có một chàng thanh niên đứng như thế, cùng là một người, vậy mà sao lại khác nhiều đến thế. Cô đem hình ảnh trong ký ức chồng lên bóng người đang đứng đằng kia, bất kể là ai đi nữa, cũng vẫn là người đàn ông tên Trần Tử Hàn.

Y Bối chậm chậm chạy tới bên anh, vẫn không thể giống như ngày xưa, bỏ nhào vào người anh được nữa. Mùa đông bàn tay cô rất lạnh, Trần Tử Hàn vô thức nắm lấy tay cô, đặt giữa hai tay mình xoa xoa.

“Chờ em lâu chưa?”

“Không lâu lắm.”

Đường nhìn của cô bị thu hút vào làn hơi thoát ra theo câu nói. Mùa đông đã thật sự tới rồi!

“Anh phải nói là vì em, chờ bao lâu cũng đáng chứ!”



Trần Tử Hàn bật cười: “Em còn “tự sướng” hơn được nữa không hả?”.

Cô định véo anh, nhưng quần áo mùa đông rất dày, nếu véo thì chỉ có tay mình bị đau nên từ bỏ ý định.

Vẫn đang trong giờ học, bảo vệ không cho họ vào. Hai người giải thích mãi rằng mình là cựu học sinh, hôm nay về thăm trường cũ, bảo vệ lúc ấy mới cho vào.

Bàn tay cô được anh nắm lấy, cô nhìn trái ngó phải, mấy năm không về đây, cảnh vật thay đổi nhiều quá! Một khu nhà dạy học mới được xây dựng, rất bắt mắt, không rõ là dành cho khối lớp mấy. Những dãy phòng học cũ vẫn còn được giữ lại, kinh khủng nhất là khu lớp mười hai, lúc nào cũng khiến người ta nhìn vào liền có cảm giác áp lực nặng nề. Từ ô cửa sổ, họ có thể nhìn thấy những chồng sách cao chất ngất trên bàn.

Y Bối đi tới đứng dưới một tán cây, bỗng không muốn đi nữa, ánh mắt cô không rời khỏi cái cây đó. Cô nhớ lại một chuyện rất kỳ lạ, năm cô học lớp mười một và mười hai, phòng học của cô nhìn thẳng ra cái cây này, dù rõ ràng là ở hai toà nhà khác nhau. Có lẽ là duyên phận chăng? Vì thế mà đã đốt cuốn sổ nhật ký của mình ở ngay dưới gốc cây này.

Cô còn nhớ rất rõ, ngày ấy, cô ôm quyển nhật ký một mình ngồi xe tới trường học. Suốt chuyến xe, nước mắt cô không ngừng rơi, giống như là khóc trước cho chuyện bi thương trước lúc cô sắp làm. Khoảng khắc ấy, cô tự nhủ, cô phải đốt bằng hết, đốt bằng sạch quá khứ, dùng hành động thực tế để chứng minh, trong ngày sinh nhật hôm nay, nhất định phải đốt hết những tháng ngày đã qua để bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô thậm chí không dám mở nhật ký ra xem lại. Bên trong, mỗi một trang đều là một cái tên duy nhất. Lúc cô lần lượt xé rách từng trang giấy, trong lòng cô là nỗi căm hận, là sự không can tâm.

©STENT: <http://luv-ebook.com/forums/index.php>

Khi ấy, cô chẳng bao giờ nghĩ, thời gian trôi đi, đến một ngày nào đó, cô còn có thể đứng bên cạnh cái cây này, hơn nữa, còn là nắm tay người con trai ấy, người con trai có cái tên xuất hiện vô số lần trong nhật ký của cô.

Quá khứ, cuối cùng cũng chỉ là một cơn gió, lúc nó đến, ta rõ ràng có thể cảm nhận được, nhưng rất nhanh nó sẽ bỏ ta mà đi nếu như đó chỉ là những hình ảnh do bản thân huyền tưởng ra.

“Cái cây này có gì đẹp à?” Trần Tử Hàn khó hiểu khi thấy dáng vẻ hứng thú của cô đối với cái cây.

Cô hást cằm, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười: “Đẹp hơn anh!”.

Cô không yêu cầu anh phải hiểu hết nỗi lòng của cô, không hiểu thì thôi đi, quá hiểu nhau, có lẽ sẽ phản tác dụng, làm mất đi thứ gì đó.

Ngôi trường không quá rộng, hai người đi một lúc đã hết. Vương Y Bối túm túm cười chỉ tay ra phía chiếc xà đơn, những lúc buồn bực cô hay một mình ngồi ở đó. Cô đứng dưới cổng ký túc xá nữ, đếm số tầng, nói với anh năm xưa cô ở tầng nào, phòng nào. Khi đến dưới cổng ký túc xá nam, cô cũng bắt anh phải chỉ vào phòng mà trước đây anh ở.

Những chuyện rất nhỏ, rất nhỏ thôi, nhưng khi ở bên cạnh người ấy, chúng lại chẳng tẻ nhạt chút nào, chẳng đơn điệu chút nào, thậm chí còn khiến cô cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Hai người không ngờ sẽ được gặp lại cô giáo Tường, cô vẫn còn dạy Ngữ văn ở đây. Trông thấy hai người họ nắm tay nhau, ngay cả ánh mắt của cô cũng thấp thoáng nụ cười. Hai người đi tới chào cô, cô Tường chỉ xuống tay của họ: “Không tuân thủ nội quy trường học!”.

Trần Tử Hàn ho khan một tiếng, đẩy Y Bối lên trước: “Đây mới là học sinh ngoan của cô ạ”.

Cô Tường lườm anh một cái, đúng là quý linh tinh[1], còn dám đẩy Y Bối ra để chặn họng cô. Học sinh xuất sắc nhất môn Ngữ văn mà cô phụ trách lại dám yêu đương sớm, cô còn có thể nói được cái gì nữa chứ!

[1] Khôn khéo, giao hoạt.

Cô Tường trong lòng cũng thầm mừng cho họ. Dù thế nào thì đây cũng là học trò cũ nên cô đứng lại chuyện trò hồi lâu, hỏi thăm họ trước đây học đại học nào, hiện tại đang làm việc ở đâu. Có thể nhận ra rõ ràng cô rất hài lòng về họ, khuôn mặt không ngừng tươi cười. Suy nghĩ một lát,

cô nhờ hai người giúp một việc, vào lớp của cô nói chuyện đại học và sau khi tốt nghiệp với những học sinh đang bước trên con đường gian nan chuẩn bị thi đại học.

Trần Tử Hàn và Vương Y Bối liếc nhìn nhau, sau đó đồng ý lời đề nghị của cô Tường. Hai người theo cô Tường vào lớp học, giống như đang tham gia một cuộc diễn thuyết nho nhỏ, chỉ có điều là các em học sinh sẽ đưa ra câu hỏi để hai người họ trả lời. Bởi vì mọi vấn đề đều không liên quan tới chuyện bài vở nên ai nấy đều tỏ ra rất nhiệt tình.

Ban đầu, đám học sinh hỏi những câu rất có quy củ, phép tắc về cuộc sống sinh viên. Biết được ở đại học, bảy giờ hơn mới phải dậy, chúng đều tỏ ra ước ao, bởi vì hiện tại học cấp ba, ngay cả mùa đông rét căm căm mà sáu giờ đã phải dậy, thế nên cuộc sống sinh viên kia quả đúng là thiên đường với chúng.

Dần dần cục diện trở nên hỗn loạn, một cậu học sinh bạo dạn đứng dậy hỏi: “Anh chị có phải một đôi không?”.

Vương Y Bối chột đỏ bừng mặt. Đám học sinh rất tinh ranh, lập tức nhận ra phản ứng khác lạ của cô, lập tức la hét: “Anh chị rất đẹp đôi!”.

Có ai đó cố ý nhìn về phía cô Tường nói lớn: “Yêu sớm nhé!”.

Cô Tường có lẽ cũng quen với cảnh tượng này, cô đi đến bên cạnh hai cựu học trò mà mình rất tự hào. Cô chỉ vào Trần Tử Hàn, nói: “Đàn anh này của các em trước đây thi lần nào cũng xếp thứ nhất!”. Cô lại chỉ vào Vương Y Bối: “Đàn chị này thì điểm Văn luôn trên 120 điểm. Đợi đến khi các em cũng làm được như anh chị này thì yêu đương không cần vụng trộm, quang minh chính đại được thầy cô hoan nghênh”.

“Oa...” Đám học sinh reo lên đầy ngưỡng mộ.

Thấy nhiều ánh mắt nhìn mình như vậy, Y Bối gượng gạo ho khan: “Thực ra là chị học không giỏi nên mới không thể đỗ vào một trường đại học tốt, vẫn phải học lại một năm”. Cô liếc mắt qua Trần Tử Hàn khiến anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi. “Nói cho các em biết, chính vì chị học không tốt nên sau khi thi đại học liền chia tay. Vì thế chị muốn nhắc nhở các bạn nữ, nếu như các bạn có thầm mến ai thì cũng phải chịu khó học tập cho tốt, bằng không nhất định sẽ bị người ta chê bai.”

“Thê vì sao hai người vẫn yêu nhau?”

Y Bôi nháy mắt tinh nghịch: “Thời gian đi học lại thay đổi hoàn toàn, nỗ lực học tập, thì vào một trường đại học thật tốt, anh ấy có lẽ là cảm thấy xứng với mình rồi nên không chê chị nữa. Các em phải học cho giỏi, đừng để phải đi học lại như chị, rất lãng phí thời gian. Hơn nữa, một năm đó, biết đâu người mà mình thích lại bị người khác cướp đoạt mất...”.

Cả phòng học cười vang. Trần Tử Hàn nheo mắt lườm cô, nghe cô nói cứ như anh là kẻ bạc tình không bằng!

Buổi nói chuyện rất vui vẻ, lúc cô Tưởng bảo kết thúc, còn cố ý nói thêm với học sinh: “Muốn yêu sớm, cứ thi xếp thứ nhất đi đã, cô đảm bảo không ngăn cấm! Còn không có bản lĩnh đó thì hãy ngoan ngoãn học hành đi, lên đại học yêu vẫn chưa muộn”.

Trần Tử Hàn và Vương Y Bôi nhìn nhau. Cô Tưởng tuổi già nhưng tâm không già, luôn là một người thú vị như thế, chẳng bao giờ cố gắng ép học sinh, mà sẽ dùng cách thức khác kích lệ tinh thần học tập của học trò.

Ra khỏi lớp học, Y Bôi không nhịn được khẽ than: “Em cảm thấy mình tự nhiên trẻ ra rất nhiều!”.

“Hoá ra em đã già rồi à?” Trần Tử Hàn giả bộ kinh ngạc nhìn cô.

Cô lập tức giơ tay lên đòi đánh anh, cách một lớp áo dày, chắc hẳn chẳng đau tí nào.

“Bản tiểu thư vẫn luôn trẻ!”

Trần Tử Hàn nựng hai má cô: “Vâng ạ! Đồ ngốc!”.

“Anh mới ngốc!”

“Anh ngốc mà em còn yêu à?”

“Ừ! Đúng thế đấy! Có phải anh rất cảm động không?”

“Anh ngốc, thế em nghĩ em thế nào?”

“Đương nhiên là chị gái thông minh đến cứu vớt kẻ ngốc nghếch như anh rồi.”

Nói xong, cô lập tức chạy, Trần Tử Hàn đuổi theo đằng sau cô. Anh cố ý giữ một khoảng cách giữa hai người, để mặc cô chạy đến lúc mệt phờ, phải đứng lại thở hổn hển. Nhìn theo anh đang tiến lại gần mình, cô cười, không hiểu mình đang cười cái gì nữa. Hơn nữa lúc này cô có thể khẳng định, trong mắt chỉ còn hình bóng của anh.

Đợi anh đứng trước mặt mình rồi, cô mới chìa tay ra: “Này, dắt em đi!”

Hoá ra hai người đã chạy tới sân vận động. Bao quanh sân là một hàng rào sắt chỉ thấp chừng ba xentimet để phân rõ khu đá bóng, ngay trước, thỉnh thoảng cô lại ra đây đi trên cái gờ sắt này.

Anh nắm lấy tay cô, cô bước lên gờ sắt, chậm rãi đi từng bước một. Cô chỉ đặt nhẹ tay lên tay anh, không cần anh dùng sức kéo, mà cô đi về phía trước bằng chính khả năng của cô. Cái nắm tay kia, chỉ là để cho cô vững tâm mà thôi.

Mười phút nghỉ giải lao, rất nhiều học sinh trông thấy ngoài sân vận động có một đôi đang nắm tay nhau đi về phía trước. Họ không trò chuyện, không cười đùa, nhưng lại khiến người khác có một sự liên tưởng kỳ lạ, họ sẽ cứ như vậy, vĩnh viễn bước đi bên nhau.

Cuộc sống chẳng phải chính là như vậy ư? Từng bước, từng bước một đi lên phía trước, còn phía trước là cái gì thì đâu cần lo lắng, chỉ cần chúng ta nắm tay đúng người là được.

-----oOo-----

## **Chương 14: Sự tồn tại đặc biệt nhất**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Nếu không yêu Vương Y Bôi thì anh sẽ ra sao

Nếu không yêu Vương Y Bối thì anh sẽ ra sao?

Đây chỉ là một giả dụ, nhưng Trần Tử Hàn phải thừa nhận rằng, không cần mất thời gian, mất công sức suy nghĩ, anh lập tức có thể hình dung cuộc sống của mình đằng sau cái giả dụ ấy.

Anh sẽ ở bên cạnh một cô gái nào đó, giống như mọi đôi tình nhân khác hẹn hò, qua lại, khi tiến triển đến mức thích hợp anh sẽ cầu hôn, sẽ làm lễ cưới, rồi sống bên nhau tới lúc chết đi. Giản đơn đến mức không thể giản đơn hơn được nữa. Đương nhiên, tất cả kết quả này chỉ là do cái tiền đề phía trước tạo ra.

Trần Tử Hàn đặt thiệp cưới lên bàn Lộ Ôn Diên. Lộ Ôn Diên nheo mắt nhìn anh rồi mới lười biếng mở tấm thiệp ra. Tên cô dâu không hề xa lạ. Tuy rằng nhìn vẻ mặt xuân phong đắc ý của Trần Tử Hàn, Lộ Ôn Diên cũng đoán được hy vọng của anh sắp đến, thế nhưng tốc độ này có phải là hơi nhanh không?

“Trần Tử Hàn, cậu đúng là ghê gớm thật.” Lộ Ôn Diên lắc đầu, ném thiệp mời lên bàn, bờ môi mím lại thành một đường thẳng: “Cậu nói xem có cần lên tầng thượng toà nhà công ty treo một dải băng biểu ngữ “trân ái sinh mệnh, biệt khinh dịch khinh sinh[1] không?”.

[1] Hãy trân trọng và yêu quý mạng sống, không được tùy tiện làm hại bản thân.

Lộ Ôn Diên nói vậy có vẻ quá khoa trương rồi, cho dù trong công ty có nhiều đồng nghiệp nữ thâm thương trộm nhớ Trần Tử Hàn nhưng tuyệt đối sẽ không có ai vì chuyện anh kết hôn mà tự sát cả.

Trần Tử Hàn cúi đầu, anh biết Lộ Ôn Diên cố tình nói vậy. Anh ta khá coi trọng Hạ Lợi, Hạ Lợi không những có tài mà gia thế cũng rất tốt, nếu như Trần Tử Hàn và Hạ Lợi có thể tiến xa về mặt tình cảm thì đây là một chuyện rất có lợi cho Hoàn Quang. Dù gì thì anh ta cũng là thương nhân, đương nhiên mong muốn càng nhiều lợi ích càng tốt.

Lộ Ôn Diên hiểu rõ Trần Tử Hàn là người ngoài mặt không tranh giành nhưng trong lòng vẫn ôm tâm tư riêng, hơn nữa lại rất kiên định, vì thế cũng đành chịu, dầu sao cũng không thể nhận thiệp mời cưới của người ta mà lại khuyên người ta chia tay được, huống hồ anh ta cũng chẳng có

tư cách làm việc đó.

Sau khi thiệp mời của Trần Tử Hàn được phát đi, cả công ty vẫn không tránh khỏi một trận kích động nho nhỏ, ai cũng tỏ ra bất ngờ. Trong lòng các đồng nghiệp nữ, Trần Tử Hàn tuyệt đối là người đàn ông được đánh giá cao, đi xã giao ra chẳng mấy khi uống rượu, biết hút thuốc nhưng không nghiện, làm việc nghiêm túc, không bao giờ tỏ ra kiêu căng hợm hĩnh. Chẳng thấy ai đồn thổi anh có người yêu bao giờ, vậy mà dùng một cái ở đâu chui ra một cô dâu, làm sao không khiến người ta kinh ngạc cho được?

Mọi người tò mò nhất vẫn là về Hạ Lợi, cô ta tốt nghiệp đại học danh tiếng, lại từng đi du học, trước giờ lòng mến mộ dành cho Trần Tử Hàn chẳng hề giấu giếm, hôm nay đột ngột biến thành nhân vật chính của bi kịch “người tôi yêu đi lấy vợ nhưng cô dâu không phải là tôi” khiến quần chúng đứng xem cũng thấy đồng cảm.

Đương sự Hạ Lợi này đang cầm tấm thiệp đỏ, lật đi lật lại xem tỉ mỉ, ánh mắt dừng lại rất lâu trên cái tên xa lạ Vương Y Bối kia, cái tên nghe chẳng thuận tai, dòng họ cũng rất phổ biến, thế nhưng... cô gái ấy lại làm được chuyện mà cô mong ước từ lâu.

Đâu phải Hạ Lợi chưa từng bóng gió thăm dò về đời sống riêng tư của Trần Tử Hàn chứ, lần nào đáp án nhận được cũng là: Trần Tử Hàn còn độc thân. Cô cũng từng nghiêm túc hỏi chuyện tình cảm trong quá khứ của anh, anh chỉ đơn giản đáp, từng có người yêu, sau đó đã chia tay. Giọng điệu của anh lạnh nhạt như vậy khiến cô cảm thấy chẳng cần thiết phải hỏi về cô người yêu cũ kia nữa, chắc chắn anh không còn một chút tình cảm nào với cô ấy nên mới tỏ ra hờ hững như vậy.

Nhưng Hạ Lợi không hiểu rằng, đôi khi người ta dùng phương thức thờ ơ lấy lệ để che lấp đi suy nghĩ thật trong lòng mình, có những thứ không cần thiết phải chia sẻ với người khác.

Hạ Lợi cầm chặt thiệp mời, chỉ là một tấm thiệp hết sức bình thường nhưng cô cứ nhìn mãi, nhìn thật lâu. Cô rất muốn được gặp người con gái kia, muốn biết rốt cuộc cô gái đó xinh đẹp hay thông minh hơn cô, muốn biết bản thân thua kém cô ta ở điểm nào?

Đương nhiên ý nguyện của Hạ Lợi cũng trở thành hiện thực, cô ta gặp

được người con gái kia, ở hôn lễ của Trần Tử Hàn. Ánh mắt cô ta không rời khỏi đôi vợ chồng mới, trong lòng cô ta cũng phải thừa nhận, cô gái kia đúng là rất xinh đẹp. Thế nhưng dù thừa nhận như vậy nhưng lòng đố kỵ của phụ nữ vẫn khiến cô phải tìm ra bằng được khuyết điểm trên người đối phương, cuối cùng cô ta rút ra kết luận: Cô dâu hoàn toàn không xứng với Trần Tử Hàn.

Hạ Lợi không ngừng dõi theo cô dâu chú rể. Trần Tử Hàn liên tục thay Vương Y Bối uống rượu, đương nhiên uống thay cũng có luật của uống thay, phải uống gấp đôi bình thường. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng có cái giá của nó. Nhận thấy sự yêu chiều, thâm tình trong ánh mắt Trần Tử Hàn dành cho cô gái kia, Hạ Lợi nắm chặt ly rượu trong tay, ngã người xuống bàn tiệc, trong lòng thật khó chịu!

“Không ngờ hai người họ sẽ lấy nhau. Chẳng phải trước đây đã chia tay rồi sao?”

“Ai mà biết được, tốt nghiệp xong cũng đâu có liên lạc với họ.”

“Đôi kim đồng ngọc nữ của lớp mình ngày trước đây mà. Giáo viên chủ nhiệm cũ của chúng ta cũng tới chúc mừng nữa kia.”

Hạ Lợi yên lặng nghe. Hoá ra là mối tình đầu của anh! Hoá ra là “người yêu cũ” trong miệng anh nói ra! Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía họ, vì sao lần trước nghe anh nói lại cho rằng anh không còn tình cảm với cô gái ấy chứ?

Khi cô dâu chú rể đi tới mời rượu, Hạ Lợi nghe thấy mọi người nhất quyết bắt hai người họ phải uống phạt bởi vì quay lại với nhau mà im im không cho ai hay, rõ ràng không coi mọi người là bạn bè. Bọn họ nói rất nhiều thứ, ôn lại chuyện thời cấp ba, rồi trách Trần Tử Hàn giấu giếm tới tận lúc kết hôn.

Trần Tử Hàn không từ chối rượu của bất cứ ai, cô dâu cũng tỏ ra lo lắng cho anh, nhất định không để anh uống thay nữa.

Hạ Lợi lục lọi trong ký ức của mình, chợt nhớ tới một chuyện cũ. Lần đó cô và Trần Tử Hàn đi công tác ở một thành phố ven biển. Dù nơi ở của họ cách biển khá xa nhưng trong lúc công việc ngập đầu, Trần Tử Hàn vẫn dành ra chút thời gian đi ngắm biển. Hạ Lợi cảm thấy rất khó hiểu,



vì sao một người trần ồng như anh lại có lúc cố chấp hết trẻ con đến thế.

Cô vui vẻ hỏi anh, vì sao nhất định muốn đi ngắm biển?

Ánh mắt anh trở nên u ám, anh đáp: “Cô ấy thích...”.

Cô lại hỏi: “Ai thích?”, nhưng anh đã vội vàng nói tránh sang chuyện khác.

Lúc này, Hạ Lợi đột nhiên tỉnh ngộ, ven biển có rất nhiều vỏ sò, mà “cô ấy” kia trong tên có một chữ “Bồi”. Những điều rối ren khó hiểu trong lòng Hạ Lợi bây giờ đã được gỡ bỏ, lòng ngực lấp kín nỗi buồn dường như cũng được thông thoáng.

Khi cô dâu chú rể tới mời rượu, Hạ Lợi vô tư cười thật lớn, uống cạn ly rượu trong tay. Xưa nay cô luôn là một người dứt khoát, vậy thì cũng nên dứt khoát rút lui thôi!

Tiệc cưới kéo dài tới tối muộn, đám bạn học cũ bám lấy Trần Tử Hàn không tha. Hạ Lợi vẫn ngồi chờ, cô hy vọng có được một đáp án! Nhưng đáp án thế nào cô cũng không rõ nữa.

Sau khi tiễn bạn học ra về, Trần Tử Hàn đi tới chỗ Hạ Lợi. Hai người không hề hẹn trước, cũng không phải ăn ý, chỉ vì ánh mắt Hạ Lợi nói rõ ràng, cô đang đợi Trần Tử Hàn.

Trần Tử Hàn đưa cô ra ban công, sau đó hát cầm ra hiệu.

Ban đầu Hạ Lợi cứ nghĩ mình sẽ căng thẳng, nhưng giờ khắc này cô lại thấy lòng mình rất bình tĩnh: “Anh đã từng suy nghĩ tới việc gặp gỡ với người khác chưa?”.

Nếu thật sự câu trả lời của Trần Tử Hàn là “không ai ngoài cô ấy” thì coi như cô đã thua triệt để.

Câu hỏi này không phải lần đầu tiên Trần Tử Hàn được nghe, trước Hạ Lợi, Hương Thần cũng đã hỏi anh. Lúc ấy anh không biết trả lời thế nào, cũng không có đáp án cụ thể. Nếu nói “không ai ngoài cô ấy” thì có vẻ giả tạo quá, chẳng ai không thể sống thiếu khi thiếu ai được cả. Chia tay rồi cuộc sống vẫn tiếp diễn, vẫn cứ phải ngày ba bữa cơm, vẫn phải làm

việc sáng đi tối về, sẽ không có chuyện chúng ta không sống nổi nếu đánh mất một người.

“Tùng suy nghĩ rồi.” Thậm chí anh còn đi xem mắt. Nhưng lúc ấy, khi nhìn qua ô cửa kính, thấy một cô gái đi lướt qua, anh đã vội đứng dậy rồi đuổi theo. Đơn giản chỉ là vì dáng người của cô gái ấy khiến anh tưởng là Y Bối.

Anh từng cân nhắc tới việc sống một cuộc sống như đại đa số mọi người tìm một cô gái phù hợp rồi kết hôn, bình yên vô sự sống bên nhau cả đời. Có thể cô ấy sẽ là một người trưởng thành, chính chắn hơn Y Bối, xinh đẹp hơn Y Bối, biết đối nhân xử thế hơn Y Bối.

Khi anh từ trong quán cà phê lao ra ngoài đường, cô gái kia đã mất hút. Anh chợt thấy lòng mình trống trải, chợt thất huyệt hẫng. Anh hoàn toàn không biết mình muốn gặp cô hay là không muốn gặp cô, chỉ đơn giản muốn biết cô sống thế nào hay là vẫn còn nặng lòng nhớ cô...

“Vậy thì sao cuối cùng vẫn là cô ấy?” Hạ Lợi nhỏ giọng hỏi.

Quá khứ anh không đưa ra được đáp án, hiện tại cũng không rõ ràng lắm. Thậm chí những lời hứa hẹn năm xưa cũng không trở thành sợi dây trói buộc được anh, cô bắt anh tặng mình hoa hồng, bắt anh đưa mình về nhà, nhưng cuối cùng, khi cô một mình rời đi, anh lại không hề tiễn cô.

Trước đây anh không hiểu, còn bây giờ anh đã có thể đưa ra một câu trả lời hoàn chỉnh rồi. Trần Tử Hàn quay sang cười với Hạ Lợi: “Thích ăn táo tàu không?”. Anh miêu tả loại quả đó, trong siêu thị bán bao nhiêu tiền một cân, mùi vị ra làm sao.

Hạ Lợi lắc đầu, rồi lại gật đầu, chung quy vẫn không hiểu sao anh lại hỏi điều đó.

“Em họ của tôi rất thích ăn táo tàu. Lúc còn bé, nó thỉnh thoảng lại tích góp tiền để mua táo ăn, một hào một túi nhỏ. Lần nào nó cũng rất vui vẻ tích tiền, vui vẻ đi mua táo về ăn hết với vẻ rất thoả mãn. Bây giờ khi đã lớn, nó có nhiều tiền rồi, táo tàu bốn tệ một túi bán đầy trong siêu thị, nó có thể mua thứ tao bốn tệ này dễ dàng hơn rất nhiều so với túi táo một hào năm xưa. Nhưng mà nó đi ngang qua quầy táo cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái dù táo rất ngon. Con bé nói, thứ nó thích thực ra

không phải là mùi vị của táo mà là cảm giác khi tiết kiệm từng đồng xu, là hương vị hạnh phúc khi mua được táo về ăn.”

Hạ Lợi nghe vậy, dường như đã hiểu ra, cô nhìn Trần Tử Hàn không chớp mắt.

Trần Tử Hàn cười, Hạ Lợi cũng cười đáp lại.

“Chúc anh và... “quả táo tàu” trong lòng anh mãi mãi hạnh phúc!” Hạ Lợi nghĩ, mình cũng cần phải đi tìm người đàn ông coi mình là “quả táo tàu” của anh ấy thôi.

Đúng vậy, Vương Y Bối chính là quả táo tàu có thể mua được bằng một hào, nhưng đó là một hào tiền phải tích góp từng chút một mới có được. Trong siêu thị có rất nhiều táo tàu ngon, nhưng chúng không phải thứ táo cần anh đổ mồ hôi công sức ra để có được, không phải thứ vật phẩm duy nhất không thể thay thế, không phải thứ đồ một khi đã mất sẽ không thể tìm lại. Bởi vì, khi nó mất đi cùng một hào tiền kia cũng có nghĩa là nó đã thuộc về quá khứ.

Trần Tử Hàn nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của mình, người con gái kia, đối với anh mà nói, là sự tồn tại như thế nào?

Chỉ có mình anh biết rõ nhất.

Anh có thể yên ổn sống đến cuối đời với một người phụ nữ khác, có thể tâm sự nỗi lòng với nhau qua điện thoại, nếu cô gái ấy buổi tối gặp chuyện mà anh không ở bên cạnh, thì ngày hôm sau anh sẽ tới gặp cô ấy. Thế nhưng, nếu cô gái ấy là Vương Y Bối, anh biết chắc, anh nhất định sẽ lao ra khỏi nhà dù bến xe đã ngừng hoạt động, anh sẽ lập tức bắt taxi tới bên cạnh cô...

Thực ra, cô không phải là một bộ phận quan trọng không thể tách rời trong sinh mệnh của anh, cô chỉ là người khiến anh “hành động tức khắc” mà thôi. Thế nhưng, trên đời này, chỉ có một người như vậy, duy nhất một người, như vậy cũng đã là quá đủ.

Anh nhìn không rời mắt khỏi chiếc nhẫn trên tay, nụ cười hạnh phúc lấp lánh trên bờ môi.

Vương Y Bối đã đổi một bộ trang phục khác nhẹ nhàng hơn, đi đến bên cạnh anh, khẽ vỗ vào bờ vai rắn chắc kia: “Mọi người đang tìm anh đấy, tự nhiên chạy ra đây đứng cười như dở hơi. Đang nghĩ gì thế?”.

Trần Tử Hàn quay lại nhìn cô, nâng bàn tay trái đeo nhẫn lên chạm vào mặt cô: “Nghĩ về em!”.

=== End ===

-----oOo-----